CHRISTINA COURTENAY

CÂND SUFLĂ ALIZEUL

Cărţi pentru suflet

Cartea este o poveste de dragoste plasată în Suedia şi China anilor 1732. Încăpăţânata Jess van Sandt crede că tatăl ei vitreg încearcă s-o dezmoştenească şi este determinată să-l oprească. Ajutorul apare pe neaşteptate în persoana frumosului scoţian Killian Kinross, el însuşi dezmoştenit de bunic. Tânărul trezeşte în Jess sentimente contradictorii - o înfurie dar o şi atrage. În încercarea de a-şi recupera averea, îi propune o căsătorie de convenienţă.

Apoi, Compania Suedeză a Indiei de Est îi oferă lui Killian o şansă unică în viaţă - aceea de a participa la o expediţie în China. Tânărul decide că nimic nu-i poate sta în cale, nici măcar noua lui soţie. Aşa că porneşte într-o călătorie îndrăzneaţă spre Orientul Îndepărtat, crezând că a reuşit să-şi lase trecutul şi sentimentele în urmă. Dar călătoria nu iese cum spera. În ce mod vor evolua lucrurile, aflaţi singuri citind cartea Christinei Courtenay, incitantă şi foarte frumos scrisă.

Editura LIDER
OP 5 CP 15 Sector 4, Bucureşti
Tel./fax: [illegible]
E-mail: lider@k-xtreme.ro
Site: www.edituralider.ro

ISBN 978-973-629-362-7

CHRISTINA COURTENAY

Când suflă alizeul

Traducere şi note:
ANCA IRINA IONESCU

Editura LIDER
Bucureşti, 2015

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COURTENAY, CHRISTINA
Când suflă alizeul / Christina Courtenay
– Bucureşti: Lider, 2015

ISBN 978-973-629-362-7

Published in Great Britain by Choc lit Limited as
TRADE WINDS

Editor **CASANDRA ENESCU**

O.P.5 – C.P. 15, Sector 4, Bucureşti
Tel/Fax: 021.316.32.55
email: lider@e-xtreme.ro
site: www.edituralider.ro

Tatălui meu, Kenneth Brian Tapper
1933–2004

Capitolul 1

Edinburgh, Scoţia
August 1731

– Ai un noroc porcesc, Kinross, dar n-are cum să dureze. Mai aruncă o dată cu zarurile şi-ai să vezi că am dreptate.

Killian Kinross privea fix la bărbatul din faţa lui şi îşi cântărea riscurile. Pe masa dintre ei se aflau banii pe care îi câştigase până acum, şi era o sumă frumuşică. Dar era prea versat şi precaut ca să aibă totală încredere în capricioasa doamnă Fortuna. Ca de obicei, avusese grijă să-şi strecoare câteva monede în buzunar când ceilalţi nu se uitau, pentru o eventuală urgenţă.

Mai aruncă o privire spre banii câştigaţi. Ar fi fost tentant să-i ia şi să plece, dar jocul de noroc era singurul lui venit şi era cunoscut ca unul care refuza rareori să joace. Şi dorea să-şi păstreze această reputaţie de dragul câştigurilor viitoare.

– Nu mai ai pe ce să joci, McGrath, mormăi el. N-ar fi mai bine să te duci acasă şi să-ţi lingi rănile?

Ceilalţi doi bărbaţi de la masă încuviinţară şi ei, cu un mormăit, căci nu mai reuşeau să lege bine cuvintele din cauza vinului. Dar McGrath nu avea de gând să cedeze şi îi întoarse privirea:

– Mai este şi corabia mea. O pun la bătaie contra câştigului tău din seara asta.

– Ce? Strecurătoarea aia rablagită? pufni Killian, deşi n-o văzuse niciodată. Ce să fac eu cu ea? Şi-apoi, acum, că te-am

uşurat, o să ai chiar tu nevoie de ea. Altfel din ce-ai să trăieşti?

Deşi McGrath era un necioplit care nu merita niciun fel de consideraţie, Killian nu dorea să ducă în sapă de lemn pe niciunul dintre cei cu care juca. Ar fi fost o prostie să-şi câştige o asemenea faimă, căci imediat ceilalţi ar fi refuzat să mai joace cu el. Şi ar fi fost un adevărat dezastru.

– Dacă nu câştig înapoi ce-am pierdut, nu-mi mai pot permite oricum să cumpăr încărcătură, mormăi McGrath. Aşa că merită să-mi încerc norocul.

Killian îl studie lung cu privirea pe omul din faţa lui, analizându-şi opţiunile. Îşi putea permite să piardă o sumă mare de bani. Pe de altă parte, dacă ar fi refuzat, McGrath ar fi răspândit zvonul că este un laş. Se decise.

– Foarte bine, dacă vrei cu tot dinadinsul să te nenoroceşti, n-ai decât.

Părea mai plin de încredere decât era în realitate. Şansa nu era de partea lui McGrath şi amândoi ştiau acest lucru.

McGrath zâmbi cu un rânjet de lup care îi arătă lui Killian cât de sigur era că de astă dată va câştiga.

– Excelent, dar mai întâi să mai bem puţin vin. Fetiţo, strigă el spre chelneriţa care trecea pe lângă ei, mai adu puţin din poşirca asta pe care o numiţi voi vin de Burgundia.

Fata îi aruncă o privire furioasă, dar făcu aşa cum i se spusese. Când se întoarse, avu grijă să stea mai aproape de Killian decât de McGrath. Se aplecă în faţă exact atât cât era nevoie ca acesta să-i poată vedea bogăţia din decolteu, apoi se îndreptă, îl atinse pe braţ şi întrebă:

– Şi pentru dumneavoastră, domnule?

Killian refuză, scuturând din cap, şi o urmări cum îşi unduia şoldurile mergând spre alt client.

– Eşti prea chipeş şi nu-ţi prinde bine, spuse vechiul lui prieten şi tovarăş de joc, Rory Grant, bătându-l pe umăr. Ar trebui să mai laşi câteva doamne şi pentru noi.

– Iar voi n-ar trebui să beți așa mult și atunci poate că s-ar uita mai mult și la voi. Nu prea sunteți buni de mare lucru în halul în care ați ajuns, ripostă Killian.

– Dar Rory are totuși dreptate, interveni al patrulea bărbat de la masă, Dougal Forster, încuviințând exagerat din cap. Când ești prin preajmă, noi, ceilalți, nu mai avem nicio șansă. Nu-i drept așa!

Killian nu știa dacă să se amuze sau să se enerveze. Știa foarte bine că doamnelor părea să le placă ceea ce vedeau la el. Refuzase întotdeauna să poarte perucă, și părul lui castaniu, ochii albaștri și trăsăturile regulate le făceau pe femei să privească nostalgic la el. Se obișnuise cu asta și nu le mai dădea atenție. Și-apoi Rory și Dougie aveau și ei parte de suficiente aventuri amoroase, chiar dacă nu puteau concura cu Killian în privința înfățișării. Înalt, blond și simpatic, Rory putea s-o farmece pe oricare doamnă dacă își punea mintea cu ea, și Dougal, deși era mai scund și avea ochi negri, era atât de blând încât era imposibil să nu le placă fetelor. Killian nu dădu atenție comentariilor lor. Oricum, până dimineață aveau să uite conversația.

– Ei, jucăm sau nu?

Vocea tremurătoare a lui McGrath îl readuse pe Killian în prezent. Făcu semn din cap că da.

– Vrei să dai primul?

– Da, dau eu!

Omul luă vasul mic în care erau zarurile, îl scutură, apoi se opri brusc.

– Dar vreau să cerem zaruri noi. Așa, pentru orice eventualitate, ca să fim mai siguri.

Killian se încruntă.

– Mă acuzi că trișez?

– Nu, nu, dar nu vreau să risc. Ce, îmi refuzi dreptul să le schimb?

– Dă-i drumul, mie, unu', mi-e indiferent. Numai că durează mai mult, asta e tot.

Killian ridică din umeri, dar fierbea în sinea lui. Nu trişase niciodată în viaţa lui şi nu avea de gând să înceapă acum.

Dură ceva timp până să se găsească alte zaruri noi şi McGrath luă din nou paharul în mână. Mormăi nişte descântece de noroc în galeză, apoi scutură paharul cu zaruri cât putu de tare şi le răsturnă pe masă.

– Patru-şase, comentă Rory, aşa cum vedeau şi ei foarte bine. O să fie greu să-l baţi, prietene.

Încercă să-l bată din nou pe umăr pe Killian, dar nu nimeri şi fu cât pe-aci să cadă de pe scaun.

– Pentru Dumnezeu, Rory! Killian trase adânc aer în piept, încercând să nu lase să se vadă că se simţea la fel de zguduit ca zarurile pe care le scuturau. Dăduse deja de două ori în seara aceasta şase-şase. Nu avea nicio şansă să mai dea o dată la fel, decât dacă se producea un mic miracol. Blestemă în sinea lui. Ar fi trebuit să plec de-aici cu ce-am câştigat şi să fac ceva pe consecinţe!

Dar era prea târziu pentru regrete.

Luă zarurile în căuşul palmelor, le puse înapoi în pahar şi începu să scuture zdravăn. Sunetul era foarte familiar, aproape mângâietor, dar ştia că este o modalitate foarte prostească de a-ţi câştiga existenţa. Uneori, ca în momentul de faţă, îşi dorea să fi găsit un alt mijloc de trai. Alungă gândul şi aruncă zarurile pe masă.

– Naiba să mă ia! Rory clipea de zor şi se freca la ochi. Probabil că îl usturau la fel de tare ca şi pe Killian din cauza atmosferei nesănătoase din tavernă, un amestec de fum de lumânări ieftine şi foc de lemne insuficient uscate, care aruncau nori cenuşii în încăpere.

– Şase-cinci? Nu pot să cred!

Cu un muget de furie, McGrath răsturnă masa. Dougie, care

era gata să ațipească, se prăvăli pe podea și rămase acolo privind buimac în jur. Cele mai multe monede aterizară în poala lui, dar el părea să nu observe.

– Nu se poate să ai asemenea noroc, Kinross, este imposibil! urlă McGrath.

– Adică ce vrei să spui? Killian miji ochii în timp ce furia începea să crească în el. Se săturase până peste cap de insinuările lui McGrath. Ai grijă cum vorbești! îl avertiză el. N-am văzut niciodată zarurile astea până acum, și știi și tu prea bine!

Dar McGrath nu mai asculta de glasul rațiunii. Se făcuse stacojiu de furie, iar din gâtlej nu-i mai ieșeau sunete, ci numai un fel de hârâituri. În loc să răspundă, se năpusti cu pumnii strânși asupra lui Killian. Scaunele, mesele și taburetele fură aruncate în toate părțile prin întreaga încăpere când cei de față înțeleseră că începuse o păruială. Niciunul nu voia să rateze o asemenea distracție, iar în jurul celor doi combatanți se formă imediat un cerc. Mulțimea începu să-i ațâțe, strigându-le sfaturi și înjurături în egală măsură. Cei mai mulți dintre spectatori probabil că nici nu știau de ce se bat cei doi, dar nici nu le păsa. Important era suspansul.

Killian îi ignoră pe privitori și se concentră pe omul din fața lui. Evită ușor prima lovitură, făcând un pas lateral spre stânga, apoi altul spre dreapta, și lansă o lovitură rapidă în față. Nu era prima oară când era provocat și învățase pe pielea lui cum să se apere.

McGrath se repezi de câteva ori la Killian, dar, cu toată furia care îi dădea mai multă forță, reflexele rapide ale lui Killian îl țineau la distanță. Loviturile lui Killian își atingeau ținta una după alta, în timp ce McGrath se repezea de cele mai multe ori în gol. Cu un mârâit de furie, McGrath se dădu înapoi și scoase un pumnal din mânecă.

– Acum să te văd! mormăi el cu un zâmbet triumfător,

aruncând cuțitul dintr-o mână în alta ca să-și demonstreze îndemânarea. Killian trase adânc aer în piept și simți un fior neplăcut pe șira spinării. Lupta cu pumnii era un lucru, cea cu cuțitul altceva. Trebuia să pună capăt încăierării, și asta cât mai repede.

Când atacă McGrath, Killian se retrase rapid din raza de acțiune a oțelului strălucitor. Înainte ca adversarul să aibă timp să clipească, ripostă cu o lovitură rapidă ca fulgerul, mai rapidă decât mușcătura unei vipere. Pumnul lui se repezi cu încheieturile strânse în tâmpla stângă a lui McGrath, împins de toată forța brațului puternic. În timp ce adversarul era încă amețit, Killian îi prinse cu ambele mâini încheietura și o răsuci până când cuțitul căzu, zăngănind, pe podea.

McGrath încercă să riposteze, dar cu silueta lui masivă și burta plină cu vin nu putea face față bărbatului mult mai tânăr și mai în formă, incomparabil mai agil. Killian îi mai dădu un pumn, iar McGrath căzu pe spate peste mulțime. Cu un strigăt, oamenii îl împinseră înapoi în calea lui Killian, iar acesta îl prinse cu ambele mâini de gât și îl izbi cu capul de cel mai apropiat perete.

– Eu nu trișez niciodată! șuieră el. Te dai bătut?

McGrath gâfâi după aer – aruncându-i priviri ucigașe lui Killian –, dar nu spuse nimic.

Killian îl mai izbi o dată de perete și îl strânse de trahee.

– Chiar tu ai schimbat zarurile! insistă el.

Singurul răspuns al lui McGrath fu să încerce să-i dea câțiva pumni lui Killian în coaste și în spate, dar, neavând suficient aer în plămâni, eforturile lui nu aveau prea mare efect. În curând nu mai putu să respire deloc, fața îi deveni stacojie.

– Bine. Lasă-mă... dă-mi drumul... cârâi el în cele din urmă.

Killian își luă mâna de la gâtul lui, dar, ca să fie sigur, îi țintui mâinile de perete.

– Ei bine? repetă el.

– Am spus bine, mârâi McGrath. Nenorocita de corabie e a ta. Să-mi aducă cineva o bucată de hârtie. Şi o pană şi cerneală.

Killian mai aşteptă un moment – privindu-l pe McGrath drept în ochi –, apoi consideră că nu mai este nicio primejdie şi îi dădu drumul. Făcu un semn cu capul unuia dintre chelneri.

– Ai auzit ce-a spus omul. Ceva de scris, te rog.

Mulţimea începu să se împrăştie, iar câţiva dintre ei îl felicitară pe Killian pentru tactica lui de succes, bătându-l pe spate. El se mulţumi să dea numai din cap. Nu-şi dorise nimic din ceea ce se întâmplase şi în niciun caz nu-şi propusese să devină distracţia serii.

În timp ce McGrath îşi masa gâtul învineţit, Killian şi Rory ridicară masa, apoi se aplecară să culeagă monedele din poala lui Dougie şi pe cele câteva care se împrăştiaseră pe pardoseală. Probabil că unele se pierduseră – rostogolindu-se pe sub picioarele privitorilor –, dar nu-i păsa. Nu voia decât să plece, şi cât mai repede.

Duhoarea de trupuri nespălate, amestecată cu fumul acru de la foc şi de la lumânări, îl făcu să se clatine brusc. Probabil că era şi efectul vinului oţetit şi ieftin pe care îl băuse şi îşi jură că era pentru ultima oară când îşi mai petrecea seara într-un loc ca acesta. Viaţa putea oferi ş altceva.

Aşteptă până când McGrath îi scrise un act prin care îi ceda toate drepturile asupra corăbiei.

– Am nevoie de martori pentru semnătura mea, spuse omul cu buzele strânse într-o strâmbătură, dar stăpân pe sine. Ştie careva dintre voi să se semneze?

Doi bărbaţi ieşiră în faţă şi semnară pe act, apoi McGrath i-l aruncă lui Killian.

– Sper să primeşti într-o zi ceea ce meriţi! scuipă el printre dinţi, după care ieşi trântind uşa după el.

Killian privi câteva clipe în urma lui, apoi se aplecă să-l

ridice pe Dougie de pe podea, unde rămăsese de când căzuse de pe scaunul înalt de bar.

– Rory, ajută-mă să-l scot pe nătărăul ăsta de-aici. M-am săturat de locul ăsta.

Rory îl ajută cum putut, dar Killian fu cel care îl scoase pe prietenul lui, pe jumătate târât, pe jumătate cărat în braţe. Uşurat să se vadă afară, inspiră de câteva ori adânc aerul răcoros al nopţii.

– Simt nevoia să plec de-aici, spuse el fără să se adreseze cuiva anume.

Rory sughiţă, apoi râse:

– Ei bine, acum poţi să fii căpitan de vas? Când ridicăm ancora?

CAPITOLUL 2

Gothenburg, Suedia

Jessamijn van Sandt intră în încăperea care fusese cândva biroul tatălui ei şi simţi cum inima i se strânge dureros. Dacă închidea ochii, îl vedea stând acolo, în paradisul lui liniştit, adresându-i zâmbetul lui strălucitor rezervat numai pentru ea. Din păcate plecase pentru totdeauna. În locul lui şedea acum Robert Fergusson, tatăl vitreg pe care nu şi-l dorise niciodată şi de care îi păsase încă şi mai puţin. După părerea lui, locul său nu era aici.

Uzurpatorul.

– Aşadar, te-ai întors, comentă el.

Jess dădu numai din cap, căci afirmase ceva vizibil.

– Sper că ai avut parte de un sejur plăcut la ţară.

Vocea lui era lipsită de expresie, ca şi când ar fi plecat

de-aici de plăcere, nu pentru că o alungase el cu un an în urmă.

Jess înghiţi cu greutate răspunsul tăios pe care ar fi vrut să-l dea. Expresia lui de blândeţe n-o păcălise nicio clipă. Îi amintea, în schimb, cât de precară era situaţia ei. Robert ignorase nenumăratele scrisori pe care i le trimisese şi în care îl implora să-i permită să se întoarcă, dar acum se muiase în sfârşit. Nu avea nici cea mai mică idee de ce, dar era cât se poate de conştientă de faptul că putea să-şi schimbe oricând decizia dacă făcea cea mai mică greşeală.

– Da, mulţumesc, răspunse ea. Şi a fost foarte drăguţ din partea ta că mi-ai trimis-o pe doamna Forbes să-mi ţină companie.

Robert se încruntă, căci nu era sigur dacă fata este impertinentă sau nu. Îl privea direct în ochi, ca să-l convingă că e sinceră, şi bărbatul se relaxă. Era adevărat cel puţin în parte, îşi spuse ea. Ruda lui, doamna Forbes, jucase rolul de temnicer şi nu era o persoană pe care s-o puţin numi o companie plăcută. Cu toate acestea, fără ea lunile de încarcerare ar fi părut şi mai lungi.

– Mi-a spus că ai avut un comportament-model.

Robert îşi apropie vârfurile degetelor şi se uită la ea pe deasupra lor. Ochii lui negri, adânciţi în orbite, o fixau de sub sprâncenele groase, iar privirea lui o străpungea într-un mod pe care Jess îl găsea foarte neplăcut.

– Ai grijă să continui să te porţi şi aici, la Gothenburg, la fel.

Jess încuviinţă din cap. Nu îndrăznea să vorbească pentru a nu-şi trăda adevăratele sentimente.

– Un singur sfat. Sper că toată lumea a uitat de afecţiunea ta nelalocul ei de anul trecut faţă de tânărul domn Adelsten. Ar fi totuşi înţelept să nu-l cauţi.

– Nu am nicio intenţie să fac acest lucru, răspunse Jess, de astă dată fără să se uite la el, căci era exact ceea ce plănuise să facă.

Curtea asiduă pe care i-o făcea Karl Adelsten se întrerupsese brusc în ziua în care venise la Robert să-i ceară mâna. Lucrul acesta o uluise şi dorea să ştie ce anume îl făcuse să-şi schimbe părerea atât de brusc. Cu siguranţă că era ceva legat de Robert. Ce îi spusese tânărului? Cu cât se gândea mai intens la asta, cu atât îl suspecta mai mult pe Robert că are interesul ca ea să rămână necăsătorită.

Îşi reaminti conversaţia avută cu el atunci când o exilase. Îi rămăsese întipărită în memorie, cuvânt cu cuvânt.

– În după-amiaza aceasta a venit aici un tânăr şi te-a cerut în căsătorie, spusese Robert. Îmi pare rău, l-am refuzat. Total nepotrivit.

– Cum adică, nepotrivit? Jess simţise cum îi fuge sângele din obraji şi izbucnise furioasă: Nu este adevărat. *Vreau* să mă mărit cu Karl! Îl iubesc!

Când se auzise pentru prima rostind cuvintele cu voce tare, Jess nu mai fusese chiar aşa de sigură. Chiar îl iubea? Şi el spusese că o iubeşte.

– Eh, fleacuri, iubire! Robert fluturase din mână dispreţuitor – ca şi când aşa ceva nu ar fi existat –, apoi zâmbise: Fanteziile tinereţii, nu are nicio legătură cu căsătoria. Nu, căsnicia este o treabă serioasă, aşa cum sunt sigur că ştii şi tu. În orice caz băiatul este prea sărac.

– Nu se poate, e nobil!

– Din întâmplare ştiu că domnul Adelsten are anumite dificultăţi financiare, oricât de nobilă ar fi viţa din care se trage. Crede-mă, sunt partide mai bune prin preajmă.

– Dar nu aici, în Gothenburg. De fapt, nicăieri în toată Suedia.

Jess strânse maxilarele ca să nu lase să iasă cuvintele pe care voia să le arunce în faţă tatălui ei vitreg. Cum putea fi aşa de orb? Karl era perfect în toate privinţele. Familia lui era cunoscută de câteva generaţii în zonă. Cum de nu vedea Robert

ce avantaje prezintă?

– Prostii! spuse el. Şi-apoi, ar trebui să te măriţi cu un străin ca tine, nu cu un localnic. Asta ar fi preferat mama ta.

Jess se încruntă. Era adevărat că tatăl ei fusese olandez, dar familia lor se mutase în Suedia încă de când Jess era un copil. Nu trăise niciodată în altă parte şi nu se simţea străină, deşi vorbea şi olandeză, şi engleză pe lângă limba ei maternă. Iar Robert însuşi era aici de vreo zece ani. Luase chiar şi cetăţenia suedeză, deşi Jess ştia că făcuse asta pentru afaceri.

– Mama nu mi-a spus niciodată nimic de felul acesta. Am crezut că vrea să fac o partidă bună, iar Karl este al treilea pretendent pe care l-ai refuzat în tot atâţia ani.

Jess simţi cum o sufocă frustrarea. Fusese foarte încântată când îi refuzase pe ceilalţi doi tineri, căci n-o interesau. Dar cu Karl era altceva. Karl o făcea să se simtă dorită, chiar frumoasă, deşi ştia că este cel mult drăguţă. Părul ei blond, aproape alb, şi ochii albaştri spălăciţi nu atrăgeau pe nimeni. Şi nici statura mică şi silueta care era plăcută, dar deloc neobişnuită. Dar Karl o urmărise cu încăpăţânare şi o convinsese că este sincer. Şi era, practic, şi ultima ei speranţă: avea aproape douăzeci de ani şi, dacă Robert mai refuza încă un peţitor în numele ei, îi era teamă că nu va mai veni nimeni s-o ceară şi va rămâne fată bătrână.

Decise să abordeze problema altfel.

– Cu siguranţă că este mai bine să mă mărit cu cineva dintr-o familie nobilă suedeză decât cu un negustor olandez sau scoţian, indiferent dacă este bogat sau nu? Gândeşte-te ce legături are, ce posibilităţi comerciale...

Dar Robert scutură din cap.

– Mă îndoiesc că ar fi de cine ştie ce folos în această privinţă. Şi nu suntem dispuşi să dăm zestrea ta pe mâna oricui. Oamenii de viţă nobilă ca el nu fac decât să cheltuiască bani, fără să se gândească la viitor. Nu au talent pentru afaceri şi nici

cea mai mică idee cum să câştige bani. Întreabă-l. Sunt sigu că o să spună că treburile acestea nu-l interesează.

Jess strânse pleoapele privind la el furioasă. Simţea că aic era ceva mai mult. Tatăl ei îi dăduse o educaţie care depăşea ceea ce învăţa de obicei o fată, iar Jess nu era câtuşi de puţin proastă. În ultima vreme începuse să-l suspecteze pe Rober că doreşte s-o ţină sub tutela lui cât mai mult timp cu putinţă Şi nu exista decât un motiv pentru care să dorească aceasta dacă păstra controlul asupra părţii ei din avere, putea s-o folosească în interesul lui. Investea cumva bani în afaceri care nu puteau să-i aducă ei niciun beneficiu?

Nu avea acest drept.

– Poate că aici ar fi ceva de discutat, îndrăzni ea să spună Când am să mă mărit, zestrea mea va consta din aproape toată firma. Ştiu, pentru că tata mi-a spus că am să moştenesc totul Dacă viitorul meu soţ nu va fi interesat de aşa ceva, poate să vândă.

Robert păru surprins.

– Mi-e teamă că te înşeli. Testamentul tatălui tău nu spune nimic în această privinţă. I-a lăsat totul mamei tale şi, întrucât eu sunt acum soţul ei, bunurile ei au trecut, fireşte, în posesia mea. Exista o clauză că va trebui să plătească viitorului tău soţ o zestre de trei mii de *daler* de argint. Fireşte că voi onora dorinţa tatălui tău în această privinţă, dar te asigur că această sumă nu este suficientă pentru genul de viaţă cu care este obişnuit domnul Adelsten.

Profund şocată, Jess îl privi neîncrezătoare pe Robert. Clătină încet din cap, încercând să asimileze ceea ce îi spusese. Dar nu era logic.

– Nu se poate! murmură ea. Tatăl meu mi-a spus altceva. Eşti sigur că ai testamentul corect?

Robert o privi calm.

– Nu a existat decât unul singur, din câte ştiu eu. Era legal,

semnat de tatălui tău şi de martori. Indiferent ce ţi-a spus, noi i-am respectat dorinţele scrise. Acestea au prioritate faţă de orice fel de promisiuni nebuneşti pe care ţi le-a făcut.

– Aş putea să-l văd şi eu, te rog?

Robert pufni în mod clar indispus de insistenţele ei.

– Nu se poate. L-a luat judecătorul după ce a fost autentificat. Mă îndoiesc că îl mai are după tot acest timp.

Jess nu era deloc convinsă, dar îşi dădu seama că nu avea nicio dovadă, numai un sentiment sâcâitor de neplăcere. Modul în care fusese alungată de acasă după aceea, deşi se luptase din răsputeri să rămână la Gothenburg, o făcuse să devină şi mai suspicioasă. Robert susţinuse că o trimite la ţară ca să se vindece de nostalgie, dar Jess îşi dăduse seama că era numai un pretext.

Acum, aproape un an mai târziu, nu putea scăpa de sentimentul că fusese tasă pe sfoară. Tatăl ei îi spusese că va primi totul, mai puţin zece la sută pe care le deţinea deja Robert. Deşi ca femeie nu putea să-şi conducă singură firma, o învăţase destul ca să poată supraveghea pe oricine ar fi fost angajat.

– Nu vreau să fii înşelată, îi spusese el. Va trebui să iei singură toate deciziile.

Ştiau amândoi foarte bine că mama lui Jess, Katrijna, nu ar fi putut face niciodată faţă unei astfel de poveri. Atunci de ce să se fi răzgândit subit şi să-i lase compania ei? Nu era în firea tatălui ei să facă aşa ceva.

Nu, Robert punea ceva la cale şi era decisă să afle ce anume. De dragul tatălui ei, dar şi pentru ea însăşi. Ştia să citească printre rânduri şi sesiză ameninţarea din cuvintele tatălui ei vitreg. Dacă nu făcea aşa cum i se spune, va fi pedepsită din nou.

– Foarte bine, acum poţi să pleci, spuse el. Sper că ţi-a venit mintea la cap. Bărbaţii îţi declară că te iubesc, şi în clipa

ırmătoare se răzgândesc. Aşa e lumea.

– O, da. Am tras învăţămintele de rigoare. O să-mi păzesc nima mai bine în viitor. *Şi gândurile, mai ales de tine.*

Ieşi din birou cu capul sus şi închise uşa în urma ei cât putu le încet. Îşi învinse dorinţa de o trânti cât putea de tare.

Insuportabil om, îşi spuse ea. Ei bine, o să-i arate ea! Îşi nchipuia că o avea la degetul mic, dar încă nu era învinsă!

CAPITOLUL 3

Edinburgh, Scoţia

Ce naiba să facă el cu o corabie?

Killian întorcea întrebarea aceasta pe toate părţile în timp ce ıe întorcea acasă, după ce avusese grijă ca prietenii lui să ıjungă în siguranţă la locuinţele lor. O schimbare de decor era ıecesară – asta era sigur –, dar nu ştia absolut nimic despre ıavigaţie sau comerţ. Când se gândise la o schimbare, avusese n vedere ceva mai puţin drastic decât să devină căpitan de orabie. De pildă, o călătorie lungă la Londra.

Toată lumea auzise despre saloanele elegante de jocuri de ıoroc din capitală, şi Killian se gândea că ar putea să-şi încerce ıorocul şi pe-acolo. Dar aceasta ar fi însemnat să-şi continue ıcupaţia din prezent în alt loc. Oftă. Păcat că nu câştigase o noşie sau ceva mai folositor. Cei mai mulţi moşieri nu erau şa de proşti încât să-şi piardă proprietăţile la joc. Poate doar ıassenachs să fi fost aşa de naivi?

Paşii lui răsunau pe pavajul străzilor înguste şi întortoheate. Era târziu şi mai rămăseseră puţini oameni pe-afară, ıar Killian stătea cu ochii în patru după hoţii de buzunare şi alţi

derbedei. Printre case era întuneric beznă şi n-ar fi vrut să fie luat pe nepregătite, mai ales când avea buzunarele pline cu arginţi.

Ajunse acasă, două cămăruţe înghesuite la etajul întâi al unei clădiri care avusese şi zile mai bune. Locuia în partea mai puţină salubră a oraşului Edinburgh, nu departe de Holyrood. Deşi era un cartier urât – care mirosea a mucegai şi gunoaie –, reuşea să-l ignore de cele mai multe ori. Nu era chiar genul de locuinţă pe care şi l-ar fi dorit, dar n-avea chef să se mute. Proprietăreasa, mai în vârstă, avea o slăbiciune pentru el şi fusese de acord adesea să aştepte până când va putea să-şi achite chiria. Erau perioade când nu avea bani nici de mâncare, necum să-i dea femeii banii pentru chirie. Dar doamna MacIver era cumsecade şi nu-l sâcâia. Era o inimă generoasă.

Intră pe uşă şi se împiedică de o grămăjoară de zdrenţe moi de pe podea care scoase un geamăt înfundat. Killian înjură.

– Adair, ce naiba faci aici? mormăi el, în timp ce îşi găsea drumul pe pipăite spre masă, ca să aprindă lumânarea.

Adair, un tânăr robust cu o coamă de păr creţ şi negru, se ridicase şi îşi freca acum coastele.

– Mă cam doare, mormăi el, clipind şi căscând prelung. Ochii lui de culoarea chihlimbarului, care păreau prea mari pentru faţa lui mică, îi trimiteau priviri pline de reproş lui Killian.

– Ei bine, ce naiba te-a apucat să te culci lângă uşă? Ai o saltea perfectă acolo, lângă foc.

Killian privi spre băiat şi îşi stăpâni dorinţa de a-i arde o scatoalcă. Simţea această dorinţă de zece ori pe zi, aşa că nu era nimic nou.

Adair era un servitor cât se poate de prost. Nu făcea decât ceea ce i se spunea în mod special în fiecare zi, şi nimic mai mult. Dar era extrem de credincios stăpânului său. Era foarte folositor şi când era vorba despre treburi mai puţin curate.

Înainte să lucreze pentru Killian, fusese hoţ de buzunare. Killian îl cunoscuse într-o tavernă întunecoasă, unde îl observase cum îşi face treaba. Fusese fascinat de dexteritatea băiatului şi, după ce terminase de jucat în acea seară, se dusese să-l caute.

Îl găsise în curtea din spate în timp ce patronul îi ardea o bătaie soră cu moartea. Băiatul ţipa ca din gură de şarpe, în timp ce omul urla şi îl înjura.

– Ţi-am spus de-atâtea ori să nu-mi mai pungăşeşti clienţii, nenorocitule! Îmi strici afacerile! Cum o să-mi mai plătească băutura şi mâncarea dacă le furi pungile, nenorocitule? Pungaş ticălos ce eşti! Am să te dau pe mâna judecătorului şi am să te...

Killian intervenise şi-l ridicase pe uriaş de pe băiat, care avea un ochi învineţit şi sângera puternic din buza de sus.

– Lasă-l, patroane. E cu mine. Uite, îţi plătesc eu paguba şi garantez că n-o să mai vină pe-aici. Eşti mulţumit?

Patronul se uitase la el – încă roşu la faţă de furie –, dar vederea monedelor de argint din mâna întinsă a lui Killian îl liniştise.

– Foarte bine, domnule, dar nu vreau să-l mai văd niciodată pe-aici, altfel o să-i rup picioarele!

– Ai cuvântul meu, spusese Killian dând din cap.

După ce se îndepărtase omul, îl dusese pe micul pungaş la el acasă. Îl spălase şi îi dăduse de mâncare, apoi stătuseră de vorbă.

– Cum te cheamă, băiete? îl întrebase el.

– Adair.

– Adair şi mai cum?

– Nu ştiu, Adair şi-atât.

Killian îl privise fix pe băiat. I se părea foarte trist faptul că băiatul nu-şi ştia tot numele. Îi atinsese o coardă a inimii despre care nici măcar nu ştia că o are.

– Înţeleg. Pricepi că în cele din urmă ai să fii prins, nu-i

așa? spusese el blând. Pedeapsa pentru furt este foarte aspră.

Făcuse un gest de tăiere de-a curmezișul gâtului.

Băiatul dăduse din cap și se ștersese la nas cu mâneca unei cămăși curate pe care i-o dăduse Killian. Era mult prea mare pentru el, și băiatul părea că se îneacă într-un nor de pânză albă.

– Tre' să mănc. Nu știu să fac al'ceva, murmurase el.

– Înțeleg, și tocmai de aceea am o propunere pentru tine. Ce-ai zice să lucrezi pentru mine? Ai putea să fii slujitorul meu, dar cel mai important este să deschizi bine ochii și urechile. În meseria mea este bine întotdeauna să știi care sunt punctele slabe și care sunt cele tari ale adversarului.

– N-am mai slujit pe nimeni până acum, spusese Adair nesigur de el.

– Bine, sunt sigur că poți să înveți. Dar vrei să încerci?

Băiatul încuviințase din cap.

– Cre' că da. Ș-o să stau aici?

Privise în jur, iar ochii i se opriseră cu jind la focul care sâsâia în cămin.

– Da, poți să dormi pe salteaua de pe podea. Ai să primești de mâncare în fiecare zi și am să-ți cumpăr niște haine și încălțări.

– Păi, am să încerc.

Acesta fusese începutul unei relații neobișnuite, dar Adair se dovedise foarte util. Îl avertiza pe Killian să se ferească de anumiți parteneri de joc atunci când auzea despre ei că sunt strâmtorați financiar. Odată îl fură chiar pe unul care îl ușurase pe Killian de bani, trișând la joc. Făcea curat și ținea ordine în camera lui și a lui Killian. Killian îl îndrăgi pe băiat și știa că acesta îl divinizează. Deși de multe ori în venea să-l snopească în bătaie, nu ridicase niciodată mâna la el. Talentele mai mult decât neobișnuite ale lui Adair compensau neajunsurile pe care i le crea.

Acum oftă.

– Explică-mi!

– Ei bine, am observat că în ultima vreme ai avut noroc şi sunt o grămadă de bani în ascunzătoarea ta.

Adair făcu semn spre un colţ al camerei unde Killian îşi ascundea, de regulă, câştigul sub o scândură slăbită din pardoseală.

– Şi m-am gândit aşa, dacă am observat eu, poate au mai observat şi alţii. Şi ar putea să vină să-ţi fure argintul.

– Înţeleg. Şi crezi că, dacă dormi de-a curmezişul pragului, o să-i opreşti? întrebă Killian cu o nuanţă de sarcasm în voce.

Adair nu răspunse, dar scoase din cureaua pantalonilor un cuţit ascuţit ca un brici. Killian se încruntă.

– A, acum chiar că înţeleg. De unde l-ai luat?

– L-am găsit, spuse Adair, deşi nu îndrăznea să-l privească în ochi pe Killian.

– Adair…

– Ştiu, ştiu, ai spus să nu mai fur din buzunare, dar omul acela era aşa de beat că nu ar fi ştiu nici dacă i-aş fi luat haina din spate. Zău aşa! Şi nu era nimeni prin preajmă.

Killian dădu din cap.

– Ei bine, mulţumesc pentru grija ta. Probabil că este momentul să caut altă ascunzătoare, mai ales acum că am mai adus câte ceva.

Scoase câştigul din seara aceea şi scutură încet punga de piele. Adair fluieră admirativ.

– Eşti în mână, nu-i aşa, domnule?

– Cam aşa ceva.

Zâmbi şi scoase şi documentul de la McGrath.

– Şi sunt şi mândrul proprietar al unei corăbii.

Adair chicoti.

– Ce corabie?

– *Lady Madeleine* mai exact.

Killian simţi brusc nevoia să se ducă să vadă corabia.

– Ce-ai zice să facem o mică plimbare în port? întrebă el. Haide să ieşim puţin la aer.

– Acum? În toiul nopţii?

Killian ascunse punga cu bani şi hârtia sub o altă scândură a podelei, pentru eventualitatea că Adair ar fi avut dreptate, şi se întoarse spre uşă.

– Acum e un moment la fel de bun ca oricând. Vreau să-mi văd corabia.

Adair se scărpină în cap, iar buclele lui negre păreau acum şi mai ciufulite ca de obicei.

– Dacă spui dumneata...

Killian îşi luă haina de pe scaunul unde o aruncase mai devreme şi se îmbrăcă. Ieşi primul în stradă şi se uită după o birjă, dar, cum era aşa de târziu, nu se mai vedea nimic.

– Hai să mergem pe jos, îi spuse el lui Adair. La urma urmelor nu sunt decât câţiva kilometri până în portul Leith, şi în cea mai mare parte drumul coboară. Aerul rece o să-mi limpezească gândurile.

Adair mormăi nemulţumit, dar îl urmă.

Afară era parcă mai întuneric decât înainte. Killian îi porunci băiatului să meargă ceva mai în spatele lui, ca să-l poată preveni de vreo primejdie. Avea astfel şi avantajul că se putea bucura de linişte, căci Adair nu mai putea să trăncănească aşa cum îi era obiceiul. Killian avea nevoie de timp ca să-şi poată rândui gândurile.

Plămânii i se umpleau cu aerul sărat al mării şi gândurile se ordonau pe măsură ce păşea. Exerciţiul fizic se dovedea a fi o supapă binevenită pentru a elibera energia nestăvilită care îl stăpânea. Pe măsură ce se apropiau de port, Killian simţea că inima îi bate mai tare şi îşi dădu seama că era emoţionat la gândul că îşi va vedea corabia. Nu posedase niciodată nimic important în viaţă. Parcă soarta îl luase de mână ca să-i arate

încotro trebuie să meargă.

Ceea ce se întâmplase în seara aceea declanşase ceva în sufletul lui, o schimbare cu putere de cataclism care îl mira chiar şi pe el prin intensitatea ei. De câţiva ani trăia numai din jocurile de noroc. Şi, împotriva tuturor aşteptărilor, o dusese destul de bine. Dar în seara asta ajunsese pe neaşteptate la concluzia că nu mai poate continua în felul acesta. Avea nevoie de un venit ca lumea.

– Ar trebui să te însori cu o fată bogată, spusese Rory când adusese vorba despre asta în drum spre casă. Este singurul lucru pe care îl poţi face. Aşa mi-a spus tata, cu asta îţi rezolvi toate problemele.

Killian pufnise:

– Şi unde s-o găsesc? N-am observat să stea la coadă ca să se mărite cu mine!

Dar ar fi trebuit să stea. Era nepotul lordului Rosyth şi în această calitate ar fi trebuit să fie binevenit oriunde. Din păcate, nu era aşa.

Lordul Rosyth era un scoţian bogat care reuşise cumva să-şi păstreze averile în timpul recentelor tulburări cu englezii, dar avusese mai puţin succes în relaţia cu nepotul lui. Killian şi bunicul lui se certaseră din nenumărate motive, iar bătrânul îl anunţase că nu va moşteni nimic altceva decât titlul. Îl considera un „desfrânat risipitor" şi „un trântor bun de nimic", printre multe altele. Niciun părinte care se respectă nu l-ar fi acceptat ca pretendent pentru fiica lui şi în niciun caz unul cu o avere considerabilă pe care s-o moştenească aceasta.

Oricum Killian nu se simţea pregătit pentru însurătoare şi ultima dată când se interesase de această chestiune constatase că toate fetele disponibile erau fie bătrâne, fie urâte. O adunătură jalnică, îi spusese el lui Rory râzând în hohote. Nu îi surâdea ideea de a fi legat de niciuna dintre ele. Nu, era convins că se poate descurca mai bine.

– Corabia mea! Savura cuvintele pe limbă în timp ce mergea şi decise că îi place cum sună. În sfârşit, era proprietarul unui lucru solid, palpabil, nu numai a unui titlu care nu valora mare lucru. Avea ceva pe numele lui în afară de câştigurile de la joc. Se simţea bine.

Ajuns în port, dură ceva timp până reuşi s-o găsească pe *Lady Madeleine*, dar, când în cele din urmă o descoperi, rămaseră amândoi cu gura căscată.

– Măăăi! strigă Adair – care era încă în schimbare de voce şi vorbea când gros, când piţigăiat –, dar ştiu că e cogeamite vasul!

– În această privinţă nu te înşeli, spuse Killian privind uluit la achiziţia sa şi simţindu-se dintr-odată foarte mic.

Departe de a fi delicată şi feminină, aşa cum îi sugera numele, era mare şi voluminoasă, ca un hipopotam plutitor: un vas plutitor pe mare cu mai multe catarge decât putea număra în lumina palidă a lunii. Killian nu ştia că McGrath are ceva atât de uriaş şi înghiţi în sec, şocat la gândul că acum îi aparţinea. Nu e de mirare că omul fusese atât de furios când o pierduse.

Dar corabia era departe de a fi perfectă. Cu tot întunericul nopţii, îşi dădea seama că are nevoie de reparaţii şi vădea semne clare de uzură. Simţi totuşi cum speranţa începe să se înfiripe în sufletul lui. Acesta era cu adevărat viitorul lui.

– Credeam că-i vorba despre o barcă mică, aşa, ca una de plimbare.

Adair clipea şi privea în sus la catargele înalte.

Killian îi zâmbi.

– Drept să spun, aşa credeam şi eu, dar e mult mai bine. De fapt, este chiar perfect.

Se gândea dacă să încerce să se urce pe corabie, ca să facă o scurtă inspecţie, dar, înainte să apuce să se decidă, două braţe puternice îl prinseră pe la spate.

– L-am prins! strigă cineva triumfător.

– Ce naiba...? Dă-mi drumul! Adair, fugi după pază!

Killian dădu puternic din picioare şi reuşi să se elibereze, dar mai erau şi alţi oameni care veneau din toate părţile spre el. Cu colţul ochiului, văzu că Adair nu se lăsase prins şi o luase la fugă. Începu să riposteze, sperând că băiatul se va întoarce suficient de repede cu ajutoarele, dar ştia că s-ar putea să mai dureze ceva timp. Era bucuros că îşi lăsase bănetul acasă, dar îşi dorea să fi luat cu el o armă. Cu toate acestea, dovedise chiar în seara aceasta că îşi poate învinge adversarii de cele mai multe ori numai cu pumnii goi. Îşi puse în gând să facă exact acest lucru.

Dar şansele erau împotriva lui de la bun început: numără cinci bărbaţi hotărâţi să pună mâna pe el. Deşi se descurcă foarte bine, în cele din urmă fu copleşit de numărul lor. Cu unul din ochi, care se închidea rapid din cauza loviturii şi sângele curând dintr-o tăietură a feţei, continuă să se lupte până când săriră toţi pe el ca unul. Îl ţinură la pământ până când unul dintre ei reuşi să-i aplice o lovitură de pumn în tâmplă.

Când lumea se scufundă în întuneric, tot nu ştia cine sunt şi ce vor de la el.

CAPITOLUL 4

Gothenburg, Suedia

– Ai venit, în sfârşit, slavă Domnului! Chiar că am nevoie de ajutor, de asta poţi fi sigură. Ăştia doi îmi dau de lucru până peste cap, iar acum, că şi bona e bolnavă, nu-mi mai văd capul de treburi.

Jess se opri în dreptul uşii în micul salonaş al mamei ei, dezamăgită de această primire atât de lipsită de căldură. La urmelor, nu se văzuseră de aproape un an, iar Jess se gândea că poate şi mamei ei îi fusese dor de ea. Spre deosebire de Robert, Katrijna răspunsese la scrisorile fiicei ei, deşi în cea mai mare parte, prin relatări lungi şi amănunţite referitoare la cei doi copii mai mici, fraţii vitregi ai lui Jess, Ramsay şi James. Aceştia avea patru şi, respectiv un an şi era firesc să ocupe aproape în întregime timpul mamei lor. Dar, chiar şi aşa, Jess se aşteptase ca mama ei s-o ajute să-l convingă pe Robert să-i dea voie să se întoarcă acasă, însă nu primise decât nişte promisiuni vagi.

Acum, când în sfârşit i se permisese să se întoarcă la Gothenburg, sperase să aibă parte de o primire mult mai călduroasă. Bucuria de a fi acasă păli puţin, dar se sili să zâmbească. Ştia că mama ei o iubeşte şi îşi spuse că era absorbită de grija pentru micuţi. Jess era, în sfârşit, aici şi asta era ceea ce conta.

– Mă bucur să te revăd, *moeder*. spuse ea, vorbind olandeză aşa cum făceau întotdeauna când erau singure. Nu se putea împiedica să observe că mama ei părea obosită şi stoarsă de puteri. Părul ei de culoarea grâului, de regulă pieptănat cu mare grijă, era strâns acum într-un coc neglijent în vârful capului, cu şuviţe care scăpau şi atârnau de-a lungul obrajilor palizi. Jess avu impresia că mama ei îmbătrânise considerabil de când n-o mai văzuse şi că pe fruntea ei apăruseră riduri noi. Jess se apropie de ea s-o îmbrăţişeze. Mişcarea fu cam stângace, căci mama ei îl ţinea în braţe pe micul James şi fu nevoită să-l includă şi pe el în îmbrăţişare, dar n-avea importanţă.

– Mi-a fost dor de tine, murmură ea.

– Şi mie mi-a fost dor, draga mea, spuse Katrijna şi o îmbrăţişă cu un singur braţ. Toată atenţia ei era concentrată spre James care scâncea fără încetare. Obrajii îi ardeau, iar

buza de jos ieşise în afară de parcă s-ar fi pregătit să izbucnească în plâns dintr-o clipă în alta. Jess înţelegea că poate fi foarte obositor să trebuiască să suporţi scâncetele şi plânsetele astea toată ziua, dar, cu siguranţă, mama ei mai avea şi alţi servitori care ar fi putut să se ocupe de copil!

– Ramsay, spune bună ziua surorii tale, îl îndemnă Katrijna pe celălalt băieţel, împingându-l înainte, dar acesta se trase înapoi, ascunzându-şi faţa în fustele ei.

– Poate că nu-şi mai aduce aminte de mine, spuse Jess. Avea numai trei ani când am plecat.

– Nici vorbă, cu siguranţă că îşi aduce aminte, A vorbit despre tine toată dimineaţa. Numai că este mai timid, asta-i tot.

Jess nu era foarte convinsă, dar nu comentă. Un an era foarte mult pentru un omuleţ de vârsta lui Ramsay, dar ştia că îşi va reveni repede şi se va obişnui iarăşi cu ea. Se înţeleseseră întotdeauna foarte bine înainte, trebuia numai să-i lase timp ca să facă din nou cunoştinţă cu ea.

– James e cumva bolnav? întrebă ea, ca să schimbe subiectul.

– Nu, cred că îi dau dinţii. Nu mai are astâmpăr, mă înnebuneşte. N-am închis un ochi toată noaptea.

– Hai, lasă-mă să-l iau puţin în braţe.

Jess întinse braţele, şi Katrijna i-l dădu cu un oftat de uşurare. Se aplecă să se ocupe de Ramsay, care rămăsese atârnat de fusta ei şi repeta întruna „Mama", încercând să atragă atenţia.

– Da, iubitule, ce este? Ramsay îi şopti ceva la ureche. Nu, nu, iubitule, nu acum, poate ceva mai târziu. Acum lasă-mă şi pe mine puţin în pace. Voi doi puteţi să scoateţi din răbdări şi un sfânt.

Jess nu asculta. Privea la băieţelul din braţele ei care scâncea acum şi mai tare. Întindea braţele spre mama lui.

– Şşşşt, micuţule, şoptea Jess, strângându-l mai tare la piept. Era moale şi uşor ca un fulg. Mama o să te ia în braţe imediat. Trebuie să se odihnească puţin. Hai să ne uităm pe fereastră, vrei?

Încercă să-l bată uşor pe spate ca să-l liniştească, dar copilul refuza să se potolească. Jess privea la feţişoara lui schimonosită, mirându-se cum de nu-l urăşte. Ar fi trebuit cel puţin să-i displacă, deoarece îi amintea de statutul ei de pui de cuc într-un cuib străin. Dar era atât de mic şi de neajutorat, încât inima ei simţea nevoia să-l iubească şi să-l protejeze.

– Mănâncă bine, mamă? întrebă ea, îngrijorată de braţele şi picioarele subţirele ale lui James. Erau ca nişte beţişoare ieşind din cuburile păsărilor, osoase şi palide. Fratele lui mai mare, care era bine dezvoltat pentru vârsta lui, fusese un prunc vioi şi sănătos. Nu semănase deloc cu acest pui de om pirpiriu.

– Da, este la fel de lacom cum a fost şi Ramsay, spuse Katrijna, dar acum nu-i mai place nimic.

Oftă şi se aşeză pe balansoar, rezemându-se cu spatele de pernele pufoase. James continua să se agite şi să scâncească, aşa că întinse braţele după el, cu o expresie de resemnare şi oboseală:

– O, mai bine dă-mi-l înapoi. Acum nu mă vrea decât pe mine. Este aşa de obositor, dar ce pot să fac? Aşa erai şi tu la vârsta lui.

Jess se aplecă şi îl puse pe James în poala ei.

– Dar tu ce zici, Ramsay, nu vrei să vii cu mine?

Jess se uită la celălalt frate care stătea în picioare lângă mama lui. Se ţinea de fusta Katrijnei ca şi când n-ar fi vrut să-i dea drumul, ca să nu se ocupe de frăţiorul lui. Era limpede că este gelos, iar Jess nu fu deloc surprinsă când băieţelul scutură din cap în semn că nu vrea.

– Nu fi prostuţ, Ramsay, du-te cu sora ta.

Ignorând privirea lui rugătoare, Katrijna îl împinse spre

Jess, fără să-i acorde nici cea mai mică atenţie. Feţişoara băiatului se lungi. Toată atenţia mamei se concentră asupra lui James, pentru că acesta urla din ce în ce mai mult. Katrijna aruncă o privire scurtă în sus spre Jess şi spuse:

– Mulţumesc. Apoi adăugă ca şi când abia atunci şi-ar fi dat seama că Jess se întorsese *în sfârşit*, acasă: E aşa de bine să te ştiu din nou acasă.

Da, dar numai pentru că ai nevoie de încă două mâini care să te ajute, nu de compania fiicei tale iubitoare, îşi spuse Jess, simţindu-se nedorită, în pofida vorbelor rostite de mama ei.

Dezamăgirea o măcina, dar îl luă pe Ramsay de mână, îl trase spre ea şi îl îmbrăţişă lung. Nu putea suporta privirea îndurerată din ochii lui, care probabil că o reflectau şi pe a ei. Semăna atât de mult cu tată lui, cu ochii aceia şi părul castaniu des, dar avea un aer de vulnerabilitate pe care nu-şi putea imagina că Robert l-ar fi avut vreodată.

– Hai să mergem la mine în cameră, şopti ea. S-ar putea să am o mică surpriză pentru tine.

Chipul lui Ramsay se lumină imediat.

– Un cadou? Jess zâmbi şi dădu din cap afirmativ. O, ce este, ce este?

– Nu-ţi spun. Trebuie să vii să vezi singur!

Dar, în timp ce îl trăgea după ea, băieţelul se întoarse şi privi peste umăr:

– Nu vine şi mami?

– Nu chiar acum, dar nu-ţi fie teamă, ai să te întorci imediat la ea, îi spuse Jess. Şi, când James o să adoarmă, o să aibă mai mult timp pentru tine.

Cu toate asigurările ei, Jess se îndoia că va fi aşa. La fel ca şi ea, fusese îndepărtat şi, deşi se bucurau în continuare de afecţiunea mamei lor, Katrijna nu mai avea timp decât pentru copilul cel mic. Jess simţi că se înfurie şi în numele lui Ramsay. Spre deosebire de ea, băiatul nu era suficient de matur ca să

înţeleagă că mama lui avea acum o altă grijă, mult mai mare pe cap.

Dacă voi avea vreodată copii, jur că am să-i iubesc în mod egal, îşi spuse ea furioasă. Chiar dacă unul din copii este mai dificil, trebuie să existe o posibilitate să le acorde puţin timp şi celorlalţi.

Închise uşa în urma ei cu zgomot, apoi încercă să se calmeze. Cel puţin nu mai era exilată undeva, departe. Cel puţin, acum era înapoi, acasă.

Când îşi reveni din leşin, Killian auzi valurile care se loveau de o carenă şi undeva, în apropiere, ţipătul unui pescăruş. Îşi dădu seama că trebuie să fie pe un vas, dar creierul lui încă înceţoşat nu-şi putea explica de ce. Nu vedea nimic, căci era prea întuneric, aşa că renunţă la încercarea de a distinge ceva şi se cufundă din nou în uitare.

Când se trezi a doua oară, se simţea zdruncinat de un mijloc de transport. Clipi de câteva ori şi încercă să se ferească de lumina care pătrundea printr-o spărtură a uşii. Durerea îi săgeta ca un pumnal ascuţit prin tot capul ori de câte ori privea spre soarele strălucitor de afară. Probabil că era deja amiază, dacă nu mai târziu, ceea ce însemna că zăcea inconştient de ceva vreme. Stomacul începu să chiorăie chiar atunci, ca şi când ar fi aprobat raţionamentul, şi îşi dădu seama că îi era îngrozitor de foame.

Dar unde era? Şi, ceea ce era şi mai important, încotro mergea?

Zăcea pe podeaua unei trăsuri vechi, cu banchete de piele roşie mâncată de molii, care miroseau a mucegai. Parcă nici nu avea arcuri, pentru că la fiecare groapă sau bolovan de pe drum capul lui se izbea dureros de podea. Din fericire, avea mâinile legate în faţă, aşa că putu să şi le pună sub cap ca să-l protejeze. Înjură cu jumătate de gură.

– O să mi-o plătească ei, murmură el. Indiferent cine sunt.

Încercă să se gândească cine i-ar fi putut face una ca asta, dar nu-i veni nimeni în minte. Nimeni nu avea datorii prea mari la el de la joc, nu jignise pe nimeni şi nimeni nu se considerase înşelat. Fireşte, cu excepţia lui McGrath. Să fi fost isprava lui?

Bubuiturile dureroase din creier se repetau la fiecare piatră pe care o întâlnea trăsura în drum, aşa că se hotărî să nu se mai gândească deocamdată la asta. Avea nevoie de odihnă ca să fie în formă când vor ajunge la destinaţie. Închise ochii şi se cuibări cum putu mai bine. Adormi în câteva secunde.

Când se trezi din nou, constată că era legat la ochi şi cineva îl împinse să se ridice în picioare. Nişte mâini brutale îl târau pe pavajul de piatră, apoi pe scări, undeva, într-o casă. Îşi dădea seama că erau într-o încăpere mare, căci zgomotul paşilor lor pe podeaua veche răsunau ca un ecou într-o peşteră. Simţi miros de igrasie şi ceva cunoscut, de parcă ar mai fi fost cândva aici, dar, cum era încă ameţit, nu realiza unde anume. Simţea cum încă îi zvâcneşte ceva în cap şi nu era sigur pe picioare. Dar nu se mai simţea nici pe departe aşa de rău ca mai devreme şi reuşi să strângă din dinţi ca să-şi învingă durerea.

– Unde sunt? întrebă el. Ce doriţi?

– O să afli cât de curând, i se răspunse şi nu mai află nimic altceva. Îl obligară să meargă înainte. Răpitorii îl târâră prin mai multe încăperi, căci, din când în când, se izbea de câte o uşă. În cele din urmă îl aşezară pe un scaun.

– Stai aici! îi porunci o voce, ca şi când Killian ar fi avut vreo posibilitate să poată fugi. Se gândea că ar fi putut, eventual, să cerceteze încăperea pipăind de jur împrejur, dar nu ar fi aflat mare lucru. Şi, cu siguranţă, cineva stătea de pază afară. Era mai bine să-şi păstreze forţele pentru ceea ce va urma.

Auzi nişte paşi într-o încăpere aparent mare, apoi zgomotul

unei uşi trântite, după care se făcu linişte. Undeva, în depărtare, distinse nişte voci ridicate, dar nu înţelese ce spun. Scrâşni din dinţi de frustrare.

Într-un târziu, după ce i se păru că trecuse o veşnicie, uşa se deschise şi cineva se apropie de scaunul lui, pe la spate. Se încordă gata să primească lovitura, dar simţi nişte degete care umblau la legătura lui de la ochi. Aceasta fu smulsă cu un mormăit mânios. Deschise ochii şi se trezi faţă în faţă cu chipul stacojiu de furie al bunicului său.

– Ce naiba...! Killian clipi, simţind cum creşte valul de furie în el. Privea la bătrânul din faţa lui care se uita la el ca şi când Killian fusese cel care făcuse ceva rău. Nu înţelegea de ce şi nici nu-l interesa în mod deosebit.

– Dacă voiai să-ţi fac o vizită, ai fi putut să mă inviţi, spuse el cu vocea plină de sarcasm, în timp ce fierbea de furie. Cum îndrăznise bunicul lui să-l răpească în felul acesta, în loc să-i poruncească să vină la el aşa cum făcea de obicei? Chiar dacă erau la cuţite, Killian n-ar fi refuzat să se întâlnească, dacă cererea ar fi fost rezonabil de politicoasă.

Kenelm, lord Rosyth, era un bărbat impunător. Se ţinea încă foarte drept, în ciuda vârstei, cu o claie de păr alb deasupra ochilor cenuşii, umbriţi de sprâncene groase, negre şi impunea tuturor un respect incontestabil. La fel ca şi nepotul lui, nu purta perucă decât atunci când era absolut necesar şi nu avea câtuşi de puţin nevoie de ea. Nasul lui se avânta mândru în sus, iar gura cu buze subţiri dovedea multă hotărâre. Cei mai mulţi oameni se fereau să-l supere, dar în momentul acela lui Killian puţin îi păsa.

Lordul Rosyth nu răspunse chiar imediat, se aplecă să dezlege nodul funiei de la mâinile lui Killian. Ajunsese la venerabila vârstă de şaptezeci şi cinci de ani, aşa că operaţia aceasta îi luă ceva timp. Degetele lui, încovoiate şi noduroase ca nişte ramuri de copac bătrân, erau neîndemânatice când erau

nevoite să efectueze o sarcină atât de delicată, iar lucrul acesta părea să-l enerveze, căci mormăi inteligibil de câteva ori.

– Ca şi când aş fi ţinut să te văd! pufni el după ce reuşi, în sfârşit, să dezlege funia. Fiul neisprăvit al unei târfe irlandeze.

– Ai putea, te rog, s-o laşi pe mama în pace?

Cererea lui Killian era exprimată extrem de politicos, dar se simţea în ea şi nuanţa de ameninţare pe care numai un prost n-ar fi sesizat-o. Poate că bătrânul avusese anùmite motive să n-o placă pe nora sa, dar Killian era sigur că lordul Rosyth avusese contribuţia lui la prăbuşirea ei. Fusese un subiect de ceartă între ei ani la rând. Killian îşi masă cu gesturi smucite încheieturile care îl dureau.

– N-a fost în stare nici măcar să-ţi dea un nume scoţian decent, mormăi bătrânul, ca şi când nici n-ar fi auzit remarca nepotului său.

– Pentru numele lui Dumnezeu, spune-mi o dată de ce sunt aici, ca să pot să plec cât mai repede! ceru Killian, fără să se mai obosească acum să-şi ascundă furia. Nu sunt obligat să stau aici şi să mă las insultat.

Lordul Rosyth se aşeză pe un scaun la celălalt capăt al mesei lungi la care fusese aşezat Killian. Privi în lungul tăbliei lungi şi lustruite, cu o expresie de mare tristeţe.

– O, am să-ţi spun ce am de spus şi, după ce termin, vreau să dispari din ochii mei. De data asta chiar că ai făcut-o lată!

– Ce-am făcut? Aş dori să-mi explice şi mie cineva despre ce este vorba, se plânse Killian, exasperat la culme. Capul începuse să-i zvâcnească din nou, o durere ritmică i se răspândea prin tot capul, şi acest fapt nu contribuia deloc la îmbunătăţirea procesului de gândire.

– Iar a trăncănit ceva vărul Farquhar?

Vărul lui cel sfânt, cu sânge scoţian pur şi purtări impecabile, era idealul lordului Rosyth în materie de nepoţi. Îi făcuse o mulţime de probleme lui Killian sau cel puţin aşa i se

părea lui. Farquhar îl învenina mereu pe bătrân împotriva lui şi până acum treaba îi reuşise de minune.

– N-are nicio legătură cu Farquhar. Acolo, în hol, stă jumătate din clanul Cameron şi cere capul tău. Spun că ai sedus-o pe Iona, fiica lui Ruaridh, şi ai lăsat-o grea. Vor să fie siguri că ai să te însori cât de curând cu ea. De fapt, doreau să te târască direct în faţa altarului, dar am prins de veste şi i-am convins să te aducă mai întâi la mine. O s-o aducă pe Iona mai târziu şi poţi s-o iei de nevastă la biserica din Rosyth.

– La naiba! Nu iau pe nimeni!

Cel puţin acum întreaga şaradă începea să capete sens, şi Killian răsuflă oarecum uşurat. Nu avea nimic de-a face cu McGrath sau cu alt partener al lui de joc, slavă Domnului. Cu o fată se putea descurca uşor, mai ales cu aceasta.

– Şi de ce nu? întrebă bunicul lui pe un ton ca gheaţa. Ai ajuns în halul ăsta de depravat că nu eşti în stare să faci ce se cuvine pentru o fată decentă după ce i-ai provocat necazuri? Ar fi trebuit să-mi dau seama că asta o să se întâmple. De fapt, mă mir că nu s-a întâmplat mai devreme, dată fiind reputaţia ta printre doamne.

Killian trase adânc aer în piept şi numără până la zece. Dacă bătrânul din faţa lui n-ar fi fost bunicul lui, acum ar fi zăcut de mult pe jos cu nasul spart.

– Pentru informarea ta, spuse el şuierând, Iona Cameron este departe de a fi inocentă şi nu este deloc nevoie să fie sedusă. Mă îndoiesc foarte tare că sunt eu tatăl pruncului din pântecele ei.

– Atunci cine este?

– Aş miza pe tânărul Hamilton, care s-a ţinut de fusta ei din iunie, dar, din câte-am auzit, ar putea să fie oricare dintre ceilalţi bărbaţi din jurul ei.

– Aceasta este o calomnie scandaloasă.

Killian ridică din umeri.

– Nu mă însor cu ea, şi cu asta basta. Asta, fireşte, dacă nu vrei ca bastardul altcuiva să-ţi moştenească titlul.

Bunicul se uită fix la el.

– Dar de ce te-aş crede? Am auzit că nu-ţi scapă nimic din ceea ce poartă o fustă. Ruaridh Cameron este cel mai bun prieten al meu, nu poate să mă mintă.

– Şi eu pot să te mint? Killian scutură imediat din cap. Nu, nu-mi răspunde. Ştiu că îţi place să gândeşti tot ce e mai rău despre mine, dar de astă dată cel puţin te înşeli.

– Mă îndoiesc, pufni lordul Rosyth.

Killian abia se mai stăpânea să nu izbucnească.

– Cred că vei afla că însăşi tânăra doamnă va fi de acord că m-am culcat cu ea numai o dată.

– Ea spune altceva.

– Ei bine, ăsta e adevărul. Asta a fost anul trecut şi în mod sigur nu am fost nici primul, nici ultimul. Înţeleg că preferă să fie lady Rosyth, în loc de o simplă doamnă Hamilton. Îl are pe taică-său la degetul cel mic, toată lumea ştie. Bătrânul crede orice îi spune ea.

Lordul Rosyth tăcea şi reflecta la ceea ce îi spusese Killian, apoi păru să ia o decizie:

– Foarte bine, pentru prima dată mi se pare că spui adevărul şi, pe de altă parte, e sigur că am avut destule curve în familie. Ignoră zgomotul ameninţător pe care îl scoase Killian şi continuă: Nu pot permite să mă moştenească cineva care nu este un Kinross. Trebuie să le spun nebunilor de-acolo că m-ai lovit în cap şi apoi ai fugit cumva. Şi că ar face bine să stea de vorbă cu tânărul Hamilton.

– O, minunat! Acum o să fiu şi omul care îşi snopeşte bunicul în bătaie, murmură Killian. Asta e tot?

– Nu. Am decis că este mai bine să dispari pentru un timp, să te faci nevăzut, pentru orice eventualitate.

– *Dumneata* ai decis? întrebă Killian, dar acesta ignoră

sarcasmul din vocea lui.

– Da, eu am decis. Dacă aştepţi puţin, am să scriu o scrisoare pentru un văr îndepărtat din Suedia, s-o iei cu tine. Robert Fergusson este un negustor de vază, care locuieşte în oraşul Gothenburg de pe coasta de vest. Am să-l rog să te primească la el pentru câteva luni. Sigur, va trebui să te faci şi tu cumva util. Poate mai şi înveţi câte ceva, deşi fără îndoială că şi pe-acolo se practică jocurile de noroc.

– Suedia? Probabil că glumeşti!

– Nimănui n-o să-i treacă prin minte să te caute acolo.

– Ei bine, ca să spun drept, aveam planuri să merg în altă parte.

– Ai să faci ce spun eu sau nu-ţi dau bani să te duci nicăieri.

Killian se uita la bătrân şi nu-i venea să creadă. Bunicul lui să-i ofere bani – asta era ceva ce nu se întâmpla în fiecare zi! De fapt, nu primise nici măcar un penny în ultimii trei ani.

– Îmi dai ceva? De bunăvoie?

– Nu fi impertinent până nu mă răzgândesc.

Lordul Rosyth scoase o pungă din buzunar şi o trânti pe masă, apoi se duse la bufet şi se întoarse cu o foaie de hârtie şi materiale de scris. Killian aşteptă în tăcere, în timp ce bunicul lui scrise o misivă lungă. Se gândea cum se schimbaseră lucrurile dintr-odată. Fără îndoială bătrânul dorea tare mult să-l vadă plecat, altfel nu şi-ar fi bătut atât de tare capul.

– Ai vreo datorie la Ruaridh Cameron? îl întrebă el cu voce tare.

– Nu datorez nimănui nimic, se stropşi bunicul la el. Ţi-am mai spus, Ruaridh este prietenul meu cel mai bun. Probabil că s-a bizuit pe prietenia noastră ca să-i facă rost fiicei lui de un soţ de viţă nobilă, chiar dacă ştia că minte. Nu prea înţeleg însă cum de te-a încadrat pe tine în categoria de „soţ nobil”.

Killian oftă şi închise ochii. Ar fi dorit ca relaţia lor să fie altfel, dar bătrânul fusese pornit împotriva lui încă de când se

născuse. Indiferent ce ar fi făcut nu putea schimba acest lucru, iar frustrarea şi nedreptatea îl mistuiau neîncetat, ca un vierme care roade dintr-un măr putred.

Ştia că lordul Rosyth îi răsfăţase pe fraţii lui vitregi mai mari, Brice şi Blake, mai ales pe primul. Erau rezultatul primei căsătorii a tatălui lui cu o scoţiancă şi fusese foarte abătut când doamna murise la naşterea lui Blake. După ce ţinuse doliu timp de doi ani, Fraser, tatăl lui Killian, se dusese în Irlanda ca să se lupte cu englezii în numele lui James al III-lea. Fusese rănit în lupta de la Boyne şi îngrijit după aceea de un nobil irlandez foarte cumsecade, dar sărac, de a cărui fiică, Niamh, se îndrăgostise pe loc.

Se căsătorise cu ea imediat ce se refăcuse. Lordul Rosyth nu se arătase deloc încântat când îi fusese prezentată noua noră, care nu numai că nu avea niciun ban zestre, dar era şi irlandeză. Drăgălaşa Niamh nu avea altă avere decât frumuseţea ei, iar lordul Rosyth n-o iertase niciodată. Şi faptul că îi dăduse în cele din urmă un nepot sănătos, după mai multe sarcini pierdute, nu-l făcuse s-o îndrăgească mai mult.

Zece ani mai târziu, când amândoi fraţii lui vitregi mai mari muriseră în lupta de la Sheriffmuir împreună cu tatăl lui, tot pentru cauza iacobinilor, bătrânul părea să dea vina pe Niamh şi pe copilul ei. Le făcuse viaţa imposibilă cu criticile lui nesfârşite la adresa educaţiei pe care i-o dădea Niamh fiului ei şi a comportamentului acestuia.

Nu e de mirare că, în cele din urmă, Niamh nu mai suportase. Dar Killian fusese nevoit să sufere mai departe de unul singur... *Nu n-am să mă mai gândesc la asta.* Strânse pumnii şi reveni cu gândurile în prezent.

– Poftim, spuse scurt lordul Rosyth şi îi întinse plicul sigilat şi punga. Acum dispari din ochii mei şi să rămâi acolo cel puţin şase luni, iar în acest timp tânăra Iona va trebui să găsească pe altcineva cu care să se mărite dacă nu vrea să crească un copil

din flori. Ar fi bine pentru tine să nu te întorci până în aprilie.

– Nu te teme, nu am intenția să mă mai întorc deloc. Mi-ai arătat cât se poate de clar că nu sunt dorit aici, așa că am să-mi clădesc viața în altă parte. Sper că Farquhar n-o să-ți arate niciodată adevărata lui față, căci va trebui să recunoști că te-ai înșelat tot timpul în privința mea. Doamne ferește! La revedere!

Killian aruncă punga grea în buzunar și apucă scrisoarea, apoi se îndreptă spre căminul uriaș din mijlocul peretelui opus. Apăsă cu degetul într-o mică adâncitură absolut invizibilă pentru cine nu știa unde se află, deschise o ușă secretă și se strecură în coridorul strâmt din spatele ei. Mai privi o dată spre bunicul său și văzu uimirea din ochii bătrânului. Lordul Rosyth își închipuise probabil că este singura persoană care cunoaște secretele casei, dar Killian fusese un copil foarte iscoditor și ținuse întotdeauna ochii larg deschiși.

Sper să aibă la ce să se gândească, își spuse el cu satisfacție. *Cu puțin noroc, o să se întrebe ce altceva mai știu, și asta s-ar putea să-l țină treaz noaptea. Foarte bine! Lasă să mai sufere și el, neghiob bătrân și fără minte...*

Ușa se închise cu un clic în urma lui, iar Killian porni în întâmpinarea noului său viitor cu un optimism calm.

Cel puțin nu va fi lipsit de fonduri!

Capitolul 5

Castelul Rosyth, Scoția

Farquhar Kinross nu era deloc binedispus și nu putea să sufere să aștepte, dar exact asta era nevoit să facă acum. Nu

putea să stea liniştit, pentru că nervii îi erau întinşi ca nişte corzi de arc. De aceea se plimba încolo şi-ncoace prin salonul pe care îl folosea în comun cu soţia şi copiii lui în turnul de nord din castelul Rosyth.

El fusese cel care pusese la cale răpirea vărului său şi înşirase toate minciunile despre el, dar nu voia să pară că ar fi avut ceva de-a face cu această chestiune. Nu-i mai rămânea altceva de făcut decât să spere că truda lui va avea efectul dorit: ruina totală a lui Killian. De ani de zile ducea o campanie susţinută de defăimare împotriva vărului său, dar bunicul refuza în continuare să-l dezmoştenească, iar Farquhar nu putea tolera aşa ceva.

El era moştenitorul de drept.

Killian nu era altceva decât un bastard pe jumătate irlandez, un intrus care nu avea ce căuta în Scoţia. Averea şi titlul trebuiau să fie ale unui scoţian pursânge. Ale unui bărbat ca el. Numai el ar fi făcut cu adevărat cinste poziţiei.

– S-a întâmplat ceva? întrebă soţia lui, Ailsa, care îi arunca priviri dezaprobatoare în timp ce se plimba de colo-colo şi nu mai putea să tacă. Era sfioasă ca un şoricel şi când vorbea parcă se făcea mai mică. Îl irita îngrozitor pe Farquhar, dar se abţinu să n-o lovească. I-ar fi oferit numai o satisfacţie temporară şi după aceea era şi mai rău, întrucât nu putea să suporte plânsul ei necontenit. Şi-apoi cele două fiice ale lor, Flora şi Kirsty, i-ar fi privit pe sub genele lăsat. Preferă să n-o lovească pe mama lor de faţă cu ele.

– Nu te priveşte! se răsti el şi mai străbătu încăperea încă o dată. Ştia că se poartă urât, dar parcă nu se putea abţine. Ailsa scotea la iveală tot ce era mai rău în el şi se întreba oare ce văzuse la ea când o luase de nevastă. E drept, cândva fusese frumoasă, dar părul ei blond-cenuşiu acum avea o culoare de şobolan, iar ochii, cândva strălucitori şi scânteietori, acum erau aţintiţi în permanenţă asupra lui cu o teamă şi o anxietate care

îl scoteau din minţi. Oftă în sinea lui. Femeia asta inutilă nu fusese în stare nici măcar să-i dea un băiat, deşi, slavă Domnului, era din nou însărcinată, aşa că încă mai erau speranţe.

Dar ce se întâmpla jos? De ce dura aşa de mult?

Decise că aşteptase destul, dar nu se întâmpla nimic dacă se ducea jos cu pretextul că a venit să caute ceva. Fără să mai arunce vreo privire Ailsei şi fetelor, ieşi din încăpere şi porni spre holul principal.

În timp ce cobora scara, auzi voci care strigau pline de mânie. Printre ele se auzea vocea calmă şi fermă a bunicului său. Se strecură curios mai aproape, dar cuvintele pe care le auzi nu erau ceea ce sperase el să fie.

– Cum adică a fugit? Cum putea să fugă? Nu mai este altă uşă, nu-i aşa?

Era vocea unuia dintre membrii familiei Cameron. Farquhar îl recunoscuse.

– De unde să ştiu eu? V-am spus, m-a lovit în cap, ingratul, şi a fugit cumva. Probabil pe fereastră, a fost întotdeauna un băiat plin de idei, auzi el răspunsul bunicului său.

Farquhar scrâşni din dinţi şi decise că nu era nicio primejdie pentru el dacă îşi continua drumul pe scară în jos. Killian fugise? Nu se poate! Până acum bunicul ar fi trebuit să-i lase pe fraţii Cameron să-l bată măr pe Killian şi apoi să-l însoare cu o doamnă la fel de sărăntoacă şi de neam prost ca şi el.

– Bunicule, dar ce se întâmplă aici? Farquhar zâmbi politicos, încercând să se poarte ca şi când ar fi fost firesc să întâlnească în fiecare zi grupuri de bărbaţi furioşi în salonul principal la castelului.

– Vărul tău a lăsat-o grea pe Iona a noastră şi am venit să-l obligăm să facă ceea ce se cuvinte, adică să o ia de nevastă, îl informă unul dintre membrii familiei Cameron, dar a reuşit să fugă.

– Serios? Ce păcat! Dar nu poate fi prea greu să-l găsim.

Farquhar încerca să nu pară îngrijorat, când, în realitate, îi venea să urle la nătărăii ăştia să alerge după vărul lui, fără să mai piardă nicio clipă. La ce naiba mai stăteau aici şi nu se clinteau din loc?

– A plecat de mult, nu are rost să-l mai urmăriţi, spuse ferm lordul Rosyth. Şi, aşa cum le spuneam acestor domni, am anumite îndoieli cu privire la afirmaţiile Ionei. Am văzut la începutul anului cum flirta fără jenă cu fel de fel de tineri. Nu m-ar mira să aflu că ea a fost cea care s-a aruncat la gâtul lui Killian. Ce fată n-ar face asta?

Farquhar îşi încleştă pumnii la spate. Ştia că bunicul lui are dreptate. Killian era băiat chipeş şi atrăgea imediat toate privirile, indiferent ce ar fi făcut, cu ochii lui albaştri şi chipul acela enervant de frumos. Mama lui avea aceeaşi alură, nu fusese de mirare că nătărăul de unchi-su se îndrăgostise imediat de ea. Killian radia acelaşi gen de putere latentă care le fermeca pe femei, fără ca el să facă nici cel mai mic efort. Farquhar era întotdeauna furios din cauza aceasta, pentru că el era mic şi îndesat, cu un smoc de păr roşu în frunte, care nu atrăgea pe nimeni. Era cu câţiva centimetri buni mai scund decât Killian, iar asta îi displăcea şi mai mult.

– Nu poţi să respingi această afirmaţie fluturând din mână, bunicule, spuse el, străduindu-se să păstreze o intonaţie egală. Numai pentru că fata şi-a imaginat că s-a îndrăgostit de el, asta nu înseamnă că Killian nu a profitat de ea.

– Nu, dar am auzit zvonuri care susţin că a fost văzută foarte des cu tânărul Hamilton. Deşi are relaţii bune, nu are viitor. Probabil că fata s-a gândit că i-ar sta mai bine ca lady Rosyth decât ca simplă doamnă Hamilton.

– Asta înseamnă defăimare, mormăi unul dintre bărbaţii furioşi, iar ceilalţi încuviinţară.

– Ştiu că sunt numai vorbe şi îmi cer scuze dacă greşesc, dar poate că ar fi mai bine pentru voi să staţi de vorbă mai întâi cu tânărul Hamilton, înainte să-l căutaţi pe nepotul meu. Am

să-i fac chiar eu o vizită tatălui Ionei pentru a discuta personal această chestiune. Nu doresc absolut deloc să mă cert cu vechiul meu prieten. Între timp v-aş sugera să-l căutaţi pe celălalt tânăr care îi face curte Ionei şi să-l luaţi la întrebări. Killian poate să fie un ticălos, dar mă îndoiesc că m-a minţit atunci când a jurat că nu este el de vină pentru starea Ionei.

– Şi dumneata l-ai crezut, bunicule? întrebă Farquhar, uimit de faptul că bunicul îi lua apărarea lui Killian. Doar ştii că este un mincinos şi jumătate!

Lordul Rosyth îi aruncă o privire pe care n-o înţelese foarte bine şi îl făcu să se simtă cam stingherit.

– Adevărul este că de astă dată l-am crezut. Te îndoieşti de capacitatea mea de a deosebit adevărul de minciună, Farquhar?

– Nu, sigur că nu, dar mă întrebam...

– Ei bine, nu te mai întreba.

Farquhar se abţinu să mai riposteze. Se auziră murmure dinspre grupul bărbaţilor din familia Cameron, dar în cele din urmă ajunseră la o înţelegere.

– Foarte bine, spuse purtătorul lor de cuvânt. Mergem să stăm de vorbă cu Hamilton, dar, dacă mai dai ochii cu nepotul ăsta al dumitale, să nu-l laşi să scape din nou.

– Nu l-am lăsat să scape, spuse lordul Rosyth care era clar că îşi cam pierduse răbdarea, m-a lovit în cap. Sunt un om bătrân, ce şanse aveam în faţa lui? Dar, fireşte, am să stau cu ochii pe el, dacă îl mai văd. Vă dau cuvântul meu.

După ce familia Cameron plecă, Farquhar izbucni:

– Nu te aştepţi să-l mai vezi un timp pe Killian, aşa este?

Nu era, de fapt, o întrebare, dar bunicul lui răspunse oricum:

– Nu, l-am trimis departe.

– De ce? N-ar fi trebuit să-l faci să răspundă pentru faptele lui?

Lordul Rosyth îi aruncă o altă privire enigmatică lui Farquhar, ochii îl sfredeleau.

– Eşti sigur că a fost vina lui? Ţi-am spus, eu nu cred.

– Dar este clar ca lumina zilei. Întotdeauna a sedus femei, aşadar, de ce nu şi pe Iona? Ţi-am spus şi mai înainte ce se vorbeşte despre el. Dar probabil că ai auzit şi dumneata.

– Fireşte că ştiu ce reputaţie are în privinţa femeilor, dar mi s-a dat de înţeles că, în general, se apropie de... cum să zic, de femei mai mature. Nu de tinere fecioare, ceea ce, în treacăt fie spus, nu cred că era cazul cu Iona. Poate să fie depravat, dar nu este prost.

– Credeam că nu eşti de acord cu modul de viaţă al lui Killian.

Lui Farquhar nu-i venea să creadă că bunicul lui încuviinţa dintr-odată comportarea vărului său. Era de neconceput, după cât efort depusese el ca să asigure adversitatea în relaţiile dintre cei doi.

– Ei bine, au trecut câţiva ani de când nu l-am mai văzut, spuse lordul Rosyth gânditor, şi trebuie să recunosc că l-am găsit schimbat.

– Schimbat? Cum poţi spune una ca asta? Este la fel de desfrânat ca întotdeauna, ba chiar mai rău.

Farquhar se simţea ca înecatul care se agaţă de un pai şi toată urzeala lui ţesută cu atâta grijă se destramă văzând cu ochii.

– Poate că da, admise lordul Rosyth, dar, deşi este la fel de insolent şi de îngâmfat ca şi mai înainte, am sesizat o diferenţă subtilă. Arăta îngrijorat, de parcă n-ar mai fi avut încredere în nimeni. Am sesizat în vocea lui o hotărâre nestrămutată, deşi nu ştiu despre ce anume este vorba.

– Asta este calitatea de care ai nevoie ca să fii un bun cartofor.

– Da, da, ştiu. Lordul Rosyth oftă şi dintr-odată îşi arătă vârsta. Poate n-ar fi trebuit să fiu aşa de dur cu el. Nu pot să-i fac o vină lui din faptul că este în viaţă în timp ce fraţii lui au murit şi niciun om nu poate să-şi aleagă părinţii.

– Brice era un bărbat destoinic, la fel şi Blake. Cu totul

altceva, minţi Farquhar. Fraţii mai mari ai lui Killian nu-i plăcuseră deloc mai mult decât acesta, dar cel puţin avuseseră bunul-simţ să se lase ucişi în luptele pentru iacobini. Iar dragostea bătrânului pentru nepotul lui cel mai mare, Brice cel Perfect, lucrare în avantajul lui Farquhar. Moartea lui îl făcuse pe lordul Rosyth să-l deteste şi mai tare pe Killian. Acum îşi schimba cumva atitudinea? Farquhar nu putea permite aşa ceva. Fiind celălalt nepot rămas în viaţă, se străduise întotdeauna să umple golul lăsat de Brice şi de Blake, făcând tot ce îi cerea bunicul lui şi încă ceva pe deasupra. În comparaţie cu Killian, era un adevărat sfânt, cel puţin pe dinafară.

– Da, da, aşa este, erau amândoi viteji, curajoşi, puternici şi loiali, dar acum sau dus. Nu se mai întorc niciodată, ucişi de blestematul de Sassenachs. Bătrânul oftă din nou. Poate că din cauza lor am fost aşa de aspru cu Killian. Nu s-a obosit niciodată să nege acuzaţiile, dar încep să mă întreb dacă nu cumva poveştile acestea despre el nu sunt nişte bârfe răutăcioase.

– Crede-mă, sunt adevărate. Lordul Rosyth îi trimise altă privire evaluatoare, care îl făcu pe Farquhar să se strângă în el ca un vierme. Se stăpâni şi spuse: Aud despre el nişte lucruri pe care aş roşi dacă ţi le-aş relata dumitale.

– Ei bine, indiferent cum ar fi, cred că a venit timpul să fac singur cercetările de rigoare şi să nu mă mai bizui pe bârfe.

– Cum, te duci la Edinburgh? întrebă Farquhar uluit.

– Da, cred că am să mă duc.

– Dar, cu sănătatea dumitale... crezi că este înţelept?

De regulă lordul Rosyth nu se aventura să plece aşa departe. Călătoria era un calvar pentru el şi considera că Edinburghul, o cloacă de depravare, ca să nu mai vorbim despre faptul că era un loc dezgustător. „Bătrâna împuţită" – exact asta era –, un oraş plin de fum şi murdar ca un coş de funingine, supraaglomerat şi duhnitor. Fără îndoială că oraşul îşi merita porecla. Fusese o mană cerească pentru Farquhar, care putea selecta bârfele după bunul său plac.

– Zău aşa, bunicule, nu este nevoie. Ai slujitori loiali în care poţi avea încredere şi poţi folosi ochii şi urechile lor.

– Nu, vreau să văd cu ochii mei, să aud cu urechile mele. Am să le fac câte o vizită prietenilor mei, aceştia nu mă vor minţi. Eşti binevenit să mergi cu mine dacă doreşti.

– Bineînţeles că am să merg, dacă vrei cu tot dinadinsul să porneşti la drum, dar tot cred că...

Lordul Rosyth ridică o mână.

– Ajunge, băiete! Când am să doresc sfatul tău, am să ţi-l cer. Acum fii bun şi porunceşte servitorilor să pregătească totul pentru drum.

– Foarte bine, dacă asta doreşti.

Farquhar se sili să surâdă încântat, ca şi când călătoria propusă ar fi fost tot ceea ce şi-ar fi dorit de mai mult timp. Adevărul este că nimic nu l-ar fi oprit să plece. Trebuia să aibă grijă ca nu cumva lordul Rosyth să audă ceva rău despre el însuşi. Îl trecu un fior. Nu că ar fi fost chiar un dezastru, deşi, după cele întâmplate astăzi, nu ştia ce ar fi putut să fie şi mai rău.

Planul lui dăduse greş, şi acum nu mai avea decât o singură cale: blestematul de Killian trebuia eliminat de tot, şi asta cât mai repede.

CAPITOLUL 6

Gothenburg, Suedia

Jess se reacomodase rapid cu viaţa de la Gothenburg şi uneori avea impresia că nici nu fusese plecată de acasă. Erau totuşi şi câteva diferenţe subtile, iar cea mai evidentă era că Robert conducea casa cu o mână şi mai fermă decât înainte. Katrijna nu fusese niciodată o femeie deosebit de puternică,

dar acum se lăsase total subjugată de soţul ei. Parcă nu mai avea nicio fărâmă de voinţă, iar Jess începu să înţeleagă de ce nu fusese în stare să facă nimic în legătură cu exilul ei.

Deşi Jess ştia că datoria femeii este să fie supusă şi ascultătoare, considerase întotdeauna că într-o căsnicie trebuie să dai şi să iei. Dar aici nu era cazul şi găsea că situaţia este insuportabilă, în timp ce mama ei părea că nici nu bagă de seamă.

Robert fusese partenerul de afaceri al tatălui ei şi se dovedise un sprijin de nădejde când murise Aaron. Preluase toată povara conducerii companiei de comerţ a familiei, se ocupase de toate chestiunile legale şi practice. Jess îi era recunoscătoare pentru asta. Dar faptul că se făcuse indispensabil şi pentru mama ei fusese o surpriză neplăcută pentru ea. Căsătoria lor, la numai şase luni după moartea lui Aaron, i se păruse un fel de sacrilegiu.

Cu toate acestea nu era ceva neobişnuit ca o văduvă să se recăsătorească, iar Jess trebuia să admită că mama ei nu era genul de femeie care să se descurce fără un bărbat care să aibă grijă de ea. Mama ei era fericită până la extaz cu noul ei soţ, ceea o făcea pe Jess să-şi înghită toate protestele, dar în sinea ei considera că greşeşte.

Robert nu avea niciun drept să fie aici.

Jess încercă să alunge astfel de gânduri. Îşi dădea seama că se născuseră din resentimentul că Robert se insinuase atât de uşor în vieţile lor. Adevărul este că nu putea să-i facă niciun reproş. Ştia, de asemenea, că eficacitatea şi meticulozitatea lui meritau să fie lăudate, nu criticate.

Dar mintea ei suspicioasă năştea alt fel de gânduri. N-o lăsa să se odihnească şi avea nevoie de o dovadă a fărădelegilor lui. *Numai dacă aş putea găsi o modalitate să demonstrez că Robert profită de banii care sunt ai mei din punct de vedere legal,* îşi spunea ea, *poate că aş putea să mă duc cu cererea*

mea la judecător.

Lipsa perspectivei de măritiş i se confirmase când ieşis prima oară cu doamna Forbes. Printr-o coincidenţă fericită dăduseră, în piaţă, peste Karl Adelsten, omul cu care dorea s stea de vorbă. Jess scăpase puţin timp de sub supravegherea ei când aceasta se uita nişte lucruri pe care dorea să le cumpere Cotise brusc, ca să evite alţi curioşi, şi aproape că se izbi d Karl. Jess gâfâia de emoţie, iar Karl rămăsese înmărmurit l vederca ei, foarte stânjenit.

– D-domnişoară van Sandt, se bâlbâise ei, ăăăă... nu m aşteptam... adică îmi face întotdeauna plăcere să vă întâlnesc

Făcuse o plecăciune politicoasă, în timp de Jess îl studias cu atenţie. Era îmbrăcat cu o haină bleumarin, cu nastur ostentativi, din argint, şi nu avea deloc aerul că tânjeşte dup ea. Dimpotrivă, părea să fie omul care se bucură de tot ceea c îi oferă viaţa. Părea total nepotrivit să abordeze subiectu logodnei lor eşuate, dar Jess simţea că nu are încotro. Şi, cur nu avea prea mult timp, decisese să meargă drept la ţintă.

– Mă bucur şi eu să te văd, deşi m-aş fi aşteptat să primesc veşti de la dumneata mai înainte. Ce ţi-a spus tatăl meu vitreg de te-a convins să renunţi la căsătorie?

Karl, un flăcău înalt şi blond, roşise până la rădăcina părului.

– Zău aşa, domnişoară van Sandt, nu cred că se cuvine să vorbim aici despre asemenea lucruri. Privise în jur, ca şi când s-ar fi aşteptat ca să-i spioneze cineva. Din fericire, nimeni nu le dădea nicio atenţie, iar doamna Forbes era în continuare ocupată.

– Îmi pare rău, dar nu am de ales, domnule Adelsten, spusese Jess printre dinţi. Am avut impresia că anul trecut doreai foarte mult să te căsătoreşti cu mine, dar văd că s-a ales praful din dorinţa dumitale după ce ai discutat cu tatăl meu vitreg. Şi, din moment ce nu există niciun motiv pentru care ar

fi putut să refuze un bărbat de valoarea dumitale, nu-mi rămâne să presupun decât că ţi-a spus ceva despre mine care te-a făcut să te răzgândeşti. Trebuie să ştiu ce anume.

– Chiar nu are rost să vorbim despre aşa ceva, spusese Karl, trăgându-se de cravată, ca şi când ar fi început dintr-odată să-l strângă. Chestiunea este, hm, vezi dumneata, tatăl meu a dorit să mă căsătoresc cu altcineva. Am sunt căsătorit cu Elsa Leijonberg. Îmi pare rău dacă ai crezut că ce a fost între noi era mai mult decât un mic flirt.

Jess îi aruncase o privire dispreţuitoare. *Un mic flirt?* Cu mai puţin de un an în urmă, Karl spunea că dragostea lor nu va pieri niciodată şi nu-şi putea lua ochii de la ea când o întâlnea. Cu toate acestea, după ce fusese expediată la conacul Askeberga, nu mai încercase nici măcar o dată să ia legătura cu ea sau, oricum, ea nu aflase. *Mare pasiune, n-am ce spune!* îşi zisese ea.

Îl examinase pe bărbatul din faţa ei din cap până-n picioare, observând pentru prima dată că, deşi arăta bine, avea bărbia ascuţită şi o tendinţă spre îngrăşase, deja vizibilă. Când îl privise, nu mai simţise că i se înmoaie genunchii. Poate că totuşi Robert îi făcuse un serviciu, cu toate acestea o enerva faptul că tatăl ei vitreg dispunea de puterea de a-i distruge viaţa.

– Domnule Adelsten, nu sunt nici proastă şi nici oarbă şi aş aprecia foarte mult dacă ai avea bunăvoinţa să-mi spui adevărul. Ştiu că tatăl meu vitreg te-a influenţat. Vreau numai să ştiu ce anume ţi-a spus, ca să pot preveni lucrul acesta să nu se mai întâmple când cineva va dori să se însoare cu mine. Mi se pare că este o cerere rezonabilă, ce părere ai?

Karl se uitase disperat de jur împrejur, ca şi când ar fi căutat o cale de scăpare, şi, negăsind niciuna, mormăise:

– Ei bine, pot să-ţi şi spun. A zis că, deşi tatăl dumitale a dorit să ai zestre, compania avea probleme mari când a murit

el, şi domnul Fergusson abia încerca s-o aducă acum la nivelul de plutire. De aceea nu vedea cum ar putea să-ţi ofere acum o zestre, deşi situaţia s-ar putea îmbunătăţi în viitor. Pe scurt, pe moment nu ai niciun fel de dotă, iar tatăl meu nu ar fi fost de acord să mă însor în asemenea condiţii.

– Cum aşa, chiar nimic?

– Păi, numai o sumă neînsemnată. Câteva sute de *daler*...

– Câteva sute? Robert îi vorbise despre trei mii, dacă îşi amintea corect. Jess respirase adânc de câteva ori, simţind că se sufocă de furie. Ştia că tânărul Karl nu are nicio vină şi insistase şi aşa prea mult.

– Mulţumesc, spusese ea scurt. Vă urez o zi bună şi toate cele bune în viitor dumitale şi soţiei dumitale!

Se întorsese exact în momentul în care doamna Forbes venea repede spre ea, furioasă la culme.

– Ce ţi-a venit să stai de vorbă cu omul acesta? Vărul meu mi-a spus că ţi-a comunicat cât se poate de clar că nu ai voie să discuţi cu el.

Doamna Forbes era o femeie mică de statură, compensată prin energie şi fermitate. Ochii ei, adânciţi în orbite la fel ca ai lui Robert, însă mai deschişi la culoare, străluceau acum de furie, iar Jess se grăbise să se apere:

– Îmi pare rău, doamnă Forbes, nu se putea să nu-l salut din moment ce ne cunoaştem de atâta vreme. Ar fi părut foarte ciudat. Domnul Adelsten s-a oprit numai o clipă ca să-mi spună că s-a căsătorit cu domnişoara Leijonberg. Le-am urat casă de piatră, şi asta a fost tot.

Doamna Forbes îi aruncase o privire bănuitoare, iar gura ei mică se strânsese şi mai mult într-un gest de dezaprobare. O apucase furioasă de braţ şi spusese:

– Nu ai voie să mai vorbeşti niciodată cu el, înţelegi? spusese ea pe un ton de-a dreptul sălbatic, în timp ce îi zâmbea unei doamne de vizavi. Robert e în stare să mă omoare.

– Crede-mă, nu mi-aş dori deloc aşa ceva, răspunsese Jess cu simpatie.

– Unde zici că te duci? Rory se uita la Killian cu o privire tulbure, încă buimac de somn, întrucât prietenul lui tocmai îl trezise din somn.

– În Suedia.

– În nordul îndepărtat? Acolo unde este întotdeauna întuneric?

Rory se frecă la ochi şi clipi des.

– Bineînţeles că nu este tot timpul întuneric, nătărăule. Şi Suedia nu este cu mult mai la nord de unde suntem noi, din câte ştiu eu, cel puţin nu în zona unde mă duc eu.

– Ce te răţoieşti aşa, am întrebat şi eu, mormăi Rory. Dă-mi şi mie nişte haine, spuse el şi arătă spre o grămadă de lucruri care arătau de parcă n-ar fi trecut pe lângă o spălătoreasă de câteva săptămâni bune.

– Locul ăsta arată ca naiba, Rory! Ce se întâmplă cu tine în ultima vreme? Nu faci altceva decât să bei. Te supără ceva?

– Dragostea neîmpărtăşită, spuse Rory străduindu-se din răsputeri să pară tragic.

Killian nu era deloc impresionat.

– Iarăşi? Acum cine mai e?

– N-o cunoşti, brută fără sentimente! mormăi Rory. Mor de sete. Mai este ceva în sticla aia?

– Nu mai primeşti decât apă, deocamdată.

Killian ignoră privirea de rănit a lui Rory şi turnă puţină apă într-un pahar murdar, apoi îl întinse prietenului său.

– Ce-ai păţit la ochi? E cam stacojiu.

– E o poveste lungă.

Rory îi făcu cu ochiul.

– Spune-mi-o, azi am zi liberă. Poate că mă mai înveselesc şi eu dacă aflu cum de te-au snopit în aşa hal.

Killian închise ochii şi oftă.

– Nu acum. Uite ce este, Rory, chiar că nu am timp. Trebuie să plec din ţară, şi asta cât mai repede sau o să mă însoare cu Iona Cameron. Susţine că am lăsat-o însărcinată.

– S-o ia naiba! Rory căscă ochii larg, apoi clipi pentru că lumina dimineţii îl izbise în faţă. Şi trebuie să pleci tocmai în Suedia ca să scapi din ghearele ei? Nu mi se pare corect.

– Nici mie, dar asta nu contează. Mi s-a dat o scrisoare de prezentare pentru una dintre rudele bunicului care locuieşte acolo. Omul este negustor şi am decis că pot profita de ocazie ca să mai învăţ şi eu câte ceva. Acum, că am o corabie, e numai bun momentul să-mi înfiinţez propria firmă. M-am săturat să tot joc. Vreau ceva mai sigur, un venit ca lumea.

– Ar fi trebuit să te opreşti după „m-am săturat", spuse Rory zâmbind strâmb. Mi se pare că ai păţit ceva la cap. Auzi vorbă, siguranţă!

– Tu ai banii de la tatăl tău ca să te ajute mereu să cazi în picioare, dar eu nu am nimic. Cred că a venit timpul să-mi croiesc drumul în lume fără ajutorul unui pahar de zaruri sau al unui pachet de cărţi de joc.

– Îţi dau trei luni, chicoti Rory, sau nici atât şi-ai să te întorci la vechile tale obiceiuri, ai să vezi dacă n-am dreptate.

Killian strânse din dinţi, căci nu dorea să se certe cu prietenul său. Dar Rory n-avea nici cea mai mică idee cât de serios era de astă dată. Nu mai era vorba despre un alt joc.

– Atunci să vin cu tine? se oferi Rory. Să-ţi ţin de urât în Nordul nu chiar atât de întunecos? Am auzit că femeile de acolo sunt frumuşele.

– Oricât aş dori de mult să te iau cu mine, prefer totuşi să te ştiu aici, spuse Killian, fixându-l pe prietenul lui cu o privire foarte serioasă. Ascultă, Rory, am nevoie de cineva de încredere aici, care să stea cu ochii pe văru-meu. Pune ceva la cale şi vreau să ştiu ce anume.

– Farquhar? Ce vrei să spui?

– Pot să pun pariu că el a înscenat toată povestea asta. Vrea să mă dea la o parte din drumul lui, probabil o dată pentru totdeauna, pentru că, mai devreme sau mai târziu, bunicul o să-şi dea seama ce fel de om este şi atunci n-o să mai vadă niciun ban. Nu m-aş teme să spun că ar fi în stare să încerce să se descotorosească şi de bătrân. Va trebui să stai cu ochii pe el.

– Chiar aşa? Ştiu că este un ticălos, dar chiar şi ucigaş? E prea laş pentru aşa ceva.

– O, va găsi întotdeauna pe altcineva să facă munca murdară pentru el, iar după aceea va aranja lucrurile în aşa fel încât vina să cadă asupra mea. Aşa proceda şi când eram copii şi făceam fel de fel de farse. Şi să nu crezi că era pedepsit vreodată. Ei, ce zici, mă ajuţi sau nu? Eşti încă binevenit şi tu prin toate locurile unde este invitat el, aşa că poţi să-l ţii sub supraveghere în mod discret. Roagă-l şi pe Dougie să-ţi dea o mână de ajutor. Am să-ţi scriu imediat ce am să ştiu unde stau, ca să mă ţii la curent.

– Dacă asta vrei! Aş fi preferat totuşi să merg cu tine.

– Nu, am nevoie de tine aici. Eşti unul dintre puţinii oameni în care pot avea încredere, fireşte, în afară de Dougie, dar el nu are mintea ta. Mai este şi Adair şi i-am spus şi lui să se ţină pe urmele lui Farquhar, când este afară, în oraş. Dar tu şi Dougie puteţi să-l supravegheaţi când iese în societate.

– Nici eu prea simt că am prea multă minte în momentul de faţă, se plânse Rory, ducându-şi mâna la cap, dar o să fac tot ce pot, fii sigur de asta.

– Mulţumesc. Eşti un prieten adevărat. Killian zâmbi, apoi nu se putu abţine şi adăugă: Şi apoi, dacă stai cu ochii pe vărul meu, n-ai să mai poţi alerga după tot felul de fuste fără valoare.

– Fără valoare! Trebuie să ştii că acum e vorba despre ceva special, protestă Rory.

Killian râse.

– Aşa spui de fiecare dată. Ai să treci şi de asta. Mai sunt o mulţime ca ea acolo de unde vine.

– Nu înţelegi, tu n-ai fost niciodată îndrăgostit.

Killian zâmbi.

– Nici tu. Porni spre uşă. Acum chiar că trebuie să plec. Un ultim sfat...

– Care?

– Fă ceva cu cocina asta. Fă o baie, pune ceva curat pe tine şi ai să te simţi mai bine. Poate să sărmana fată nu-ţi poate suporta duhoarea.

Rory azvârli cu o pereche de izmene murdare după prietenul lui, dar zâmbi larg:

– Cară-te! Dispari de-aici, la revedere!

Killian plecă râzând încontinuu cât coborî scările.

În dimineaţa aceea mai avea de făcut încă o vizită, spre care însă nu se grăbea deloc. De fapt, îşi spunea chiar că este o prostie să te gândeşti la aşa ceva. Dar, din moment ce pleca pentru mai mult timp din ţară, nu dorea să lase o treabă neterminată.

Nu-şi mai văzuse mama de când avea zece ani. De fapt, o mai văzuse din când în când prin oraş, dar nu-i dăduse atenţie şi nici nu vorbise cu ea. Acum stătea pe trotuarul din faţa casei ei micuţe, întrebându-se dacă este bine sau nu să bată la uşă şi să-i ceară anumite răspunsuri. Nu era sigur dacă vrea să le ştie. Nu era mai bine să nu trezeşti un câine care doarme?

La câteva luni după moartea soţului său, Niamh plecase la Edinburgh. Îl părăsise pe Killian şi, deşi încercase să-i explice băiatului motivele, acesta nu înţelesese niciodată. Mult mai târziu aflase din zvonuri că Niamh preferase să trăiască pe faţă ca amantă a unui bărbat căsătorit decât să mai stea la Rosyth. Nu ştia dacă acest lucru era adevărat şi nu dorea să întrebe pe nimeni.

– Bunicul tău mi-a spus că nu am dreptul să te iau de aici, îi spusese ea înainte să plece. Ca viitor moştenitor, trebuie să stai aici ca să înveţi cum se conduce moşia.

Killian n-o crezuse. Se simţea trădat de singura persoană din lume care ar fi trebuit să-l iubească şi să-l protejeze. Dacă ar fi vrut, era sigur că ar fi găsit o modalitate de a-l ţine pe lângă ea, dar nu dorise asta.

În mânia lui de copil Killian jurase să nu mai vorbească niciodată cu ea. Nu-şi schimbase părerea nici când ajunsese la maturitate şi când scăpase, în sfârşit, din ghearele bunicului său şi se mutase în oraş. Asta se întâmplase cu cinci ani în urmă, iar acum se întreba dacă nu fusese cumva o mişcare cam pripită. Lordul Rosyth era un om foarte impunător. Killian se gândea că s-ar fi putut foarte bine s-o fi determinat pe Niamh să plece, indiferent dacă voia sau nu. Poate că venise momentul să asculte şi versiunea ei.

Dar ce mai contează, se întrebă el. *Ce e făcut e bun făcut. Nu mai am nevoie de ea acum. Nu mai am zece ani să tânjesc după afecţiunea ei.*

Cu toate acestea, i-ar fi plăcut să ştie care fuseseră motivele ei.

Cum stătea acolo, măcinat de nehotărâre, uşa casei se deschise. Niamh ieşi şi se opri o clipă să caute ceva în poşeta ei de mătase şi perle. Killian încercă s-o examineze cu indiferenţă şi văzu o femeie de vârstă medie, bine îmbrăcată, cu o rochie de mătase verde în dungi şi o pană asortată la bonetă. Era încă frumoasă, părul ei castaniu avea numai câteva şuviţe argintii, însă în jurul ochilor se adânciseră riduri triste, iar faţa ei nu avea nicio expresie. Privită de departe, părea o găoace, fără nicio scânteie de viaţă, fără nicio bucurie. Care era adevărul? Contribuise şi el la starea ei actuală?

Un sentiment de vinovăţie îl făcu să clipească repede, dar se controlă. Ea îl părăsise pe el, şi nu invers. Dacă era cineva

care trebuia să se simtă vinovat, aceea era mama lui.

În acel moment femeia ridică privirea, iar ochii lor albaştri se întâlniră. Ochii ei se deschiseră mai larg, Killian nu ştia dacă de spaimă sau de surpriză. O privi fără să clipească, dar rămase ţintuit locului. Distanţa dintre ei era la fel de mare ca întotdeauna şi nu exista niciun motiv să acopere prăpastia care îi despărţea. Totul era de domeniul trecutului. Se simţi uşurat, luase în sfârşit o decizie. Se răsuci şi dădu să plece, dar nu făcu decât câţiva paşi când auzi vocea ei, gâfâind în spatele lui, de parcă nu avea destul aer.

– Killian, stai! Voiai ceva de la mine?

Killian se răsuci din nou.

– Nu, nimic, spuse el, păstrând o expresie firească.

– O, înţeleg. Niamh se încruntă vizibil stânjenită şi nemulţumită, iar Killian se simţi la rândul lui stingherit. Naiba s-o ia de treabă! A fost o prostie să vină aici, îşi spuse el, şi să scormonească sentimentele acestea de mult uitate.

– Mă gândeam că poate... spuse ea şovăitoare, apoi dădu din cap. Ei bine, nu face nimic.

Un ghimpe de vinovăţie îl împunse în piept încă o dată şi se simţi obligat să spună ceva, orice, ca să-şi explice prezenţa în faţa casei ei. Spuse primul lucru care îi veni în minte:

– De ce m-ai botezat Killian? Bunicul pare să considere că este o insultă personală, deşi nu înţeleg de ce trebuie să-l irite aşa de mult un nume irlandez.

Niamh clipi de câteva ori.

– Păi ai primit acest nume în cinstea unchiului tău, fratele meu, care a murit în lupta de la Boyne. Şi, cum şi tatăl tău luptase acolo, a fost de acord că trebuie să primeşti acest nume, indiferent de ceea ce crede tatăl lui. Fratele meu a murit pentru o cauză dreaptă, la fel ca şi fraţii mai mari.

Killian încuviinţă din cap.

– Mulţumesc, atunci am să-l port şi eu cu mândrie, spuse el

şi se răsuci pe călcâie, îndepărtându-se fără să mai arunce nicio privire în urmă.

N-ar fi trebuit să vină, dar acum avea cel puţin un răspuns.

CAPITOLUL 7

Gothenburg, Suedia

– Am auzit că te-ai întâlnit şi ai stat de vorbă cu tânărul Adelsten. Nu ţi-am spus că nu e bine să faci asta?

Vocea lui Robert avea inflexiuni de oţel, iar Jess îşi simţi brusc palmele ude. Îşi stăpâni cu greu un tremur. Trebuia să-l înfrunte din nou pe bărbatul în care ajunsese s-o vadă pe însăşi zeiţa destinului. Trebui să-şi muşte buzele până la sânge ca să blocheze şuvoiul de cuvinte mânioase care se străduiau să năvălească afară. Robert avea o expresie de nemulţumire profundă, ca şi când s-ar fi aşteptat la cu totul altceva din partea ei. Jess era sigură că trebuie să fie vorba despre o chestiune mult mai serioasă. Şi mai ştia că trebuie să-şi păstreze calmul, dacă dorea să fie convingătoare.

– Îmi pare rău, dar n-am putut să-l evit de astă dată. Aproape că m-am izbit de el în piaţă, spuse ea, încercând să-şi controleze respiraţia, pentru ca vocea să n-o trădeze. Ar fi fost foarte nepoliticos din partea mea dacă nu i-aş fi răspuns la salut. Am schimbat câteva vorbe şi-atât, nu a fost nimic necuviincios. Şi apoi, doamna Forbes era în apropiere, aşa că totul a fost cum nu se poate mai corect, poţi să fii sigur.

Robert o măsură din cap până-n picioare, dar Jess deschise ochii larg şi îi susţinu privirea cu o nevinovăţie prefăcută. La urma urmelor, era adevărat, nu se întâmplase nimic. Cât despre

ce altceva mai discutaseră, asta nu era nevoie să afle şi tatăl ‹
vitreg.

– Aşadar, nu te-ai angajat într-o conversaţie mai lungă c
el? întrebă el pe un ton sceptic.

– Nu mai mult decât „bună ziua, ce mai faci". Mi-a spus c
este foarte fericit acum că s-a căsătorit cu fosta domnişoaı
Leijonberg. L-am felicitat şi asta a fost tot.

Robert mai rămase un timp cu ochii pironiţi asupra ei – c
şi când n-ar fi crezut-o –, dar fata îşi menţinu expresia d
naivitate şi, după câteva clipe, bărbatul îi făcu semn cu mân
că poate să plece şi spuse:

– Foarte bine.

Jess plecă sus, reflectând la ceea ce aflase de la Karl. Robe
afirmase că firma avea dificultăţi în momentul decesului tatălı
ei, dar ea nu credea. Va trebui să afle care este adevărul. Chia
dacă tatăl ei decisese să nu-i spună ei nimic, nu putea să-ş
ascundă sentimentele faţă de ea. Jess ştia întotdeauna când est
necăjit sau când îl supără ceva, dar fusese mulţumit şi fericit c
de obicei până în ziua în care murise pe neaşteptate.

Un gând cumplit îi fulgeră prin minte. Aaron murise într-uı
accident de la depozit, când un raft plin cu minereu de fie
căzuse peste el şi îl strivise. Dar dacă nu fusese deloc uı
accident?

Simţi cum i se răceşte tot trupul şi un fior de gheaţă î
străbătu spinarea.

Nu, cu siguranţă că Robert nu putea să-l fi ucis pe tatăl e
intenţionat. Scutură din cap ca să scape de asemenea gânduri
Nu voia să se transforme într-o femeie paranoică, în locul fete
inteligente care se ştia. Numai pentru că nu-i plăcea Robert ş
nu putea să sufere puterea pe care o avea asupra ei, asta nı
însemna că este un ucigaş. Nici că o minţise ca s-o poată ţine
sub călcâiul lui. Şi apoi Robert era la o întâlnire atunci când se
produsese accidentul, sau aşa i se spusese ei.

Jess își adună gândurile. Trebuia să se bazeze pe fapte, nu pe frânturi de imaginație morbidă. Dacă Robert le spunea oamenilor că este, practic, o fată fără zestre, nu avea nicio șansă să se mai mărite cu cineva. De aceea trebuia să găsească o modalitate să-l facă să-și schimbe părerea și să-i dea banii pe care îi lăsase tatăl ei. Asta era tot.

Iar, după ce va avea banii, se va mărita cu primul bărat care o va cere, pentru că pur și simplu nu mai putea suporta să stea în casa asta. Nu mai ea căminul ei.

– Și ce, eu tre' să rămân aici? Vreau să merg cu tine, se văicărea Adair pentru a zecea oară. Killian oftă și respiră adânc, rugându-se să aibă destulă răbdare. Băiatul era disperat din momentul în care aflase că stăpânul lui va pleca în străinătate. Era clar că se temea să nu-l piardă pe singurul om din lume căruia îi păsa de soarta lui.

– Adair, ascultă-mă! Știi foarte bine că vărul meu pune mereu câte ceva la cale împotriva mea. Lucrurile au mers deja prea departe, iar acum cred că este disperat și nu știu ce o să mai inventeze de-acum înainte. Am mare nevoie de tine să rămâi aici și să-i urmărești fiecare mișcare și, în momentul în care vezi ceva suspect, să-i raportezi de îndată domnului Grant. M-ai înțeles?

Adair încuviință din cap, dar cu o privire posomorâtă. Killian îl apucă pe băiat de umerii lui slăbuți:

– Ești singurul în care pot avea încredere și care poate face lucrul acesta fără să fie văzut. Ești mai viclean ca o vulpe. Jur că am să trimit după tine imediat ce nu va mai fi nevoie de tine aici. Uite, îți las bani mai mulți decât ai nevoie în ascunzătoarea de sub podea ca să trăiești câteva luni bune. Nu ești bucuros? Poți să vii și să pleci când vrei și nu ai nicio treabă, decât poate să ții ordine și curățenie aici.

– Asta pot să fac, dar, dacă domnul Farquhar nu mai pune

la cale nicio porcărie, o să vin după dumneata.

– Te rog, Adair, aşteaptă până îţi spun eu că a venit timpul potrivit. Nu te abandonez, te rog să mă crezi. Am să-ţi trimit o scrisoare, şi imediat ce o primeşti poţi să vii în Suedia cu *Lady Madeleine,* dar nu mai devreme. E clar?

Adair se strâmbă, dar dădu din cap că da. Apoi zâmbi brusc, revenind la starea lui normală acum, că primise atâtea asigurări.

– Ce bine că m-ai învăţat să citesc, nu-i aşa? Altfel cum aş fi citit scrisoarea?

Killian îşi dădu ochii peste cap când îşi aminti cât se luptase cu Adair ca să-l convingă să înveţe, dar şi cât de bucuros şi de mândru fusese când reuşise.

– Aşa este, spuse el şi îl îmbrăţişă afectuos pe băiat. Acum ai grijă să nu dai de necazuri. Deşi, nici eu nu înţeleg de ce, îmi dau seama că şi mie o să-mi fie dor de tine şi aş prefera să te văd viu şi nevătămat data viitoare când ne vom întâlni.

Marea Nordului era aspră, iar prima călătorie a lui Killian la bordul noii sale corăbii însemna pentru el şi botezul focului, chiar dacă nu era aici niciun foc. Fu încântat să constate că are un stomac robust, care nu se lăsa impresionat de legănatul valurilor. Cât timp nu stătea culcat, în cabină, totul era în ordine, şi căpitanul de pe *Lady Madeleine* era de-a dreptul impresionat.

– Eşti un om norocos, domnule Kinross, ascultă-mă pe mine că mă pricep. Cei mai mulţi oameni se fac verzi la faţă numai când se uită la mare. Cu siguranţă că ai avut strămoşi navigatori.

Căpitanul Craig era el însuşi un bărbat robust, cu obrajii roşii, abia trecut de patruzeci de ani, care arăta de parcă n-ar fi fost bolnav nicio zi în viaţa lui şi în niciun caz de rău de mare.

– Asta nu ştiu, dar mă bucur foarte tare că nu sufăr de rău

de mare, asta e sigur.

Era foarte bine să nu fii bolnav atunci când erau atât de multe lucruri de învăţat. Spre uimirea căpitanului, Killian era tot timpul alături de el, punea întrebări, privea şi învăţa.

– Deci, vrei să te faci marinar, domnule Kinross? întrebă el.

– Nu tocmai, zâmbi Killian, dar îmi place să fac lucrurile temeinic. Dacă am o corabie, vreau să ştiu cum funcţionează, cum se numesc piesele, unde sunt aşezate, din ce sunt făcute. După părerea mea cunoaşterea înseamnă putere.

Căpitanul Craig dădu aprobator din cap.

– Foarte înţelept. Fostul proprietar, domnul McGrath, n-a pus niciodată piciorul la bord. Avea grijă numai să facă rost de încărcătură şi îmi spunea ce să aduc la întoarcere. Îmi face multă plăcere să lucrez cu dumneavoastră, domnule Kinross. E o schimbare plăcută.

– Nu numai pentru mine, domnule căpitan, ci, cu mine, răspunse Killian.

– Cum adică?

– Dacă vei continua să mă ajuţi să găsesc cele mai bune mărfuri ca să fac comerţ între cele două ţări, am să-ţi ofer un procent din profit.

Căpitanul făcu ochii mari când înţelese ce vrea să spună Killian.

– Nu se poate! Vorbiţi serios?

Killian încuviinţă din cap. Se gândise mult timp la aceasta şi era de părere că este în interesul amândurora. Dacă va avea un astfel de stimulent, omul va lucra mai cu sârg şi amândoi vor avea de câştigat. Nu voia să aibă un angajat nemulţumit. Avea nevoie de cineva în care să poată avea încredere.

– Ei bine, nu ştiu ce să zic. Căpitanul Craig părea buimăcit. Adică, sigur, am să mă străduiesc din răsputeri. Nu că altfel n-aş fi făcut-o, fireşte, dar... zău aşa, domnule Kinross, m-aţi uluit.

– Înţelegerea aceasta ne avantajează pe amândoi, zâmbi Killian. Sper că o să lucrăm bine împreună.

– În mod sigur. Craig radia de bucurie. N-o să regretaţi, vă promit.

Cu ajutorul căpitanului, Killian reuşise deja să cumpere o încărcătură foarte valoroasă şi o luaseră cu ei. Cumpăraseră mai ales sare, foarte căutată în Scandinavia, dar şi pânzeturi de calitate superioară, grâu, unt, cărbune şi câteva produse de lux din America, cum ar fi tutunul. Plătise încărcătura cu banii câştigaţi la joc. Căpitanul îl asigurase că acestea sunt produsele care se vând cel mai bine în Suedia, şi Killian nu ave niciun motiv să nu-l creadă. Orice profit va fi binevenit, cu cât mai mare, cu atât mai bine. Era un început şi ştia că din Suedia se puteau aduce în Scoţia produse precum minereu de fier, cupru, lemn, gudron şi smoală. Îşi pusese în gând să-l trimită pe căpitan să facă curse încolo şi-ncoace cât va sta acolo şi să câştig astfel cât mai mulţi bani.

Luase în serios această nouă carieră şi era hotărât să aibă succes în ea.

În timp ce pluteau prin arhipelag spre Gothenburg, pe coasta de vest a Suediei, privea oraşul şi se mira cât este de mic. Se aşteptase la ceva mai mare, dar în comparaţie cu Edinburgh era numai un sat. Situat la gurile fluviului Göta, era clădit tot pe un teren neted, întins. Numai în depărtare se vedeau câteva dealuri, cel mai înalt pe partea dreaptă.

– Oraşul a fost construit de olandezi, îl informă căpitanul Craig. Aici nu erau decât câteva şandramale, dar suedezii ştiau că olandezii se pricep cel mai bine la construcţii dintr-astea. Aveau experienţă de la terenurile lor joase, nu-i aşa!

Killian nu fusese niciodată în Olanda, dar auzise despre modul în care olandezii construiseră diguri ca să oprească apele mării şi construiseră apoi oraşe frumoase de-a lungul

canalelor.

– Așadar, acesta ar trebui să fie un Amsterdam în miniatură, nu-i așa?

– S-ar putea spune și așa. Este și un canal, poate două, o să vedeți. Dar este fortificat, are două redute pe care ei le numesc *Leul* și *Coroana* și zidurile acestea înalte cu unghiuri ascuțite care ies în afară în multe locuri și este înconjurat de un șanț cu apă.

Lady Madeleine trebui să arunce ancora mai departe de orașul propriu-zis și totul era adus la țărm de docheri. Aceștia aveau dreptul exclusiv să transporte oamenii prin canale, la și de la vasele mari.

– Tot ei se ocupă și de transportul mărfii, îl asigură căpitanul pe Killian. O să fie dus pe uscat imediat ce găsim pe cineva care dorește s-o cumpere, din moment ce nu aveți depozit, domnule Kinross, adăugă el. Killian își notă în minte să încerce să închirieze un depozit undeva imediat ce se va ivi ocazia.

În timp ce barca îi ducea spre oraș, Killian admira zidurile solide și bastioanele. Când ajunseră mai aproape, văzu acoperișurile caselor și spirele a două biserici. Intrarea în canalul principal era cam în mijlocul orașului. Era flancată de câteva dealuri mici, stâncoase și trecură pe sub o barieră mare de lemn care, așa cum spunea căpitanul, se lăsa în jos și se închidea în fiecare seară.

– Se numește *Stora Bommen* și stă deschisă numai în timpul zilei. Din motive de apărare și protecție, așa cred.

Killian se întreba cine ar putea fi dușmanii suedezilor. Probabil că danezii și norvegienii, care erau vecinii lor cei mai apropiați, cel puțin în această parte a țării. Știa foarte puțin despre situația politică din aceste țări și se hotărî se afle mai mult imediat ce se va ivi ocazia. Dacă aceasta avea să fie reședința lui în viitorul apropiat, era important să fie cât mai bine informat.

Îşi continuară drumul pe canalul flancat de clădiri construite aproape în întregime din lemn. Cele mai multe dintre ele erau vopsite în roşu sau galben şi aveau tocurile ferestrelor albe. Una sau două dintre case erau de piatră şi păreau mai solide, dar reprezentau o excepţie. Străzile urmau un caroiaj regulat – din câte îşi dădea seama Killian –, deşi canalul nu era chiar drept. La capăt cotea spre stânga. Văzu şi un fel de insulă ceva mai departe în mijlocul lui.

– Acest canal se numeşte, nu ştiu de ce, *Stora Hamnen*, ceea ce înseamnă aproximativ „portul mare", spuse căpitanul Craig, probabil pentru că aici se încarcă şi se descarcă toate mărfurile.

Trecură pe sub mai multe poduri, toate arcuite şi foarte frumoase şi ajunseră într-o piaţă mare. Era cam la un stat de om deasupra nivelului canalului. Urcară câteva trepte şi ajunseră în stradă, unde zgomotul şi agitaţia erau aproape asurzitoare. Killian se opri o clipă ca să se uite în jur şi îi plăcu ce vedea. Inspiră adânc şi fu încântat să constate că aerul nu era deloc neplăcut, dimpotrivă. În comparaţie cu Edinburgh, avea un miros dulceag, în ciuda duhorii inevitabile care venea dinspre canale.

Piaţa era pavată cu piatră cubică, şi de-a lungul canalului erau plantaţi copaci. Totul dădea impresia de spaţiu, în ciuda faptului că erau mulţi oameni care mergeau încoace şi-ncolo, rezolvându-şi treburile zilnice. Negustori ambulanţi, vânzători de mărunţişuri, saltimbanci şi jongleri, muncitori, o mulţime de câini, cai şi căruţe – toate acestea dădeau atmosfera tipică a locului, dar nu era o înghesuială aşa de mare ca pe străzile din Edinburgh. Şi nu era nici aşa de multicolor. Cei mai mulţi locuitori erau îmbrăcaţi în cenuşiu, cafeniu sau negru, deşi erau şi pete de culoare formate de persoanele mai emancipate, care atrăgeau imediat privirile. Killian era foarte fericit că fusese inspirat să îmbrace o jachetă sobră de mătase gri, aşa că nu ieşea prea mult în evidenţă.

– Câţi oameni trăiesc aici? îl întrebă Killian pe căpitanul Craig, mergând în urma lui pe malul canalului spre un han. I se părea că este mai bine să-şi petreacă noaptea aici decât să se ducă direct la domnul Fergusson. Nu voia să-şi creeze obligaţii faţă de el şi era mai bine să aştepte să vadă dacă îl invită sau nu să stea la el. Dar mai întâi trebuia să se orienteze unde se află.

– Nu ştiu exact. Vreo cinci-şase mii? Poate şi mai mult.

Proprietarul hanului *Căminul Alb* sau *Vita Hjorten*, cum i se spunea în suedeză, era un scoţian rotofei şi jovial care se numea Murdoch, pe a cărui faţă se lăţi un zâmbet imediat ce îl zări pe căpitanul Craig.

– A, aşadar te-ai întors? Şi probabil că vrei o cameră, nu-i aşa?

– Da, exact aşa.

Căpitanul îl prezentă pe Killian şi începură să negocieze preţul camerei. În acest timp Killian ascultă cu atenţie un grup de oameni din apropiere care vorbeau în suedeză. Era o limbă foarte guturală şi avea sunete ciudate, dar câteva cuvinte i se păreau cunoscute.

– Trebuie să învăţ suedeza, îi spuse el lui Craing. Nu poate fi foarte greu. Am reuşit să învăţ latină şi franceză, iar latina este o adevărată pacoste!

– Se zice că suedeza este uşoară, dar eu n-am încercat niciodată să spun mai mult decât câteva cuvinte, domnule Kinross. Noroc, oricum, spuse Craig râzând.

Killian nu era sigur dacă într-adevăr de noroc avea nevoie acum, dar îi mulţumi oricum căpitanului.

Mai târziu, când intră în salon, Killian fu uimit să constate că în jurul lui se vorbea aproape numai engleză cu accent scoţian. Căpitanul Craig stătea într-un colţ şi îi făcu semn să se apropie.

– Poftiţi, domnule Kinross. Faceţi cunoştinţă cu câţiva oameni de la noi din ţară. Domnii aceştia ne oferă băuturile.

– O, este într-adevăr un gest foarte frumos, spuse Killian şi se aşeză la masa lor, apoi toţi se prezentară.

Erau acolo doi tineri, James McEvoy şi Graham Frazer, care lucrau ca asistenţi ai unor negustori scoţieni. Unul avea părul negru şi era oacheş, celălalt, blond şi cu piele albă, dar amândoi păreau să se bucure din plin de viaţă, fără niciun fel de griji deosebite în acel moment. Al patrulea era un bătrân căpitan de vas. Se numea Muir şi se pare că îl cunoştea de mult pe Craig. Imediat îi puseră în faţă şi lui Killian o halbă mare cu bere şi o farfurie plină cu mâncare, ce răspândea un miros foarte ademenitor.

– E mâncare simplă, spuse Muir, dar multă şi bine făcută, după gustul meu. Dar nevasta lui Murdoch te poate servi cu specialităţi scoţiene dacă preferi.

– Nu, nu, e foarte bine, mulţumesc.

Killian constată că mâncarea era într-adevăr simplă, dar, deşi i se servise numai piure de dovlecei şi friptură de porc cu sos, nu găsi niciun motiv să se plângă. Nu se dăduse niciodată în vânt după mâncare sofisticată şi prefera să mănânce orice ţine de foame cât mai mult timp. În ultimii trei ani i se întâmplase de mai multe ori să nu-şi poată permite să mănânce, aşa că era mulţumit ori de câte ori se simţea sătul.

– Aşadar, învăţaţi meseria de negustor? se adresă Killian celor doi tineri. Asta sper să fac şi eu. Şi aş vrea să am o firmă a mea, dar mai întâi trebuie să învăţ cum merge treaba.

– Ai venit exact unde trebuie, zâmbi McEvoy, dar trebuie să fii gata să munceşti ca un rob, nu-i aşa, Frazer?

Tovarăşul lui aprobă din cap şi îşi dădu ochii peste cap.

– Şi încă cum! Nicio clipă de odihnă, dar cel puţin nu e plicticos şi la sfârşitul zilei ai întotdeauna parte de companie plăcută aici, la *Vita Hjorten*.

– Mă bucur.

Killian se aşteptase că va trebui să muncească mult, aşa că avertismentul celor doi tineri nu-l speriase. Şi era bine de ştiut că nu va trebui să-şi petreacă serile de unul singur după ce căpitanul Craig va pleca înapoi la Edinburgh.

În timpul discuţiei, Killian privi în jur şi observă că localul avea foarte puţină mobilă, un număr minim de mese şi bănci. Nu existau ornamente, pereţii de lemn erau goi. Dar căminul foarte mare, lat în partea de jos şi îngust până devenea un simplu punct sub plafon, dădea multă căldură şi înveselea atmosfera altfel sumbră din încăpere.

– Ce ziceţi de un joc de zaruri? întrebă McEvoy plin de speranţă. Nimeni nu vrea să joace cu mine săptămâna asta, fiindcă am un noroc porcesc.

Killian şovăi o fracţiune de secundă. Voia în mod sincer să renunţe la vechiul lui mod de viaţă. Pe de altă parte, dacă voia să-şi deschidă o firmă a lui avea nevoie de fonduri. Iar, dacă doamna Fortuna nu-l părăsise în favoarea tânărului din faţa lui, avea acum ocazia să mai câştige ceva capital. Dacă ar fi refuzat, ar fi însemnat să facă mofturi şi el voia să-şi facă prieteni în această ţară străină, aşadar nu-şi putea permite să jignească pe nimeni. Ca să-şi liniştească niţel conştiinţa, îşi promise că se va opri înainte să piardă prea mult sau să-şi sărăcească partenerii.

– Este o provocare pe care n-o pot refuza, spuse el zâmbind.

CAPITOLUL 8

Robert o critica tot mai des şi mai direct pe Jess în fiecare zi şi fata era dojenită pentru cele mai mici lucruri. Mama ei,

preocupată ca de obicei de cei doi micuţi, nu părea să bage de seamă. În puţinele ocazii când observa ceva, se încrunta numai la Jess şi ofta. Era ca şi când ar fi vrut să spună că neînţelegerile dintre soţul şi fiica ei sunt prea mult peste ceea ce poate să suporte ea. Aceasta o făcea pe Jess să se simtă tot mai izolată şi îi întărea şi mai mult hotărârea de a încerca să găsească o cale de scăpare.

– Am auzit că în dimineaţa acesta ai insultat-o pe doamna Forbes, spuse Robert încruntând sprâncenele.

Jess fusese chemată din nou în biroul lui, de astă dată pentru că fusese nepoliticoasă cu ruda sa. În mintea lui, aceasta era o crimă pasibilă de pedeapsa cu moartea, îşi spunea Jess sarcastică. La exterior încercă să-şi ţină sentimentele sub control, deşi maxilarele îi stăteau încleştate ca o menghină.

– Nu în mod intenţionat. Am subliniat numai că, din moment ce mama suferă de dureri de cap, aş putea să-mi folosesc mai bine timpul dându-i o mână de ajutor decât să-l irosesc cu o broderie inutilă.

Nu era chiar modul în care se exprimase, Jess ştia foarte bine, dar asta este ceea ce dorise să spună. Nu că nu i-ar fi plăcut să şi brodeze din când în când, dar prefera să-şi petreacă timpul cu frăţiorii ei, în special cu Ramsay. Relaţia lor de mai înainte se refăcuse în întregime şi se juca împreună cu el ori de câte ori avea ocazia.

Se pare că Robert aflase versiunea neprelucrată a evenimentelor. Era exact pretextul de care avea nevoie ca să-i ţină lui Jess o prelegere despre cât de rău este să nu asculţi de cei mai în vârstă sau să nu faci ceea ce ţi se spune. Nu ridică nicio clipă vocea, dar Jess se simţea ca un copil de cinci ani prins că făcuse cine ştie ce faptă ruşinoasă. Din diatriba lui reieşea posibilitatea subînţeleasă a unui alt exil. Îl ascultă în tăcere, fierbând de furie şi ştiind că faţa i se înroşise din cauza indignării pe care nu o putea ascunde.

Când Robert rămase, în sfârşit, fără suflare, Jess ieşi din birou cu capul sus. Ca de obicei, închise uşa cu mare grijă, fără a o trânti cu toată puterea, aşa cum ar fi simţit nevoia s-o facă. Scrâşnind din dinţi, alergă spre scări, dar nimeri drept peste cineva care venea dinspre hol.

– O, vă rog să mă scuzaţi!

Dezorientată, făcu un pas înapoi şi tocmai voia să-şi ceară scuze din nou, dar, când ridică privirile, cuvintele îi muriră pe buze. În faţa ei stătea cel mai chipeş bărbat pe care îl văzuse vreodată şi o clipă nu fu în stare să facă nimic altceva decât să-l privească înmărmurită. Avea părul castaniu strălucitor, strâns la spate într-o coadă neglijentă, ochi albaştri umbriţi de gene lungi, negre şi trăsături enervant de perfecte. Clipi iute şi se întrebă dacă era aievea. Poate că era unul dintre arhanghelii despre care se vorbea în Biblie? Îşi scutură mintea de gândul acesta ridicol.

– Nu, eu sunt cel care trebuie să-şi ceară scuze. Domnişoara Fergusson, nu-i aşa?

Bărbatul făcu o plecăciune.

– Killian Kinross la ordinele dumneavoastră. Am venit să-l văd pe tatăl dumneavoastră şi mi s-a spus să aştept aici. Arătă spre un scaun plasat în acest scop lângă uşa biroului lui Robert. Ar fi trebuit să mă uit mai bine înainte să intru în acest hol. A fost greşeala mea.

– Nu este tatăl meu, şuieră ea, amintindu-şi de confruntarea recentă şi ignorând restul cuvintelor rostite de Killian. Este diavolul în persoană.

Era probabil o mare exagerare, dar când rostise aceste cuvinte simţise că se deschide o supapă prin care se eliberase de o parte din frustrare, iar acum se simţea mult mai bine.

Domnul Kinross ridică o sprânceană şi un zâmbet abia schiţat se aşternu pe chipul lui. Jess rămase înmărmurită simţind ce efect are asupra ei: era ca şi când ar fi primit o

lovitură în plex.

– V-a scos din sărite, nu-i aşa? întrebă el amuzat. A, dar nu mă mir, că doar e rudă cu bunicul meu. E logic!

Jess nu vedea nicio logică. De fapt, nu prea mai putea să gândească deloc coerent, cu acest zâmbet strălucitor care îi orbea raţiunea. Închise ochii şi îşi adună bruma de curaj care îi mai rămăsese:

– Nu vreau să vorbesc despre asta. Bună ziua, domnule Kinross!

Şi cu această propoziţie de despărţire, Jess păşi pe lângă el şi alergă în sus pe scări, ridicându-şi fustele ca să sară câte două trepte odată, aşa cum o doamnă nu se cuvine să facă niciodată. Când ajunse la prima odihnă a scărilor şi îşi aruncă ochii în jos, spre el, văzu că acesta o privea gânditor. Observând că Jess se oprise, zâmbi din nou şi făcu o nouă plecăciune lenevoasă, aproape insolentă.

Jess îl ignoră şi îşi continuă drumul în sus. Se săturase de bărbaţi şi nu mai voia să aibă de-a face cu ei niciodată, toată viaţa, fie ei chipeşi sau nu.

Killian privi lung în urma blondinei care tocmai îl izbise în piept, o experienţă nu tocmai neplăcută în sine. Părea foarte furioasă, ochii ei cenuşii aruncau săgeţi de argint, şi obraji îi ardeau ca focul. Deşi nu era o frumuseţe în sensul obişnuit al cuvântului – era prea scundă şi avea tenul prea insipid –, Killian simţise totuşi o anumită atracţie care îl mirase chiar şi pe el. De regulă, prefera femeile mai rotunjoare, brunete şi zvelte, dar se gândi că n-ar fi rău să încerce şi o Valkirie blondă miniaturală ca să mai facă o schimbare.

Alungă gândul înainte ca acesta să prindă rădăcini. Era în relaţii proaste cu domnul Fergusson, omul cu care venise să lucreze aici, şi nu avea de gând să-l supere chiar de la început. Se întreba care este relaţia dintre ei, căci era clar că fata locuia

în această casă. Indiferent cine ar fi fost, nu era accesibilă în momentul de față. Și apoi avea scris pe frunte „inaccesibil". Killian zâmbi în sinea lui. Anii de experiență îl învățaseră să recunoască o fată inocentă de la prima privire. Și pentru nimic în lume n-ar fi încălcat regula de a nu se culca cu o virgină. Aducea mai multe necazuri decât plăcere.

Când ușa se deschise și fu invitat în biroul rudei bunicului său, dădu tot episodul deoparte. Era suficient timp să afle mai multe despre tânăra ciudată, dar atât de încântătoare.

– Intră, intră, tinere Kinross.

Robert Fergusson era tot numai zâmbet. Nu arăta nici prin cea mai mică umbră de încordare că se certase cu o clipă înainte cu mica Valkirie. Era un om solid și îndesat, cu fața colțuroasă și sprâncene stufoase, cu un cap mai scurt decât Killian. Avea păr castaniu-deschis, pe ici-pe colo presărat cu fire albe și ochi căprui aproape negri. Un nas acvilin îi dădea un aer de semeție, în pofida purtării aparent amabile, iar cine îl vedea pentru prima oară simțea cum puterea îi radiază prin toți porii. Killian își reprimă un fior. Era un om fără milă, simțea instinctiv lucrul acesta. Va trebui să fie cu mare băgare de seamă.

Îi întinse lui Fergusson scrisoarea de la bunicul lui.

– Vă mulțumesc că m-ați primit atât de repede, domnule, spuse el. Bunicul n-a avut timp să vă prevină în legătură cu sosirea mea, dar în scrisoare veți găsi explicația prezenței mele aici. S-ar putea să fie o lectură plicticoasă, deoarece presupun că vă descrie în detaliu caracterul meu.

Fergusson zâmbi scurt.

– Înțeleg că nu vă înțelegeți prea bine? Păi da, unchiul Kenelm a avut întotdeauna o fire dominatoare. Iau întotdeauna ce spune el cu o anumită rezervă.

Citi rapid întreaga misivă, iar Killian așteptă în tăcere până când acesta termină. Fergusson încuviință din cap.

– Aşa e cum mă aşteptam. Doreşte să ai „o ocupaţi profitabilă”. Cred că pot să-ţi ofer aşa ceva. Ce ştii despr comerţ?

– Nu prea mult. Am mai prins câte ceva de la căpitanu corăbiei cu care am sosit, dar cred că ar fi mai bine să m consideraţi absolut novice.

Killian hotărâse să nu-i spună lui Fergusson că era corabi. lui. Poate mai târziu.

– Doresc să muncesc serios şi să învăţ repede. Voi fi ferici să îndeplinesc orice sarcină îmi veţi da.

– Înţelepte cuvinte! Văd că ai minte bună!

– Nu este şi părerea bunicului meu, spuse Killian zâmbin şi ridicând din umeri.

Fergusson făcu o strâmbătură.

– În acest caz, va trebui să-i dovedeşti că se înşală.

– Asta şi sper să fac.

– Ai unde să stai?

– Am luat deocamdată o cameră la *Vita Hjorten* – ı apropiere de *Smedjegatan* –, dar am să-mi caut cât mai curân o locuinţă. Am vurt mai întâi să mă orientez, să cunosc locurile

– Fireşte. Eşti binevenit să stai aici, dacă doreşti, dar est mai curând o casă pentru femei şi copii. Nu este locuinţa ideal pentru concentrarea de care ai nevoie.

Pe chipul lui Fergusson trecu o expresie de nerăbdare, da fu repede înlăturată, iar chipul politicos reapăru.

– Dar vino diseară la masă. Copiii vor fi în pat până atunci

Killian se întreba dacă cina o includea şi pe fata blondă ş spera că nu, deşi i-ar fi făcut plăcere s-o reîntâlnească. S-ar f putut să fie amuzant, mai ales dacă era la cuţite cu Fergusson

– Mulţumesc, spuse el şi făcu o plecăciune. Atunci am s revin la cină.

– Foarte bine, şi luni de dimineaţă te duc la firmă şi am s te prezint lui Albert Holm, asistentul meu principal. O să-ţ

arate cum merg treburile, e foarte priceput. Nu ai ce să pierzi dacă îl asculţi.

– Mulţumesc din nou. Este ideal.

În timp ce părăsea casa, Killian se întreba dacă Fergusson îl pasa asistentului său ca să scape de responsabilitate. Numai timpul urma să-i răspundă. Indiferent ce se va întâmpla, era hotărât să înveţe cât mai mult şi într-un timp cât mai scurt.

Cu cât va putea să-şi înfiinţeze propria firmă mai repede, cu atât mai bine.

Atmosfera din sala de bal a lui lady Brabury era sufocantă şi aerul aproape irespirabil. Farquhar era iritat şi ocupase o poziţie strategică în spatele unui stâlp. Când crezu că nu-l vede nimeni, îşi lărgi puţin nodul de la cravată. Nu înţelegea de ce este necesar să inviţi mai mulţi oameni decât încap într-o sală, numai ca să arăţi lumii că serata ta a fost un mare succes. Dar se pare că aceasta era norma în zilele acestea şi era cât se poate de neplăcut.

Principala lui grijă nu era totuşi lipsa de spaţiu, ci bunicul lui, pe care nu-l scăpa nicio clipă din ochi. Bătrânul şedea undeva în apropiere şi discuta cu vechiul lui prieten Ruaridh Cameron, care părea că fie într-o dispoziţie excelentă pentru cineva a cărui fiică se confrunta cu o nenorocire iminentă. Nu se încrunta deloc la lordul Rosyth, ceea ce nu putea însemna altceva decât că cei doi ajunseseră la o înţelegere în privinţa lui Killian. Farquhar bănuia că lordul Rosyth salvase pielea ticălosului nenorocit de la ceea ce ar fi meritat cu prisosinţă. Dar ceea ce îi făcea lui Farquhar să-i fiarbă sângele în vene cel mai tare era că bunicul lui nu părea prea îngrijorat de astă dată. Ar fi trebuit să fie furios.

Să arunce vina pe Killian pentru ceea ce păţise fiica lui Cameron păruse un plan foarte bun când îl concepuse iniţial. Abia acum îşi dădea seama Farquhar că ar fi trebuit să aleagă

altă fată. Nu avusese niciodată nimic de-a face cu tânăra Iona şi nu dăduse atenţie bârfelor care circulau în legătură cu ea. Mare greşeală! Ar fi trebuit să fie mai atent. Nu că ar fi avut prea mult de ales; era singura fată însărcinată pe care o cunoştea Farquhar şi era sigur că Killian se culcase cu ea. Dar ignorase faptul că asta se întâmplase cu un an în urmă, deci excludea orice posibilitate ca vărul lui să fie tatăl copilului.

Farquhar scutură din cap. Ce făcuse era bun făcut. Nu avea rost să se mai căiască. Acum trebuia să meargă înainte şi nu vedea decât o posibilitate: Killian trebuia eliminat. Iar până atunci Farquhar nu putea fi nicio clipă sigur de depoziţia lui. Lordul Rosyth putea să se răzgândească în orice moment.

Farquhar aruncă o privire în direcţia bătrânului. Poate că ar fi trebuit să scape lumea şi de bunic, nu numai de nepot? Un accident convenabil nu era imposibil. Dar ar fi fost păcat, pentru că Farquhar ţinea cu tot dinadinsul să aibă aprobarea bunicului său, iar înlăturarea bătrânului i-ar fi luat jumătate din satisfacţia de a deveni moştenitorul titlului. Dar oricum era ceva la care merita să se gândească.

Mai întâi însă trebuia să afle unde plecase Killian şi se pare că nu avea nicio şansă în această privinţă. Nu auzea nicio vorbă din ceea ce spunea bătrânul cu toată hărmălaia din jurul lor. Obosit de atâta spionaj, Farquhar privi în jur după un servitor cu o tavă cu băuturi. Dar ochii îi căzură pe unul dintre prietenii lui Killian, Dougal Forster, care stătea rezemat alene de peretele de vizavi. Probabil că simţea lipsa tovarăşului său de destrăbălări, dar asta putea fi în avantajul lui Farquhar. Arăta la fel de nefericit cum se simţea şi Farquhar însuşi. În speranţa că va putea stoarce ceva informaţii, se duse la el.

– Bună, Forster! spuse el.

– Bună seara! Forster părea uşor surprins că vărul lui Killian venea să stea de vorbă cu el. Cei doi nu fuseseră decât nişte cunoştinţe întâmplătoare până atunci.

– Cumplită înghesuială, nu-i aşa? Farquhar arătă cu capul spre cei din încăpere. Nu credeam că este genul de peisaj care îţi place dumitale. Astăzi nu mai chefuieşti cu vărul meu?

Forster îi aruncă o privire confuză, totuşi îi răspunse pe un ton neutru.

– Nu, a plecat în Suedia acum câteva zile, nu ştii?

Farquhar îşi ascunse surpriza.

– O, credeam că nu pleacă înainte de sfârşitul săptămânii.

– Ei bine, a intervenit ceva urgent.

Dougal privi în partea cealaltă a încăperii, spre locul unde privea acum Farquhar, spionând-o pe Iona Cameron care îi şoptea ceva tânărului James Hamilton. Tânărul avea o expresie de şobolan încolţit şi prins în capcană, întrucât de fiecare parte a lui stătea una dintre rudele masculine ale tinerei. Păreau hotărâţi să strivească orice tentativă de evadare din partea viitorului mire.

Farquhar ar fi râs cu poftă, dacă nu şi-ar fi amintit că ar fi fost de dorit ca vărul lui, Killian, să se afle în această poziţie incomodă. Respiră adânc ca să-şi potolească mânia.

– Da, presupun că aşa trebuie să fi fost. Suedia pare însă o alegere cam drastică numai ca să eviţi o capcană. Un loc neprimitor şi rece, din câte am auzit.

– Nu mai rău ca acesta de-aici, spuse Dougal. Şi Gothenburg este în partea de sud, probabil că nu este chiar aşa de frig.

– Să sperăm că aşa este, de dragul lui Killian...

– Farquhar Kinross, ce bucurie să te întâlnesc aici!

Vocea rece a lui Rory Grant reteză cuvintele lui Farquhar. Faci pe drăgălaşul pe lângă bunicuţ?

Farquhar miji ochii ca să-l studieze mai bine pe cel mai bun prieten al lui Killian. Grant nu fusese încântat să-l descopere stând de vorbă cu Forster şi asta îl făcu pe Farquhar să zâmbească.

– Cineva trebuie să aibă grijă şi de bătrân, răspunse el ambiguu şi nu se putu abţine să adauge: Am fost informat de prietenul dumitale de aici – şi arătă cu capul spre Forster – că vărul meu ne-a părăsit pentru plăcerile din Suedia.

Grant îi aruncă o privire acuzatoare prietenului său, iar acesta păli, dându-şi seama ce greşeală făcuse. Zâmbetul lui Farquhar se lăţi şi mai mult.

– Ei bine, eu am plecat. Nu mai pot să rezist nicio clipă în purgatoriul ăsta. Vă urez amândurora o seară bună!

Le făcu o plecăciune în batjocură, la care Grant răspunse cu un gest abia schiţat cu capul şi pe care Forster, enervat, o ignoră cu totul. Farquhar jubila în sinea lui, încercând să-şi înăbuşe râsul. *Killian ar trebui să-şi aleagă prietenii cu mai multă grijă,* îşi spuse el. Forster era un băiat drăguţ, dar nu fusese binecuvântat cu prea multă minte.

Dar Farquhar nu avea de ce să se plângă. Dacă toţi prietenii lui Killian ar fi fost aşa de proşti,viaţa ar fi fost mult mai uşoară. Îndreptându-se spre uşă, mai aruncă o privire spre locul în care Forster şi Grant aveau un schimb de cuvinte furioase. Când priviră în direcţia lui, Farquhar le mai făcu o plecăciune în batjocură înainte să plece. Nu primi drept răspuns decât nişte priviri de gheaţă, dar nu-i păsa.

Avea informaţiile care îi trebuiau.

CAPITOLUL 9

– Mamă, te rog, aş putea să nu vin la cină? Am o durere de cap îngrozitoare.

Jess băgase numai capul pe uşă în camera copiilor. Spera să

primească o încuviinţare rapidă şi să poată fugi astfel înapoi la ea în cameră, înainte ca Robert să vină sus să se schimbe. Chiar o durea capul, deşi era mai mult o senzaţie sâcâitoare la ceafă, şi nimic altceva. Dar oricum era o scuză cât se poate de bună.

Jess îşi petrecuse după-amiaza spumegând de furie din cauza modului incorect în care se purta Robert cu ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era încă o seară de conversaţie cu el şi cu doamna Forbes. Mama ei, de regulă, nu participa la discuţie. Era aşa de obosită de cât alergase toată ziua după copii, încât ceilalţi trei erau nevoiţi să asigure conversaţia convenţională, ceea ce Jess nu putea să sufere.

Când intră Jess în cameră, mama ei o ajuta pe dădacă să-i pregătească pe băieţi de culcare. Femeia ar fi putut să facă asta foarte bine şi singură, dar Katrijna insista s-o supravegheze în fiecare seară. Se pare că nu era niciun singur aspect al rutinei zilei a copiilor la care mama ei să nu vrea se participe, îşi spunea Jess cu părere de rău. *Nu mă întreabă niciodată cum îmi petrec timpul decât atunci când are nevoie de mine pentru ceva anume.* Jess ştia că era un gând nedrept. Katrijna era doar o cloşcă, foarte preocupată de copiii ei cei mici.

Katrijna se chinuia să-i treacă peste cap recalcitrantului James cămaşa de noapte. Se uită peste umăr la Jess încruntată, cu faţa roşie de efort.

– Nu astăzi, draga mea. Avem un oaspete la masă, aşa a spus Robert. N-o să-i placă dacă lipseşti. De ce nu-i spui bucătăresei să-ţi facă un ceai? Sunt sigură că, dacă te întinzi puţin, o să te simţi mult mai bine.

Jess simţi cum i se strânge inima. Spera din tot sufletul ca oaspetele să nu fie bărbatul pe care îl întâlnise în hol, dar era foarte probabil să fie exact aşa. Îi vorbise cumva lui Robert despre observaţiile ei răutăcioase? *Numai asta îi mai lipsea!*

– Te rog, mamă! Sunt sigură că oaspetele lui Robert vrea să discute despre afaceri şi chestiuni de felul acesta cu el. Cu

doamna Forbes la masă, o să fiţi în număr egal, nu mai este nevoie de mine.

Katrijna scutură din cap.

– Nu, îmi pare rău, eu sunt prea obosită ca să fac o conversaţie ca lumea, iar doamna Forbes nu ştie decât să bârfească.

Observă că Jess părea disperată şi veni să-i pună un braţ pe umăr.

– Haide, draga mea, s-ar putea ca musafirul nostru să fie un tânăr burlac. Nu spuneai mai deunăzi că ai vrea să ai şi tu un soţ? N-o să prinzi niciodată pe nimeni dacă stai ascunsă în camera ta.

N-am nicio şansă să prind pe nimeni, ar fi vrut să ţipe Jess, dar ceva o făcu să se stăpânească. Nu putea să-i spună mamei ei că nu avea nicio zestre şi ce rol jucase Robert în chestiunea acesta. Ar fi însemnat numai s-o supere şi ar fi urmat o scenă teribilă. Şi totul s-ar fi terminat ca fiind vina lui Jess şi n-ar fi vrut în niciun caz să se întâmple aşa ceva. Nu, trebuia să găsească o modalitate să scape singură din această situaţie nefericită.

– Foarte bine, oftă ea. Dacă ai nevoie de mine, fireşte că am să vin. Acum mă duc să vorbesc cu bucătăreasa.

– Aşa să faci. Şi poţi să-i spui să încălzească laptele pentru copii? Şi ai grijă să nu-l fiarbă ca ieri, nu le place să fie fierbinte. Mereu îi spun să-l încălzească puţin, dar nu vrea să mă asculte.

– Da, *moeder*.

Gândurile mamei ei reveniseră la băieţi, iar Jess era din nou exclusă.

Killian bătu la uşa din faţă a casei Fergusson pentru a doua oară în acea zi cu un sentiment ciudat de anticipaţie în piept. De multă vreme nu mai simţise nimic altceva decât plictiseală

în fața existenței zilnice. Dar venirea în Suedia parcă schimbase totul. Era ca și când ar fi făcut o cotitură și acum trecutul nu mai avea importanță. Intenționa să profite cât mai mult de noua lui viață și să învețe cât mai mult într-un timp record. Se săturase să trăiască la marginea societății. Dorea să-și croiască un drum în lume și să-i arate bunicului său că nu are nevoie nici de el, nici de moștenirea lui.

Nu avea nevoie de nimeni.

Cunoașterea înseamnă putere, așa cum îi spusese chiar el căpitanului Craig. De aceea își petrecuse întreaga după-amiază încercând să afle mai multe despre Gothenburg, în general, și despre familia Fergusson în particular. Din fericire, Murdoch, proprietarul scoțian de la *Vita Hjorten,* era un om căruia îi plăcea să povestească și era încântat să stea de vorbă cu clienții lui. Acceptă cu mare bucurie o halbă cu bere și, după câteva înghițituri, nu-l mai putea opri din sporovăit. Pe Killian îl interesau în special detaliile referitoare la familia Fergusson, ca să știe cum să se poarte cu ei. Îndrumă conversația în această direcție cu câteva întrebări nevinovate.

– Fergusson este tare șiret, spuse proprietarul, bătându-se cu degetul gros peste nas. Se ține la distanță și nu se prea amestecă cu noi. Aruncă o privire furișă în jur și continuă: Am auzit că n-are milă când e vorba despre afaceri. Au fost zvonuri despre conflicte dure cu alți negustori, dar nu există dovezi. Când partenerul lui s-a prăpădit, n-a pierdut timpul și a consolat-o imediat pe îndurerata văduvă. Nici măcar n-a așteptat un an încheiat, așa cum se cuvine să ții doliu, dar presupun că doamna avea nevoie de cineva să aibă grijă de ea. De ea și de fiica ei.

– Fiică? făcu Killian, foarte interesat de această poveste.

– Da, domnișoara van Sandt. O blondină mărunțică și drăguță, fiica vitregă a lui Fergusson. Ei, cred că trebuie să aibă vreo nouăsprezece ani acum. Presupun că moștenește și o

avere frumuşică, doar este singura fiică a tatălui ei. Fergusson are grijă de averea ei până se mărită, dar asta s-ar putea să nu se întâmple prea curând.

– Şi de ce nu?

Dacă domnişoara van Sandt era tânăra pe care o cunoscuse în dimineaţa aceasta – şi presupunea că ea trebuie să fi fost –, nu vedea de ce nu s-ar fi măritat. Din câte văzuse el, nu avea niciun defect. De fapt, împreună cu o moştenire substanţială, ar fi fost chiar o partidă tentantă.

– O, e o poveste mai veche. Murdoch zâmbi cu un aer de cunoscător şi coborî din nou vocea, având grijă să nu-l audă nimeni. Aşa se vorbea prin oraş acum un an. Tânăra van Sandt şi un nobil suedez fuseseră foarte îndrăgostiţi, erau inseparabili la toate petrecerile şi seratele şi apoi dintr-odată ea a dispărut. Proprietarul pocni din degete ca să sublinieze ideea. Se pare că n-o iubea deloc, se jucase cu sentimentele ei de dragul zestrei. Cineva i-a suflat câteva vorbe despre asta fetei, şi aceasta s-a îmbolnăvit de inimă frântă. A fost nevoită să plece să se vindece undeva, la ţară, un an încheiat. O domnişoară aşa de drăguţă şi să te porţi în felul ăsta cu ea!

– Da, într-adevăr. Dar acum s-a întors?

– Da, a fost văzută pe la piaţă. Am văzut-o chiar eu acum câteva zile, dar nu mi se părea deloc fericită. Poate că încă mai suferă, sărmana mititică. Iubirea e un lucru ciudat.

Killian era sigur că asta nu putea fi tot. Domnişoara van Sandt nu-i făcuse impresia unei tinere care să fi suferit de inimă frântă un an întreg. Era mult prea inteligentă pentru asta. Şi de ce era la cuţite cu tatăl ei vitreg? O enigmă, desigur, dar lui Killian îi plăceau provocările de felul acesta. Decise să deschidă bine ochii şi urechile.

În timp ce aştepta în faţa uşii casei Fergusson, Killian se întreba dacă domnişoara van Sandt va fi prezentă la cină. Seara ar fi fost, fără îndoială, mult mai palpitantă, mai ales dacă

tânăra era tot furioasă. Gândul acesta îl făcu să zâmbească atunci când servitoarea deschise uşa, iar sărmana fată tresări şi apoi rămase cu gura căscată, uitând care era îndatorirea ei.

– *God afton och välkommen, Herrn.* Fata lăsă privirile în jos şi făcu o reverenţă, apoi îi luă haina şi îl conduse într-un salon. Era o cameră mare din spatele casei, dominată de o sobă impresionantă înaltă până în tavan, făcută din faianţă albastră de Delft. Uşa de alamă din faţă era deschisă, lăsând căldura să pătrundă în cameră, totuşi Killian simţea răceala din aer. Presupunea că salonul nu era folosit prea des şi focul fusese făcut de curând. Un uşor miros de igrasie care plutea în încăpere îi confirma presupunerea.

Altfel camera în sine era foarte simplă. Pereţii erau zugrăviţi într-un cenuşiu fără viaţă, pardoseala era nisipie şi frecată atât de bine, că devenise aproape albă. Era multă mobilă – prea multă, îşi spuse Killian – înghesuită aparent fără niciun rost. Mai erau şi bufete masive, ornamentate, multe scaune cu spătar înalt care păreau inconfortabile şi mai multe mese acoperite cu feţe de masă de in. Pe perete era o oglindă mare cu ramă aurită şi câteva tablouri şi carpete. Un candelabru de bronz alunga întunericul înserării.

Pe lângă gazda lui, în cameră mai erau trei doamne, îmbrăcate cu rochii simple în nuanţe de cafeniu sau gri. Killian fu încântat să constate că una dintre ele era mica Valkirie pe care o cunoscuse ceva mai devreme. Nu se uită însă la ea, ci se concentră asupra lui Fergusson, care îi ieşi în întâmpinare.

– Bună seara! Sper că n-am întârziat...

– Nu, deloc, Kinross, noi luăm masa la şase, aşa cum ţi-am spus. Vino să te prezint soţiei mele.

Robert îl conduse spre doamne, care se ridicară toate trei în întâmpinarea lui.

– Katrijna, draga mea, domnul este o rudă îndepărtată de-a mea, Killian Kinross, nepotul lordului Rosyth. Îţi

amintești că ți-am vorbit despre el? Rosyth este văr cu mama mea.

– Da, desigur.

Katrijna Fergusson era o femeie micuță, durdulie, cu părul de culoarea grâului copt. Deși fusese, cu siguranță, frumoasă cândva, frumusețea ei pălise și fața îi era brăzdată de riduri adânci. Ochii albaștri, palizi, cu gene de culoarea nisipului, erau triști și cu priviri absente, căci era mereu cu gândurile în altă parte. Killian se aplecă deasupra mâinii ei și murmură:

– Bună seara, doamnă!

– Iar aceasta este Jessamijn van Sandt, fiica mea vitregă, continuă Robert.

Killian sesiză imediat o intonație mai aspră în vocea bărbatului când rosti numele fetei. Era clar că aversiunea pe care o simțea ea pentru Fergusson era reciprocă, ceea ce devenea încă și mai interesant.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, domnișoară van Sandt, spuse el și se aplecă deasupra mâinii ei la fel cum făcuse și cu mama ei. Dar, în loc să se prefacă numai că îi sărută dosul palmei, își lăsă buzele să atingă ușor pielea moale. Își ascunse un zâmbet când auzi că fata inspirase brusc mai adânc.

– Domnule Kinross... spuse ea cu o voce la fel de înghețată ca privirea ochilor cenușii.

Killian dădu politicos din cap și trecu la următoarea doamnă.

– Iar aceasta este doamna Iona Forbes, o altă rudă a mea, dar din partea tatei, spuse Fergusson. Este însoțitoarea lui Jessamijn.

Sărmana fată, să fie păzită de zmeoaica asta bătrână, își spuse Killian, dar cu voce tare scoase numai zgomotele politicoase de cuviință. Doamna Forbes era subțirică, dar arăta deosebit de tenace, cu ochi pătrunzători și bărbia împinsă înainte. Părul cărunt era pieptănat într-o coafură la fel de severă

ca însăşi expresia ei. Killian se întreba dacă prezenţa ei avea vreo legătură cu povestea de iubire şi tânărul nobil despre care îi vorbise proprietarul hanului. Să fi fost tânăra puţin cam recalcitrantă? Alt gând interesant!

– *Middagen är serverad, Herr Fergusson.*

Servitoarea se întorsese ca să anunţe că masa este servită şi toţi patru se mutară în altă încăpere la fel de simplă, legată de salon printr-o arcadă. Killian fu aşezat la dreapta doamnei Fergusson. Domnişoara van Sandt stătea în faţa lui, şi însoţitoarea ei lângă ea. Îşi făcu datoria şi luă parte la o conversaţie uzuală în timp ce se servea primul fel, apoi se întoarse spre gazdă.

– Ce v-a făcut să veniţi tocmai în Suedia, domnule Fergusson? se interesă el.

– Ei bine, Scoţia devenise un loc cam tulbure după evenimentele din '15, mai ales pentru cineva suspectat că a simpatizat cu iacobinii. M-a gândit că este mai înţelept să plec în străinătate pentru un timp. Un prieten mi-a spus că la Gothenburg sunt oportunităţi foarte mari pentru cineva care are experienţă în domeniul comerţului, aşa că am venit aici.

– Şi chiar erau? întrebă Killian.

– O, da. Pe-atunci exporturile de cherestea şi de minereu de fier erau în plin avânt, aşa că afacerile înfloreau. Am devenit repede partener la firma răposatului soţ al actualei mele soţii, care era aici de mai mult timp, şi în felul acesta am putut să-mi investesc banii în mod înţelept. Când acum cinci ani, din nefericire, el s-a prăpădit, am preluat conducerea companiei.

Şi pe soţia acestuia, adăugă Killian în sinea lui. Se întreba oare cum o îmbrobodise Fergusson pe tânăra văduvă ca să-l ia de bărbat aşa de repede. Părea moale şi maleabilă, aşa că poate nu fusese chiar aşa de greu. Îi arunca din când în când priviri pline de adoraţie soţului ei, dovedind că fusese o căsătorie din dragoste, cel puţin din partea ei. Killian văzu că domnişoara

van Sandt se uita la tatăl ei vitreg de parcă ar fi vrut să spună ceva, dar tăcu. Era sigur că fiica era mult mai dificil de manipulat. Fără îndoială că avea anumite resentimente.

– Înţeleg, spuse el cu voce tare, nevrând să dea loc niciunui fel de animozităţi, dar se decise să sondeze terenul ceva mai adânc. Presupun că domnişoara van Sandt nu are fraţi din partea tatălui ei?

– Nu. Răspunsul domnului Fergusson fu scurt şi aruncă o privire tăioasă către fiica sa vitregă. Şi fireşte că o fată nu poate conduce o firmă, indiferent cât de capabilă se crede.

– Bineînţeles că nu, spuse Killian şi îşi câştigă o privire dispreţuitoare din partea tinerei fete. Alt aspect interesant. Aşadar, se considera moştenitoarea de drept a tatălui ei? Killian se întreba ce se ascunde aici. Fergusson avea dreptate, fetele, de regulă, nu se ocupau de astfel de chestiuni. Va trebui să afle mai multe amănunte.

– Vă rog să-mi vorbiţi despre comerţul dumneavoastră, spuse el, ca să distragă atenţia lui Fergusson de la un subiect care părea delicat în acea familie.

Ascultă numai cu jumătate de ureche relatarea destul de plicticoasă a lui Fergusson despre diversele lui afaceri comerciale, cu un ochi mereu atent la fata din faţa lui. Aceasta îşi concentra atenţia pe mâncarea din farfurie, dar Killian observă că nu mânca prea mult, mai mult se juca nervos cu furculiţa. Încercă să-i atragă atenţia, dar fata nu ridică nici măcar o singură dată privirea, ceea ce era o experienţă cu totul nouă pentru el. De regulă toate fetele tinere din preajma lui nu-şi dezlipeau ochii de la el. Dar nu şi aceasta.

Ar fi trebuit să fie recunoscător, întrucât decisese că fata este inabordabilă, dar un instinct pervers îl îndemna să dorească să-i trezească interesul. Lăsând orice precauţie la o parte, întinse picioarele pe sub masă, care nu era foarte lată, şi atinse ca din întâmplare fustele fetei. Gestul lui provocă o

reacţie instantanee. Fata ridică ochii şi îi aruncă priviri ca nişte pumnale, dar le prefera de o mie de ori în loc să se simtă ignorat. Zâmbind în sinea lui, se întrebă dacă era impulsivă de felul ei sau era provocată de prezenţa tatălui ei vitreg. Oricum ar fi fost, nu era greu s-o tachineze în starea în care era. Un butoi de pulbere gata să explodeze în orice clipă.

– Dar dumneavoastră de ce-aţi venit în Suedia, domnule Kinross? întrerupse ea pe neaşteptate şuvoiul cuvintelor tatălui ei vitreg, iar acesta se încruntă în faţa lipsei ei de politeţe.

– Zău aşa, Jessamijn, ai uitat de bunele maniere!

Lui Killian îi venea să râdă, dar păstră o mină serioasă. Înţelegea că Fergusson era furios pentru că fusese întrerupt, iar întrebarea nu-l deranja, dar se făcu a nu pricepe.

– Da, dar nu mă deranjează deloc să-i răspuns domnişoarei van Standt. Este o întrebare cât se poate de rezonabilă.

Îi zâmbi, dar expresia de pe chipul ei rămase de piatră.

– M-a trimis aici bunicul meu, continuă el, ca să învăţ câte ceva folositor. Să găsesc eventual o modalitate de a mai pune câte ceva în casa de bani a familiei, înainte să preiau moşia.

– Veţi prelua o moşie? Dispreţul din vocea ei era evident, şi buna dispoziţie a lui Killian se evaporă ca prin farmec.

– Da. Vi se pare greu de crezut? O privi drept în ochi, şi Jess avu bunul-simţ să pară ruşinată.

– Nu, vreau să spun... mi se pare că sunteţi prea tânăr pentru un asemenea rol.

– Fără îndoială că bunicul va mai trăi mulţi ani de-acum înainte. Este zdravăn ca un taur, aşa cum sunt sigur că puteţi confirma şi domnia voastră, domnule Fergusson.

– Aşa este. N-am cunoscut niciodată un om mai sănătos ca el.

Subiectul conversaţiei se schimbă, şi Killian decise s-o lase în pace deocamdată pe domnişoara van Stadt. Nu voia să mai provoace alte fricţiuni între ea şi tatăl ei vitreg până nu va şti

mai mult despre situaţia lor. Considera că este înţelept să s(concentreze pe mâncare.

Fusese uimit ceva mai târziu, când toată mâncarea fuses(adusă în sufragerie şi lăsată pe masă. Se serviseră singuri trecându-şi farfuriile de la unul la altul. Deşi aveau o mulţim(de servitori, se pare că nu erau puşi să servească la masă, cee: ce i se păru ciudat. Dar îşi spuse că are multe de învăţat despr(obiceiurile suedeze.

Mâncarea era simplă, la fel ca la han, şi oarecum grea. Ma întâi o supă de varză cu un fel de perişoare care pluteau prin ea Apoi veni o tavă cu friptură grasă de oaie, file de viţel cu so: şi o budincă neagră umplută cu ceva ce semăna cu murele.

– Ce sunt acestea? întrebă el, curios să ştie totul despre ţar: care era acum şi a lui.

– Bulete *Lingon*. Sunt cam condimentate, dar fac ur contrast plăcut cu gustul dulce al budincii de mure. Se fac din sânge de porc. E ceva mai diferit faţă de mâncarea din Scoţia, dar nu e rău.

Doamna Fergusson privea alarmată la soţul ei, căci îi era teamă că Killian va refuza să mănânce dacă i se va spune din ce e preparată. Killian zâmbi ca s-o asigure că nu era cazul să-şi facă griji. Nu era mofturos la mâncare. Gustă din toate, constată că este delicios şi mâncă cu poftă.

– Îmi place. De fapt este de-a dreptul grozav, doamnă! spuse el întorcându-se spre Katrijna, care zâmbi la auzul complimentului. Era greu să întreţii o conversaţie cu ea, căci se oprea adesea în mijlocul propoziţiei ca să asculte sunetele înfundate care veneau de sus, iar privirea ei palidă se întuneca. Dar, când în cele din urmă îi veni ideea s-o întrebe despre fiii ei, femeia se învioră imediat şi deveni nespus de vorbăreaţă. Atât de vorbăreaţă, că Fergusson o întrerupse cu un reproş blând:

– Sunt sigur că domnul Kinross încă nu are copii şi a auzit

destul de multe povești despre doi țânci neastâmpărați, draga mea. Nu vrei să ceri să ni se aducă desertul?

– O, da, desigur, vă rog să mă iertați. Katrijna roși, iar lui Killian i se făcu milă de ea. În același timp îi era recunoscător lui Fergusson pentru intervenția lui. Încă o poveste despre precocitatea lui Ramsay și încercările micuțului James de a se ține pe picioare l-ar fi făcut să iasă pe ușă urlând. Pruncii nu-l interesau absolut deloc.

Desertul era o plăcintă cu mere și frișcă, iar lui Killian îi plăcu așa de mult, că mai luă o porție. Domnișoara van Standt se încruntă la el de pe partea cealaltă a mesei, unde continuase să ciugulească din mâncare cu apetitul unei păsărele. Killian ridică întrebător din sprâncene spre ea. Numai pentru că ea n-avea poftă de mâncare nu însemna că el nu se poate bucura de ce avea în farfurie. Jess roși și își întoarse privirea în altă parte, iar Killian nu rezistă să n-o tachineze încă o dată. Întinse picioarele și de astă dată îi mângâie în mod intenționat fluierul piciorului. Fata tresări, și privirile i se întoarseră imediat spre el.

Killian făcu o mutră nevinovată și începu o conversație cu gazda lui despre resursele naturale ale Suediei.

Avea sentimentul că se va distra foarte bine cât va sta la Gothenburg.

CAPITOLUL 10

– Omul acesta o să stea mult timp în Gothenburg? nu se putu abține Jess să-l întrebe pe tatăl ei vitreg după plecarea lui Killian. Mi s-a părut nesuferit și îngâmfat.

Robert o privi uimit.

– Mie mi s-a părut cât se poate de bine crescut.

– Da, are maniere foarte plăcute, interveni şi Katrijna, fericită acum pentru că se convinsese cu ochii ei că micuţii dorm sus, liniştiţi. Şi este şi aşa de chipeş!

– Nu e mare lucru să arăţi bine, murmură Jess. După experienţa cu Karl, hotărâse că ceea ce este în lăuntrul unui bărbat este mai important decât ceea ce se vede afară. Şi mai puţină seriozitate în trăsături nu i-ar fi stricat deloc. În ce o privea, în mod sigur nu se va mai îndrăgosti din nou de un bărbat bine. *Nu că o să mai am vreodată ocazia!*

– Ei bine, va sta aici cât va crede bunicul că este necesar, spuse ferm Robert. Aşa că te invit să fii politicoasă cu el. Lordul Rosyth este rudă cu mine şi este un om prea important ca să-l jignim. Trebuie să-l tratăm cu respect pe nepotul lui.

– Dar de ce-a venit aici? Nu pare să fi muncit vreo zi în viaţa lui.

Jess era tot încordată. Domnul Kinross o tulburase cu jocul lui ciudat pe sub masă. Ca să nu mai vorbim despre privirile lui languroase. Nu mai avusese parte de aşa ceva până atunci şi nu ştia cum să reacţioneze. Cu Karl şi alţi pretendenţi lucrurile fuseseră clare, flirtaseră şi îi făcuseră curte. Nu fusese tachinată în mod subtil, numai priviri admirative şi invitaţii politicoase la dans sau conversaţii nevinovate.

– Va lucra cu mine, ca să înveţe ce înseamnă să fii comerciant. Nu cred că va fi prea greu, pare să fie isteţ. Oricum nu este deloc un împiedicat. Vorbeşte latină şi franceză, din câte am înţeles.

Jess nu era convinsă. Domnul Kinross arăta ca un bărbat pe care nu-l interesează nimic altceva decât propria plăcere şi probabil că miza pe înfăţişarea lui ca să obţină tot ce doreşte. Nu avusese încredere în el din prima clipă în care dăduse ochii cu el. Iar seara petrecută în compania lui nu-i schimbase

părerea. Spera cu toată sinceritatea că tatăl vitreg îl va pune să muncească din greu, iar atunci el va decide că munca de comerciant nu este pentru el şi va pleca de aici.

Jess considera că acesta ar fi fost cel mai bun lucru pentru liniştea ei sufletească, deşi nu înţelegea de ce o preocupă aşa de mult. Ar fi trebuit să fie încântată că un bărbat – indiferent ce bărbat – îi acorda atenţie, dar ştia din instinct că domnul Kinross nu se gândeşte la căsătorie. Nu părea genul care să se căsătorească vreodată.

Ziua următoare era duminică. Deşi nu mai pusese piciorul în biserică de ani de zile, Killian consideră că n-ar fi fost politicos să refuze invitaţia lui Fergusson de a merge împreună cu familia lui la slujba de dimineaţă.

– Dacă m-ai vedea acum, bunicule, murmură el în timp ce mergea grăbit pe pavajul de piatră cubică şi reuşi să se strecoare înăuntru chiar înainte să se închidă uşa. Oricum, mult mai aproape de sfinţenie!

Avusese nevoie de un mare efort ca să se trezească atât de devreme. Capul îi zvâcnea încă din cauza celor câteva sticle cu vin băute împreună cu McEvoy şi Frazer, care îl aşteptaseră la han şi îl întâmpinaseră cu strigăte de bucurie. Deşi Killian îl bătuse zdravăn la zaruri pe McEvoy în seara precedentă, nu păreau să-i poarte pică.

– Hai să joci o partidă de cărţi cu noi, strigaseră ei peste zgomotul din încăpere. Buna lor dispoziţie era contagioasă şi Killian era încântat să le facă pe plac. După o seară de conversaţie rigidă şi politicoasă, avea în mod clar nevoie să se relaxeze. Acum suferea consecinţele şi strânse din ochi când o rază puternică de soare se strecură printr-o porţiune roşie a vitraliului şi îl izbi direct în faţă.

Mijind din ochi, îl văzu pe Fergusson care şedea într-o bancă din faţă şi care îi făcu semn cu mâna. Killian străbătu

culoarul dintre bănci şi se înghesui la capătul băncii, alături de domnişoara van Sandt. Fata îşi strânse fustele ca şi când n-ar fi putut suferi atingerea lui, dar aceasta nu făcu decât să dorească s-o provoace din nou. Se târî intenţionat mai aproape de ea şi şopti:

– Bună dimineaţa, domnişoară van Sandt! Arătaţi deosebit de bine astăzi.

De fapt era adevărul adevărat. Părul ei strălucea în lumina soarelui şi, deşi ochii prevesteau furtună, avea obrajii frumos îmbujoraţi. Nu primi ca răspuns decât un scurt:

– Bună dimineaţa! după care tânăra îşi aţinti privirile în faţă, spre altar.

Pe Killian nu-l interesa predica şi oricum n-ar fi înţeles nimic, căci era în suedeză. Imediat după ce se cântă primul imn, şi preotul începu a vorbi cu o voce puternică, tărăgănată, decise că este timpul să o cunoască ceva mai bine pe domnişoara van Sandt.

– Mi se pare că nu vă place de mine, şopti el. De ce?

La început se părea că nu va răspunde la o întrebare atât de directă, dar în cele din urmă şuieră:

– Sunteţi rudă cu el. Făcu semn cu capul spre tatăl ei vitreg care, din fericire, era tocmai la capătul celălalt al băncii şi nu putea s-o audă. Doamna Forbes stătea alături de Jess, dar trebuia s-o ajute pe doamna Fergusson. Cei doi băieţei erau între ele două şi trebuiau supravegheaţi fără încetare. Unul dintre ei tuşea tare, iar celălalt se foia şi scâncea, aşa că amândouă femeile erau ocupate.

– Numai de departe, protestă Killian. Abia dacă îl cunosc.

– Ei bine, dacă nu prin sânge, atunci altfel.

Domnişoara van Sandt ridică bărbia, ca şi când ar fi vrut să-şi apere opinia.

– Nu ar trebui să-i judecaţi pe oameni înainte de a-i cunoaşte. De ce ar trebui să fiu la fel ca tatăl dumneavoastră

vitreg? Killian era intrigat de raţionamentul ei.

– Aveţi acelaşi aer sigur de sine. Îngâmfat, de fapt. Cunosc genul acesta oameni şi nu mă las păcălită din nou.

Killian ridică din sprâncene mirat, dar fata tot nu se uita la el.

– Aţi fost păcălită de tatăl dumneavoastră vitreg?

– Nu, vreau să spun... de fapt, nu vă priveşte. Vă rog să fiţi atent la predică şi să mă lăsaţi în pace.

Killian făcu ceea ce i se ceruse, dar era mai hotărât ca oricând să afle ce făcuse Fergusson ca să câştige duşmănia fetei în aşa hal. Nu se putea să fie numai pentru că uzurpase locul tatălui ei şi că se căsătorise cu mama ei. Şi, cu o limbă aşa de ascuţită ca a ei, nu credea nici povestea cu inima frântă. Aici era un mister şi dorea să-l dezlege, dar acum trebuia să aibă răbdare.

Între timp se putea amuza s-o mai ciufulească puţin, ceea ce părea destul de uşor de făcut. Ştia că şi fata este la fel de conştientă de prezenţa lui ca şi el de a ei. Foindu-se la fel ca şi fraţii vitregi, Killian ocupă cât mai mult spaţiu în acest scop. În felul acesta coapsele lor se atingeau de fiecare dată când unul dintre ei se mişca, ceea ce îi trimitea un frison prin tot corpul şi spera că şi prin al ei. Nu ştia ce demon îl îndeamnă să se poarte aşa, dar se simţea mai vioi ca oricând. Niciodată nu fusese mersul la biserică aşa de plăcut ca acum!

După ce ieşiră în soarele de toamnă, domnişoara van Sandt îi şopti:

– Data viitoare voi avea grijă să nu mai stau lângă dumneavoastră, domnule.

Dădu să se îndepărteze, dar, la adăpostul oferit de vălmăşagul de lume, Killian o apucă de mână şi o ţinu pe loc:

– Iar eu voi avea grijă să stau alături de dumneavoastră.

Jess se apucă, fără să vrea, de încheietura mâinii care parcă

ardea după atingerea lui. Nu se putea opri să privească la umerii laţi ai domnului Kinross, în timp ce acesta se oprise să schimbe o vorbă cu tatăl ei. Se simţea din nou tulburată, la fel ca şi în seara precedentă, dar nu ştia sigur dacă este indignare din caza purtării lui sau emoţia din cauza scânteii care scăpărase pe neaşteptate între ei. O voce mică din capul ei şoptea că întâlnirea îi făcuse plăcere, dar o înăbuşi imediat.

Înainte să aibă timp să se mai gândească la asta, fiica unui alt negustor de origine olandeză veni s-o salute. Jess n-o revăzuse pe Margaret Jansen de când se întorsese, deşi se cunoşteau de ani de zile. Nu avusese ocazia să reînnoade prietenia, pentru că Robert o descurajase să iasă din casă. Şi deocamdată nu primise nici invitaţii la evenimente sociale. Şi, pentru că simţea că merge ca pe ouă mai tot timpul, Jess nu îndrăznise să-şi contacteze vechile prietene. I se păruse că este mai bine să aştepte să vină ele la ea.

– Jessamijn, în sfârşit, te-ai întors! Am crezut că te-am pierdut pentru totdeauna, aşa de mult ai lipsit. Ai găsit pe-acolo vreun prinţ fermecat ca să te măriţi?

Margaret era micuţă şi brunetă, îi plăcea să flirteze şi avea o inimă bună. Jess ştia că o tachinează, aşa că dădu din cap zâmbind.

– Nu, nici vorbă de ceva atât de emoţionant. Am avut foarte multe de făcut şi m-am ocupat puţin şi de conac, minţi ea.

– Ce plicticos! spuse Margaret făcând o strâmbătură. Privi apoi spre domnul Kinross. Dar se pare că ai găsit ceva mai bun aici, nu-i aşa?

– Ce? A, vrei să spui domnul Kinross. Nu, este noul ucenic al tatălui meu vitreg.

Jess se prefăcea că este indiferentă, dar privirile ei le urmară pe cele ale lui Margaret. Studia croiala elegantă a hainei de mătase a lui Kinross, mulată perfect pe umerii lui largi, şi poalele perfecte, care cădeau până deasupra genunchilor. Nu

putea fi acuzat de ostentaţie, dar era limpede că ştia să se îmbrace cu cel mai desăvârşit gust. Haina lui avea numai un număr moderat de nasturi de argint în faţă şi la manşete, dar tocmai simplitatea ei îi sublinia eleganţa. Şi contrasta în mod plăcut cu părul castaniu.

– Nu m-ar deranja să fie şi ucenicul meu, chicoti Margaret.

– O, nu ştiu ce să zic. Este foarte plin de el.

În realitate Jess nu prea ştia mare lucru despre domnul Kinross. Acum, când îl privea de departe, se simţea stânjenită şi îşi dădea seama că are lucruri mai importante de făcut. O luă de braţ pe Margaret şi porni în direcţie opusă.

– Acum, te rog, să-mi spui de ce ţi-a fost aşa de tare dor de mine cât mai fost plecată? Trebuie să fi apărut multe bârfe noi şi interesante, nu-i aşa? Câte inimi de tineri ai sfărâmat anul acesta? Câteva mii?

Margaret râse, apoi îi povesti ultimele bârfe din societatea de la Gothenburg. În timp ce se plimbau încoace şi-ncolo prin faţa bisericii, Jess se surprinse că îl căuta din priviri pe domnul Kinross. Nu se putea să nu observi cum străluceşte în soare părul lui castaniu cu reflexe arămii şi să nu auzi râsetul lui vesel, purtat de vânt.

Era cam prea mult pentru ea.

Killian îşi petrecu restul zilei de duminică împreună cu căpitanul Craig şi cu grupul vesel de scoţieni de la *Vita Hjorten*. Făcu apoi cunoştinţă cu o mulţime de oameni şi toţi părură foarte încântaţi să salute sosirea unui nou compatriot. Unii dintre ei îl invitară la cină, deşi abia îl cunoscuseră. Killian îşi dădu seama că le place să stea cât mai mult printre ei.

– Nu sunt foarte sigur că suedezii ne mai vor aici, comentă unul dintre ei. Dar au nevoie de cunoştinţele noastre de specialitate şi de banii pe care îi aducem, aşa că nu au încotro.

– Ce fel de cunoştinţe mai exact?

– Ei bine, de fapt, au avut nevoie mai ales de olandezi ca să le construiască oraşul ăsta. Dar noi suntem la fel de buni în ce priveşte comerţul şi navigaţia pe mare, ca să nu mai vorbim despre legăturile pe care le avem în Anglia şi în Europa, aşa că am fost şi noi bineveniţi. Ai să înţelegi curând.

Asta era şi intenţia lui Killian, dar nu-şi propunea să fie la fel de izolat ca restul compatrioţilor săi. Pentru a profita cu adevărat de oportunităţile pe care le oferea oraşul Gothenburg, ştia că trebuie să-şi stabilească legături şi cu oamenii din partea locului. Cu acest gând în minte, îl rugă pe fiul proprietarului, James, un băiat în vârstă de cincisprezece ani, să-l înveţe limba suedeză, începând chiar din acel moment.

– Nu pot suferi să nu înţeleg ce spun oamenii, mă face să mă simt dezavantajat, îi spuse el băiatului. Aşadar, cu cât învăţ mai repede, cu atât mai bine. Vrei să mă ajuţi?

Băiatul aruncă o privire la *daler*-ul de argint pe care i-l întinse Killian şi încuviinţă din cap zâmbind.

Killian constată că este destul de greu să-şi rotunjească limba ca să pronunţe unele dintre sunetele pe care le rostea băiatul, dar, în afară de aceasta, limba nu i se păru prea complicată. Multe cuvinte semănau cu cele din engleză, ceea ce uşura foarte mult lucrurile. Tânărul Jamie era cât se poate de încântat să câştige ceva bani în plus. Când se convinse că Killian se purta bine cu el, deveni chiar mai îndrăzneţ şi începu să corecteze greşelile pe care le făcea elevul său.

– O să prindeţi repede, ,domnule sunt sigur, spuse el cu un zâmbet obraznic, după ce tocmai râsese de pronunţia foarte proastă a lui Killian pentru cuvântul şaptesprezece – *sjutton*. Iar Killian era hotărât să-i demonstreze că nu se înşală.

– Aşteaptă tu, numai, ştrengarule, zâmbi Killian vesel. Spune-mi încă o dată numerele astea şi o să le pronunţ corect.

Fergusson îi făcu cunoştinţă luni de dimineaţă cu asistentul

lui. Albert Holm era un suedez de vârstă incertă, care nu zâmbea decât foarte rar. Avea o faţă comună, dar plăcută, părul blond şi rar, legat îngrijit la spate, şi ochi blânzi, o privire deschisă şi cinstită. Vorbea engleză cu accent puternic.

– Mă bucur să vă cunosc! spuse el. Pronunţa cuvintele ca şi când ar fi continuat să vorbească tot în limba lui maternă, ceea ce le făcea să sune straniu. Se înclină politicos, şi Killian îi răspunse în acelaşi fel.

– *God morgon, herr Holm,* spuse el, încercând a-şi folosi cele câteva cunoştinţe de suedeză. *Hur mår Ni?*

Fergusson râse. Sprâncenele lui Holm se ridică puţin – ca şi când ar fi fost de acord cu încercarea lui Killian –, dar nu dădu niciun fel de alte semne că este surprins.

– *Bra, tack,* răspunse el.

– Ai stat de vorbă cu localnicii, nu-i aşa? interveni Fergusson. Bine, foarte bine, e foarte folositor să stai întotdeauna cu urechile ciulite. Ei bine, te las pe mâinile lui Albert. Eu trebuie să mă văd cu cineva în legătură cu o încărcătură.

Killian rămase cu Holm şi se simţea cam stânjenit, pentru că nu ştia la ce să se aştepte de la el. Deşi petrecuse câtva timp cu arendaşul lordului Rosyth care îi explicase cum se administrează o moşie, nu mai avusese niciodată o astfel de însărcinare. Urmă o tăcere stânjenitoare, apoi se hotărî să spargă gheaţa.

– Ei, ce-aţi dori să fac în dimineaţa acesta?

– Poate nişte adunări?

Se aflau în faţa uşii unui depozit mare. Holm îl conduse spre o cămăruţă de la primul etaj, unde se ajungea pe o scăriţă cam şubredă. Silueta solidă, robustă a lui Holm se mişca fără grabă, dar întotdeauna cu un scop bine precizat. Killian înţelese curând că omul vorbea numai atunci când avea ceva important de spus, ceea ce însemna că trebuia să asculte atent şi să ţină minte.

Biroul în care intrară era plin de rafturi, din podea până-n tavan. Pe ele stăteau înşirate în ordine registre şi biblioraftturi de tot felul, care ocupau aproape întreaga suprafaţă. Erau şi două mese înalte de scris cu pupitre înclinate, aşezate în unghi drept una faţă de alta, cu unelte de scris.

– Stai aici, te rog. Ştii să faci adunări?

Nu fusese un elev tocmai silitor, şi cei mai mulţi dintre profesorii lui şi ai lui Farquhar fuseseră disperaţi. Dar era ager la minte şi nu se putuseră plânge niciodată că nu învaţă. Îi venea uşor să înveţe, dacă îl interesa ceva, iar cifrele erau pasiunea lui.

Holm îi puse în faţă un registru gros şi îl deschise la ultima pagină. Îi arătă o bucată de hârtie albă de pe birou şi spuse:

– Adună mai întâi aici, te rog. Nu vreau să fie greşeli.

Killian încuviinţă din cap şi se puse pe treabă.

Erau numai câteva pagini de adunări şi termină destul de repede. Holm stătea la biroul celălalt şi scria scrisori, dar, când Killian îi puse rezultatele în faţă, ridică privirile.

– Ai şi terminat? Am să verific.

În timp ce Holm verifica adunările, Killian se plimba încoace şi-ncolo prin faţa ferestrei şi privea ţărmul. Îşi vedea propria corabie ancorată acolo, în depărtare, precum şi multe alte vase de diferite dimensiuni. Simţi cum îl străbate un val de căldură din cap până-n picioare la gândul că era şi el proprietarul unuia dintre ele. Spera că marfa pe care o alesese împreună cu căpitanul Craig îi va aduce un profit bun. Chiar în acest moment căpitanul plecase să negocieze cu negustorii locali ca să vândă ceea ce aduseseră şi să ceară un preţ bun, ca să poată cumpăra ceea ce aveau de gând pentru întoarcere.

– Este corect, auzi el vocea lui Holm şi se întoarse cu faţa spre el.

– Ştiu, spuse Killian zâmbind. Colţurile gurii lui Holm se ridicară nemulţumite.

– Aşadar, eşti bun la adunare, asta e bine. Acum trece-le în registru, după aceea mergem jos.

Killian duse la bun sfârşit şi această însărcinare, apoi coborâră amândoi la parter. Holm îi făcu turul depozitului.

– Acestea sunt lucrurile cu care facem comerţ, îi explică el. Fier, gudron, cupru...

Lista continuă, dar Killian înţelese că acestea erau numai obiectele principale, cele care dădeau cel mai bun profit.

– *Vad är det?* Killian arătă spre o grămadă de saci stivuiţi lângă perete.

– *Havre*, ovăz, spuse Holm. Merge în Scoţia. Oamenii voştri... *gröt?* Cum se spune în engleză?

– Probabil că vrei să spui budincă. Da, facem budincă de ovăz. Dar am întrebat corect? Ştii, abia am început să învăţ.

– Oarecum, dar se poate întreba şi mai politicos.

– Vrei, te rog, să mă înveţi cum? Şi altceva, orice?

Killian îşi desfăcu larg braţele ca să cuprindă toată firma domnilor Van Sandt & Fergusson.

Holm ezită numai o fracţiune de secundă, apoi încuviinţă:

– *Ja,* vreau. Dar numai dacă vrei cu adevărat să înveţi.

– Te rog să mă crezi, chiar vreau cu tot dinadinsul.

– Bine.

Şi cu acest cuvânt Killian avu sentimentul că Holm îşi pusese parafa şi îi aprobase cererea. Era începutul unei prietenii trainice, deşi Killian simţea tot timpul că celălalt îi ascunde câte ceva. Holm nu făcea niciodată niciun fel de comentarii decât despre firmă şi despre afaceri. De câte ori încercase Killian să-i pună întrebări mai personale, primise numai răspunsuri evazive. Află numai că Holm nu era căsătorit, că locuia într-un apartament închiriat şi că îi plăcea să citească. Dar bătrânul îl ajută pe Killian în mai multe privinţe, de pildă, cu locuinţa.

– Stai la domnul Fergusson? îl întrebase el a doua zi de

dimineaţă.

– Nu, stau tot la han, dar aş prefera să-mi închiriez c locuinţă proprie. Nu vreau să-i deranjez pe domnul Fergusson şi familia lui, deşi m-au invitat să stau la ei.

Holm zâmbi larg.

– Prea mulţi copii în casa aia.

Killian zâmbi şi el, constatând cât de perspicace era Holm.

– Cunosc o văduvă care are două camere de închiriat. Este femeie respectabilă. Te interesează?

– Sigur că da. Exact asta îmi doream.

– Foarte bine. Te duc acolo după ce terminăm.

Fru Jung era o rudă a lui Holm, un fel de verişoară îndepărtată din câte înţelese Killian. Prietenoasă şi vorbăreaţă. era încântată să-i ofere două camere comandate la etajul întâi în căsuţa ei modestă. Era pe o stradă îngustă din partea cealaltă a oraşului faţă de locul unde se afla depozitul, dar cum Gothenburg nu era prea mare, Killian nu avu obiecţii. O plimbare pe jos în fiecare dimineaţă nu putea să-i facă decât bine.

Deşi toamna era abia la început, serile erau răcoroase, şi Killian fu încântat să constate că în cameră era o sobă de faianţă asemănătoare celei din casa lui Fergusson, deşi mult mai mică. *Fru* Ljung îi făcea focul în fiecare zi înainte să vină el de la lucru. Fu, de asemenea, de acord să-i gătească cina pentru câţiva *daler*-i în plus, ceea ce îl scutea de multă bătaie de cap.

Apoi Killian se înţelese cu tânărul Jamie să vină cât poate de des la el acasă şi curând avansase destul de binişor cu suedeza.

– Pronunţia ta este îngrozitoare, îi spunea însă Holm cu un zâmbet neobişnuit.

– O, chiar aşa? Killian zâmbea la rândul lui şi nu se simţea

jignit, căci Holm nu o spunea cu rea intenţie. Asta înseamnă că trebuie să mă străduiesc mai mult.

Pe la jumătatea celei de-a doua săptămâni, fu surprins s-o găsească într-o după-amiază pe domnişoara van Standt în faţa uşii depozitului. Bătuse la uşă, şi el deschisese, deoarece Holm era plecat la o întâlnire şi nu mai era nimeni prin apropiere.

– Domnişoară van Standt, ce plăcere neaşteptată! spuse el şi zâmbi.

Jess tresări speriată şi încercă să privească peste umărul lui în depozit, ca şi când ar fi căutat pe cineva.

– Ăăăă, am venit să-l văd pe domnul Holm. E... e aici?

– Nu, dar puteţi să-l aşteptaţi sus dacă doriţi.

Privi în spatele ei să vadă dacă nu era şi cumplita doamnă Forbes prin apropiere. Nu văzu decât o servitoare cu o mutră plictisită, care aştepta în apropiere.

– Ţi-au dat voie să ieşi de una singură? O, o, temnicerii sunt cam neglijenţi, o tachină el.

– Ce vreţi să spuneţi? Nu sunt prizonieră. De unde v-a venit ideea asta?

Dar protestase mult prea repede, demonstrând că remarca lui nimerise drept la ţintă. Jess se strâmbă la el, ceea ce îl făcu să simtă nevoia să întindă mâna şi s-o mângâie pe frunte. Se abţinu cu greu.

– Oare? Mie mi se pare că multe fete sunt prizoniere până se căsătoresc, păzite cu străşnicie de orice bărbat din apropiere.

– Numai de bărbaţi ca dumneavoastră, probabil, ripostă ea.

– Posibil, admise el zâmbind. Dar de ce nu veniţi înăuntru ca să testăm teoria aceasta? Presupun că micuţa servitoare a fost trimisă ca să vă apere virtutea, dar o putem lăsa aici.

Domnişoara van Stand se îndreptă cât era de înaltă, ceea ce nu însemna foarte mult, căci nu ajungea mai sus de bărbia lui.

– Mulţumesc, dar nu simt nevoia să testez niciun fel de

teorii. Sunt absolut sigură că nu aş fi în siguranţă nicăieri cu dumneavoastră.

– Probabil că aveţi dreptate. Şi acest lucru vă sperie?

– Nu. Mă descurc cu bărbaţi ca dumneavoastră. M-a învăţat tata ce să fac.

– Înţeleg. Şi ce altceva te-a mai învăţat? Să faci adunări? Să faci comerţ?

Pe chipul ei apăru o expresie de îngrijorare.

– Cine v-a spus asta?

– Nimeni. Să spunem că a fost o deducţie inteligentă.

– Aţi vorbit cu Albert?

– Cu cine? A, cu domnul Holm. Nu, este un om foarte discret. Nu vorbeşte decât despre afaceri. De asta aţi venit, să vorbiţi despre afaceri?

– Da... adică nu...

Vocea i se frânse, şi pe chipul ei apăru frustrarea.

– Puneţi prea multe întrebări, spuse Jess speriată. V-aş fi recunoscătoare dacă nu aţi pomeni tatălui meu că m-aţi văzut astăzi aici. Eu...ăăă... n-o să-i facă plăcere.

– Nu, presupun că n-o să-i placă, într-adevăr. Dar doamna Forbes ştie că aţi plecat?

– Ştie că sunt la piaţă. Şi am fost. M-am gândit însă să-i fac o scurtă vizită lui Albert, dacă tot am ieşit în oraş. Ştiţi, a fost foarte bun prieten cu tatăl meu.

– A, v-a venit ideea aşa, dintr-odată. Înţeleg.

Jess deschise gura să mai spună ceva, dar, înainte să mai poată rosti o vorbă, Killian o trase înăuntru, unde servitoarea nu o mai putea vedea.

– Am să tac, dar cu o condiţie.

– Ce condiţie? În ochii ei încolţise o bănuială.

– Să-mi dai o sărutare.

– Cum îndrăzneşti?

Ochii ei cenuşii aruncară sclipiri de diamant în timp ce

făcea un pas înapoi, iar pieptul i se umfla de indignare. Dar Killian observă că nu se retrăsese prea departe. Interpretă aceasta ca un semn bun şi o urmă.

– Îndrăznesc orice, spuse el şi fără multă vorbă o trase aproape de el şi îi acoperi buzele cu un sărut dulce. N-o reţinu prea mult, dar avu timp să înregistreze că era moale, se potrivea exact în îmbrăţişarea lui şi mirosea a flori de câmp. Jess clipi în sus spre el, ca şi când nu i-ar fi venit să creadă ce i se întâmplă, şi Killian se simţi aproape ruşinat că profita de ea în felul acesta. Puţin ruşinat, nu foarte tare. Cum ar fi putut să regrete ceva atât de plăcut?

– Iată, acum aveţi cuvântul meu că nu voi sufla o vorbă. *Adjö, Fröken* van Sandt, spuse el şi porni în sus pe scară spre cămăruţa lui, sărind treptele câte două odată, ca să nu fie tentat să se întoarcă.

În mod clar, câştigase această rundă.

CAPITOLUL 11

Totul se terminase înainte să apuce măcar să clipească, dar amprenta lăsată de gura tânărului pe buzele lui Jess rămase acolo tot restul zilei. Parcă o descântase. Se întorsese acasă ca în transă, fără să privească nici la stânga, nici la dreapta. Odată ajunsă, urcă direct la ea în cameră şi se aşeză în capul oaselor pe pat.

– Doamne sfinte! murmură ea, întrebându-se cum de un simplu sărut putea avea un impact atât de puternic, din moment ce nici nu-l cunoştea bine pe bărbatul acesta.

O zguduise serios, în privinţa asta nu încăpea nicio îndoială.

Vibra din tot trupul, ca şi când ar fi făcut mult mai mult decât s-o atingă pur şi simplu cu buzele o frântură de secundă. Era ridicol! Omul era un bădăran şi se juca cu ea din cine ştie ce motiv pervers cunoscut numai de el. Nu ar fi putut fi interesat să-i facă un pic de curte, pentru că atunci ar mai fi venit la ei acasă, fără să fie invitat. Nu-l mai văzuse de la cina aceea, şi tatăl ei afirma că tânărul este foarte ocupat.

Atunci de ce o sărutase?

Jess nu putea să presupună decât că făcea acest lucru din obişnuinţă. Un bărbat cu o înfăţişare ca a lui probabil că era obişnuit cu atenţiile femeilor şi poate că pentru el flirtul era la fel de firesc cum era respiraţia pentru alţii. Nu putea fi alt motiv. Parcă îi făcea plăcere s-o tachineze. O îngrijora faptul că fusese destul de viclean ca s-o întrebe dacă se pricepe la afaceri. Oare ce descoperise? Ştia că mai ţinea legătura cu Albert din când în când? Că Albert îi era loial şi încerca s-o ţină la curent cu chestiunile referitoare la companie, ca să nu uite ceea ce o învăţase tatăl ei?

Nu, nu se putea să ştie aşa ceva. Albert n-ar fi suflat o vorbă nimănui niciodată despre asta. Şi-apoi asta fusese înainte să fie exilată la Askeberga. De când se întorsese nu-l mai văzuse pe Albert, tocmai de aceea îşi încercase astăzi norocul, când reuşise, în sfârşit, să iasă din casă fără doamna Forbes.

Albert era singurul om care ar fi putut să-i răspundă la întrebarea dacă firma avea într-adevăr necazuri atunci când murise tatăl ei. Ar fi putut să-i spună dacă nu cumva fusese o altă minciună care alunecase în mod foarte convenabil de pe limba lui Robert. Albert ştia, cu siguranţă, şi care este cea mai bună modalitate de a descoperi ce s-a întâmplat cu testamentul tatălui ei. Jess era sigură că trebuie să existe o cale să afle mai mult despre conţinutul lui, eventual de la cineva care îşi amintea. Chiar dacă, să zicem, documentul fusese distrus.

Dar Albert nu era acolo. În schimb dăduse peste Kinross, şi

privirea aceea albastră a lui o făcuse să uite de ce se dusese acolo. Dacă nu ştia să citească gândurile altora, nu avea de unde să ştie nimic. Secretele ei erau în siguranţă.

Dar cum rămânea cu inima ei? Jess fu scuturată de un fior. Trebuia să aibă grijă ca şi aceasta să fie în siguranţă.

– A venit un domn şi doreşte să vă vadă, domnule. Spune că are informaţii pentru dumneavoastră.

Valetul de la casa din oraş a lordului Rosyth avea o expresie de profundă neplăcere în momentul în care făcu acest anunţ. Se strâmba de parcă individul respectiv ar fi mirosit urât.

– L-am lăsat să aştepte în salonul de dimineaţă.

Farquhar ridică ochii de pe hârtiile pe care le citea în linişte în biroul bunicului său. Se retrăsese aici, deoarece ştia că bătrânul doarme.

– Mulţumesc, vin imediat.

Farquhar avea o reţea de spioni care lucrau pentru el, dar, cum Killian era acum plecat din ţară, nu se aştepta să primească veşti de la niciunul dintre ei. Însă curiozitatea îi fusese stârnită, aşa că se duse în salonul de dimineaţă. Îl aştepta acolo informatorul lui cel mai de încredere, dar şi cel mai janghinos.

– Allan, nu mă aşteptam să te văd astăzi!

Îi făcu semn să nu se ridice şi se aşeză şi el pe un scaun în partea cealaltă a camerei. Valetul avusese dreptate să strâmbe din nas. Allan nu ştia ce înseamnă să fii curat şi puţea de-ţi muta nasul din loc, dar Farquhar nu-l plătea pentru igiena lui personală.

– Aşa cred, domnule, dar am auzit ceva foarte interesant şi mi-am zis că pun pariu că domnul Kinross o să fie încântat să audă şi dânsul.

– Şi care este informaţia aceasta atât de interesantă?

Farquhar îşi pierdea adesea răbdarea din cauza înfloriturilor

lui Allan, dar ştia că nu poate să arate cât este de interesat, ca nu cumva să-i treacă prin cap să-i ceară mai mult.

– Păi, cum stăteam noi aşa în tavernă şi dădeam câte un păhărel pe gât, era acolo şi omul acela, McGrath. Îşi îneca şi el amarul în băutură, pentru că acum vărul lui, adică domnul Killian, de bună seamă, îi furase singurul mijloc de a-şi câştiga existenţa.

– L-a furat pe McGrath? Oricât de mult îl detesta, Farquhar nu credea că Killian ar fi putut să se coboare într-atât.

– Ei, nu chiar, e numai un fel de a spune, ceea ce voia să zică e că jucase zaruri cu vărul dumneavoastră şi pierduse, fireşte, ca toţi ceilalţi.

– Fireşte.

Farquhar scrâşni din dinţi. Întotdeauna fusese un mister pentru el cum de avea vărul lui un asemenea noroc, în timp ce el nu câştiga niciodată. Nu era corect.

– Şi cât de mult a pierdut McGrath?

Dorea ca Allan să ajungă la miezul problemei.

– Nu cât de mult, domnule, ci ce anume: o corabie întreagă, asta este! O cheamă *Lady Madeleine*. Cică e una mare. Vărul dumneavoastră a plecat chiar cu această corabie. Dar nu ştiu sigur încotro.

Allan îşi termină povestea şi privi triumfător la Farquhar. Acesta băgă mâna în buzunar şi scoase câteva monede de argint, la văzul cărora ochii lui Allan sclipiră intens.

– Şi eşti sigur că acum vărul meu este proprietarul acestei corăbii?

– O, da. Nu e nicio îndoială. McGrath a semnat o hârtie de faţă cu martorii. L-am întrebat pe unul dintre tovarăşii lui şi mi-a întărit că este aşa.

– Foarte bine şi mulţumesc, Allan. Mi-ai fost de mare ajutor. Crezi că poţi să fii cu ochii pe port şi să-mi spui când se întoarce corabia?

– A, sigur că da, domnule.

Farquhar îl conduse afară pe Allan şi rămase îngândurat. *Aşadar, Killian are o corabie,* îşi zise el. Asta era o veste proastă şi trebuia să acţioneze imediat. Nu putea să-l lase pe Killian să posede o asemenea avere prea mult timp. Ar fi fost o adevărată nebunie.

– Naiba să-l ia, plesni-i-ar ochii! murmură el înciudat. Killian era ca o mâţă, cădea întotdeauna în picioare, dar Farquhar era foarte hotărât să pună capăt acestei situaţii. Dar până şi pisicile au numai nouă vieţi şi era sigur că vărul lui îşi consumase deja câteva dintre ele. Nu mai era decât o chestiune de timp până să le piardă şi pe celelalte.

– A fost aici domnişoara van Sandt şi a vrut să te vadă, îi spuse Killian lui Holm când acesta se întoarse. Folosise un ton neutru, ca să-i arate că nu i se părea nimic ciudat. Cu toate acestea în ochii suedezului apăru o undă de îngrijorare şi se încruntă uşor.

– Da? L-am cunoscut bine pe tatăl ei. Vine uneori să mai vorbim despre el şi să mă întrebe cum o duc cu sănătatea. Are o inimă foarte bună.

– Da, aşa a spus. Ei bine, sunt sigur că va veni din nou.

Killian decise să nu întindă coarda prea tare scotocind prea adânc, deşi era sigur că nu acesta era adevărul sau, oricum, nu tot adevărul. Mai erau încă multe lucruri pe care trebuia să le afle. Descoperirea secretelor domnişoarei van Sandt era numai unul dintre obiectivele lui.

Fără să mai facă alte comentarii, se întoarse la adunările lui.

Cele mai importante documente din birou, împreună cu banii în numerar, erau ţinute într-o casă de fier. Puţin mai târziu Holm, îl rugă să caute acolo un anumit contract pe care dorea să-l examineze. Casa de fier avea o încuietoare foarte zdravănă de la care aveau cheia numai domnul Fergusson şi Holm.

Holm i-o dădu pe a sa, apoi se duse să stea de vorbă cu unul dintre muncitorii care lucrau la încărcatul şi descărcatul mărfii în spatele depozitului.

Killian deschise foarte uşor casa de fier, în schimb dură ceva timp până găsi documentul cerut. Fu nevoit să dea la o parte mai multe hârtii până ajunse la el. Mânat de instinct, răsfoi repede celelalte hârtii, să vadă dacă este ceva interesant.

Fu intrigat de mai multe documente cu aspect oficial legate de achiziţionarea unei case. Se pare că Fergusson intenţiona să cumpere o casă în Gothenburg. Dorea oare să-şi mărească averea închiriind case? Aşa se pare, deşi toate casele erau cumpărate în numele companiei.

Până acum Killian nu dăduse peste niciun fel de plăţi de chirii în facturile pe care le primea în fiecare zi. Asta îl făcu să se întrebe dacă nu cumva banii intrau direct în buzunarele lui Fergusson. Era ceva ce va trebui neapărat să cerceteze. Memoră adresele caselor în chestiune, ca să poată face cercetări discrete ceva mai târziu.

Îi dădu lui Holm documentul pe care i-l ceruse.

– Mulţumesc, spuse Holm, dând din cap. Acum poţi să le pui pe celelalte la loc. Nu vrem să le vadă muncitorii.

Killian puse la loc documentele şi închise casa de fier, apoi se aşeză din nou la birou. Gândurile i se întoarseră, fără să vrea, din nou la domnişoara van Sandt. Hotărî să încerce să mai afle câte ceva.

– Domnule Holm, începu el, încercând să pară că este numai curios, domnişoara Sandt are acţiuni la această companie?

Holm ridică privirile şi miji ochii.

– Nu, de ce întrebi?

– Eram doar curios. Am auzit vorbindu-se despre ea şi despre un tânăr nobil care a umblat după zestrea ei. Mă gândeam că poate doreşte să pună mâna pe companie. Nu că

ea n-ar fi drăguţă, adăugă el repede, din moment ce era clar că Holm ţine foarte mult la ea.

– Păi n-ar fi avut parte de ea, spuse Holm, ignorând comentariul lui Killian cu privire la înfăţişarea domnişoarei van Sandt. Acum totul îi aparţine domnului Fergusson. Totul a rămas doamnei van Sandt şi, în calitate de soţ al ei, fireşte că i-a revenit domnului Fergusson atunci când s-a căsătorit cu el.

– Aţi văzut testamentul? Killian mirosea că e ceva necurat la mijloc, dar încă nu-şi dădea seama ce anume.

– Nu, de ce să-l văd? Domnul Fergusson l-a dat magistratului local, aşa cum este regula. Holm îi aruncă o privire bănuitoare. Dar de ce te interesează toate astea? Vrei să te căsătoreşti cu fata?

– Eu? Doamne fereşte! N-am timp de însurătoare taman acum, mai am multe altele de făcut mai înainte.

Holm încuviinţă dând din cap, aparent satisfăcut, iar Killian îşi spuse că nu e bine să mai insiste cu întrebările. Cel puţin nu aşa, pe faţă.

Killian îşi petrecu după-amiaza la depozit, învăţând de la un maistru cum sunt aranjate toate mărfurile, şi se ducea acum în sus pe scări spre birou, când auzi voci ridicate care discutau aprins. De fapt, o singură voce ridicată şi câteva răspunsuri abia auzite. Se urcă pe vârfuri şi se opri în faţa uşii, ascultând atent.

– Cred că ţi-am spus de cel puţin o sută de ori că nu trebuie s-o încurajezi pe fata asta să se amestece în treburi despre care nu are dreptul să ştie nimic. A fost văzută intrând în această clădire şi n-am să permit acest lucru, mă înţelegi? Este compania mea acum! Sunt de părere că femeile trebuie să se ocupe numai de casă. Puţin îmi pase ce prostii i-a băgat în cap taică-său! Era un nătărău decepţionat de faptul că nu fusese în stare să aducă pe lume un fiu. Niciun om întreg la minte nu se

poate aştepta ca o femeie să se pricepă la afaceri, chiar dacă a moştenit ceva, aşa cum susţine ea. Şi-apoi...

Fergusson, a cărui voce furioasă se auzea cât se poate de clar prin tăblia subţire a uşii, continuă pe tonul acesta încă un timp. Din când în când Holm încercase să spună câteva cuvinte. Protestase că domnişoara van Sandt venise să-i facă numai o vizită de politeţe, pentru că fusese prieten cu tatăl ei. Fusese imediat redus la tăcere în mod inevitabil, iar după aceea nu mai scosese nicio vorbă.

– De-acum înainte, dacă o mai prind pe fata asta aici sau dacă aud că a fost la milă în apropierea depozitului, o s-o trimit înapoi să trăiască în inima pădurii. Şi de astă dată n-o să se mai întoarcă deloc, e clar? N-am să mai vorbesc despre acest lucru cu ea, căci ştie care este părerea mea în legătură cu acest subiect, aşa că o să-i spui chiar dumneata. Cu siguranţă că te va asculta mai degrabă pe dumneata, căci se pare că de ce spun eu nu-i pasă câtuşi de puţin.

Fergusson se repezi spre uşă, şi Killian abia apucă să coboare în grabă până la baza scărilor. Se prefăcea că tocmai se pregăteşte să urce scara când uşa fu dată de perete. Deschise gura să-l salute pe angajatorul său, dar Fergusson trecu precum o furtună pe lângă el, cu ochii negri în flăcări. Trânti cu toată forţa de care era în stare uşa depozitului. Când începu să urce scările din nou, Killian îl găsi pe Holm stând încruntat în picioare în dreptul uşii.

– Ai auzit ceva din toate astea? întrebă el scurt. Expresia lui de obicei placidă fusese înlocuită acum de îngrijorare.

– Câteva cuvinte, recunoscu Killian. Nu putea nega, întrucât probabil auzise toată lumea pe o rază de o sută de metri, atât de tare răcnea Fergusson.

– Ei bine, păstrează pentru tine ce-ai auzit, bine?

Killian încuviinţă din cap.

– Nu suflu o vorbă. Dar ce o să se întâmple cu tânăra

domnişoară? Ai să-i spui?

– Da. I-am spus deja la biserică, dar este încăpăţânată, aşa că nu ştiu dacă o să folosească la ceva. Holm oftă. Să lăsăm asta acum, nu e treaba noastră.

Killian intră în urma lui în birou. Ştia că Holm are dreptate, dar avea sentimentul că problema încă nu era încheiată.

CAPITOLUL 12

Jess primi un bilet concis din partea lui Albert chiar în aceeaşi după-amiază şi scrâşni din dinţi de frustrare. Îi comunicase cât se poate de clar să stea departe de el şi de depozit de-acum înainte. Dar atunci cum va putea să afle ce face Robert? Avea nevoie de răspunsuri.

Reuşise să aibă o scurtă conversaţie cu Albert după slujba de la biserică, duminica trecută, dar aceasta nu făcuse decât să-i întărească sentimentul că ceva nu este în ordine.

– Din câte ştiu eu, compania nu a avut niciodată necazuri, spuse Albert, încruntându-se îngrijorat când îl întrebase. Când a murit tatăl tău, totul era în ordine, şi afacerile mergeau foarte bine. Nu ştiu de ce spune domnul Fergusson altceva. Poate că a vrut numai să-l descurajeze pe tânăr, să nu-ţi mai facă curte? Cei mai mulţi părinţi spun câte o mică minciună ca să-şi protejeze copiii, nu-i aşa?

Jess nu credea că protecţia ei fusese motivul lui Robert, dar nu avea cum să dovedească.

– Investeşte serios în ceva? Face afaceri despre care n-ar dori să aflu?

Albert scutură din cap.

– N-am văzut şi nici n-am auzit nimic deosebit. Şi apoi este firma lui, aşa că de ce-ar fi îngrijorat că poţi să afli ceva? Nu ai niciun cuvânt de spus în această chestiune.

Tocmai asta o supăra pe Jess, dar ştia că are dreptate.

– Ei bine, oricum ar fi, ţi-aş fi recunoscătoare dacă ai fi vigilent, spuse ea.

– Păi da, am să-mi ţin ochii şi urechile larg deschise, dar te rog să ai în vedere că, deşi tatăl tău vitreg nu este agreat de oameni, asta nu înseamnă că este necinstit. Chiar că nu ştiu ce te aştepţi să descopăr eu.

Nici Jess nu ştia. Dar avea sentimentul vag că Robert o înşelase cumva şi că trebuia să afle despre ce este vorba. Întrebarea era însă cum anume, dacă nu-i mai dădea voie să-l vadă pe Albert? Avusese mare grijă când se dusese la depozit să ia cu ea numai o servitoare şi, fie că fusese mituită ca să-i spună patronului ei unde fusese Jess, fie că Robert pusese pe altcineva s-o spioneze, deoarece era furioasă că nu putuse să facă nimic fără ca el să afle imediat, dar asta îi confirma faptul că are ceva de ascuns. Dacă n-ar fi avut, cu siguranţă că nu ar fi ţinut-o aşa din scurt şi nici nu i-ar fi interzis lui Albert s-o vadă.

Ei bine, nu avea de gând să se lase cu una, cu două. Pur şi simplu, pe viitor va trebui să fie şi mai prudentă.

Toamna îşi intră în drepturi, şi vremea deveni tot mai rece, iar străinii care trăiau în Gothenburg se strângeau tot mai des la hanul lui Murdoch. Lui Killian i se spusese că Suedia era un loc neprimitor şi uitat de Dumnezeu timp de peste o jumătate de an, dar, din câte vedea, era cu totul altfel decât în Scoţia. Sosirea iernii nu-l deranja. Îi plăcuse întotdeauna vremea vijelioasă şi furtunile de zăpadă de la castelul Rosyth şi aştepta cu nerăbdare lunile de ger care urmau.

Întunericul se lăsa în fiecare zi tot mai devreme, şi

atmosfera îmbietoare din sala mare de la han devenea un adevărat paradis de lumini şi plăceri, inclusiv jocurile de noroc. Killian avusese mare grijă să nu exagereze cu zarurile şi cu cărţile de joc de când venise la Gothenburg. Cu toate acestea ştia că, dacă vrea să cumpere mărfuri mai bune pentru corabia sa, va avea nevoie de mai mulţi bani. De aceea, deşi nu era niciodată el cel care iniţia jocul, continuase să joace atunci când era invitat. Îşi stabilea o limită de capital pe care să-l pună în joc de fiecare dată şi nu o depăşea niciodată, astfel că reuşi să strângă o sumă frumuşică. Ca de obicei, doamna Fortuna era alături de el. Atât de mult, încât i se dusese vestea şi trebuia să aibă încă şi mai multă grijă să nu sărăcească pe cineva.

Află cât de departe îi mersese vestea că are noroc la jocuri într-o dimineaţă când dădu peste domnişoara van Sandt din întâmplare. Cobora scările biroului exact în momentul în care el se pregătea să intre în depozit. Privi în sus, uimit s-o vadă la o oră atât de matinală şi îngrijorată că nu dăduse ascultare avertismentului lui Holm de a nu se apropia de depozit. Holm avea, fără îndoială, dreptate – era curajoasă şi încăpăţânată.

– Domnişoară van Sandt, *god morgon.*

Făcu o plecăciune şi o aşteptă să ajungă la baza scărilor. Jess ezită o clipă, apoi dădu din cap şi îi spuse bună dimineaţa pe un ton îngheţat, în timp ce trecea pe lângă el şi se îndrepta spre uşa principală. Killian nu se putu abţine de la un comentariu şi dorea s-o şi avertizeze în mod subtil, aşa că spuse:

– Vă rog să-i transmiteţi salutări din partea mea tatălui dumneavoastră vitreg.

Jess se opri ca paralizată şi se întoarse încet cu faţa spre el. În ochi îi strălucea un amestec de furie şi de neîncredere. Killian zâmbi în timp ce fata făcea câţiva paşi înapoi spre el.

– Credeam că te-am „plătit" ca să nu vorbeşti despre vizitele mele aici? şuieră ea.

– Asta a fost pentru data trecută şi oricum a aflat. Dar nu de la mine, te asigur.

Mâna ei dreaptă se ridică de parcă ar fi vrut să-l pălmuiască, dar Killian o privea calm, ridicând numai din sprâncene în timp ce ea se bâlbâia:

– Dumneata... tu... tu...oh!

I se făcu milă de ea şi dădu din cap.

– Nu te teme, secretul tău este în siguranţă cu mine. Dacă ceea ce numeşti „plată" ţi s-a părut atât de dezgustător, n-am să te mai oblig să o faci din nou dacă nu vrei.

– Şi de ce aş dori să sărut un cartofor înrăit? Nu eşti tocmai un pretendent convenabil, aşa este? ripostă ea, cu obrajii în flăcări.

– Cartofor înrăit? Exagerezi, domnişoară van Sandt.

Îl deranja faptul că ajunseseră la urechile ei asemenea zvonuri şi se hotărî să fie mai atent pe viitor. Dar nu lăsă să se vadă nimic din aceste gânduri şi rămase calm.

– Oamenii spun altceva, se zice că ai un noroc neobişnuit.

– N-ar trebui să-ţi pleci urechea la asemenea vorbe fără rost. Nu ştii că fiecare persoană care repetă o poveste înmulţeşte totul cu zece?

– Aşadar, susţii că nu este adevărat? îl provocă ea, punându-şi o mână în şold.

Killian zâmbi din nou, căci îi plăcea s-o vadă atât de aprigă. Era clar că încearcă să-i abată atenţia de la subiectul iniţial al conversaţiei lor. Şi reuşea chiar foarte bine.

– Mai joc şi eu câte o carte din când în când cu prietenii, cine nu face asta? Ridică din umeri. Nu e vina mea că doamna Fortuna mă favorizează pe mine mai mult decât pe alţii în momentul de faţă.

– A, altă poveste!

– Ei bine, poţi crede ce doreşti, domnişoară van Sandt. Adevărul este că nu joc mai mult decât îmi pot permite şi

niciodată în mod nesăbuit. Dacă asta mă face un cartofor înrăit, aşa să fie. Dar dumneata cu ce te distrezi? Cu broderia? Cu bârfitul? Te amesteci în treburi în care ai fost avertizată să nu-ţi bagi drăgălaşul dumitale năsuc? Cred că prefer un joc de cărţi.

– Eşti imposibil! murmură ea şi se întoarse dând să plece.

– Nu cumva ai uitat ceva? întrebă el, şi Jess îi aruncă o privire consternată peste umăr.

– Nu, n-am uitat nimic, spuse ea ferm, dar rămase ţintuită locului.

Killian profită de ocazie şi se apropie de ea, după ce verifică să nu fie nimeni prin preajmă. Se apleacă repede şi îi dădu o sărutare dulce, castă, dar zăbovi ceva mai mult decât ar fi trebuit.

– Te rog să nu mai vii aici, şopti el. Vorbesc foarte serios. Este prea periculos pentru dumneata. Te rog să mă crezi.

Jess dădu peste mama ei imediat ce se întoarse acasă, aşa că nu exista nicio şansă să dispară la ea în cameră, nevăzută, ca să reflecteze la tot ce se întâmplase.

– A, aici erai, Jess. Unde-ai fost? Doamna Forbes te-a căutat peste tot.

Mama ei era cu gândurile în altă parte, ca de obicei.

– O, am crezut că a spus că o să stea în pat în dimineaţa asta, pentru că o doare capul.

Doamna Forbes nu refuza niciodată un pahar de whisky în puţinele ocazii când i se oferea aşa ceva. Tânjea în permanenţă după Scoţia şi spunea că această băutură o face să-şi amintească de locurile natale. Seara trecută fusese una dintre aceste ocazii, Robert adusese o sticlă, ca să sărbătorească un contract pe care îl încheiase în ziua aceea, şi nu-i plăcea să bea de unul singur. Katrijna nu putea nici să sufere „băutura asta scârboasă", cum îi spunea ea, ceea ce înseamnă că, de regulă,

doamna Forbes era cea invitată să ia un pahar cu el. În mod invariabil a doua zi o durea capul, şi Jess se aşteptase să stea în pat până la prânz.

– Nu, s-a trezit de mult, spuse Katrijna. Este foarte supărată pe tine, ştii, şi o înţeleg.

– Îmi pare rău, dar m-am dus la piaţă. Aveam nevoie de nişte aţă pentru brodat.

Jess o cumpărase la întoarcere, pentru eventualitatea că ar fi întrebat-o cineva unde fusese.

– N-am fost singură, a mers şi Margit cu mine.

Această servitoare era nepoata lui Albert şi deci nu avea să spună nimic, Jess ştia că din partea aceasta putea fi liniştită.

– O, atunci e bine. Du-te totuşi s-o linişteşti pe doamna Forbes. Nu vreau să mai aud niciun fel de reclamaţii în dimineaţa asta.

Jess făcu ce i se spusese şi pentru o dată doamna Forbes acceptă explicaţiile ei fără nicio bănuială. După cum clipea tot timpul când soarele răzbătea printre nori şi lumina încăperea, Jess îşi spuse că bătrâna zgripţuroaică încă mai era suferindă, aşa că o interesa mai puţin pe unde umblase Jess.

– Ai aflat ceva noutăţi cât ai fost plecată? Principala distracţie a doamnei Forbes erau bârfele, căci în viaţa ei personală nu se întâmpla mai nimic. Avea ambiţia să afle tot ce se poate despre toţi locuitorii din Gothenburg care meritau atenţie. Şi asta nu o făcea deloc mai dragă lui Jess.

– Nu prea. Se vorbeşte despre o logodnă între domnişoara Vallgren şi un anume domn Forslund, dar nu s-au făcut încă anunţurile.

Domnişoara Forbes încuviinţă din cap.

– Da, am auzit şi eu ieri. Se pare că omul a fost silit s-o ia. A încălcat limitele proprietăţii ca să spunem aşa.

– Chiar aşa?

Jess se întrebă dacă nu cumva aceasta ar fi o cale de

rezolvare şi pentru propria problemă, dar se gândea că nu va funcţiona. Să rămână intenţionat însărcinată însemna să rişte enorm. Cu siguranţă că Robert ar găsi o modalitate s-o discrediteze pe ea în loc să-l facă pe bărbatul respectiv s-o ia de nevastă. Îşi înăbuşi un oftat.

– Se vorbeşte tot mai mult despre norocul neobişnuit al domnului Kinross la joc, adăugă ea, dorind să vadă ce reacţie va avea la această noutate. Doamna Forbes fusese cea care o informase pentru prima dată despre faptul că îi plăcea să joace cărţi.

– Nu mă miră, pufni femeia. E soi rău, ascultă ce-ţi spun eu. N-o să rămână angajatul domnului Fergusson multă vreme. E obişnuit cu o viaţă de plăceri şi probabil că nu a muncit nicio singură zi în toată viaţa lui.

Cu câteva săptămâni în urmă Jess ar fi fost înclinată să fie de acord cu ea, dar în dimineaţa acesta Albert menţionase în treacăt că era foarte mulţumit de munca domnului Kinross. Spusese că tânărul făcuse progrese remarcabile. Asta nu se potrivea cu imaginea de cartofor depravat şi înrăit.

Cu toate acestea putea să fie un ticălos.

Simţi că o trece un fior când îşi aminti cu indignare că domnul Kinross o pusese să plătească din nou ca să-i cumpere tăcerea. Totuşi, nu putea nega că avusese posibilitatea să plece. Atunci de ce nu plecase? Cinstea ei înnăscută o făcu să admită că, de fapt, dorise să fie sărutată din nou. Dorise să ştie dacă va avea acelaşi efect ca şi prima dată.

Ei bine, acum nu mai avea niciun dubiu.

De fapt atingerea lui o transformase într-o idioată fără voinţă, incapabilă de cel mai mic protest, dar cuvintele care urmaseră o făcuseră să uite tot. Albert o rugase deja să nu mai vină, dar luase cuvintele lui drept avertismentul unui unchi exagerat de îngrijorat. Cu domnul Kinross era altceva. Oare ştia ceva ce ea nu ştia?

Era derutant şi faptul că ştia atât de mult despre ea şi despre problemele ei. Era în Suedia numai de câteva săptămâni. Cum de aflase atât de repede? Chiar dacă asculta bârfele la fel de avid ca doamna Forbes, nu prea avea ce să afle, în afară de povestea veche cu Karl. Se întrebă din nou dacă nu cumva lui Albert îi scăpase ceva, dar nu-l credea capabil să-i înşele încrederea. Nu era omul care să vorbească fără să gândească. Era cât se poate de loial. Şi apoi jurase s-o ajute deşi, trebuia să fie foarte precaut, ca să nu-şi piardă locul de muncă.

Se întoarse cu gândurile la domnul Kinross şi revăzu cu ochii minţii imaginea tulburătoare a zâmbetului lui, în timp ce se apleca s-o sărute, intensitatea extraordinară a privirii. Se cutremură. Kinross era o sursă de necazuri şi putea să susţină cât doreşte că este nevinovat, nu-l putea crede. Poate că nu era un cartofor înrăit, dar *era* insolent. Aşa cum spunea chiar el, îndrăznea orice îşi punea minte.

Dar asta nu era problema ei. Va avea grijă să nu fie niciodată singură cu el. Iar ceea ce făcea el nu era treaba ei. Un gând îi străfulgeră deodată prin minte. Poate ar trebui să afle ce ştie? Dar încă o vizită la depozit aşa de curând după cea de astăzi ieşea din discuţie. Dar mai era un loc unde îl vedea periodic şi unde jurase să stea alături de ea ori de câte ori va putea: la biserică.

Zâmbi în sinea ei. Până acum îi zădărnicise încercările, dar considera că acum e timpul s-o lase mai moale.

Killian continua să meargă la biserică în fiecare sâmbătă, pentru că nu voia să jignească pe nimeni atâta timp cât încă nu era pe picioarele lui. Până acum. Domnişoara van Sandt reuşise să evite să stea lângă el şi fusese nevoit să îndure predicile plicticoase fără niciun divertisment. Şi faptul că acum înţelegea destul de mult din ceea ce spunea preotul nu-l ajuta prea mult. Ar fi preferat să nu înţeleagă.

Încercase de câteva ori să fie mai isteţ decât domnişoara van Sandt, dar aceasta găsise întotdeauna un pretext ca să se mute. Mama ei avea nevoie de ajutor cu copiii, doamna Forbes îi făcea semn să vină să stea lângă ea în altă parte sau banca avea un cui slăbit etc. Toate scuzele erau foarte convenabile şi fireşte că nu putea protesta, căci ar fi părut suspect. În cele din urmă se dăduse bătut şi nu mai încercase.

De aceea fu foarte surprins când o găsi şezând la capătul băncii duminica următoare. Ba chiar se trase puţin mai departe ca să-i facă loc. Killian ridică o sprânceană întrebător, dar Jess se prefăcu că nu vede. Întoarse pagina cărţii de rugăciuni cu mare atenţie.

– Bună dimineaţa! spuse el şi se aşeză alături de ea, intrigat de această nouă întorsătură.

Jess dădu din cap absentă şi se întoarse să-i spună ceva doamnei Forbes. Killian se hotărî să aibă răbdare. Indiferent ce intenţie avea, fără îndoială că va afla la timpul potrivit.

Fraţii ei se foiau ca de obicei. Cel mai mic reuşi curând să cadă de pe bancă şi să se zgârie la cot, deşi, judecând după urletele lui ai fi zis că şi-a fracturat braţul. Doamna Fergusson încercă să-l facă să tacă, deoarece preotul se uita spre ei. Văzând că nu reuşeşte, îl luă în braţe şi ieşi repede cu el din biserică. Asta însemna că doamna Forbes trebui să se mute ca să stea cu băiatul mai mare, care era supărat că mama lui plecase de lângă el. Tânărul Ramsay începu să dea cu picioarele în banca din faţă şi refuză să înceteze, deşi fu dojenit şi de tatăl lui, şi de doamna Forbes. Între două lovituri, băiatul şoptea întruna „vreau la mama”.

Rezultatul acestei agitaţii fu că dintr-odată Killian se trezi izolat la un capăt al băncii cu domnişoara van Sandt. Tocmai se pregătea să profite de acest lucru, când aceasta şopti:

– Trebuie să vorbesc cu dumneata. Te rog, prefă-te că te uiţi în cartea de rugăciuni.

Killian îi aruncă o privire scurtă, dar făcu aşa cum îi ceruse.

– Despre ce? şopti el.

– Despre ce ai spus deunăzi. De ce mi-ai spus aşa de ferm să nu mai vin pe-acolo? N-am făcut nimic rău.

– Tatăl tău vitreg nu pare să fie de aceeaşi părere. L-am auzit cum se certa cu domnul Holm. Cred că ai să ajungi din nou în pădure dacă nu renunţi. E foarte hotărât în privinţa asta.

Fata scoase un mic geamăt de frustrare, şi Killian se simţi tentat să-i ia mâna şi s-o strângă ca s-o liniştească.

– Dar de ce? Ce are de ascuns?

– Crezi că ascunde ceva? De dumneata?

Killian nu se gândise la această posibilitate. Se gândea că ostilitatea dintre ei se explica prin faptul că Fergusson luase locul tatălui ei.

Jess dădu din cap afirmativ şi îi povesti pe scurt ce se întâmplase cu cererea în căsătorie a domnului Adelsten de anul trecut.

– Vezi, sunt sigură că pune ceva la cale.

– Dar de ce îmi spui mie toate astea? De unde ştii că n-am să-i spun domnului Fergusson?

Jess îi aruncă o privire scurtă şi speriată, dar văzu şi hotărâre în ochii ei în acelaşi timp. Poate chiar şi o nuanţă de disperare.

– Ce am de pierdut? întrebă ea. Nu pot să găsesc răspunsurile în alt fel, aşa că trebuie să-mi asum riscul că s-ar putea să mă trădezi. Dar ai fost drăguţ şi m-ai avertizat, aşa că m-am gândit că... dar poate că am greşit. O să-i spui?

– Nu, nu-i spun, dar nici nu pot să-ţi dau răspunsurile pe care le vrei. Deocamdată singura dovadă pe care am găsit-o că face ceva incorect sunt nişte acte referitoare la nişte imobile ale companiei, de la care chiria se pare că merge direct în buzunarele lui Fergusson. Dar asta nu are nimic de-a face cu situaţia dumitale. Şi, deşi domnul Holm ştie despre asta, n-a spus nimic, aşa încât presupun că nu e foarte grav. Compania

merge bine şi poate să-ţi ofere o zestre onorabilă în orice moment.

Killian îi văzu disperarea din priviri şi umerii i se lăsară în jos într-un gest de om învins.

– Atunci nu mai ştiu ce să fac. Simt că totuşi ceva nu este corect. De ce se străduieşte atât de tare să mă ţină departe?

– Nu renunţa. Am să te anunţ dacă aflu ceva. Dar te rog să nu mai vii pe la depozit. Este mult prea riscant.

– Dacă spui dumneata...

– Te-ai gândit să te uiţi în biroul lui? îi sugeră Killian. Dacă aş ascunde ceva, aş ţine acel lucru aproape de mine, nu la locul de muncă.

– Ai dreptate. Poate că ar trebui, dar... dacă mă prinde?

– Ai grijă să nu fie acasă. Este plecat mai toată ziua, nu-i aşa?

Jess dădu afirmativ din cap, şi Killian văzu cum îşi încleştează pumnii.

– Da, trebuie să încerc.

– Să stai lângă mine duminica viitoare, ca să putem comunica. Vreau să ştiu ce-ai descoperit.

– Da. Şi mulţumesc, m-ai ajutat foarte mult. Îmi pare rău, dar n-am cum să te răsplătesc în niciun fel.

– O, nu ştiu ce să zic, cred că ar fi ceva... Zâmbi şi văzu că durerea din ochii era înlocuită de indignare.

– Cum, iar...

– Şşş. Îşi puse o mână peste a ei şi zâmbi şi mai larg. Am glumit. Eşti foarte uşor de tachinat!

Jess se relaxă puţin, reuşind chiar să zâmbească.

– Serios? Atunci trebuie să mă păzesc mai bine.

– Ar fi bine să încerci măcar.

Killian îi zâmbi şi, ca să-i demonstreze că nu se putea pune cu el, îi reţinu mâna tot timpul predicii, în ciuda încercărilor ei de a se elibera. În cele din urmă se dădu bătută şi se încruntă

la el, ceea ce îl făcu să râdă cam tare. Dacă n-ar fi fost în biserică, s-ar fi simţit tentat s-o sărute. Dar se mulţumi să-i mângâie palma cu degetul mare în cercuri mici, ceea ce o făcu pe Jess să roşească.

Killian abia aştepta să fie din nou duminică.

Lady Madeleine nu era greu de găsit şi Farquhar păşea pe cheiul aglomerat în semiîntunericul amurgului, uluit de dimensiunea vasului. De când Allan îi raportase că vasul revenise în port, se tot gândise cum să-l strice. Avusese mai multe idei, dar niciuna dintre ele nu părea fezabilă, acum când vedea cu ochii lui corabia.

– La naiba! mormăi el.

O mulţime de oameni mergeau de colo-colo, se duceau şi veneau pe rampele de scânduri, încărcând marfa. Se pare că vărul lui se apucase de comerţ şi vindea mărfuri scoţiene în Suedia. Era exact genul de ocupaţie care ar fi fost pe placul lordului Rosyth, ceea ce însemna că Killian trebuie oprit.

Şi nu era decât un singur lucru de făcut: să-l lovească acolo unde l-ar fi durut cel mai tare, în marfă. Dacă Killian nu avea marfă pe care s-o vândă, nu putea face nici profit. În mintea lui Farquhar încolţise un plan nebulos, care devenea din ce în ce mai clar.

– Da, încărcătura trebuie să dispară, îşi spuse el. Toată.

Mai urmări un timp corabia, apoi se duse să adune lucrurile de care avea nevoie. De astă dată avea să facă treaba singur. În felul acesta nu va trebui să plătească oameni ca să tacă şi o s-o rezolve chiar în noaptea asta. Nu poate fi prea greu.

Farquhar zâmbi încântat în sinea lui. Era aşa de preocupat de planul său, că nu observă o umbră care îl urma peste tot unde se ducea, supraveghindu-i orice mişcare. Nu-i trecu nicio clipă prin minte că ar putea fi doi oameni care să joace acelaşi joc.

Capitolul 13

Gothenburg, Suedia

Uşa de la biroul lui Robert era întredeschisă, şi Jess, care mergea spre bucătărie, se opri în dreptul ei. Tentaţia de a intra era irezistibilă. Ştia că Robert tocmai plecase şi nu urma să se mai întoarcă decât pe seară. Părea o ocazie foarte bună, care nu trebuia ratată. Se uită repede în jur, ca să se asigure că nu e nimeni, apoi se strecură în încăpere şi împinse uşa, fără s-o închidă de tot.

Cu inima bătând nebuneşte şi urechile ciulite la cel mai uşor zgomot, se duse în vârful picioarelor la biroul lui Robert. Totul era aranjat în ordine, ca de obicei, hârtiile stăteau în teancuri perfecte. Le răsfoi rapid, dar nu găsi nimic altceva decât corespondenţa obişnuită de afaceri, liste de mărfuri şi preţuri. Avu grijă să le pună la loc exact în ordinea în care le găsise.

O, Dumnezeule, mare, ajută-mă! se ruga în sinea ei, deşi nu ştia sigur la ce anume ar fi trebuit s-o ajute Dumnezeu. Cuvintele lui Kinross îi răsunau în minte. *Dacă aş ascunde ceva, aş ţine acel ceva aproape, nu la locul de muncă.* Era logic şi ştia că are dreptate, dar unde să caute?

Un zgomot de paşi venit de undeva din casă o făcu să îngheţe. Inima parcă i se opri complet pentru o clipă, dar, indiferent ce o fi fost, se duse mai departe, şi zgomotul paşilor se pierdu treptat. Jess respiră adânc, dând drumul aerului pe care îl ţinuse în plămâni. Tremura din cap până-n călcâie, dar era cât se poate de hotărâtă să-şi continue cercetările. Riscase

prea mult ca să mai dea înapoi acum.

Deschise sertarele unul după altul, dar nu găsi nimic deosebit, ajunse apoi la cel din mijloc. O scrisoare neterminată îi atrase imediat atenţia. Parcurse rapid conţinutul ei:

Stimate domn,

Vă scriu în legătură cu acea chestiune deosebit de delicată pe care am discutat-o acum câţiva ani, referitor la decesul partenerului meu. Sunt sigur că nu este nevoie să vă rog să păstraţi totală discreţie. Cu toate acestea trebuie să vă avertizez că s-ar putea să fie persoane care să încerce să descopere adevărul şi, aşa după cum ştiţi, acest lucru nu ar fi avantajos nici pentru dvs., nici pentru mine. De aceea vă recomand cât mai multă precauţie, dacă vă va întreba cineva ceva.

Între timp

Scrisoarea se termina aici, şi Jess avea un sentiment copleşitor de curiozitate amestecată cu frustrare. Iată, în sfârşit, o dovadă concretă, dar cui îi era adresată scrisoarea? Şi ce mai voia Robert să scrie? O întoarse pe spate, dar nu era nici nume, nici adresă, numai literele AM. Puteau fi foarte mulţi oameni cu aceste iniţiale. Îi venea să urle de ciudă.

Când ridică foaia, observă că sub ea era o alta, nescrisă, pe care se imprimaseră uşor cuvintele lui Robert. Se gândi că apăsase foarte tare, probabil, când scrisese, astfel încât se imprimase şi pe foaia următoare. Acesta era în mod clar un avantaj pentru ea. Luă foaia albă şi o băgă în buzunar. Poate că va vedea ce scrie dacă va turna puţină cenuşă pe hârtie. Nu îndrăznea să ia originalul, aşa că acesta era lucrul cel mai bun pe care îl putea face deocamdată.

Duminica următoare era decisă să i-o dea lui Kinross să vadă dacă poate cumva, la rândul lui, să i-o transmită lui

Albert. Poate că acum o s-o creadă că nu e vorba despre imaginaţia ei.

– Căpitane Craing, mă bucur să te revăd! Cum ai călătorit?

Killian fu încântat când doamna Ljung îl introduse pe căpitan în salonul lui într-o seară mohorâtă şi aştepta să audă veşti bune de la el.

– Călătoria în sine a fost fără evenimente şi am avut puţine necazuri înainte să plecăm din Edinburgh.

Killian simţi că i se strânge stomacul.

– Ce fel de necazuri?

– Încărcătura a luat foc.

– Cum? O, la naiba! Îşi încleştă pumnii. Dar cum s-a întâmplat?

Un frison de teamă îl scutură brusc şi se umplu de mânie. Oare n-o să reuşească niciodată să prospere?

– Focul a fost pus. N-are cum să fi fost altfel, căci în momentul acela nu era nimic aprins la bord şi bineînţeles că nici în cală. Nu aş permite niciodată aşa ceva, iar oamenii mei îmi ascultă ordinele.

Killian se ridică brusc în picioare şi începu să se plimbe prin cameră. Dacă nu fusese un accident, ştia foarte bine cine este de vină. Farquhar! *Naiba să-l ia!* Nu avea nici cea mai mică idee cum de aflase vărul lui despre faptul că avea o corabie. Presupuse că unul dintre cei care asistaseră la jocul lui cu McGrath răspândise zvonul.

– Aşadar, vrei să spui că v-aţi întors aici fără marfă?

– Nu, nici vorbă, scutură din cap căpitanul Craig. Eu dormeam la mine în cabină, dar, din fericire, a existat un martor care a reuşit să mă trezească la timp. Împreună am reuşit să stingem focul înainte să facă prea multă pagubă. Am pierdut numai câţiva saci cu grâne.

Killian răsuflă uşurat.

– Am avut noroc.

– Chiar aşa. Când i-am mulţumit tânărului, a spus că este un prieten de-al dumitale, unul pe nume Adair!

– A slavă Domnului! Înseamnă că îşi îndeplineşte bine misiunea. Aveam anumite îndoieli, căci este un tânăr cam delăsător.

Killian era bucuros să afle că Adair nu se apucase din nou de furtişaguri sau, oricum, nu chiar aşa de mult ca să nu mai aibă vreme să-l urmărească pe Farquhar aşa cum îl rugase.

– Misiunea?

Căpitanul Craing era mirat, aşa că Killian îl informă şi îi povesti despre relaţiile proaste dintre el şi vărul lui, precum şi despre misiunea pe care i-o încredinţase lui Adair.

– Ar fi trebuit să-mi spui, aş fi pus oameni de pază, dar de-acum înainte aşa am să fac. Nu mi s-a întâmplat niciodată să am nevoie de aşa ceva. Toată lumea ştie că eu dorm la bord, şi asta a fost suficient pentru a garanta siguranţa încărcăturii.

– Da, aşa este, îmi pare rău, spuse Killian. Ar fi trebuit să mă gândesc că vărul meu nu mă va lăsa în pace nici dacă plec din ţară.

– Dar de ce te urăşte aşa de tare, dacă nu te superi că te întreb?

– Cred că doreşte să-mi ia locul ca moştenitor al titlului bunicului meu şi de aceea îmi bagă beţe-n roate ori de câte ori are ocazia. Nu ştiam că a aflat despre corabie, altfel te-aş fi avertizat. Am să-ţi fiu recunoscător dacă vei avea grijă de-acum înainte. N-o să se linişească până nu mă distruge complet.

– Ei bine, în privinţa asta va trebui să găsească altă modalitate. Corabia nu va mai păţi nimic, ai cuvântul meu!

– Mulţumesc, căpitane, spuse Killian zâmbind. Mulţumesc pentru tot.

– Nu ai pentru ce. Am adus profit, şi destul de frumuşel.

Căpitanul Craig scoase o pungă sunătoare din buzunar şi i-o întinse lui Killian. Era mult mai grea decât se aşteptase el.

– Şi încă cum!

Scoase conţinutul şi numără monedele, apoi fluieră admirativ.

– Cred că ai avut mare dreptate, chiar că se pot scoate bani frumoşi mergând cu marfă între Suedia şi Scoţia.

– În mod sigur. Totul este să cumperi marfa potrivită şi să te ai bine cu anumiţi negustori. Ca să nu mai vorbim că trebuie să-i eviţi pe cei ca patronul tău. Tipul ăsta e mult prea zgârcit.

Killian zâmbi fără să vrea.

– Ai plătit echipajul? Craig dădu din cap că da. Bine, atunci spune-mi de cât ai nevoie ca să faci reparaţii şi să mai cumperi marfă, după aceea o să împărţim restul în două.

– În două? făcu Craig şi ridică sprâncenele. Chiar aşa?

– Bineînţeles. Dumneata duci tot greul, aşa că meriţi să profiţi în mod egal de câştig.

– Păi ce să zic, mulţumesc. Eşti foarte generos. Nu mă aşteptam la atât de mult.

Killian realiza că este foarte generos cu căpitanul şi îi dădea mult mai mult decât sperase. Dar ştia că, dacă omul este mulţumit, se va simţi şi mai tare stimulat să aducă profit mai mare în viitor. Iar aceasta va însemna o sumă mai mare de bani pentru Killian pe termen lung. Pentru moment era mulţumit cu orice venit stabil, pe lângă salariul subţirel pe care i-l plătea Fergusson. Era mult mai bine decât să se frământe când va mai câştiga la masa de joc.

După ce căpitanul plecă, Killian puse partea lui de profit alături de grămăjoara de bani care creştea necontenit într-o ascunzătoare sigură. Încă două-trei călătorii ca aceasta şi s-ar putea să-şi deschidă firma lui. Atunci domnul Fergusson va trebui să-şi găsească alt funcţionar.

– Ăăă, domnule Holm, putem schimba o vorbă, vă rog?

Era luni dimineață, și Killian venise mai devreme, în speranța că îl va găsi pe Holm singur, ceea ce se întâmplase exact așa. Bucata de hârtie pe care i-o dăduse Jess la biserică cu o zi în urmă era în buzunarul lui și ardea de nerăbdare să discute cu Holm.

– Da, ce este? Holm ridică privirile de pe registrul la care lucra și se încruntă. Ai venit foarte devreme. Ești bolnav?

– Nu, mă simt bine, numai că este o problemă pe care aș vrea s-o discutăm fără martori.

Făcu un gest cu capul spre depozitul care în curând urma să fie plin de muncitori.

– Este vorba despre domnișoara van Sandt.

Încruntătura lui Holm se transformă într-o strâmbătură amenințătoare.

– Credeam că te-am rugat s-o lași în pace. Dacă este vorba despre vizita ei, i-am spus să nu mai vină și n-a mai venit.

– Nu, nu despre asta doresc să vorbim. Problema este că stăm adesea unul lângă altul la biserică. Dintr-un anumit motiv, a decis să aibă încredere în mine și mi-a spus cum stau lucrurile între ea și domnul Fergusson.

Holm țâțâi de nerăbdare și dădu din cap.

– Fetiță prostuță, murmură el, apoi oftă și îl privi în ochi pe Killian: Uite ce este, e mai bine să nu te amesteci. N-o să iasă nimic bun de aici. Se va împăca în curând cu gândul că tatăl ei vitreg deține tot controlul asupra companiei și, când va crede de cuviință, o va mărita cu cineva. Asta e tot ce poate spera. Îmi pare rău pentru ea, dar tatăl ei a fost nesăbuit să-i ofere mai multe speranțe.

Acum era rândul lui Killian să dea din cap.

– Nu cred că pune la îndoială lucrul acesta, domnule Holm. Are sentimentul că domnul Fergusson nu a fost foarte corect și ieri mi-a dat ceva care pare să confirme suspiciunile ei.

Îi înmână lui Holm bucata de hârtie, şi omul miji ochii.

– Este copia unei scrisori reale?

– Da. Ea, ăăă, a găsit-o din întâmplare în biroul domnului Fergusson.

– Din întâmplare, hm! Holm zâmbi trist. *Envisa flickebarn,* murmură el. Şi ţi-a dat-o dumitale la biserică? Eşti sigur că n-a văzut-o nimeni?

– Nu. Am schimbat „din greşeală" cărţile de rugăciune, şi scrisoarea era în cartea ei. N-am deschis-o decât când am ajuns din nou acasă.

– Hm. Ei bine, pare să confirme că se întâmplă ceva, dar nu dovedeşte, de fapt, nimic.

– A spus că nu avea adresă, dar pe spate erau literele AM. Ştii cine ar putea fi?

– O mulţime de oameni. Poate fi Axel Månsson, fierarul, Adolf Morgren, negustorul, Anders Milner, judecătorul, Arne Matisson...

– Stai aşa, un judecător? Ar fi un aliat important, nu-i aşa?

– Este prietenul familiei de multă vreme, spuse Holm ridicând din umeri. Sunt convins că nu ar face nimic împotriva familiei van Sandt.

– Poate nu intenţionat, dar dacă este silit?

Killian locuise destul de mult timp împreună cu vărul lui ca să ştie că şantajul era foarte eficace atunci când toate celelalte încercări dădeau greş. Nici nu mai ştia de câte ori îi câştigase Farquhar pe servitori de partea lui, pentru că îi spionase în prealabil şi ştiau despre ei ceva ce aceştia nu doreau să se afle.

Holm părea amuzat, dar dădu din cap:

– Nu cred. Nu au fost niciodată zvonuri despre el că ar lua mită sau aşa ceva. Spre deosebire de alţii.

Killian se plimba prin birou. Acum, pentru că se implicase în problemele domnişoarei van Sandt, dorea răspunsuri. Era

enervant să se uite la această bucăţică de hârtie şi să nu poată merge mai departe.

– Las-o pe seama mea, spuse Holm. Nu trebuie să te amesteci, căci s-ar putea să-ţi pierzi slujba. Jessamijn nu ar fi trebuit să te implice.

– Dar vreau s-o ajut. Nu pot să sufăr nedreptatea.

Se gândea la felul în care îl trata bunicul lui pe el şi ştia că domnişoara van Sandt are dreptul să lupte pentru ce i se cuvine.

– Să ţin hârtia la mine acum? S-ar putea să fie mai în siguranţă.

– Foarte bine. Ascunde-o la dumneata acasă şi n-o mai arăta nimănui.

– Îmi spui dacă descoperi ceva? Pot să-i transmit domnişoarei van Sandt la biserică.

– *Ja,* am să-ţi spun. Dar previn-o că nu trebuie să se aştepte la cine ştie ce. Şi *för Gods skull,* spune-i să nu mai spioneze. Ar putea fi foarte periculos.

Killian trebui să se mulţumească deocamdată cu atât.

CAPITOLUL 14

– Kinross, dă-mi voie să-ţi fac cunoştinţă cu domnul Colin Campbell, scoţian autentic la fel ca noi.

Killian fusese invitat din nou la familia Fergusson la cină, dar de astă dată era mai mult o chestiune de afaceri. Salonul mohorât era plin de domni şi doamne. Killian îi mai văzuse pe unii dintre ei la han sau prin oraş şi ştia că sunt negustori sau navigatori, dar nu le fusese prezentat oficial.

O pereche de ochi albaştri inteligenţi îl priveau pe Killian

cu mult interes de sub sprâncenele cărunte. Campbell nu fusese probabil prea chipeş nici la tinereţe. Avea nasul lătăreţ, cu vârful roşu, şi borcănat, iar gura, deşi era curbată într-un zâmbet plăcut, era cam subţire. Dar compensa din plin cu purtarea lui jovială şi era îmbrăcat elegant cu haină de catifea roşcată, vestă asortată şi pantaloni bufanţi până sub genunchi. Purta o perucă ondulată, asortată cu sprâncenele, iar Killian observă că lenjeria lui era albă şi perfect apretată.

– Îmi face plăcere să vă cunosc, domnule! spuse Killian şi făcu o plecăciune, primind în schimb o înclinare din cap şi un zâmbet. Am auzit că v-aţi întors curând din Scoţia. Cum mai stau lucrurile pe-acolo.

– Ca de obicei, răspunse Campbell. Mă bucur că m-am întors aici, căci planurile noastre mari încep să dea roade.

– Planuri mari? Killian era numai urechi, deşi nu voia să lase impresia că este prea curios. Fergusson nu-i vorbea niciodată despre afacerile pe care le încheia. Numai de la Holm mai afla câteodată despre vreo investiţie plănuită.

– Domnii aceia de acolo, spuse Campbell arătând spre doi bărbaţi care stăteau de vorbă cu Fergusson şi cu soţia lui, sunt Henrik König şi Niclas Sahlgren, negustori înstăriţi. În iunie au primit permisiunea Majestăţii Sale regele să întemeieze Compania Suedeză a Indiilor de Est. Şi, cum eu am ceva experienţă în acest gen de lucruri, am fost invitat să fiu consilier şi supervizor al încărcăturii pentru primul transport. Sincer să fiu, abia aştept.

Killian aflase că supervizorul încărcăturii este persoana care răspunde de expediţiile spre porturi din străinătate. El este cel care se ocupă de vânzarea încărcăturii şi de negocierea uneia mai bune pentru călătoria de întoarcere. Era o funcţie în care era nevoie de experienţă şi de o minte ascuţită. Domnul Campbell părea să le aibă pe amândouă.

– Înseamnă că aţi călătorit foarte mult, domnule Campbell

Trebuie să fie ceva fascinant!

– O, da, am avut câteva aventuri, tinere. Am navigat ι timp cu Compania Ostend, dar aceasta a fost desființată. Şt câteva rute prin străinătate, aşa este.

Campbell continuă să povestească despre călătoriile lui ' străinătate, iar Killian asculta numai pe jumătate. În minte încolţise o idee şi, când prinse prima ocazie, îndrăzni să pur câteva întrebări:

– Aveți deja o corabie pentru prima călătorie?

– Este una care se construieşte la Stockholm acum, câr stăm de vorbă. Se numeşte *Friedericus Rex Sueciae*, duţ regele Suediei, Fredrik I. Trebuie să fie construită sau arma aici în ţară, aceasta este una dintre condiţiile care trebu respectate, altfel am fi cumpărat una potrivită.

– Mi se pare logic, comentă Killian.

– Da, este în avantajul suedezilor, dar regele a fost foar mărinimos şi cu străinii. Orice străin care navighează cu noi v primi cetăţenia suedeză pentru a fi protejat pe durata călătorie Compania deţine, de asemenea, dreptul unic şi exclusiv d comerţ timp de cincisprezece ani.

– Este incredibil de generos, spuse Killian, întrebându-se c ce se alegea regele din această afacere, dar nu îndrăzni s întrebe. Cu siguranţă că existaseră şi anumite stimulente pentr a se obţine asemenea concesii.

– Da, şi asta încă nu e tot. Mai sunt facilităţi şi în privinţ impozitelor şi a accizelor, dacă plecăm şi ne întoarcem l Gothenburg. Nu ştiu dacă localnicii vor fi chiar foarte încântaţ căci ei vor trebui oricum să plătească, dar asta nu e treab noastră. Şi desigur că vor profita şi ei în ultimă instanţă. Noi l vom vinde mărfurile în străinătate, nu-i aşa, şi vom aduce alt mărfuri în loc.

– Şi credeţi că va fi profitabil?

– Dragă tinere, nici nu-ţi imaginezi cât de profitabil! Îı

comerţul cu India de Est se pot realiza sume uriaşe, ascultă ce spun! Şi poţi şi pierde, aşa cum ştiu din proprie experienţă. Da, este o afacere riscantă, dar, dacă investiţia reuşeşte, câştigurile sunt uriaşe.

— Chiar aşa? Şi credeţi că aş putea investi şi eu în asta, domnule Campbell?

— Fireşte. Oricine este binevenit dacă doreşte să contribuie, atâta timp cât are un minimum de o sută de *daler* de argint. De ce, te gândeşti să investeşti? Nu credeam că un tânăr funcţionar poate avea asemenea resurse.

Campbell chicoti, căci nu avusese deloc intenţia de a-l jigni cu aceste cuvinte.

— Nu, fireşte că nu, spuse Killian zâmbind, dar bunicul meu este lordul Rosyth şi el poate să-şi permită. Iar, dacă există o perspectivă de profit, s-ar putea să-l intereseze. Sau poate că aş reuşi să-l conving să-mi împrumute mie suma necesară contra dobândă.

Era o minciună sfruntată, căci Killian nu avea nici cea mai mică intenţie să-l amestece aici pe bunicul lui. Încă nu spusese nimănui că este proprietarul vasului *Lady Madeleine* şi considera că e mai bine să lase lucrurile deocamdată aşa. Dar titlul bunicului său, de regulă, făcea impresie, iar oamenii ascultau cu mai multă atenţie. La fel se întâmplă şi cu Campbell.

— Eşti rudă cu lordul Rosyth? spuse el, uitându-se la Killian cu mult mai mult interes datorită acestei legături. Am făcut cunoştinţă cu el. Un bărbat corect şi destoinic.

— Aşa este, spuse Killian, abţinându-se să menţioneze că faţă de el numai corect nu fusese.

— Păi, dacă poţi să obţii bani de la el, o să faci un profit bunicel, îi promise Campbell. Dacă vasul se întoarce intact, fiecare investiţie se înmulţeşte cu zece.

— Chiar aşa de mult? Killian simţi cum creşte emoţia în el.

În acest caz v-aş fi recunoscător dacă m-aţi ţine la curent.

Îi spuse lui Campbell unde locuieşte, iar acesta îi promise să-i dea de veste când are noutăţi. Apoi lui Killian îi veni în minte alt gând.

– Credeţi că ar fi posibil să merg şi eu în această călătorie? Ştiţi, doresc să învăţ cât mai mult despre comerţ şi mi se pare că este o oportunitate care n-ar trebui ratată. Adică, fireşte, dacă domnul Fergusson se poate lipsi de mine.

– Desigur, nu văd de ce nu. Există patru supervizori şi toate posturile sunt ocupate, dar avem nevoie de asistenţi. Aceştia sunt, de regulă, tineri interesaţi să înveţe de la superiorii lor. Salariul nu este foarte mare, dar vei primi o parte din profit şi mai este şi *pacotill*-ul.

– Ce este asta?

– *Pacotill*-ul înseamnă că toţi cei de la bord au dreptul să aducă o cantitate mică de bunuri şi să le vândă singuri. Şi au voie, tot aşa, să cumpere mărfuri din China şi să le aducă înapoi ca să le vândă şi să facă profit. Fireşte că nu este prea mult spaţiu pentru a depozita astfel de mărfuri, dar, dacă omul este suficient de isteţ şi cumpără lucruri care nu ocupă mult loc, dar pe care scoate un ban bun, se poate descurca chiar foarte bine.

Killian îşi amintea vag că auzise despre acest obicei şi se gândi că este o modalitate foarte bună de a câştiga ceva bani în plus.

– Mi se pare corect. Ei bine, dacă sunteţi amabil să mă aveţi în vedere pentru un post de supervizor asistent, am să abordez mâine subiectul cu domnul Fergusson. Poate că vom ajunge la o înţelegere. Presupun că face şi el parte dintre investitori?

– O, da, tocmai de aceea suntem astă-seară aici! A dorit să afle mai mult. Îi făcu cu ochiul lui Killian şi adăugă: Noi, scoţienii, trebuie să ţinem unii cu alţii, nu-i aşa? Mi-ar face plăcere să mă pot bucura de compania dumitale pe vas şi am să-i spun asta şi lui Fergusson.

– Vă mulţumesc, domnule! zise Killian şi zâmbi la rândul lui.

Nu-i spusese lui Campbell că Fergusson nu era de aceeaşi părere. Până acum nu-i dăduse lui Killian decât sarcini mărunte, care nu-i ofereau nicio posibilitate să câştige un ban în plus. Nu-i oferise nici şansa să investească în afacerile lui Fergusson. Abia dacă îi pomenea despre ele. Iar asta îl enerva la culme pe Killian, căci nu venise aici ca să facă pe micul slujbaş, deşi trebuia să recunoască faptul că învăţase foarte mult de la Holm.

Privea în urma lui Campbell care se îndrepta spre grupul din partea cealaltă a salonului şi tresări surprins când cineva şopti chiar lângă el:

– Şi-acum ce mai urzeşti, domnule Kinross?

Se întoarse şi o descoperi pe domnişoara van Stadt care stătea în umbră, nu departe de intrare. Era îmbrăcată cum se cuvine, cu o rochie de mătase albastră care se potrivea perfect cu tenul ei alb. Se întreba dacă auzise ceva din conversaţia lui cu Campbell.

– Nu este ceva pentru o simplă femeie, spuse el tachinând-o intenţionat, căci nu făcea parte dintre cei care subestimau inteligenţa femeilor, dar un drăcuşor îi suflase s-o tachineze puţin. Şi nu fu dezamăgit de reacţia ei.

– Nu sunt o „simplă femeie", am să-ţi arăt. Sunt absolut convinsă că mintea mea e la fel de bună ca a dumitale. Aşa mi-a spus tata.

Ochii ei aruncau flăcări, şi Killian se gândi din nou cât erau de scânteietori când era furioasă. Zâmbi.

– Ar trebui să fii supărată tot timpul, domnişoară van Sandt. Arăţi încântător când ochii dumitale aruncă scântei spre mine, ca acum.

– Ei, da, n-am ce spune!

Nu-şi găsea cuvintele şi nu-i venea nimic în minte, aşa că

îl lovi peste braţ, apoi se uită în jur înspăimântată, să vadă dac observase cineva. Killian făcu şi el acelaşi lucru, dar, di fericire, până şi bătrâna zgripţuroaică era ocupată să depen bârfe lângă soba de faianţă şi nimeni nu se uita spre ei.

– Vrei să ne luăm la trântă? spuse el ridicând dintr- sprânceană. Pot să-ţi oferă modalităţi mai bune de a-ţi consum energiile. Şi-apoi îţi făceam complimente. Nu te-a învăţa nimeni cum să le primeşti cu graţie?

– Nu făceai niciun fel de compliment, scrâşni ea. Totdeaun mă tachinezi, şi asta este foarte iritant.

– Aşa crezi? Acesta trebuie să fie motivul pentru care m-a lăsat să te sărut. De două ori.

– Nu te-am lăsat.

– Serios? Nu-mi amintesc să te fi ţinut cu forţa, spuse e conştient că îi alimenta şi mai mult furia. Dar era purul adevă şi din expresia ei înţelese că şi ea îşi dădea seama de asta Ultima dată nu făcuse decât să se aplece ca să-i depună sărutare pe buze, iar ea nu făcuse nimic ca să se fercască di calea lui.

– Eu... eu... eşti imposibil!

– Mi s-a spus de mai multe ori, fu el de acord. Acum vre să ştii despre ce-am vorbit cu Campbell sau ai reuşit să tragi c urechea?

– Vrei să discuţi asemenea lucruri cu mine? Jess clip surprinsă, iar supărarea i se evaporă instantaneu.

– Nu văd de ce n-aş face-o, dacă susţii că ai o minte aşa d bună. Fără îndoială că se va vorbi foarte mult despre asta l masă.

– Da, te rog, vreau să-mi spui mai mult.

Killian îi potoli curiozitatea, dar nu se putu împiedica să s întrebe de ce o interesează aşa de mult. Mai că-i venea s creadă că este la fel de emoţionată de investiţia în Indiile de Es ca şi el. Asta îl intriga la culme. O fată nu avea nicio speranţ

să pornească într-o astfel de călătorie, iar, dacă Fergusson nu voia să-i dea nici măcar banii de zestre, cu atât mai puţin îi va da bani să investească în aşa ceva.

– Dar de ce eşti aşa de curioasă? o întrebă el în cele din urmă, încercând să înţeleagă cum îi funcţionează mintea.

– Mi se pare că acesta ar putea fi unul dintre motivele pentru care tatăl meu vitreg îi descurajează pe peţitorii mei.

Avea în continuare o expresie foarte animată şi Killian îşi spuse că aşa ar trebui să arate tot timpul, nu liniştită şi gravă.

– Ce vrei să spui?

– Dacă Robert doreşte să investească în această afacere, are nevoie de cât mai mulţi bani. De aceea nu are interesul să plătească o sumă mare de bani viitorului meu soţ.

Killian negă din cap.

– Nu cred că este aşa. Cu siguranţă că are destui bani şi pentru una, şi pentru alta. Şi apoi poate să şi împrumute, dacă este cazul. Nu, cred că treaba cu tine este separată de această chestiune.

– Poate că ai dreptate, dar problema este că nu ştiu şi am explorat toate posibilităţile. Dar am intenţia să aflu ce punc la cale, chiar dacă va fi ultimul lucru pe care am să-l aflu pe lumea asta.

Killian zâmbi. Era într-adevăr încăpăţânată şi poate prea înverşunată, dar nu putea să nu admire această hotărâre şi purtarea ei perseverentă. Ar fi o soţie extraordinară şi poate că,... într-o zi... a, nu, nu vrea să se lege încă de mâini şi de picioare pentru nimeni. Are lucruri mai incitante de făcut.

Killian greşise într-o privinţă: nu se pomenise absolut nimic despre Indiile de Est până când bărbaţii rămaseră singuri în sufragerie cu o sticlă de whisky. În timpul mesei, se discutase despre subiecte potrivite pentru doamne. Killian se întreba de ce este nevoie să fie aşa de secretoşi. Spera că domnişoara van

Sandt va şti să-şi ţină gura, căci altfel nu i-ar fi spus nimic.

Nu află mult mai mult decât ceea ce îi spusese deja Campbell, cu excepţia faptului că aveau voie să recurgă şi la violenţă în cazul în care compania lor ar fi fost ameninţată de alte companii comerciale.

– Aşa că o să avem nevoie şi de câteva tunuri pe corabie, îi spuse Niclas Sahlgren partenerului său. Cu cât mai multe, cu atât mai bine, dacă vrei să ştii părerea mea.

– Da, e o adevărată junglă acolo, spuse şi Campbell cu un aer grav. Acolo fiecare e pe cont propriu sau, mai bine zis, fiecare ţară în cazul de faţă. Englezii şi olandezii nu sunt blânzi cu concurenţa şi nici alţii. Să ştiţi că nu va fi uşor. Nici n-am crezut vreo clipă. Voi încerca să-i evit pe cât posibil pe olandezi, e calea cea mai bună. Să nu-i provocăm în niciun fel.

– Sunt sigur că ai să te descurci admirabil, dragul meu, spuse Henrik König şi îl bătu pe umăr pe Campbell. Avem încredere în tine.

– Ei bine, vă mulţumesc foarte mult. În orice caz am să mă străduiesc din răsputeri.

Killian plecă ultimul, şi Fergusson îl opri în hol când îşi punea mănuşile.

– Un moment, Kinross, spuse el. Aş dori să te rog să nu pomeneşti despre investiţia în Indiile de Est nimănui deocamdată. Nu este neapărat un secret, dar, cu cât ştiu mai puţini oameni, cu atât mai bine. Adică până când se va lansa invitaţia oficială pentru ca investitorii să vină cu banii.

– Nu, nu, nu voi discuta cu nimeni care nu ştie deja. Dar domnul Holm?

– El ştie, fireşte. L-am informat în legătură cu intenţiile mele şi este întru totul de acord. O, şi Campbell mi-a pomenit despre posibilitatea de a te lua şi pe dumneata ca asistent de supervizor. Trebuie să stăm de vorbă, dar, în principiu, nu am

nimic împotrivă.

– Nu aveţi nimic împotrivă?

Kinross se aştepta la mai multe obiecţii şi era surprins de cuvintele lui Fergusson.

– Nu. Investesc masiv în această afacere. Ar fi în avantajul meu să am pe cineva la bord care să aibă grijă ca interesele mele să fie protejate.

Fergusson privea în jos la Killian, de-a lungul nasului său acvilin, ca şi când ar fi încercat să-l pună la locul lui. Killian strânse din pumni prin mănuşi, dar expresia îi rămase neutră.

– A, da înţeleg. Fireşte, am să-mi dau toată silinţa.

– Excelent! O să mai vorbim curând despre asta. Atunci noapte bună, Kinross!

– Noapte bună şi vă mulţumesc pentru invitaţie!

Killian închise uşa în urma lui şi se întoarse ca să pornească pe strada pavată cu piatră cubică spre locuinţa sa. Dar nu făcuse decât câţiva metri când o umbră se desprinse din dreptul porţii care dădea spre grădina din spate a familiei Fergusson şi cineva şopti:

– Stai puţin, te rog.

– Domnişoara van Sandt? Ce faci afară atât de târziu?

Se uită în jur să vadă dacă este cineva, apoi o urmă pe poartă în grădină, unde se vedea o lumină slabă de la geamurile bucătăriei. Jess se opri tremurând într-un colţ, având numai un şal peste rochia de seară.

– Trebuia să vorbesc cu dumneata din nou şi era singura posibilitate.

– Oh?!

– Vreau să-ţi mulţumesc că nu m-ai tratat ca pe un animal tâmpit, aşa cum face tatăl meu vitreg. Şi pentru că m-ai ajutat cu scrisoarea aceea şi cu celelalte... îmi pare rău că te-am judecat greşit când ai venit. Îmi cer scuze.

– Nu este nevoie să te scuzi şi nici să-mi mulţumeşti, mi-a

făcut plăcere să te ajut. Ţi-aş fi recunoscător dacă ai ţine detaliile despre afacerea din Indiile de Est pentru dumneata deocamdată. Se pare că încă nu se ştie.

– Bineînţeles că nu voi spune nimănui. Şi mărturisesc că auzisem deja câte ceva din conversaţia dumitale cu domnul Campbell, aşa că dumneata nu ai făcut decât să adaugi câteva detalii.

Killian privi în jos la chipul ei atât de serios în lumina lunii şi îi văzu ochii strălucind de inteligenţă. Avea dreptate, nu era o simplă femeie. Killian cunoştea o mulţime de femei care nu erau decât nişte păpuşi cu mintea goală, care nu se gândeau la nimic altceva decât la următoarea rochie sau petrecere, dar Jess nu era aşa. Avea sentimentul că va fi la fel de pricepută ca el în afaceri.

– Ar fi bine să te duci înăuntru, înainte să se descopere că lipseşti, spuse le blând. *God natt, fröken* van Sandt.

Jess ezită o clipă, ca şi când ar fi aşteptat ceva.

Killian îşi dădu seama că aştepta s-o sărute din nou şi ar fi vrut şi el acelaşi lucru, fără îndoială. Dar ar fi fost o idee foarte proastă. Întunericul, lumina lunii şi liniştea din jur reprezentau un amestec exploziv care i-ar fi împins cu siguranţă la o nebunie. Killian nu dorea să profite de inocenţa ei, aşa că rămase neclintit. Când văzu că bărbatul aştepta ca ea să plece, Jess se întoarse şi porni spre uşa din spate. Dispăru înăuntru după ce îi mai aruncă o ultimă privire confuză.

Killian dădu din cap şi lăsă să-i scape un oftat lung. Nu mai fusese niciodată ispitit atât de tare de „intangibil” ca acum, dar erau prea multe lucruri în joc. Nu-şi putea permite să-şi distrugă viitorul printr-o acţiune nesăbuită. Pentru o dată în viaţă avea de gând să facă totul aşa cum trebuia.

Jess era extrem de supărată pe ea însăşi, dar nu putea nega că este foarte dezamăgită că domnul Kinross nu încercase s-o

sărute pe întuneric. Era o ocazie perfectă şi era şi ea binevoitoare faţă de el după discuţia pe care o avuseseră. Dar nu făcuse nimic. De ce? Era într-adevăr o fiinţă foarte contradictorie.

O irita faptul că o preocupă atât de mult, dar tânjise foarte mult după atingerea lui. Simţea că este un bărbat care nu o priveşte cu dispreţ, deşi o tachina mereu. Era un adevărat afrodiziac să ştie că cineva o apreciază ca om, nu ca vită de prăsilă. Dacă însă acesta ar fi sărutat-o, ar fi răspuns şi ea din plin. Îşi ridică degetele la buze, care tresăriră la acest gând.

Nu că ar fi ştiut cum anume. Nu fusese sărutată decât de două ori de Karl, care reuşise s-o înghesuie într-un ungher mai întunecat, îşi pusese buzele peste ale ei şi încercase s-o cuprindă pe la spate. Acceptase partea cu sărutatul, dar îi împinsese ferm mâinile la o parte de pe orice altă parte a trupului ei, căci nu voia să fie considerată uşuratică.

– Dar suntem ca şi logodiţi, şoptise el cu o voce răguşită care o speriase. Nu va gândi nimeni nimic rău despre noi...

– Nu contează, prefer să nu faci asta, spusese ea ferm şi se desprinsese din braţele lui. O, uite, o văd pe doamna Forbes că mă caută, trebuie să plec.

Asta fusese o minciună, căci nu se vedea nimic din locul unde stăteau ei, dar el nu mai protestase şi o lăsase să plece. Fusese ultima dată când îl văzuse înainte de exil. Oare să-l fi jignit cu reticenţa ei? Cu siguranţă că nu, şi-apoi ştia exact din vina cui îşi pierduse Karl interesul pentru ea. De vină era numai tatăl ei vitreg.

Reveni la gândurile de mai devreme. Săruturile lui Kinross erau altfel. Îi trimiteau unde de şoc prin tot trupul, deşi nu încercase niciodată s-o atingă în alt fel. Jess se întreba de ce este aşa. Era un mister, dar, cu siguranţă, nu putea să-l rezolve în seara aceea. Cu un oftat se duse la culcare.

CAPITOLUL 15

Trecu o lună în timpul căreia Killian avu mai multe discuţii cu Fergusson şi cu Campbell. Se luă decizia să plece, într-adevăr, în călătorie în China, ca asistent de supervizor. Deşi urma să muncească din greu toată ziua, va avea posibilitatea să înveţe de la Campbell o mulţime de lucruri. Lui Killian i se părea că înţelegerea este corectă, dar, după entuziasmul iniţial pentru idee, Fergusson o lăsase mai moale. Încercă să-şi retragă consimţământul, dar din fericire Campbell interveni în momentul în care îşi dădu seama ce se întâmplă. Asta îl enervă pe Fergusson încă şi mai tare, căci nu putea să sufere să fie dat la o parte în felul acesta, însă Killian nu se sinchisea.

– Este o oportunitate chiar prea bună, mormăia Fergusson ori de câte ori venea vorba despre asta.

Era ca şi când ar fi fost invidios pe libertatea lui Killian de a porni într-o asemenea călătorie. Mormăia pe sub sprâncenele lui stufoase ca un bursuc furios care fusese încolţit şi nu mai ştia cum să scape din capcană.

– Abia mă obişnuisem să mai am o pereche de mâini de ajutor la birou, se plângea el. Acum Holm o să fie stors de oboseală. Probabil că o să fie nevoie să mai plătesc pe cineva ca să-i preia sarcinile. Alţi bani pe care nu pot să mi-i permit.

Această afirmaţie era cât se poate de falsă, căci Killian văzuse câteva pungi umflate de bani în casa de fier. Nu spuse nimic şi se mulţumi numai să schimbe câteva priviri cu Holm pe la spatele lui Fergusson. Suedezul era foarte bucuros pentru

el şi îl lăuda că fusese aşa de rapid în gândire şi îi ceruse lui Campbell să-l angajeze.

– Puteai s-o nimereşti şi mai rău, spusese Holm, ceea ce din partea lui însemna o laudă. Dacă n-aş fi fost prea bătrân, aş fi mers şi eu cu voi.

Acum ridică privirile, ca şi când s-ar fi rugat să aibă răbdare, în timp ce Fergusson o ţinea tot pe-a lui, dar nu spuse nimic.

– Sper că ai să te străduieşti să-mi promovezi interesele, continuă Fergusson. Dacă îţi închipui că ai să profiţi de această călătorie mai mult pentru tine, mai gândeşte-te o dată. Partea ta va fi modestă, dar o să înveţi foarte mult, ceea ce este o compensaţie foarte bună, după părerea mea. Fireşte că va trebui să foloseşti cea mai mare parte din *pacotill* pentru mine. La urma urmelor eu sunt cel care îţi permite să pleci, aşa că te rog să te uiţi după nişte afaceri bune pentru mine.

Killian îşi jură că Fergusson va vedea numai o foarte mică parte din profitul pe care îl va face cu marfa lui proprie. Era ferm hotărât să scoată cât mai mult de pe ea. Ca să afle care sunt cele mai bune lucruri de dus acolo, stătu de vorbă cu toţi cei care avuseseră vreodată de-a face cu comerţul cu China. Holm îi făcu şi el câteva sugestii. În cele din urmă hotărî să cumpere ceasuri frumoase, binocluri şi alte lucruri cu mecanisme fine. Se pare că chinezilor le plăceau foarte mult. Cumpără şi câteva cutii delicate de aur şi de argint pentru tutun de prizat, despre care aflase că sunt la mare preţ şi spera că făcuse alegeri bune.

Killian îl rugă pe Campbell să nu spună nimănui că vrea să investească şi el ceva.

– S-ar putea ca bunicul meu să nu vrea să se ştie, îi spuse el.

Menţionarea legăturii lui cu lordul Rosyth avu efectul dorit. Campbell promise să nu sufle o vorbă nimănui şi în niciun caz

lui Fergusson, care nu părea să-i placă în mod deosebit. Singura persoană cu care vorbi despre planurile lui fu căpitanul Craig care se întorsese din nou.

– Îmi pare rău că trebuie să te las singur atât de mult timp. O să te descurci fără mine? întrebă el.

– Bineînţeles. Am să continui ceea ce am început. Craig nu părea supărat. Până te întorci o să se adune o sumă frumuşică. Totul merge bine şi nu este niciun motiv să apară probleme. Nu-ţi face griji pentru nimic, banii şi vasul dumitale sunt în siguranţă cu mine.

– Să nu spui nimănui că este al meu până nu mă întorc.

– Jur să ţin totul secret, dacă aşa vrei.

– Bine. Am să fac un testament în care voi scrie că ai dreptul la jumătate din valoarea ei în caz că mor. Cealaltă jumătate vreau să i-o las bătrânului, ca să vadă că nu sunt un derbedeu neisprăvit aşa cum crede.

Craig chicoti.

– O să aibă o surpriză, nu-i aşa? O să am grijă de tot, nu te teme, dar mă rog să te întorci sănătos, aşa că nu va fi necesar.

Killian era bucuros că are un aliat aşa de credincios şi era sigur că *Lady Madeleine* este pe mâini bune. Dându-şi seama cât de mult profit ar putea face din comerţul cu China, îşi puse în minte să-şi mărească cât mai mult capitalul. Începu să joace pe mize mult mai mari. Curând reputaţia lui crescu până într-atât încât începu să fie căutat şi de unii tineri nobili suedezi. Unul dintre aceştia veni într-o seară la *Căminul Alb* şi se îndreptă direct spre masa lui Killian.

– Am auzit că nu joci precum conaţionalii tăi pe doi bani, spuse bărbatul în loc de introducere şi se aşeză la masă fără să fie invitat. Asta dacă eşti Kinross, da?

Bărbatul îi vorbise în suedeză şi, din fericire, Killian ajunsese într-un stadiu în care înţelegea aproape tot. Pronunţia şi gramatica lui mai lăsau de dorit, dar putea face faţă unei

conversaţii uzuale. Strânse din fălci auzind insultele la adresa conaţionalilor săi, dar se hotărî să se abţină de la orice comentariu.

– Aşa este, eu sunt.

Killian îl măsură de sus până jos şi nu-i plăcu ce vede. Înalt şi chipeş, suedezul din faţa lui avea un aer arogant care îl irita. Îi venea să-l ia direct la palme. Purta o haină purpurie de brocart, împodobită cu un număr uriaş de nasturi de aur. Trebuie să fi costat o mică avere, iar cataramele de argint de la pantofi erau mult mai mari decât ar fi fost necesar. Oamenii de felul acesta erau, de regulă, neglijenţi şi neatenţi, adică exact genul cu care merita să joci cărţi. Cu acest gând în minte Killian făcu o plecăciune şi întrebă politicos:

– Cine sunteţi dumneavoastră?

– Karl Adelsten.

Numele îi sună cunoscut şi înţelese că în faţa lui se află nimeni altul decât fostul peţitor al domnişoarei van Standt. Îl privi cu un ochi şi mai critic pe Adelsten, întrebându-se ce văzuse fata la un ratat ca el. Sigur, trebuia să admită că unei femei putea să i se pară o partidă foarte bună şi probabil că şi statutul lui social juca un rol în această privinţă. Cu toate acestea era surprins că domnişoara van Stadt se putuse îndrăgosti de Adelsten. Poate că omul nu-i arătase niciodată decât latura lui cea mai încântătoare, ceea ce nu era cazul în seara aceasta.

– Mă bucur să vă cunosc! minţi Killian. Să înţeleg că doriţi să jucaţi o partidă de zaruri cu mine sau poate preferaţi cărţile?

– Cărţi. Zarurile sunt pentru marinari şi derbedei.

Killian ridică din sprâncene auzind asemenea grosolănie, dar nu făcu niciun comentariu. Adelsten privi în jur la tovarăşii lui Killian. Întâmplător, aceştia erau tocmai James McEvoy şi Graham Frazer, aceiaşi din prima zi când ajunsese în Suedia.

– Dar voi? Vreţi să jucaţi? îi întrebă Adelsten.

Cei doi negară din cap.

– Nu, ne-a scuturat ieri de bani. Acum trebuie să aşteptăm până la următoarea zi de leafă.

Killian înjură în sinea lui. Nu avea nevoie să-i facă nimeni publicitate ca să se afle că are noroc la cărţi, mai mult decât se ştia deja. Din fericire, Adelsten nu păru impresionat de această afirmaţie şi o luă ca pe glumă bună.

– Ei, ce mai aştepţi? Spune să aducă un pachet de cărţi, Kinross.

Killian comandă cărţile, iar jocul începu. Era încântat că Adelsten alesese cărţile, şi nu zarurile. Însemna că poate să-şi folosească inteligenţa şi memoria în loc să se bizuie numai pe doamna Fortuna. La început avu grijă să nu mizeze prea mult. Voia să-i creeze lui Adelsten un fals sentiment de siguranţă. Comandă vin şi îi dădu tânărului nobil partea leului. Suedezul nu observă, căci era prins de joc. Chipul lui puţin buhăit din cauza bunătăţilor culinare cu care se delecta se înroşi din pricina căldurii din încăpere şi din cauza concentrării maxime. Când începu să piardă în mod constant, se înroşi şi mai tare.

– La naiba, omule, nu se poate să ai asemenea noroc! exclamă el la un moment dat.

Killian ridică din umeri.

– Nu întotdeauna, nu. N-ai prefera să continuăm jocul altă dată? Oricum trebuie să plec.

Nu subliniase faptul că alegerile greşite ale lui Adelsten din timpul jocului erau de vină pentru pierderile lui mai mult decât norocul lui Killian. Adelsten privi fix la el.

– O, nu se poate să pleci acum! Ai să stai aici până am să reuşesc să câştig înapoi grămada asta de bani.

Arătă cu mâna spre teancul de monede de argint care se afla acum lângă Killian.

– Foarte bine, cum doreşti.

Jucă alte câteva mâini, fără să-şi dea interesul, şi îl lăsă pe

Adelsten să câştige înapoi o parte din argintul pe care îl pierduse. Apoi se concentră şi îl recâştigă pe tot şi încă mult pe deasupra. Când salonul se goli aproape de tot, Adelsten aruncă pe masă cărţile cu un urlet de frustrare, apoi se ridică în picioare, clătinându-se uşor.

– Naiba s-o ia de treabă! E clar că nu e seara mea! înjură el, dar am să-mi iau revanşa altă dată. N-ai să-mi refuzi alt joc, nu-i aşa?

– Fireşte că nu, răspunse Killian. Sunt aici aproape în fiecare seară şi voi fi încântat să joc cu dumneata oricând doreşti.

– Atunci cred că cel mai bine ar fi să mă duc acasă şi să fac frumos pe lângă nevestica mea, ca să vină cu banii familiei, pufni Adelsten. E singurul lucru pentru care e bună în starea în care este acum.

Din acest comentariu Killian deduse că doamna Adelsten este însărcinată şi că singura ei misiune, după părerea soţului ei, era să crească moştenitori şi să-i dea lui averea. Aceste cuvinte urâte despre o femeie pe care s-ar fi cuvenit s-o iubească şi s-o respecte îl dezgustară pe Killian încă şi mai mult. Îi era milă de sărmana femeie şi era fericit că domnişoara van Sadt fusese cruţată de o asemenea soartă.

– Atunci aştept cu nerăbdare să ne revedem altă dată, spuse el, însoţind această mică minciună cu un zâmbet.

Aşteptă până ce Adelsten ieşi pe uşă clătinându-se şi apoi îşi adună câştigul de pe masă. McEvoy, singurul care mai rămăsese să urmărească jocul până la capăt, îşi umflă obrajii şi scutură din cap.

– Ce ticălos! spuse el succint, mă mir că ai reuşit să te stăpâneşti aşa de bine. Eu i-aş fi repezit un pumn în nas cam la jumătatea jocului, dacă nu chiar şi mai devreme.

– Cred că l-am lovit mult mai rău luându-i toţi banii, spuse Killian zâmbind. Presupun că va fi cu buzunarele goale câtva

timp de acum înainte. N-o să-i facă plăcere să se milogească de nevastă-sa ca să-i dea alții.

McEvoy râse și îl bătu pe spinare.

– Da, probabil că ai dreptate.

Ridică un braț să-i facă semn lui Murdoch, care căsca de zor, așteptându-i să plece ca să închidă. Ca de obicei hangiul nu voia să închidă, ca să nu piardă niciun bănuț din încasări.

– Șefule, adu ceva de băut, te rog, să sărbătorim înțelepciunea prietenului meu!

– Ai fost vreodată în Suedia, Allan?

Farquhar stătea în colțul cel mai întunecat al unei taverne destul de soioase împreună cu spionul lui. Verificase să nu fie prin apropiere nimeni care să tragă cu urechea la conversația lor. Era esențial pentru ceea ce avea el de spus. Mersese chiar până acolo încât își pusese o perucă, să fie sigur că nu-i va remarca nimeni părul roșu, deși nu era o nuanță de roșu chiar așa de țipătoare ca să sară neapărat în ochi.

– În Suedia, domnule Kinross? Nu, n-am fost. De ce să vreau să merg acolo?

– Pentru că s-ar putea să merite.

Farquhar făcu o pauză, pentru ca interlocutorul lui să înțeleagă despre ce este vorba.

– A, da, desigur, am auzit că e o țară frumoasă, spuse Allan zâmbind.

– Și, dacă ești dispus să mergi acolo, am o trebușoară pentru tine. Și s-ar putea să faci rost de o sumă frumușică.

Farquhar băgă mâna în buzunar și făcu să zăngăne câteva monede de argint, ca să se facă mai bine înțeles. Ochii lui Allan străluciră de lăcomie.

– Oricând, domnule Kinross. Sunt la dispoziția dumneavoastră, doar știți bine. Ce vreți să fac?

– Se pare că vărul meu s-a instalat acolo și mă simt foarte

bine fără el în preajma mea, aici. Edinburgh este un oraş mult mai paşnic fără el. Aş fi încă şi mai fericit dacă Suedia ar deveni destinaţia lui finală, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Farquhar privi ţintă la Allan, să vadă dacă omul ar da înapoi în faţa unui asasinat. Făcuse câteva cercetări ca să vadă dacă mai fusese amestecat în astfel de cazuri. I se confirmase că n-ar fi prima oară când ar lichida pe cineva.

– O, da, înţeleg ce vreţi să spuneţi. Se mai întâmplă şi câte un accident, nu-i aşa? Mai ales într-o ţară străină. Nu trebuie să ai niciodată încredere în străini, nişte ticăloşi cu toţii.

– Exact aşa cred şi eu. Mă bucur că ne înţelegem.

Farquhar scoase o pungă cu bani din buzunar şi i-o întinse omului.

– Vărul meu locuieşte în oraşul Gothenburg. Din câte am auzit, nu e prea mare, aşa că nu va fi greu să-l găseşti. Aici este jumătate din suma pe care sunt dispus s-o plătesc pentru serviciile tale. Cealaltă jumătate o primeşti după ce faci treaba.

– Mi se pare corect. Allan băgă banii în buzunar cu o grabă aproape indecentă. Atunci am să caut o corabie.

– Foarte bine. Încă ceva, Allan.

– Da, domnule Kinross?

– Ai grijă să fii discret, bine? Nu vreau să se nască niciun fel de bănuieli, mă înţelegi?

– Puteţi avea toată încrederea, n-o să afle nimeni, spuse Allan scuturând din cap. Vă jur!

– Bine. La drum atunci, şi să-mi dai de veste cât mai curând.

Farquhar îl urmări cu privirea în timp ce omul îşi croia drum printre mese spre uşă şi ieşi apoi fără să se mai uite înapoi. Nu mai luase astfel de măsuri drastice până acum şi simţi o transpiraţie rece pe şira spinării, în timp ce frica i se instala ca un bulgăre de gheaţă în stomac. Spre surprinderea lui simţea şi un oarecare regret. Sperase întotdeauna că vărul lui îi va

rezolva problema, murind tânăr, la fel ca şi fraţii lui. Cu felul de viaţă pe care o ducea, părea foarte probabil, dar acum Farquhar nu mai putea să aştepte. Convingerea i se întărise: nu mai era timp pentru şovăieli. Killian trebuia eliminat şi, aşa cum spunea Allan, se mai întâmplă şi accidente.

– Începi să devii sentimental, băiete, îşi spuse el. Aşa nu ajungem nicăieri. Nu, venise timpul să ia decizii ferme şi nu mai exista cale de întoarcere.

– Jess, Jessamijn, unde eşti?

Auzind-o pe mama ei care o striga din capul scărilor, Jess ieşi în fugă din bucătărie. O ajuta pe bucătăreasă să facă lista cu provizii pe care trebuia să le cumpere a doua zi de la piaţă.

– Sunt aici, s-a întâmplat ceva?

– James tot nu se simte bine şi parcă e din ce în ce mai rău. Poţi să trimiţi pe cineva să-l cheme pe farmacist? Spune-i să se grăbească. James arde ca focul şi are nevoie de un medicament.

Katrijna îşi frângea mâinile, pe frunte i se adânciseră cutele de îngrijorare, şi ochii ei albaştri aveau priviri tulburi.

– O, dragul de el! Da, mamă, imediat.

Jess îşi reprimă un gest de nerăbdare. Katrijna începea să se agite la cel mai mic semn de indispoziţie al celor doi copii mai mici ai ei, căci pierduse trei dintre fraţii lui Jess la o vârstă fragedă. Probabil că şi din acest motiv se îngrijora imediat pentru orice fleac. Dar ştia că mama ei nu se va linişti până nu va primi asigurările unui profesionist că James nu suferă de nicio boală fatală. Jess trimise o servitoare cu instrucţiuni să-l aducă pe farmacist de îndată, apoi se duse sus ca să încerce s-o liniştească pe mama ei.

Cei doi băieţi aveau aceeaşi cameră şi, când Jess ajunse în dreptul uşii, văzu haosul care domnea înăuntru. Ramsay stătea în mijlocul patului şi urla, în timp ce o servitoare înnebunită alerga în toate direcţiile ca să îndeplinească poruncile

Katrijnei. Aceasta îl ţinea în braţe pe micuţul James. Sărmanul de el era roşu la faţă şi încerca să plângă printre accesele puternice de tuse. Două fluvii gemene de muci îi curgeau din nas direct în gură. Nu era deloc o privelişte plăcută.

– Vrei să-l ţin eu puţin, mamă?

Jess era întotdeauna gata să dea o mână de ajutor cu copiii mici. Îl iubea pe James la fel de mult cum îl adora pe Ramsay şi, de obicei, bebeluşului îi plăcea să stea la ea în braţe.

– Nu, nu vrea la nimeni decât la mine. Dar vrei să ai grijă de Ramsay? Nu se mai opreşte din plâns. Şi unde e doamna Forbes când am nevoie de ea?

– Mă duc s-o caut.

Jess îl luă pe Ramsay în braţe şi începu să-l mângâie şi să-l alinte, legănându-l în timp ce ieşea cu el din cameră ca să-şi caute însoţitoarea. Şi Ramsay era răcit, strănuta şi tuşea mereu, dar se lipise de ea şi se liniştea treptat. Jess oftă. Se părea că va urma o noapte lungă. Se întâlni cu doamna Forbes care urca scările ducând o tavă plină cu băuturi fierbinţi şi diverse alte gustări comandate de Katrijna.

– Vă caută mama, îi spuse Jess. A intrat puţin în panică.

– A, mie-mi spui, murmură încruntată doamna Forbes. Nu e nimic nou şi am venit cât am putut de repede.

– Am să-l iau pe Ramsay la mine în cameră, altfel n-o să adoarmă. Farmacistul ar trebui să sosească dintr-o clipă într-alta.

– Foarte bine.

Ramsay se linişti curând, cuibărit în patul lui Jess. Ascultă cu pleoapele grele de somn începutul unei poveşti în timp ce Jess se dezbrăca şi se pieptăna. Adormi cu mult înainte să termine ea povestea. Jess se întinse alături de el, ascultând zgomotele de paşi care se auzeau pe coridorul din faţa camerei ei.

Ramsay sforăia, căci nasul lui înfundat nu-l lăsa să respire

cum trebuie, dar Jess nu credea că este grav bolnav, căci nu avea fruntea foarte fierbinte. Se rugă şi pentru micul James, să se facă şi el bine. Băieţelul părea foarte fragil şi probabil că tocmai de aceea Katrijna se agita atâta în jurul lui. Jess ştia că mama ei ar fi fost distrusă dacă i s-ar fi întâmplat ceva vreunuia dintre băieţi. Nici nu voia să se gândească la aşa ceva, dar se temea că James nu este destul de puternic.

– Te rog, Doamne, cruţă-i viaţa, se ruga ea, este atât de mic şi de nevinovat!

Aţipi, dar fu trezită puţin mai târziu de tusea lui Ramsay: plămânii lui micuţi parcă voiau să explodeze. Mai întâi tuşi scurt de câteva ori. Urmă apoi o inspiraţie lungă, adâncă, însoţită de sunete şi hârâituri ciudate. Şi din nou tuse puternică, până la sufocare.

– Dragul de tine, dragul meu Ramsay!

Jess se aşeză lângă el şi îl aplecă în faţă ca să-l ajute să respire mai uşor, masându-i în acelaşi timp spatele cu mişcări liniştitoare.

– Ce ne facem noi cu tine?

Băiatul începu să plângă şi să spună că îl doare burta, ceea ce nu era de mirare, îşi spuse ea. Probabil că îşi solicita din plin muşchii abdomenului ca să tuşească şi era un efort considerabil pentru un trup atât de mic. Îl mângâie pe părul negru, mătăsos şi îl trase mai aproape de ea ca să-l liniştească.

– Uite ce facem, am să-ţi aduc puţin lapte cald cu miere? Ce zici? O să te mângâie pe gât şi atunci ai să adormi la loc.

– Da, te rog.

– Foarte bine, acum stai culcat aici şi mă întorc imediat.

Jess puse şi perna ei sub a lui ca să stea în capul oaselor. Ştia că asta ajută atunci când cineva suferă de tuse. Apoi băgă bine cuvertura pe sub el de jur împrejur şi îl sărută pe obrăjorul moale.

– E bine?

Copilul încuviinţă din cap. Arăta obosit şi epuizat în lumina lunii. Jess îşi înfăşură şalul în jurul umerilor şi coborî repede în bucătărie. Ramsay era un băieţel puternic. Deşi era sigură că suferea de tuse convulsivă, nu era prea îngrijorată din cauza lui. Cu James era însă altceva. Cum putea un trup atât de mic ca al lui să suporte o asemenea tuse? Îşi aminti că suferise şi ea de boala aceasta când avea opt ani. Durase câteva săptămâni şi o storsese de puteri. Dădu din cap şi încercă să nu se mai gândească la ea. Deocamdată tot ce putea face era să aibă grijă de Ramsay până dimineaţa.

CAPITOLUL 16

În întunericul dimineţii timpurii de decembrie, Killian se ducea la depozit ca de obicei. Vremea devenise extrem de geroasă în ultima săptămână, şi aerul era atât de îngheţat că simţea o durere în gât atunci când încerca să respire prea repede. Fulgii de zăpadă se învârtejeau în jurul lui. Acopereau pământul cu o pătură groasă, pufoasă şi moale, iar pietrele cubice, de obicei atât de murdare, erau acum strălucitor de curate.

Se înfăşură mai strâns în paltonul de stofă şi se simţi recunoscător doamnei Ljung pentru puloverul gros împletit pe care i-l făcuse cadou. Doamna Ljung îşi petrecea foarte mult timp împletind pulovere groase pentru pescari şi pentru familiile lor. Când îl văzu cum se zgribulea în fiecare seară lângă soba de faianţă cu un pled peste umeri, decise să i-l dea lui pe ultimul pe care îl făcuse.

– O să mori dacă nu eşti îmbrăcat cum trebuie, spusese ea

serioasă.

– Port mai multe straturi de îmbrăcăminte, doamnă Ljung, exact aşa ca la noi, la munte.

Dar aici era un alt fel de frig decât în Scoţia. Poate pentru că Gothenburg era pe malul mării şi bătea mereu vântul. Sau poate pentru că Suedia era puţin mai la nord. În orice caz puloverul gros de lână pe care îl pusese pe sub jachetă era o adevărată binecuvântare.

Deschise uşa depozitului cu mâinile care îi îngheţaseră, deşi avea mănuşi. Auzi aproape imediat vocea ridicată a domnului Fergusson şi ridică uimit din sprâncene când o văzu pe servitoarea domnişoarei van Sandt la baza scărilor. Fata se foia în loc şi se uita în podea foarte îngrijorată. O ignoră şi alergă repede în sus, spre birou, hotărât să-şi facă anunţată prezenţa de astă dată. Când intră, îl găsi pe Fergusson urlând cât putea de tare la domnişoara van Sandt, care stătea în faţa lui palidă, dar sfidătoare. Tatăl ei vitreg era aproape nebun de furie, părul i se ridicase de parcă l-ar fi tras cineva cu degetele, iar ochii lui afundaţi în orbite aruncau flăcări. Holm stătea în picioare la geam, încercând să treacă neobservat, iar silueta lui micuţă aproape că se confunda cu mobilierul. Dar privirea palidă a suedezului era plină de îngrijorare şi fruntea brăzdată de riduri.

– Şi, în plus, ar trebui să fii acasă, s-o ajuţi pe mama ta, care a ajuns la capătul puterilor cu amândoi băieţii aşa de bolnavi. Nu să hoinăreşti pe întuneric de una singură şi să-ţi bagi nasul în treburi care nu te privesc câtuşi de puţin. Te-am avertizat şi ştiai care sunt consecinţele. Acum du-te şi fă-ţi bagajele, mâine-dimineaţă pleci la ţară.

Killian îşi muta privirile de la unul la altul, întrebându-se dacă să-şi anunţe prezenţa sau nu, dar chiar atunci Fergusson îl zări.

– Ah, Kinross, aici eşti! Fiica mea vitregă tocmai se pregătea să plece. Vrei să fii aşa de amabil s-o însoţeşti până

acasă? Şi ai grijă să nu facă niciun ocol, adăugă el. Îmi pare rău că am de rezolvat nişte treburi în dimineaţa asta înainte să mă întâlnesc cu domnul Campbell, căci aş duce-o chiar eu.

– Da, bineînţeles.

Killian deschise uşa pentru domnişoara van Sandt, iar aceasta trecu pe lângă el fără un cuvânt, cu capul sus şi cu obrajii în flăcări. Îi aruncă tatălui ei vitreg o privire încărcată de ură înainte să coboare scările, dar el se întorsese deja cu spatele şi n-o văzu. Killian văzu cum Holm clatină din cap spre ea şi se întrebă ce se întâmplase.

Nu era însă timp de întrebări, aşa că nu spuse nimic. O conduse pe domnişoara van Standt afară din depozit. Odată ieşiţi, îi oferi braţul ca orice domn politicos şi porniră spre casă. Servitoarea era în urma lor, la câţiva metri, de unde nu putea să-i audă. Domnişoara van Stadt tăcea şi la început nu păru dispusă să accepte ajutorul lui. Dar în cele din urmă îşi puse mâna înmănuşată pe mâneca lui, cu o atingere uşoară. Când alunecă şi era să cadă, se agăţă mai ferm de el.

– Ai grijă, domnişoară van Sandt. Zăpada ascunde bucăţile de gheaţă trădătoare, spuse el, considerând că acum poate să vorbească, deşi cu o voce cât mai scăzută, pentru ca servitoarea să nu-i audă.

– Ştiu, dar nu sunt atât de trădătoare ca unii oamenii pe care i-aş putea numi, murmură ea, cu fălcile încleştate.

– Se poate, dar parcă ne înţeleseserăm că nu mai vii la depozit. Aş putea să te întreb de ce ai venit în dimineaţa asta?

Jess rămase tăcută un timp, apoi oftă şi totul se revărsă ca un torent.

– Ei bine, ştiu că a fost o prostie din partea mea şi nu ar fi trebuit să fac asta, dar am acţionat mânată de impuls. Am găsit ceva aseară, ştii, şi abia aşteptam să-i pot spune lui Albert. Şi, cum frăţiorii mei sunt bolnavi şi toată casa este cu susul în jos, a fost uşor să mă strecor afară. Mai ales că doamna Forbes nu

se simte nici ea foarte bine şi nimeni nu-mi mai dă atenţie. D
unde să-mi treacă prin minte că tatăl meu vitreg o să plece d
acasă şi o să o lase pe mama singură acum, când este atât d
disperată? De obicei încearcă s-o liniştească, dar nu ştiam c
are o întâlnire aşa de importantă. M-a prins la birou şi...
bine, ai văzut singur restul.

– Te-a surprins stând de vorbă cu Albert?

– Nu, din fericire, Albert plecase jos pentru o clipă. M
uitam printr-unul dintre registrele de pe biroul lui, aşa, c
să-mi treacă timpul. Voiam să verific dacă mai ştiu cum să fa
adunările şi toate celelalte, aşa cum m-a învăţat tata. Iar Robe
a crezut că îl spionez.

– Înţeleg. Iar dacă într-adevăr are ceva de ascuns, în
imaginez cât a fost de furios când te-a văzut acolo.

– O, dar tocmai asta este, are ceva de ascuns! Astă-noapt
dormeam cu Ramsay care a început să tuşească aşa de tare c
ne-am trezit amândoi. M-am dus jos să iau o băutură fierbint
şi, când am trecut pe lângă biroul lui Robert, uşa era deschisă
Probabil că a uitat s-o închidă când s-a dus sus. Sigur, cu mam
în starea în care este, nu e de mirare că a plecat în grabă di
birou.

– E chiar aşa de rău?

– Da, fraţii mei sunt foarte bolnavi, au tuse convulsivă
Sărmanul Ramsay tuşeşte de îşi scuipă şi plămânii afară, că
despre micuţul James... e foarte rău şi mă tem foarte tar
pentru el.

Făcu o pauză ca să-şi şteargă câteva lacrimi, apoi respir
adânc.

– Oricum, am văzut că Robert plecase din birou în grabă
ceea ce nu-i stă în fire. Trebuie să ştii că este extrem de ordona
şi de meticulos, iar acum hârtiile zăceau împrăştiate peste to
Am intrat şi m-am uitat rapid de jur împrejur. Şi, n-ai să crez
chiar în mijlocul mesei era o scrisoare de la Anders Milne

judecătorul, în care îl asigura pe Robert să n-o să sufle nimănui nicio vorbă.

– Despre ce anume? întrebă Killian.

– Ei bine, nu scria, numai că Robert nu trebuia să-i amintească de obligaţiile lui. Şi-atâta timp cât Robert îşi ţine promisiunea lui, poate conta pe discreţia domnului Milner. Am avut impresia că nu fusese deloc încântat că i se adusese aminte. Era scrisă pe un ton foarte înţepat, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– Hm, interesant. Asta se potriveşte cu teoria mea despre şantaj.

Şantaj? Crezi că Robert îl are cu ceva la mână pe domnul Milner?

Jess se opri şi privi fix la el. Killian încuviinţă din cap.

– Da. Domnul Holm mi-a spus că Milner este cunoscut ca un om cinstit şi este un vechi prieten al familiei tale. De aceea nu ar putea să-ţi facă rău decât dacă ar fi constrâns. Cel puţin eu aşa văd lucrurile.

– Sunt sigură că ai dreptate. Este logic.

Merseră un timp în tăcere, apoi Killian întrebă:

– Ai apucat să vorbeşti cu domnul Holm?

– I-am spus numai că am găsit ceva, dar nu ce anume. I s-a părut că aude un zgomot şi s-a dus să verifice şi-atunci a venit Robert. Vicleanul...

– Nu te teme, am să vorbesc eu cu domnul Holm.

– Mulţumesc. Jess oftă adânc. Şi mai voiam să-l întreb şi altceva pe domnul Holm, dar acum este prea târziu. Mă gândeam la afacerea asta din Indiile de Est unde pleci dumneata.

– O, da, şi la ce anume?

– Mă întrebam dacă n-ar putea să pună mâna cumva pe aceeaşi sumă care reprezintă zestrea mea ca s-o pot investi. Ştiu că tatăl meu vitreg nici nu vrea să se gândească la aşa ceva,

dar cred că este o oportunitate prea bună ca s-o ratez. Probabi că este singura modalitate în care pot să-mi măresc averea ş să am şanse să mă mărit.

– Hm, mi se pare rezonabil, dar nu ştiu dacă domnul Holn poate să facă aşa ceva fără ca ceilalţi să observe.

– Nici eu nu cred, dar ai putea totuşi să-l întrebi? Trebuie să existe o posibilitate.

Se opri din nou şi ridică spre el privirile pline de speranţă.

– Te rog! Ccl puţin am să ştiu că am încercat.

– Nu văd de ce nu. Lasă treaba asta în seama mea.

– Eşti foarte amabil. Fata se înnegură. Nu că aş avea mare nevoie de bani acolo unde mă duc.

– Şi unde este asta, mai exact? Am auzit că ţi-a spus să-ţi faci bagajele, presupun că este undeva departe.

– Mă duce din nou la Askeberga, unde probabil că am să rămân foarte mult timp. Poate pentru totdeauna.

Vocea ei era plină de amărăciune şi călca cu paşi mari, nu mărunţi, aşa cum face o doamnă, arătându-i astfel lui Killian cât este de agitată.

– Ce anume sau unde anume este această Askeberga? întrebă el.

– Este conacul nostru din Småland, un comitat destul de departe de aici. Mai ţii minte că ţi-am spus că m-a mai trimis acolo o dată, după ce Adelsten m-a cerut în căsătorie? Ei bine, este un loc foarte drăguţ, dar nu vreau câtuşi de puţin să-mi petrec tot restul vieţii singură acolo. Pufni supărată. Şi când te gândeşti că am crezut întotdeauna că o să fie al meu, dar acum fireşte este al lui Robert, la fel ca tot restul.

– Şi acolo eşti, practic, prizonieră, nu-i aşa? Vreau să spun, dacă ai vrea, nu ai putea să pleci?

– Cred că da, dar unde să mă duc de una singură şi fără bani. Şi doamna Forbes o să vină şi ea cu mine, sunt sigură. Nu va fi foarte încântată să se întoarcă acolo, nu poate să sufere

conacul. Deşi poate acum, că e bolnavă, o să fie cruţată un timp.

Ajunseseră la locuinţa familiei Fergusson, iar Jess dădu să urce treptele, apoi ezită o clipă.

– Mulţumesc că m-ai adus până acasă şi ai promis să vorbeşti cu Albert în numele meu. Cred n-am să te mai văd, cel puţin un timp, aşa că îţi urez mult noroc în călătoria în China!

Killian se încruntă, vrând s-o consoleze în vreun fel, dar nu găsi nimic potrivit să-i spună şi, cum servitoarea stătea alături, nu putea decât să facă o plecăciune cuviincioasă.

– Mulţumesc. Sper că exilul nu va dura prea mult.

Jess râse trist.

– Slabe speranţe. *Adjö,* domnule Kinross.

Jess străbătu în fugă drumul până sus la ea în cameră şi se aruncă pe pat. Ar fi vrut să plângă, dar lacrimile zăceau în ea la fel de îngheţate ca şi vremea de afară. Nu reuşi decât să scoată mici strigăte înăbuşite de furie şi să bată cu pumnii în pernă, plină de frustrare.

Fusese aşa de sigură că Robert nu va ieşi din casă într-o zi ca asta, când era aşa mare nevoie de el acasă! Ramsay adormise, în sfârşit, şi se gândise că nu va observa nimeni lipsa ei dacă ieşea puţin. De unde era să ştie că Robert avea o întâlnire cu domnul Campbell care nu putea fi amânată? Deşi ar fi trebuit să-şi închipuie că familia nu-i va sta în calea planurilor pe care şi le făcuse.

– Detestabil om, cât îl urăsc! Lovi din nou cu pumnii în pernă, dorind ca în locul ei să fie chipul lui Robert.

Vocea cuiva care îi striga numele îi întrerupse gândurile furioase şi se grăbi să răspundă mamei sale.

– Da, *moeder,* vin imediat.

Inspiră adânc şi porni spre camera celor doi copii bolnavi. În încăpere era îngrozitor de cald, căci focul ardea încontinuu

în sobă. Amândoi băieţii zăceau în pat, înveliţi bine în plăpumi, roşii de febră, şi tuşeau intermitent. Situaţia era foarte gravă şi, pentru o dată, mama ei avusese dreptate să fie îngrijorată.

Accesele de tuse ale lui James se încheiau cu acelaşi zgomot prelung şi gâtuit pe care îl făcea şi Ramsay. De câteva ori vomitase după aceea. Katrijna stătea îngenuncheată lângă el şi încerca să-l facă să bea ceva, dar copilul întorcea capul şi scâncea. Katrijna privi la Jess cu ochi înroşiţi şi plini de disperare.

– În sfârşit, ai apărut, te chem de-o veşnicie! Te rog, poţi să-i faci pe Ramsay să înghită puţină supă? Nu vrea să mă asculte şi nu pot să-l las singur pe James.

Jess se strădui şi reuşi să-l convingă pe frăţiorul ei să înghită câteva linguri. Părea lipsit de vlagă şi adormea între două accese de tuse, aşa că îl lăsă în pace după un timp.

– *Moeder,* începu ea, neştiind cum să-i dea mamei ei vestea că a doua zi urma să plece. Eu...ăă... am avut o discuţie cu Robert în dimineaţa asta şi, hm, ei bine, mâine mă duce din nou la Askeberga. Poate că ai putea să-l rogi să mă lase să rămân ca să te ajut cu băieţii? adăugă ea plină de speranţă.

– Ce? O, nu, de ce-ai făcut una ca asta? Nu ţi-am spus să te porţi respectuos cu el? Zău aşa, Jessamijn, trebuie să înveţi să-ţi ţii gura. Şi de ce tocmai acum? Când am mai mare nevoie de tine, doar ştii bine!

– Păi atunci spune-i să nu mă trimită nicăieri. Nu am făcut nimic rău. M-am dus numai să-l văd pe Albert. Doar ştii că era prieten cu papa. Ce rău am făcut dacă am stat de vorbă cu el?

– Te-ai dus singură? Tocmai astăzi?

– Am luat o servitoare cu mine, bineînţeles.

– Da, dar de ce tocmai acum? Nu e momentul, Jess. Nu mă mir că Robert e supărat pe tine.

Jess trebuia să admită că mama ei avea dreptate, deşi nu-i spuse că Robert avea alte motive să fie furios pe ea. Nu se

gândise destul de bine. Descoperirea scrisorii o făcuse să acționeze imediat, acum știa că fusese o prostie. Lăsă capul în jos.

– Am să vorbesc cu el, oftă Katrijna, dar, dacă e într-una dintre zilele lui proaste, nu cred că am să-i schimb părerea. Zău așa, Jess, ca și când n-aș avea destule necazuri pe cap!

Jess ar fi vrut să-și susțină cauza, dar văzu că mama ei se gândește numai la băieți în acel moment, ceea ce era de înțeles. Își spuse că lucrul cel mai bun pe care putea să-l facă era să plece și s-o lase pe mama ei să se concentreze asupra celor micuților. Nu putea să se aștepte de la ajutor din partea ei pentru moment. Poate mai târziu, când băieții se vor simți mai bine, o să reușească să-l convingă pe Robert să-i dea voie lui Jess să se întoarcă. Înghiți cu greu nodul care îi rămăsese în gât și începu să-și facă bagajele.

Killian fu foarte uimit când, ceva mai târziu în aceeași zi, fu chemat acasă la Fergusson. Fu introdus în biroul patronului său și își dădu seama imediat că acesta era tot agitat.

– Îți mulțumesc că ai venit, Kinross. Vreau să te rog să-mi faci un serviciu, este vorba despre ceva personal.

– Cu multă plăcere. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Ei bine, este vorba despre fiica mea vitregă.

Fergusson avu o clipă de ezitare, ca și când n-ar fi fost sigur cum să-și formuleze cererea.

– Ea și cu mine... pe scurt, nu suntem în cele mai bune relații și m-am săturat de comportarea ei deplasată din ultima vreme, așa cum poate că ți-ai dat seama și dumneata în dimineața asta.

Killian dădu din cap, dar nu făcu niciun comentariu.

– Jessamijn are nevoie de o lecție, continuă Fergusson. Am decis s-o trimit la conacul meu din Småland, să stea un timp la țară cu doamna Forbes. Aveam de gând s-o duc chiar eu, dar a

venit farmacistul. Ne-a spus că băieţii suferă de tuse convulsivă, care poate fi foarte periculoasă la copii aşa de mici. Fireşte că soţia mea şi cu mine suntem foarte îngrijoraţi şi eu nu pot s-o las singură într-un moment ca ăsta.

– Îmi pare rău să aud aşa ceva, spuse Killian, simţind că îi este milă de doamna Fergusson. Dar nu aveţi nevoie de domnişoara van Sandt să vă ajute cu copiii?

– Deloc, pufni domnul Fergusson. Nu e bună de nimic. De fapt, nu face decât s-o enerveze pe soţia mea şi îi face mai mult rău. Nu, vreau să plece de aici şi de aceea te-aş ruga să le însoţeşti mâine pe doamne, dacă nu te superi. Nu vreau să le las să călătorească singure, nu vreau să li se întâmple ceva, deşi vizitiul este un om capabil. Este destul de departe, aşa că poţi să rămâi acolo o zi sau două ca să te odihneşti înainte să te întorci.

– Voi fi fericit să vă ajut. La ce oră plecăm?

– Imediat ce se luminează. Crezi că te descurci?

– Fără nicio îndoială. Voi fi aici.

– Mulţumesc, mi-ai luat o greutate de pe inimă. N-am să uit asta.

Killian plecă întrebându-se de ce dorea Fergusson atât de mult s-o îndepărteze pe domnişoara van Sandt din casă. Poate că intrigile lui nu mergeau chiar aşa de bine cum sperase? Sau poate credea că îl spionează şi avea ceva de ascuns? Oricum, Killian se bucura că va petrece câteva zile în plus cu domnişoara van Sandt. Avea sentimentul că în niciun caz nu se va plictisi.

– Zici că pleci în Småland? Pe o vreme ca asta? Ai să îngheţi bocnă înainte să străbaţi jumătate de drum.

Doamna Ljung îi adusese cina şi îl găsise împachetând câteva lucruri de primă necesitate.

– Nu contează, doamnă Ljung, trebuie să mă duc. M-a rugat

patronul şi nu pot să-l refuz. Ce propuneţi? Să iau câteva pături în plus? Sau poate plapuma?

Femeia se opri o clipă să se gândească, apoi un zâmbet larg îi lumină faţa.

– Nu, am eu exact ce îţi trebuie.

Ieşi repede din cameră şi se întoarse aducând cu ea o blană uriaşă de urs brun.

– Uite, asta a fost a răposatului meu soţ. A fost un bărbat zdravăn, dar cu atât mai bine. Dacă asta nu-ţi ţine cald, atunci nimic nu-ţi ţine.

Scutură o haină de blană imensă, suficient de mare să încapă în ea doi bărbaţi zdraveni. Killian se întreba oare cât de mare fusese soţul ei.

– Ce fel de animal e ăsta? întrebă el, examinând haina şi încercând a nu tuşi, ca să nu înghită naftalina care plutea în jurul lui.

– Urs. Şi călduros cum nu se poate. Ia-l, ţi-l dau împreună cu binecuvântarea mea!

Doamna Ljung se ataşase de tânărul ei chiriaş şi îl trata ca pe fiul ei. Cum fusese lipsit atâta timp de afecţiune maternă, Killian se bucura acum de ea şi nu o descuraja niciodată.

– Nu pot s-o iau, aşa, trebuie s-o plătesc, spuse el.

– Nu e nevoie.

– Insist.

– Bine, ai să plăteşti când te întorci, nu e nicio grabă. Dar promite-mi că ai s-o pui pe tine mâine-dimineaţă, că altfel n-am să am parte de somn. Nu vreau să faci vreo pneumonie.

– Foarte bine, promit.

În dimineaţa următoare, când văzu trăsura deschisă cu care urmau să călătorească în prima parte a drumului, îi fu cât se poate de recunoscător doamnei Ljung pentru bunătatea ei. Ştia că avusese dreptate şi că fără haina de urs ar fi murit, cu siguranţă, de frig.

CAPITOLUL 17

Småland, Suedia de Sud

Doamna Forbes sforăia puternic, întrucât boala ei se agravase. Călătoreau deja de trei zile. Porniseră mai întâi cu barca în sus, pe râul Göta, apoi pe uscat, cu sania. Se opriseră numai ca să mănânce şi să doarmă.

Epuizaseră de mult toate subiectele de conversaţie, cel puţin pe cele pe care le puteau discuta în prezenţa doamnei Forbes. Bătrâna doamnă îi întrerupea mereu ca să se plângă de fel de fel de lucruri, ceea ce făcea imposibilă orice conversaţie. A treia zi însă se simţi atât de rău, că tăcu în sfârşit, ceea ce era o adevărată binecuvântare.

Doamna Forbes suferea de accese de tuse de când plecaseră de la han în dimineaţa aceea. După fiecare dintre ele rămânea epuizată de efort, motiv pentru care adormise adânc. Jess îi vedea faţa roşie printre marginile şalului şi ale eşarfei. Amândouă erau înfăşurate de mai multe ori în jurul capului şi bărbiei, după care dispăreau în paltonul strâns bine. Peste toate acestea era aşezată o pătură, care o acoperea aproape cu totul. Părea că nu se va mai trezi câteva ore bune, chiar dacă va supravieţui călătoriei.

Jess se simţi cuprinsă de milă pentru temnicera ei, apoi îşi aminti că era mână în mână cu Robert şi mila fu înlocuită de mânie. Deşi o rugase stăruitor, doamna Forbes refuzase să încerce să-l facă pe Robert să se răzgândească şi să o lase să mai stea, cel puţin până se mai întrema.

– Dacă te trimite acolo din nou, înseamnă că o meriţi. Dumnezeu mi-e martor că nu-mi arde de călătorii în momentul de faţă, pe de altă parte nu-mi pare rău să plec puţin de-aici. Mi-ar prinde bine puţină pace şi linişte. Mama ta este o femeie bună, Jessamijn, dar ne scoate din minţi pe toţi cu îngrijorarea ei continuă şi cu tot felul de cereri.

– Aş spune că de astă dată au fost justificate, răspunse supărată Jess. Amândoi băieţii suferă de tuse convulsivă şi asta este o boală primejdioasă.

– Numai la nou-născuţi. Copiii o să fie bine.

Jess nu era convinsă, dar se rugă ca doamna Forbes să aibă dreptate.

– Nu arată prea bine, nu-i aşa?

Vocea tărăgănată de lângă ea îi aminti lui Jess că nu era singură cu însoţitoarea ei de astă dată. Cel puţin deocamdată. Se întoarse să se uite la domnul Kinross, a cărui sosire în dimineaţa aceea ca s-o însoţească o luase prin surprindere. Faţa lui era chiar alături de a ei când se întoarse să se uite peste umăr la doamna Forbes. Apropierea dintre ei era stânjenitoare, dar sania în care călătoreau era îngustă, iar sărmanul om nu putea să se dea mai încolo. Jess se mută puţin, dar nu reuşi decât să se frece uşor de el, ceea ce îi trimise un fior prin braţ. Simţindu-se stingherită, îi răspunse la întrebare pe un ton posomorât:

– Nu, dar este ceea ce merită.

Una dintre servitoare îi spusese că doamna Forbes fusese cea care îl anunţase pe Robert că Jess nu este acasă în ziua când o găsise la depozit. Acesta era încă un motiv pentru care lui Jess nu-i era milă de ea.

O sprânceană se ridică întrebătoare, iar Jess privi fascinată la domnul Kinross, înainte să-şi dea seama că este probabil o impoliteţe din partea ei.

– Cel puţin am scăpat de văicăreli, comentă el, zâmbind cu colţul gurii.

– Aşa sper, spuse Jess.

Îşi îndreptă privirile în altă parte, nevrând să se lase tulburată de farmecul lui. E adevărat că se purtase cu ea mai bine decât ceilalţi bărbaţi, că îi încredinţase secretul referitor la afacerea din Indiile de Est şi îi promisese să vorbească de îndată cu Albert pentru ea, dar tot nu avea încredere în el. Arăta ca un alt Karl, un ticălos chipeş, pândind femei inocente. Cu siguranţă că le şoptea vorbe frumoase şi le privea lung în ochi, promiţând totul, fără să ofere apoi nimic. Fireşte, nu avea nicio dovadă că este aşa, dar faptul că domnul Kinross era aşa de chipeş o convinsese. Şi apoi o mai şi tachina tot timpul!

Aruncă o privire spre doamna Forbes, apoi spre pădurea înzăpezită care alerga în urma săniei. Începu să tremure şi încercă să se afunde mai bine în palton. Era cât se poate de nepotrivit, deşi era acoperită cu două şaluri şi avea un covoraş din blană de oaie la picioare. Blestemă zgârcenia tatălui ei vitreg. Ar fi putut foarte bine să-i cumpere o haină căptuşită cu blană dacă ar fi vrut, dar refuzase. Era numai vina lui că mâinile şi picioarele începuseră să-i amorţească şi trecuse multă vreme de când nu-şi mai simţea obrajii. Se întreba dacă o să-i mai fie cald vreodată.

– Ţi-e frig? întrebă domnul Kinross.

Jess dădu să nege, când fu zguduită de un tremur violent. Kinross zâmbi din nou, clipi, iar ea se trezi hipnotizată împotriva voinţei ei. Erau nişte ochi cu adevărat remarcabili, albaştri şi cu gene lungi aşa de negre că păreau pictate.

– Ce-ar fi să folosim în comun căldura corporală, spuse el aşa de încet, încât la început i se păru că nu auzise bine.

– Poftim?

Arătă spre blana uriaşă de urs pe care o purta. Dacă vii aici, înăuntru, o să ne fie mai cald amândurora.

– Nu se poate aşa ceva!

Jess se uită din nou la el, să vadă dacă este serios, dar nu

vedea niciun semn că ar glumi ca de obicei.

– De ce nu? Este una dintre regulile de bază ale supravieţuirii, ştii şi dumneata. Folosirea căldurii corporale în comun este a doua metodă de păstrare a temperaturii. Haide, vino înăuntru!

Deschise închizătorile şi desfăcu laturile hainei, făcându-i loc să intre.

– Domnule Kinross! protestă ea, dar, înainte să-şi dea seama ce se întâmplă, Killian o ridicase cu uşurinţă şi o aşezase lângă el. Luată prin surprindere nu reuşi decât să opună o rezistenţă prefăcută şi, după ce se trezi înfăşurată în blana de urs, nu mai dori să protesteze.

– Te rog, n-ai vrea să-mi spui Killian? Suntem acum împreună şi cred că ar trebui să ne spunem pe nume.

– Nu, nu cred că este o idee bună.

Jess simţea că ar fi trebuit să se lupte cu el, dar adevărul este că nimic n-ar fi putut s-o facă să iasă din căldura binecuvântată din interiorul hainei lui. O trase mai aproape de piept cu o mână, în timp ce cu cealaltă încheia haina, învăluindu-i pe amândoi în căldura ei moale. Jess decise că o scurtă sesiune de încălzire nu putea să-i facă rău. Şi apoi nu o vedea nimeni.

– Dacă ai să încerci să te şi relaxezi puţin, o să-ţi fie şi mai puţin frig, spuse el pe un ton amuzat.

Jess îşi dădu seama că stătea ţeapănă, căci discuta cu propria conştiinţă. Acum înţelese că are dreptate şi se relaxă, lăsându-şi capul pe pieptul lui. Bărbia i se rezema de creştetul capului ei, ceea ce i se părea extraordinar de plăcut. Din blana de urs i se mai vedea numai nasul. Era pentru prima dată de mai multe ore că trupul începea să i se dezgheţe puţin. În întunericul care devenea tot mai dens, copacii din pădurea deasă, care îi înconjurau din toate părţile, păreau aproape vrăjiţi, cu ramurile trase în jos de păturile groase de zăpadă care străluceau în

lumina lanternelor săniei. Singurele zgomote care se auzeau erau respiraţia cailor, şuierul vântului printre copaci şi clinchetul hăţurilor cailor. Copitele cailor se afundau cu un zgomot înfundat în zăpada afânată şi rece. Toată această experienţă părea ceva ireal. Jess se afundă mai adânc în blana de urs, uitând pentru moment cu cine era.

Atunci bărbia lui Killian se mişcă puţin, simţi o mângâiere afectuoasă în creştetul capului şi îşi aminti. Simţi dintr-odată că situaţia devenise prea intimă cum şedea aşa, în braţele lui, în tăcere, şi căută un subiect de conversaţie.

– De unde ai asta? întrebă ea în sfârşit, arătând spre blana de urs care era cu câteva numere mai mare pentru el.

– Am câştigat-o la cărţi de la un domn pe care îl părăsise doamna Fortuna.

– Iar ai jucat?

– Nu tocmai, am jucat cărţi ca să-mi treacă timpul. Domnul în chestiune băuse cam mult şi a insistat să pună pariu cu mine. Din păcate pentru el, am câştigat.

Kinross chicoti, şi Jess simţi un fel de gâdilat în spatele urechii. Era un sunet tulburător.

– Spui adevărul?

– Nu. Zâmbi. De fapt, mi-a dat-o proprietăreasa mea. A fost a soţului ei, dar acesta a murit, aşa că nu-i mai trebuie. Ar fi fost o prostie s-o refuz, nu-i aşa?

– O, da.

Jess se împinse cu o mână în pieptul lui şi se uită drept la el, pentru că tocmai îşi amintise ceva.

– Ai spus că asta este a doua metodă de a menţine temperatura corpului. Care este cea mai bună?

Killian zâmbi ştrengăreşte:

– Chiar vrei să ştii?

– Păi... da, se bâlbâi Jess, deşi nu mai era foarte sigură că dorea să afle.

– Foarte bine, am să-ţi spun. Se apleca şi îi şopti la ureche: să faci dragoste.

Ochii lui Jess se aprinseră şi rămaseră pironiţi asupra lui. Dar, înainte să apuce să obiecteze că îi vorbeşte despre aşa ceva, Killian se aplecă şi o sărută apăsat pe buze. Gura lui se mişca încet, ca şi când i-ar fi savurat gustul. Jess înţepeni cu ochii aţintiţi în ochii lui, dar descoperi curând că ar fi fost mai bine să-i închidă. Bărbatul îi susţinu privirea şi ceva din adâncul ochilor lui albaştri o ţintuia în loc. Nu putea să se tragă înapoi şi să-şi salveze viaţa. Chiar înainte să termine sărutul, Killian îşi trecu vârful limbii pe buza de jos, trimiţându-i unde de şoc în tot trupul.

– Killian! protestă ea, aşa de scandalizată, că îi spusese pe numele mic, fără să se gândească. Încercă să se tragă mai departe dc el, dar braţele lui o strângeau ferm, şi Killian chicoti din nou.

– Şşşt, e în ordine, am vrut numai să glumesc. Iartă-mă, dar era mult prea ispititor. Nu mai fac din nou decât dacă vrei dumneata.

– Nici vorbă!

Jess simţea cum pieptul i se umflă de ceea ce credea ea că trebuie să fie indignare, dar ar fi putut fi şi altceva. Sărutările lui Karl n-o făcuseră niciodată să simtă nici cea mai mică urmă de dorinţă. Nu folosise limba în niciun fel, dar acum bădăranul ăsta de lângă ea îi trezea senzaţii despre care nici nu ştia că există. Era prea mult.

– Eşti sigură?

Jess sesiză nuanţa jucăuşă din vocea lui care o tachina din nou şi nu se putu abţine să-i arunce încă o privire, deşi ştia că nu e bine.

– Recunoaşte că ţi-a plăcut.

– În niciun caz!

– Păcat. În acest caz va trebui să mă străduiesc mai mult,

nu-i aşa? spuse Killian şi se aplecă s-o sărute din nou.

– Nu, eu...

Protestele ei se pierdură într-un şuvoi de senzaţii când Killian îşi făcea treaba mai temeinic de astă dată. Jess era practic paralizată, în timp ce bărbatul îi depunea în jurul gurii zeci de săruturi ca nişte atingeri de aripi de fluture, până când fata întredeschise buzele, şi Killian putu să o sărute mai adânc. Fu zguduită până în măruntaie când limba lui pătrunse în interiorul gurii ei şi se topi toată în îmbrăţişarea lui într-un mod cât se poate de tulburător. Un instinct despre care nici nu ştia că îl are îi împleti propria limbă cu a lui.

Simţi că bărbatul zâmbeşte din nou şi îi veni să se smulgă din nou, dar nişte mici valuri începuseră s-o gâdile prin tot trupul, pornind de la acest joc cu limbile, şi erau atât de extraordinare că încă nu dorea să le pună capăt. La început fusese numai curioasă, apoi se lăsase prinsă în vârtejul lor şi nu mai reuşise să se rupă.

Când în cele din urmă Killian se opri ca să respire, inima lui Jess bătea ca ieşită din minţi şi fiecare fibră a trupului ei începuse să ardă. O privi cu satisfacţie şi dădu din cap cunoscător:

– Nu ţi-am spus eu? Acum nu-ţi mai este frig.

– Dar n-am făcut dragoste, murmură Jess.

Voia să-i mai ia ceva din siguranţa de sine, dar vorbele ei nu sunară convingător nici pentru propriile urechi. Şi, cum nu făcuse niciodată aşa ceva, nu putea fi sigură. Avea sentimentul că Killian are multă experienţă în arta seducţiei, dar, după părerea ei, să faci dragoste însemna ca şi inima să fie implicată la fel de mult ca şi trupul.

– Ei bine, oricum vrei să-i spui, dar şi-a făcut efectul. În ce mă priveşte, îmi este mult mai cald decât înainte. Acum, dacă am putea să ne descotorosim de babă am avea mai mult loc şi aş putea să te încălzesc până în vârful picioarelor.

Jess simţi cum roşeşte şi binecuvântă întunericul care îi învăluise acum de tot.

– M-ai încălzit deja, murmură ea şi îşi dădu seama că era adevărat. Acum îşi simţea toate degetele de la picioare.

– A fost numai începutul, şopti el şi îi ciupi cu dinţii lobul urechii, căci acesta scăpase cumva de sub şal.

– Eşti chiar foarte inocentă, nu-i aşa?

– Killian... nu... trebuie să încetezi. N-ar fi trebuit să te las să...

– Ce? Ochii lui sclipiră ştrengăreşte. Abia dacă te-am atins. Nu vrei să-ţi mai arăt şi alte modalităţi de a te încălzi?

– Categoric nu.

N-ar fi trebuit să-i vorbească în felul acesta. Era sigură că doamna Forbes ar fi avut un atac de apoplexie dacă ar fi auzit numai jumătate din ce îi spusese, dar Jess îşi dădea seama că ea provocase totul, pentru că îi acordase asemenea libertăţi. Încercă să dea înapoi.

– Trebuie să ştii că sunt o fată respectabilă şi-apoi ce poţi să faci într-o sanie?

– Arunc-o jos pe babornițā şi-am să-ţi arăt.

Vocea lui era la fel de ispititoare ca şi privirile şi o clipă Jess mai că se gândi serios să facă ce îi spusese. Dar îşi reveni imediat.

– Ruşine să-ţi fie, sâsâi ea. Asta ar însemna crimă.

– A, da, cam aşa ceva. Se prefăcu el că are remuşcări, apoi zâmbi din nou. Nu contează, să sperăm că va continua să doarmă buştean.

Îi ridică bărbia cu degetele şi se aplecă s-o sărute din nou. Conştiinţa ţipa la Jess să se tragă în spate, să-i spună să se oprească, orice, dar creierul refuza să asculte de ordinele ei. Se supuse altei serii de săruturi sfâşietor de dulci, bucurându-se din plin de fiecare clipă. *Probabil că sunt o destrăbălată,* îşi spuse ea, în timp ce mâinile lui începură să hoinărească pe

sub haină şi Jess descoperi că şi asta îi place. Îi mângâie umerii şi spatele, apoi deveni mai îndrăzneţ şi ajunse pe sub sâni. Jess îşi ţinea respiraţia şi îl rugă să se oprească.

– Foarte bine, îi murmură el la ureche. N-am să fac nimic dacă nu vrei, deşi ispita este mare.

Jess îi era recunoscătoare că n-o întrebase ce îşi doreşte de fapt, pentru că l-ar fi implorat să continue. Revenirä astfel la jocul de-a sărutul. Se simţea ceva mai sigură pe acest teren, deşi şi acum îşi simţea membrele transformate într-un lichid de foc.

Ceva mai târziu, prin ceaţa dorinţei, înregistră faptul că sania încetinise. Reveni cu greu la realitate.

– Killian, destul, şopti. Ajungem în câteva clipe. Trebuie să ies din haina ta. Repede.

– Hmm?

Părea şi el la fel de ameţit ca şi ea şi respira sacadat. Reacţionă la cuvintele ei abia după câteva clipe şi făcu ce îl rugase. Exact la timp. Exact când revenise la poziţia de dinainte, alături de el şi haina de blană de urs se încheie numai în jurul lui, vizitiul se întoarse spre ei şi anunţă:

– *Nu är vi strax framme, frun.*

Vocea lui puternică o trezi pe doamna Forbes. Aceasta reveni la viaţă dintre şalurile ei şi privi în jur buimacă, apoi fu cuprinsă de un acces de tuse aşa de puternic încât Jess strâmbă din nas şi se strânse mai aproape de Killian.

– Ţi-am spus eu că trebuia să-o împingem jos din sanie, îi şopti el la ureche. Dar, după cum sună, oricum o să dea curând ortul popii.

Jess îi dădu un ghiont în coastă cu cotul, dar nu îndrăzni să se uite la el ca să nu-i vină să râdă. Dar fireşte că nu era nimic de râs, însă ea se simţea dintr-odată fericită şi liberă. Chiar şi gândul la închisoarea care o aştepta nu reuşea să-i strice buna dispoziţie. Se mira cum se poate ca numai câteva săruturi

să-ţi schimbe atât de radical dispoziţia sufletească.

Scrâşnind din tălpici. Sania se opri în faţa treptelor de la conacul Askeberga. Killian sări jos şi întinse mâna ca s-o ajute pe Jess să coboare. Dar, în loc s-o apuce de braţe, îi cuprinse talia subţire cu mâinile şi o ridică pe sus, depunând-o apoi pe treapta a doua. Apoi îi oferi braţul şi doamnei Forbes şi o trase afară, ajutând-o să stea în picioare când coborî din sanie. În timp ce doamna Forbes se întorcea să-i mulţumească vizitiului, Killian o urmă pe Jess în casă.

– Să sperăm că se duce direct la culcare, apoi am să-ţi arăt cum poţi să te încălzeşti într-un conac îngheţat, murmură Killian în spatele ei. Este foarte amuzant.

– Killian, să nu îndrăzneşti...

Jess intră pe uşă cu spatele drept, ca să arate că acum se controla perfect, dar încă mai simţea un frison pe şira spinării şi ştia că va trebui să facă uz de toată voinţa pe care o avea ca să nu accepte oferta lui.

Nimic nu sunase niciodată mai ispititor.

Killian o urmă încet în casă, respirând adânc ca să-şi recapete şi el controlul.

– Naiba s-o ia de treabă! murmură el. Cine ar fi crezut că micuţa Jessamijn este numai foc şi pară? Arăta ca regina gheţurilor pe dinafară, dar înăuntru avea adâncimi de foc. Îi făcuse plăcere s-o tachineze cu câte un sărut mai înainte, dar nu se aşteptase să-i aprindă şi lui sângele în aşa măsură. Dorinţa de acum era mai diferită şi mai puternică decât tot ceea ce simţise până atunci. Nu înţelegea de ce, dar era periculos să continue acest joc.

N-ar fi trebuit să înceapă deloc. Îşi promise că o s-o lase în pace şi o s-o tachineze numai cu vorbele, dar, după trei zile petrecute alături de ea, era prea mult. Zâmbi în sinea lui şi îşi aminti cât de uşor fusese s-o ademenească să intre în haina lui

şi apoi să facă şi pasul următor. Era atât de ingenuă şi atât de pătimaşă în acelaşi timp. Ştia că nu va dura mult şi îi va aprinde dorinţa până la punctul de unde nu mai era cale de întoarcere.

Scutură din cap ca să-şi limpezească gândurile. Era o nebunie. Chiar că trebuie să se oprească. În curând va pleca în China şi, deşi un timp va fi la adăpost de orice consecinţă dacă o va seduce pe Jessamijn, până la urmă se va întoarce şi va trebui să facă faţă realităţii.

Şi apoi putea să-i facă aşa ceva? Avea şi aşa destule necazuri. Nu merita să fie tratată urât şi de el. Nu, de acum înainte va trebui s-o lase în pace. El trebuia să fie cel puternic dintre ei doi.

Dar un mic flirt nu face rău nimănui şi va trebui să mai stea un timp împreună, însă va ţine lucrurile sub control şi nu va merge prea departe. Cu siguranţă că este în stare de atâta lucru!

Ignoră o voce micuţă din mintea lui care îi spunea că este un prost.

CAPITOLUL 18

Askeberga, Småland

– A, heringi marinaţi, ce grozav! Nimic nu se compară cu un regim alimentar variat, nu-i aşa?

Killian rupse o bucată de pâine cu dinţii lui perfecţi şi duse o furculiţă plină de heringi la gură. Jess se surprinse privind la el, aşa că se întoarse ca să se uite în propria farfurie. Îi venea să chicotească şi începu să tuşească, dar era imposibil să se refacă în totalitate. O amuza la culme umorul lui sec, şi comentariul sarcastic despre heringi era exact ceea ce gândea

şi ea despre mâncare.

– Domnul Fergusson consideră că trebuie să mâncăm carne numai o dată pe săptămână dacă nu avem musafiri, îl informă doamna Forbes pe Killian cu o voce cârâitoare. Este mai bine pentru organism.

– Şi mai ieftin, murmură Killian.

– Ce aţi spus?

Doamna Forbes stătea la capătul opus al mesei lungi şi nu auzise comentariul, dar Jess auzise perfect. Pufni în bucata de pâine şi se făcu din nou că tuşeşte, apoi îi aruncă o privire în care îl ruga să se poarte frumos.

– Am spus că heringul este deosebit de gustos, spuse Killian mai tare. Deşi experienţa mea îmi spune că este întotdeauna mai bine când este spălat în jos pe gât cu şnaps.

– Alcool? O, nu ştiu...

Doamna Forbes se opri, apoi continuă:

– Da, dumneavoastră, domnii, aveţi preferinţă pentru astfel de lucruri, nu-i aşa!

– Ar trebui să aveţi şi dumneavoastră, doamnă Forbes. Mi s-a spus că este cel mai bun tratament pentru a preveni congestia pulmonară. După o călătorie cu sania, probabil că aţi îngheţat până la oase.

Killian îi adresă doamnei Forbes cel mai fermecător zâmbet, şi bătrâna clipi.

– Nu mai spune!

– Da, bineînţeles! Probabil că aţi auzit şi dumneavoastră, stimată doamnă. De fapt, mi se pare că mi-a spus chiar domnul Fergusson.

– Serios? Ei bine, în acest caz ar trebui să încerc. Dar ştiţi, numai puţin.

Jess îi aruncă o privire lui Killian. Acum ce mai punea la cale? Nu avea nicio îndoială că făcea totul cu o anumită intenţie. Jess n-o văzuse niciodată pe doamna Forbes bând

altceva decât whisky. Femeia predica întotdeauna împotriva efectelor dăunătoare ale şnapsului, dar iar că era dispusă să-l guste!

Comandară la bucătărie băutura tare, şi aceasta sosi în curând, împreună cu două pahare mici de cristal. Lui Jess nu i se oferi deloc, dar nici nu se aşteptase. Killian era cu ochii pe doamna Forbes, în timp ce dădea pe gât propriul păhărel. Aceasta îi urmă exemplul, aparent fără să stea pe gânduri, dar rămase apoi cu gura căscată, gâfâind din greu. Imediat după aceea fu apucată de un nou acces de tuse.

– Dumnezeule mare, reuşi ea să articuleze în cele din urmă, doborâtă de alcoolul aproape pur.

– Nu vă temeţi, spuse Killian. Are un gust neplăcut, dar o să-i simţiţi imediat efectul benefic, vă asigur. Încă unul, ca să fim siguri.

– Nu, este imposibil!

Dar, imediat ce o lăsă tusea, Jess fu uimită să vadă că bătrâna dă pe gât alt pahar plin, după care începu numai să sughită.

– O, nu-i aşa că vă încălzeşte, doamnă Forbes?

Doamna Forbes zâmbi pentru prima oară în acea săptămână. Jess privea când la Killian, când la însoţitoarea ei.

Killian se distra de minune, vedea limpede. Sclipirea ştrengărească se aprinsese din nou în ochii lui, şi Jess miji ochii spre el. Încercă să-i mai trimită un avertisment din priviri, dar Killian îl ignoră. Reuşi cumva s-o convingă pe doamna Forbes să bea şi al treilea pahar, apoi pe al patrulea. După aceea fusese floare la ureche s-o convingă să se ducă la culcare, ca să se refacă după călătorie.

– Nu vă temeţi pentru domnişoara van Stadt, o asigură Killian în timp ce o însoţea pe bătrână pe scară. O să am eu grijă de ea. Urcaţi-vă în pat ca să vă refaceţi după acest calvar. Chiar nu înţeleg ce a fost în mintea domnului Fergusson că

v-a trimis aici în starea în care sunteţi. Nu e tocmai un gest de gentelman din partea lui.

Doamna Forbes încuviinţă şi îi mulţumi, fără alte comentarii. Cu un mers nesigur, se duse în pat, fără să se mai uite nici măcar o dată la Jess. Aceasta privea în urma ei şi clătină din cap, apoi întoarse o privire acuzatoare spre Killian.

– Domnule, sunteţi un adevărat ticălos, spuse ea.

Killian zâmbi şi făcu o plecăciune.

– Vă mulţumesc. Sunt foarte încântat că eforturile mele se bucură de aprobarea domniei voastre.

Ocoli masa, se opri în spatele scaunului ei şi îşi cuibări nasul în ceafa ei.

– Unde rămăsesem, Jessamijn?

Fata îl dădu la o parte.

– Terminasem, spuse ea ferm.

– A, nu cred, nu eram nici măcar pe-aproape de sfârşit.

Începu s-o sărute de-a lungul claviculei şi, deşi era acoperită cu materialul rochiei, săruturile lui o ardeau prin stofa groasă de lână.

– Killian, pentru Dumnezeu! şopti ea. O să te vadă servitorii.

Killian oftă adânc şi se opri în cele din urmă, apoi se duse înapoi la scaunul lui.

– Din păcate ai dreptate. Cred că va trebui să mă port frumos încă un timp.

Apucă paharul şi îl umplu din nou cu şnaps.

– Chiar îţi place chestia asta? întrebă ea.

– Nu, este scârboasă. Prefer whisky sau vin, dar, din moment ce altceva nu este, trebuie să mă împac cu ce avem. Se duce gustul de peşte.

Jess îşi reprimă un zâmbet. Era incorigibil. Ştia că ar fi trebuit să fie indignată de purtarea lui, dar era fermecată. Probabil că asta era şi intenţia lui. Ei bine, dacă îşi închipuia că

va fi o victimă uşoară, va avea o surpriză. Fermecător sau nu, Jess nu avea intenţia să-l lase să meargă mai departe şi s-o seducă. Niciun bărbat nu va intra sub fusta ei înainte să-i pună inelul de căsătorie pe deget şi se pare că acest lucru nu se va întâmpla prea curând.

Oftă melancolic. Ce mult şi-ar fi dorit să se mărite cu un bărbat precum Killian, fie şi numai ca să-i facă în ciudă tatălui ei şi să-l oblige să-i dea zestrea aceea amărâtă. Nu că nu s-ar fi măritat cu Killian şi din alte motive, dacă ar fi cerut-o. Dar ştia că nici acest lucru nu se va întâmpla.

Privea posomorâtă la resturile de budincă de pe farfuria ei. Nu mai avea poftă de mâncare şi mai că îi venea să bea şi ea un păhărel de şnaps. Poate că în felul acesta ar fi scăpat de gustul amar din gură, care îi apărea ori de cât ori se gândea la ceea ce îi făcea tatăl ei vitreg. Numai dacă ar putea să-l zdrobească! Numai dacă ar putea să-şi găsească un soţ fără ştirea lui...

Aruncă o privire spre Killian, care părea şi el pierdut în gânduri pentru moment. Văzând că dă pe gât încă un pahar de băutură, îi veni brusc o idee. Se jucă un timp cu ea şi ideea se transformă în plan, încet, dar sigur. S-ar putea să meargă sau să nu meargă. În orice caz, merita să încerce.

Carafa de şnaps era aproape goală.

– Mai vrei puţin? întrebă ea. Pot să le spun servitorilor să mai aducă.

Killian se uită întrebător la ea, dar Jess deschise ochii larg şi privi nevinovată la el.

– Cred că ne va ajuta să ne mai treacă timpul, spuse el.

Jess luă clopoţelul care stătea, de regulă, lângă locul doamnei Forbes de la masă şi sună. Una dintre servitoare veni în fugă şi curând carafa era din nou plină.

– Mai doriţi ceva, domnişoară? întrebă servitoarea.

– Nu, mulţumesc, asta e tot.

Jess o aşteptă să plece, apoi se întoarse către Killian.

– Aş putea să gust şi eu puţin? Mi-ar plăcea şi mie să scap de gustul de peşte.

Killian ridică din sprâncene, dar nu făcu niciun comentariu, umplu paharul şi i-l întinse. Jess luă o înghiţitură mică, se înecă, îi dădură lacrimile şi abia mai putea să respire.

– Pentru Dumnezeu, cum poţi să bei un pahar întreg dintr-o singură înghiţitură? Este dezgustător!

– Asta am spus şi eu, dar te obişnuieşti.

Luă paharul înapoi şi îi termină conţinutul, apoi îl umplu din nou. Jess credea că trebuie să fie cel puţin al şaselea şi se întreba dacă s-a îmbătat deja. În cazul lui era greu de spus. Nu lungea cuvintele aşa cum făcea tatăl ei vitreg când bea prea mult whisky. Pe de altă parte, cum putea să bea cineva aşa de mult şi să rămână tot treaz? Părea imposibil. Luase o singură înghiţitură şi deja simţea că i se înmuiaseră genunchii.

Jess întreţinu o conversaţie nevinovată în timp ce el mai bău încă două pahare, apoi încercă să descopere semne de ameţeală la el. Îl privi în ochi şi i se păru că vede o uşoară ceaţă. Privirea nu mai era la fel de focalizată ca înainte, dar încă nu era sigură, aşa că decise să-l pună la încercare.

– N-ai vrea să mergem în salon? propuse ea. În felul acesta, servitoarele pot să strângă masa. Sau preferi să te duci direct la culcare?

– Te oferi să mă însoţeşti? întrebă el ştrengăreşte, clipind şiret, iar Jess simţi cum obrajii îi iau foc.

– Nu la asta m-am gândit, şi ştii foarte bine.

Se ridică şi se îndreptă spre uşă, întorcându-se să vadă cum traversează încăperea. Dădea semne de nesiguranţă? Spre încântarea ei, se împiedică de covor şi trebui să se apuce de cel mai apropiat scaun ca să nu cadă. Jess zâmbi şi se îndreptă spre camera alăturată.

Salonul era o încăpere frumoasă, bine proporţionată cu

ferestre înalte care dădeau spre un lac. Dar, din cauza ferestrelor aşa de mari, era foarte friguroasă. Se pare că aici nu se mai făcuse focul de ultima dată când fusese cineva în casă şi în cameră stăruia un miros de igrasie şi de lemn umed. Jess ignoră aceste inconveniente şi îşi strânse mai bine şalul în jurul umerilor ca să-i ţină de cald. Se duse şi trase perdelele groase ca să oprească aerul rece care se strecura pe lângă cadrul ferestrelor. Apoi se aşeză pe o canapea mică din partea cealaltă a încăperii. A fi vrut să-şi scoată pantofii şi să-şi strângă picioarele sub ea, căci vântul îşi făcea loc şi printre scândurile groase de stejar ale pardoselii.

Killian se prăbuşi lângă ea. Deşi era mult prea aproape de ea ca să se simtă bine, Jess nu făcu niciun comentariu. Când îşi rezemă capul de umărul ei şi închise ochii, se mişcă puţin ca să-l lasc să stea mai comod.

– Te simţi bine? întrebă Jess.

– Nu m-am simţit niciodată mai bine ca acum. Odaia se cam învârte cu mine, dar, dacă nu te deranjează că am să stau puţin cu ochii închişi, o să se oprească în curând.

Jess aşteptă să vadă ce alte efecte mai are alcoolul asupra lui. Auzise că uneori durează ceva mai mult, dar, după ce pătrunde în sânge, persoana respectivă este aproape paralizată. A doua zi aproape că nici nu-şi mai aminteşte ce a făcut. Asta i-ar conveni de minune, deşi avea în acelaşi timp şi un sentiment de vinovăţie.

– De ce eşti aşa de drăguţă cu mine? întrebă el şi se uită bănuitor la ea.

– Sunt numai politicoasă, atâta tot. Ar fi o impoliteţe din partea mea să-i spun unui oaspete să nu se rezeme de mine atunci când nu se simte bine, nu crezi?

– Aiurea!

Killian se îndreptă în aşa fel încât să stea faţă în faţă şi Jess simţea aburul de alcool din respiraţia lui. De regulă, ar fi găsit

acest lucru foarte neplăcut, dar de astă dată nu i se părea aşa. Când zâmbi şi îşi frecă vârful nasului de al ei, avu un sentiment clar de anticipare a plăcerii. Depărtă buzele, ştiind ce urmează. Şi nu fu dezamăgită.

De astă dată sărutul fu de-a dreptul indecent, şi gustul de şnaps îl făcea şi mai puternic. Alcoolul avea un gust mult mai bun decât atunci când îl băuse direct din pahar şi răspunse sărutului lui cu totală dăruire.

– Văd că înveţi repede, spuse el încântat.

O cuprinse cu palma de ceafă şi o trase mai aproape, mângâind-o pe gât şi pe spate. Jess simţea săgeţi de plăcere în şira spinării şi îşi împleti degetele de la ambele mâini în părul lui castaniu. Panglicuţa care îi ţinea părul legat la spate se desfăcu, şi şuviţele de mătase i se revărsară pe faţă. Jess se delecta cu moliciunea lor mângâietoare şi se lăsă în voia senzaţiilor minunate pe care i le crea cu gura, în timp ce o săruta, îi sugea buza de jos şi se juca cu limba.

Zgomotele pe care le făcea una dintre servitoare în sufragerie o făcură să-şi revină şi îşi smulse gura din îmbrăţişarea lui.

– Stai, nu, te rog, opreşte-te!

Abia dacă îşi mai recunoştea vocea, atât era de răguşită de dorinţă. Fu un şoc să constate cât de aproape fusese de a ceda în faţa lui Killian şi a dorinţei de a face dragoste. Acesta se potoli, dar nu-i dădu drumul. O ţinea aproape, în timp ce respiraţia lui se mai potolea. Jess încercă să gândească raţional şi se strădui să se concentreze asupra planului pe care îl concepuse, deşi numai gândindu-se la ceea ce urma să facă simţea că moare de ruşine.

– Killian?

– Hmm, da?

Închisese din nou ochii şi îşi rezemase capul de pieptul ei.

– Vrei să te însori cu mine?

Killian ridică brusc capul, deschise ochii, apoi clipi de mai multe ori.

– Ce-ai spus?

Îi dădu drumul, se îndreptă de spate şi rămase cu ochii pironiţi spre ea. Jess înghiţea un nod, îngrozită la gândul că făcuse o greşeală. E clar că nu era aşa de beat cum crezuse ea, dar se clătina puţin, ceea ce o mai linişti, aşa că îşi adună tot curajul şi continuă.

– Te-am... te-am întrebat dacă vrei să te însori cu mine. Numai în felul acesta voi permite să continuăm... ăăă, jocul acesta.

– Poate că greşesc eu, vorbi el tărăgănat, dar aveam impresia că eu ar fi trebuit să formulez cererea în căsătorie.

Jess simţi că roşeşte până la rădăcina părului şi întoarse privirile. Fusese o idee proastă. Foarte proastă. Nu se mai simţise niciodată aşa de stânjenită şi de ruşinată în toată viaţa ei.

– Ştiu, şopti ea, dar sunt disperată.

Era adevărat, dar n-ar fi trebuit să-l amestece pe el în problemele ei, mai ales în acest mod. Se simţea vinovată.

– Mă placi chiar aşa de mult? Ei, asta e măgulitor.

Vocea lui o tachina din nou, iar aceasta o ajută să-şi recapete o parte din îndrăzneală. Cel puţin nu era indignat de propunerea ei şi nici n-o refuzase.

– Nu, nu, nu de asta te-am întrebat, deşi, fireşte, îmi placi destul de mult. Dar am nevoie de un soţ...

Se opri, dându-şi seama că nu era prea frumos ceea ce spusese. Killian chicoti.

– Stai să văd dacă înţeleg bine. Vrei să mă însor cu tine, pentru că ai nevoie de un soţ, nu pentru că doreşti în mod deosebit să fiu eu acela?

– Ei da, cam aşa ceva. Îmi pare rău, ştiu că n-ar fi trebuit să spun nimic, dar sunt de-a dreptul disperată.

– De ce? întrebă el ridicând din sprâncene. Eşti însărcinată?

– Nu! Ţi-am spus, nu sunt genul acela de fată. Adică, vreau să spun, eu, niciodată, ăăă...

– Linişteşte-te! Nici nu credeam că eşti. Dar m-am gândit să fiu sigur. Atunci de ce?

– Mi-e teamă că tatăl meu vitreg n-o să mă lase niciodată să mă mărit. Ţi-am spus ce s-a întâmplat când m-a cerut de soţie domnul Adelsten, dar nu ţi-am spus că mai refuzase alţi doi pretendenţi înainte. Şi acum am să rămân aici, în fundătura asta, cine ştie cât timp. Poate pentru totdeauna.

– Aşadar, vrei să te iau de nevastă şi să te scot de aici?

– Cred că este singura posibilitate să scap de sub controlul lui. Trebuie să mă mărit cu cineva, nu contează cu cine. Dacă nu mă mărit, va face altceva cu zestrea mea şi voi fi nevoită să rămân fată bătrână toată viaţa. Tu... m-ai făcut să înţeleg că n-aş putea răbda una ca asta.

Killian închise ochii ca şi când asta ar fi fost prea mult pentru el, dar, când îi deschise din nou, i se păru că vede prea mult. Jess întoarse capul, căci acum îi era şi mai tare ruşine. Crezuse că va fi foarte uşor să-l convingă să se căsătorească cu ea dacă va bea ceva mai mult, dar se pare că nu era aşa şi era îngrozitor de umilitor pentru ea să constate acest lucru.

– Jessamijn? Killian puse o mână pe obrazul ei şi o făcu să se întoarcă cu faţa spre el. De unde ştii că n-am să-ţi cheltuiesc banii imediat? Mă crezi un cartofor înrăit. Ca soţ al tău, voi avea dreptul să fac orice doresc cu ei.

– Păi mă gândeam să te rog să semnezi un document prin care să-mi cedezi mie jumătate din zestre. Aş putea să-i investesc în afacerea din China. Nu-mi pasă ce faci cu restul. Atâta timp cât nu ajung la tatăl meu vitreg, nu-mi pasă cine îi ia. Îl urăsc!

Killian rămase tăcut o clipă, apoi spuse:

– Foarte bine, de ce nu?

– Poftim?

Jess era năucită. Killian se clătină din nou şi încuviinţă di cap, apoi chicoti.

– Sunt de acord cu propunerea ta. Du-te şi fă rost de hârti să facem documentul. Îl semnez.

– Eşti... eşti de acord?

Era rândul lui Jess să clipească. Killian o ignoră şi închis ochii din nou, lăsându-se cu spatele pe canapea şi zâmbind c şi când n-ar fi avut nicio grijă pe lumea asta. Jess se uita la şi văzu că este totuşi beat şi probabil că nu ştie ce spune. Plan ei reuşise. Ezită o clipă, pentru că sentimentul de vinovăţie s lupta în inima ei cu dorinţa de a profita de această ocazie c mai poate. Se simţi brusc foarte hotărâtă şi sări de pe canape întrucât era cu adevărat ultima ei şansă. Dacă nu acţiona acun era condamnată să rămână fată bătrână. Aruncă o ultimă privi spre Killian, dar acesta o ajută să se decidă:

– Du-te! Flutură din mână alene spre ea şi zâmbi: Te aşte aici. Camera se învârte din nou cu mine.

Jess ieşi repede înainte să-i dea timp că se răzgândească.

Killian o privi pe sub gene cum iese din cameră. Imedi ce ieşi, se ridică drept în capul oaselor şi se frecă pe faţă c amândouă mâinile, respirând adânc. Rezista foarte bine l băutură şi nu era nici pe departe aşa de beat cum credea e Dar îi convenea s-o lase să creadă.

– Ei bine, asta zic şi eu surpriză, murmură el.

Îşi dăduse seama că fata pune ceva la cale când începus să-l îndemne la şnaps şi aşteptase curios să vadă despre ce est vorba. Dar o cerere în căsătorie? La asta chiar că nu s aşteptase.

Căsătorie.

Nu se gândise niciodată serios la aşa ceva. În niciun ca pentru bani, dar picase cum nu se poate mai bine. Jumătatea

de zestre i-ar fi prins foarte bine ca s-o investească în Compania Indiilor de Est. Iar felul cum îl făcuse să se simtă astăzi arăta că nu va fi chiar un chin să fie însurat cu ea. Şi-apoi, dacă tot trebuia să se însoare, de ce nu cu Jessamijn?

Era destul de drăguţă, avea o siluetă zveltă, chiar mai reuşită decât credea după ceea ce descoperise în această după-amiază şi era inteligentă şi avea capul plin de idei. Pe scurt, o să fie o soţie admirabilă. Şi mai era ceva – îi trezea sentimente cavalereşti despre care nici măcar nu ştia că le posedă. Dorea să ştie că o protejează, că o apără de Fergusson şi îl pedepseşte pentru felul mizerabil în care se purta cu ea.

Clătină din cap şi zâmbi. Avusese nevoie de ceva curaj ca să-l ceară în căsătorie! Era uimit că era dispusă să facă un asemenea pas ca să-l împiedice pe tatăl ei vitreg s-o mai domine. Putea numai să spere că va accepta cu ceva mai multă bunăvoinţă să fie controlată de soţ, deşi personal prefera o soţie cu spirit de independenţă.

Killian se încruntă şi se întrebă cum va reacţiona Fergusson la această manevră. Dacă omul o înşelase cumva pe Jessamijn şi profitase de banii care erau de drept ai ei, nu va fi foarte încântat. Fără îndoială că Killian îşi va pierde slujba, dar oricum nu avea prea mare importanţă, din moment ce se pregătea să plece cu Campbell.

Gândurile li se întoarseră la Jessamijn şi la măsura ei drastică de a se căsători cu un bărbat pe care poate că nu şi-l dorea. Zâmbi în sinea lui. O, dar îl dorea cu siguranţă! Încă nu ştia cât de mult!

Dorinţa se aprinse din nou în el, dar se stăpâni. Nu erau nici momentul şi nici locul. Deşi o plăcea enorm pe Jessamijn, nu avea de gând s-o seducă în noaptea aceasta. Dar, după ce se vor căsători...

Îi auzi paşii şi se grăbi să se întindă din nou pe canapea, prefăcându-se că doarme. Jessamijn se opri în faţa lui şi îl

scutură încet de umăr.

– Killian? Trezeşte-te, te rog! Vreau să semnezi asta, pe urmă poţi să te duci la culcare.

– Hmm? Ce e asta? Se uită la ca un miop. A, tu erai! Ce-ai aici?

– O bucată de hârtie. Ai promis că semnezi, mai ţii minte?

Era foarte neliniştită, şi Killian îşi ascunse un zâmbet. Chiar credea că este aşa de beat încât să semneze un document important fără să-l citească? Trebuie să fie incredibil de naivă! Se luptă să se aşeze din nou în capul oaselor şi se uită la acordul pe care îl scrisese Jess. Îl parcurse rapid, prefăcându-se că nu-i înţelege bine scrisul. Jess scrisese mai multe reguli care îi asigurau ei controlul complet asupra unei jumătăţi de avere, în timp ce el era liber să dispună de rest aşa cum va crede de cuviinţă.

Killian trebuia să fie de acord să se însoare şi să rămână însurat cu ea cel puţin trei ani. Mai stipula că această căsnicie se va consuma numai dacă ea va dori aşa. Se încruntă în faţa acestei clauze, dar îşi ascunse repede nemulţumirea. Adică îşi închipuia că o să-l poată ţine la distanţă? La naiba! O va convinge curând de contrariu şi nu avea rost să discute cu ea acum. Şi-apoi acordul acesta nu avea nicio valoare, nici măcar cât hârtia pe care era scris, pentru că nu erau martori. Va respecta cele mai multe condiţii numai pentru că este un om corect, cât despre restul... Luă pana pe care o ţinea Jess într-o mână.

– Foarte bine, unde să semnez?

– Aici, te rog.

Arătă în josul paginii şi el semnă cu o înfloritură. Jess îi smulse hârtia din mână şi se depărtă.

– Am s-o trimit pe servitoare să te conducă în camera ta, spuse ea peste umăr. Noapte bună!

Killian dădu din cap în direcţia ei şi zâmbi.

— Noapte bună, viitoare soţioară! murmură el. Vise plăcute!

CAPITOLUL 19

Killian se trezi cu o durere cumplită de cap şi blestemă şnapsul suedez. Poate că nu fusese chiar foarte beat cu o seară mai-nainte, dar îngrozitoarea poşircă avea a doua zi efecte cumplite. Şi, pentru ca situaţia să fie şi mai deprimantă, în camera lui era atât dc frig, încât apa din lighean îngheţase. Fu nevoit s-o spargă cu cana de metal, ca să se poată spăla, iar experienţa nu fu deloc plăcută. Dârdâind, se îmbrăcă repede şi coborî la căldură.

O găsi pe Jessamijn singură în sufragerie, neliniştită şi îngândurată.

— Bună dimineaţa! spuse el vesel. Cum se simte logodnica mea în dimineaţa asta?

— A, mai ţii minte? spuse ea, ridicând sprâncenele şi privind în jur ca şi cum s-ar fi temut să nu-i audă cineva.

— Bineînţeles! De ce, te-ai răzgândit?

— Ei, nu, dar cred că ar trebui să păstrăm deocamdată pentru noi noutatea asta.

Killian îşi turnă bere şi luă o înghiţitură zdravănă, sperând că o să scape în felul acesta de durerea de cap.

— De ce? întrebă el.

— Dacă află Robert, o să fie furios şi o să facă tot ce îi stă în putere să ne împiedice. Sunt sigură că ştii. Jess se uită în farfuria cu budincă şi continuă: Nu ne putem permite aşa ceva.

— Aşa este, dar el nu este aici şi ar fi cam greu să ne căsătorim fără să spunem nimănui. Şi-apoi nu avem nevoie de

permisiunea tatălui tău vitreg?

– Teoretic, da, dar din câte știu căsătoria este legală și fără aprobarea lui. S-ar putea însă să nu vrea să-mi dea zestrea. Am auzit de cazuri când s-a întâmplat așa, iar mirele și mireasa nu au putut face nimic.

Jess îi aruncă o privire neliniștită.

– Și-atunci ar însemna că te-ai căsătorit cu mine pe degeaba.

Killian reflectă un moment.

– Hai să-l punem în fața faptului împlinit. Dacă face scandal, îi amenințăm că vom spune întregii lumi cât este de lacom și că vrea să păstreze toată averea tatălui tău numai pentru el. Putem face aluzie și la faptul că i-a alungat pe pețitorii tăi oferindu-le numai o parte din zestrea pe care trebuia să ți-o dea conform testamentului tatălui tău. Mă îndoiesc că i-ar plăcea să afle colegii lui că încearcă să te lipsească de ceea ce ți se cuvine de drept.

– Dar asta înseamnă șantaj!

Killian ridică din umeri.

– Și ce dacă? Nu e cu nimic mai rău decât ceea ce ți-a făcut el ție.

– Da, cred că așa este.

Jess se ridică și începu să se plimbe prin cameră, mușcându-și încordată buza de jos. Killian o găsea adorabilă și ar fi vrut să alunge cu un sărut toate necazurile ei, ceea ce îl surprinse. Își dădu seama că perspectiva căsătoriei cu ea îl emoționa, deși în același timp era un pas destul de înfricoșător.

Jess se opri lângă scaunul lui și privi încruntată în jos spre el.

– Și dacă totuși refuză? Ai să rămâi cu mine pe cap și fără niciun profit.

Killian o apucă de-o mână și o întoarse cu fața spre el, ca să se poată uita în ochii ei.

– Ştii, nu sunt chiar un sărăntoc. Înseamnă că vom avea mai puţini bani de investit în afacerea cu China, dar sunt sigur că vor fi totuşi destui. Credeam să scopul tău principal este să scapi de sub tutela lui Fergusson. Deşi ar fi neplăcut dacă n-am reuşi să-l facem să-ţi plătească zestrea, nu e chiar sfârşitul lumii. Acum nu te mai gândi la asta. O să fie totul bine, ai să vezi.

Jess nu părea chiar foarte convinsă şi începu să se plimbe din nou prin încăpere.

– Dar tot nu am rezolvat problema cum să ne căsătorim fără ca Robert să afle.

Killian reflectă la opţiunile pe care le aveau.

– De fapt, câţi ani ai exact?

– Am împlinit douăzeci şi unu acum câteva săptămâni, dar asta nu contează.

– Nu, dar majoritatea oamenilor vor considera că eşti destul de în vârstă ca să iei decizii raţionale, aşa că nimeni nu va putea spune că am profitat de tine. Cât de bine îl cunoşti pe preotul de-aici?

– Foarte bine. A fost întotdeauna foarte drăguţ cu mine, mai ales de când s-a prăpădit tata.

– Aşadar, dacă îi spui că ai încuviinţarea lui Robert să te măriţi, probabil că o să te creadă.

– Probabil. Nu ar avea niciun motiv să nu mă creadă.

– Atunci să vorbim cu el. Îl convingem să ne căsătorească imediat. Dacă e nevoie, batem un apropo că trebuie să ne căsătorim repede din anumite motive.

– Cum? Nu! spuse Jess oprindu-se brusc.

Killian zâmbi.

– Ştii, nu este ceva neobişnuit pentru doi tineri să... să anticipeze jurămintele de cununie.

Obrajii lui Jess se făcură roşii şi se prăbuşi pe un scaun, refuzând să privească la Killian.

– Dar, chiar dacă îl convingem, ce facem cu anunţurile? Doamna Forbes merge la biserică în fiecare săptămână. Şi, deşi nu vorbeşte foarte bine suedeza, cred că o să-şi dea seama că domnul Eman o să rostească numele noastre cu voce tare trei duminici la rând.

Killian oftă.

– Foarte bine, atunci trebuie să ne întoarcem la Gothenburg şi să plecăm pe mare.

– Şi la ce ne foloseşte asta?

– Mi s-a spus că în largul mării căpitanul unei corăbii are dreptul să facă oficiul de preot dacă nu este preot la bord. Ştiu un căpitan care va fi dispus să ne căsătorească.

– Hm, s-ar putea să meargă, dar nu este foarte bine. Dacă vrem să cerem zestrea, avem nevoie de documente legale solide.

– Atunci prima mea propunere este singura opţiune. Trebuie să existe o cale s-o punem în practică.

Jess dădu să răspundă, dar fu întreruptă de una dintre servitoare care intră în încăpere.

– Vă rog să mă iertaţi, domnişoară, dar *Fru* Forbes întreabă de dumneavoastră. Nu se simte deloc bine.

– Probabil că sunt consecinţele şnapsului, comentă Killian cu o strâmbătură. Ai avut dreptate, este o băutură îngrozitoare.

Jess negă din cap.

– Nu, nu cred. Este bolnavă cu adevărat, chiar mai rău decât ieri. Am vrut să trimit după tămăduitoarea locală, dar nu m-a lăsat. Şi-apoi nici nu sunt sigură că bătrâna Edith va fi de acord să vină pe o vreme ca asta.

– Nu este niciun doctor adevărat prin apropiere?

– Nici vorbă. Oraşul cel mai apropiat este la o oră de drum şi nu sunt sigură că există unul nici acolo.

Ezită o clipă în faţa uşii, apoi continuă:

– Eu... nu pleci chiar imediat înapoi, nu-i aşa?

Killian privi spre fereastră. Afară fulgi uriaşi de zăpadă dansau în vârtejuri nebuneşti, căzând din belşug pe pământ.

– Nu plec nicăieri, după cum se vede. Şi-apoi tatăl tău vitreg mi-a dat voie să mă odihnesc aici o zi sau două înainte să mă întorc.

– O, atunci ne vedem mai târziu. Trebuie să mai discutăm... ăă, despre planurile noastre, dar, te rog, acum să nu spui nimănui.

Jess părea sincer îngrijorată, şi Killian încuviinţă din cap:

– Bineînţeles! Cu cine aş putea să vorbesc?

Jess era foarte îngrijorată din cauza doamnei Forbes. Bătrâna o ţinu în dormitorul ei înăbuşitor cel puţin o jumătate de oră ca să se plângă de fel de fel de dureri şi suferinţe. Cu toate acestea, refuza s-o lase pe Jess să trimită după cineva, deşi era clar că este foarte grav bolnavă. În cele din urmă însă nu mai avu încotro şi cedă.

– Babornița probabil că nu se pricepe la nimic, bombănea doamna Forbes. Femeile astea de la ţară sunt înapoiate în toate privinţele, dar asta e mai ceva ca toate.

Doamna Forbess arăta atât de jalnic, încât Jess uită de toată ostilitatea faţă de ea. Bătrâna era palidă, tusea i se înăsprise şi respira cu un zgomot hârâit. Ochii ei căprui păreau şi mai afundaţi în obrajii galbeni, privirea lor, de regulă cruntă, acum era înceţoşată şi fără ţintă. Fără îndoială că doamna Forbes luase tuse convulsivă de la băieţi, dar se pare că acesta nu era singurul lucru rău la ea. Avea febră foarte mare, fără îndoială mărită şi din cauza sobei pe care servitoarele o încinseseră până la roşu din porunca ei. Respiraţia ei hârâia chiar şi atunci când nu tuşea. Cu toate acestea, refuza compresele şi orice alt fel de îngrijiri.

Când în cele din urmă îşi făcu apariţia vindecătoarea localnică, fu şi ea de acord cu Jess. Stătură puţin de vorbă după

consultaţie, iar bătrâna Edith se întoarse spre Jess cu o expresie gravă:

– Trebuie să vă spun, domnişoară van Sandt, că însoţitoarea dumneavoastră este bolnavă grav. La vârsta ei nu pot să spun dacă mai scapă. I-am luat sânge, ceea ce ar trebui s-o ajute să-i scadă temperatura. Trebuie s-o faceţi să bea apă şi cât mai multă supă hrănitoare şi să puneţi pe cineva s-o spele pe frunte cu un burete muiat în apă rece până se răcoreşte. Am să mai vin şi mâine, dacă îmi permite vremea, dar nu prea pot face mare lucru.

– Nu este tuse convulsivă? Numai că pare mult mai grav decât la fraţii mei, poate că este din cauza vârstei.

– Nu, mi-e teamă că are şi o congestie la plămâni, dar este greu de spus. Faceţi aşa cum am spus şi rugaţi-vă, asta e tot ce putem face.

– Mulţumesc, aţi foarte amabilă că aţi venit.

Jess o plăti pe bătrâna Edith şi insistă să-i dea o pătură ca să se înfăşoară şi să se apere de frig. Era de mirare că o femeie atât de în vârstă reuşise să vină pe jos tocmai din sat, dar părea de neînvins. Jess îi era foarte recunoscătoare.

Cu doamna Forbes însă era altfel. Refuza să coopereze, nu voia nici să bea, nici să mănânce. Nu le dădu voie servitoarelor să-i tamponeze fruntea care ardea, plângându-se că apa rece o ustura. În cele din urmă, Jess nu reuşi să facă altceva pentru ea decât să pună o servitoare s-o păzească în timp ce dormea.

Jess îl găsi pe Killian în salon ceva mai târziu, punând buşteni pe foc în cămin, pentru a mai alunga frigul din încăpere. Trăsese o canapea în faţa căminului ca să capteze căldura focului şi o invită să se aşeze lângă el.

– Arăţi epuizată. Bătrâna zgripţuroaică te-a stors de puteri, nu-i aşa? spuse el şi îi luă mâna un moment strângând-o plin de simpatie.

– Nu este vorba despre asta, dar nu vrea să facă ceea ce e bine pentru ea. Am încercat să fac ce ne-a recomandat bătrâna Edith, dar doamna Forbes nici nu vrea să audă.

Jess oftă şi ridică din umeri într-un gest de renunţare.

– Ce pot să fac? Nu pot s-o forţez.

– Nu, nu poţi decât să te străduieşti.

Rămaseră în tăcere un timp, privind la flăcările jucăuşe în timp ce focul sâsâia şi sfârâia în cămin. Afară crivăţul urla furios. Jess se ruga ca bătrâna Edith să fi ajuns cu bine acasă.

În ciuda mirosului stătut de cameră nelocuită care încă mai stăruia în salon, se simţea bine aici cu Killian. Era recunoscătoare destinului că îi adusese laolaltă. I se părea că fusese ceva predestinat, poate că era răspunsul lui Dumnezeu la rugăciunile ei, deşi nici acum nu-i venea să creadă cât fusese de îndrăzneaţă să-l ceară de bărbat seara trecută. Avusese noroc că el luase lucrurile aşa de bine. Acum mai rămânea să găsească o modalitate să se căsătorească fără să afle ceilalţi.

Ca şi când s-ar fi gândit şi el la acelaşi lucru, Killian spuse:

– Mă gândeam la treaba cu căsătoria. Ştii că se spune că în fiecare rău este şi un bine?

– Da, şi ce-i cu asta?

– Păi, dacă doamna Forbes este aşa de bolnavă, înseamnă că un timp n-o să poată merge la biserică.

Jess se întoarse încet către el.

– Vrei să spui...

– Exact. Dacă am putea numai să-i facem pe ceilalţi să nu-i spună nimic, nu este niciun motiv să nu putem face anunţurile în următoarele două săptămâni. Şi, chiar dacă peste trei săptămâni o să se simtă mai bine, tot n-o să ne poată împiedica să ne căsătorim.

– Dar asta ar însemna să stai aici. Cel puţin aşa cred, că trebuie să fim amândoi prezenţi de fiecare dată. Ce faci cu călătoria în China?

– Domnul Campbell a spus că nu plecăm înainte de jumătatea lui ianuarie, în cel mai bun caz. Oricum, după cum spuneam şi azi de dimineaţă, se pare că nu voi putea pleca prea curând de aici.

Killian făcu semn cu capul spre fereastră.

– Chiar şi cu sania, mă îndoiesc că aş ajunge departe. Dacă tatăl tău vitreg nu vine în persoană după mine să mă caute, o să presupună că am fost reţinut aici din cauza vremii şi mă voi întoarce cât voi putea de curând.

– S-ar putea să meargă, aşa cred. Poate că, dacă îi spun bucătăresei că este secret şi că vrem să le facem o surpriză tuturor, o să-i roage şi pe ceilalţi servitori să tacă.

– Şi-o să tacă?

– Aşa cred. Au fost întotdeauna buni cu mine şi când am fost aici ultima dată nu s-au înţeles prea bine cu doamna Forbes. Poate să fie chiar foarte nesuferită. Şi-apoi sunt toate femei şi, dacă am să le spun că suntem îndrăgostiţi, o să li se pară nemaipomenit de romantic. Se dau în vânt după poveştile de dragoste cu final fericit. Le-am auzit de multe ori spunând poveşti de felul acesta seara în bucătărie.

Killian zâmbi.

– Nu cred că este prea greu să ne prefacem că suntem îndrăgostiţi. Nu trebuie decât să te uiţi cu priviri adoratoare la mine atunci când ne văd împreună.

– A, numai atât? Cred că ar trebui să fie invers. Bărbaţii fac curte femeilor!

– Aşa e acum?

Îi aruncă o privire şăgalnică pentru a-i aminti cine ceruse pe cine în cazul de faţă. Jess simţi că obrajii îi iau foc, dar tot el o salvă de nevoia de a răspunde.

– Foarte bine, promit să-ţi fac ochi dulci cu fiecare ocazie. E bine aşa?

Jess îi dădu un pumn în braţ şi de astă dată simţi că parcă

avea dreptul să facă asta.

– Nu e nevoie să exagerăm.

Killian se aplecă spre ea ca s-o sărute pe gât și șopti:

– Putem să-i lăsăm să ne surprindă sărutându-ne. Va trebui să pretinzi că nu poți să-ți ții mâinile departe de mine.

Jess îl împinse la o parte, sperând că nu va remarca fiorul care o străbătuse la atingerea lui. Nu credea că e nevoie să se prefacă prea tare, și lucrul acesta o sperie.

– Fii serios, îl dojeni ea. Hai să discutăm ca lumea.

Killian abordă o mutră serioasă-glumeață și își îndreptă solemn spatele.

– Foarte bine, doamnă, sunt numai urechi.

– Killian!

– Foarte bine, foarte bine! făcu el. Hai să ne gândim. Dar ce spui despre servitori? N-o să ne dea de gol? Un grăjdar, un grădinar și vizitiul. Mai este și altcineva?

– Nu, și ei nu vin niciodată în casă, așa că, atâta timp cât doamna Forbes este țintuită la pat, nu vor avea ocazia să stea de vorbă cu ea. Jess inspiră profund. Știi, s-ar putea să meargă. Am putea oricum să încercăm.

Killian zâmbi.

– Ce-avem de pierdut?

– Foarte bine. Mergem la biserică duminică de dimineață și vorbim cu domnul Ekman înainte de slujbă. Cred că pot să-l conving să nu spună nimic, chiar dacă doamna Forbes va trimite după el.

Jess simți un frison de frică, dar îl ignoră. Nu era nici pe departe un plan perfect, dar s-ar fi putut să meargă. Trebuia.

Jess și Killian își petrecură seara jucând șah și cărți și încercară să nu râdă, căci li se părea că ar fi ireverențios, date fiind împrejurările. Dar, deși în casă se afla un om bolnav, Jess se simțea extraordinar de bine. Încă îl mai considera pe Killian

un necioplit, dar îşi dădu seama că nu va fi chiar un chin să fie măritată cu el, atâta timp cât nu se aştepta la fidelitate din partea lui. Se cam îndoia că ar fi capabil de aşa ceva.

Mă arunc înainte cu ochii deschişi, îşi spunea ea. *Amândoi facem o căsătorie de convenienţă. Iar, dacă ne putem bucura din când în când unul de altul, ce e rău în asta?* Va fi un parteneriat pe bază de egalitate, în privinţa asta era ferm hotărâtă. Nu-i va permite niciodată să ia decizii fără acordul ei şi niciodată, dar niciodată nu va cădea sub vraja lui, aşa cum făcuse mama ei faţă de Robert. Nu era o femeie slabă de înger precum Katrijna, care părea incapabilă să trăiască fără sprijinul unui bărbat. Nu, dacă Killian voia să se culce cu ea, aceasta se va întâmpla în condiţiile pe care le va dicta ea, nu el.

Numai de nu ar da-o de gol trupul ei cel trădător...

CAPITOLUL 20

În dimineaţa următoare ninsoarea încetă, în sfârşit, şi se treziră într-o lume feerică de gheţuri. Razele soarelui reflectate de prismele minuscule din mormanele de zăpadă aproape că îi orbeau. Era ca şi când un uriaş s-ar fi decis să-şi arunce imensa colecţie de diamante şi acoperise întreg pământul cu ele. Jess şi Killian erau încântaţi.

– Vrei să mergem afară? întrebă Killian, înainte ca Jess să apuce să se aşeze la masa de mic dejun.

– Este aşa de frumos că nu pot să rezist.

Jess zâmbi larg.

– Da, este irezistibil, nu-i aşa? Mă duc numai să văd ce face doamna Forbes şi dacă are tot ce-i trebuie şi vin şi eu.

Se întâlniră în hol, după ce îşi pusese fiecare pe el cât mai multe haine. Mai ales ciorapi, căci era esenţial să-şi menţină picioarele calde şi era lucrul cel mai dificil. Kerstin, servitoarea de la etaj, trecea prin hol exact când Killian îşi punea pe el blana de urs. Se opri şi se uită la paltonaşul subţirel al lui Jess şi la şalul cu care se înfăşurase şi se încruntă.

– Îmi cer iertare, domnişoară, dar n-ar trebui să purtaţi şi dumneavoastră tot o şubă? întrebă ea făcând o mică reverenţă. Îi aruncă o privire nesigură şi lui Killian ca şi când n-ar fi ştiut dacă să fugă de el sau să rămână cu gura căscată în faţa lui.

– Sigur că ar trebui, Kerstin, dar din păcate domnul Kinross este singurul care are aşa ceva. Şi, chiar dacă mi-ar fi împrumutat-o pe a lui, n-aş fi putut merge cu ea. Uite numai cât este de lungă.

Haina uriaşă ajungea până la podea când era purtată de Killian, iar acesta era cu vreo treizeci de centimetri mai înalt decât Jess.

– Nu cred că şuba stăpânului este la fel de lungă, spuse Kerstin, roşind când Killian îi zâmbi amabil.

– Care stăpân? Vrei să spui tatăl meu?

Kerstin încuviinţă din cap.

– Păi din câte ştiu eu nu avea nicio şubă de urs. Dar e drept că nu am fost niciodată cu el aici în sezonul rece, am venit numai vara.

– Dar el a fost aici o dată în ianuarie, spuse Kerstin. Şi şi-a cumpărat o şubă, pentru că a fost una dintre iernile cele mai geroase de care îşi aminteau oamenii de aici, şi el a sosit exact atunci. S-o aduc pentru dumneavoastră? Ştiu unde este.

– Serios? Da, chiar te rog!

Kerstin dispăru, şi Jess se întoarse către Killian.

– Sper să mi se potrivească, altfel vei putea să stai afară mult mai mult decât mine.

Nu aşteptară prea mult. Kerstin se întoarse în fugă cu blana

în braţe. Era o şubă de alt tip şi mult mai deschisă la culoare.

– E lup, spuse ea gâfâind şi încercând să scuture blana, dar reuşind mai ales să ridice un nor de praf.

– Puţin mâncată de molii, dar nu contează. Uite, probaţi-o, domnişoară.

Jess strâmbă din nas.

– Miroase puţin a mucegai, protestă ea, dar calul de dar nu se caută la dinţi.

Îşi scoase paltonul şi puse şuba pe ea. Din fericire, se pare că fusese făcută pentru un om de talie normală, nu pentru un uriaş.

– O, mă simt admirabil! Şi e aşa de moale!

Mângâie cu mâna blana. Aceasta era cenuşie, crem cu negru, cu părul lung ca un câine miţos, dar mult mai deasă.

– După ce o să staţi un timp afară, sunt sigură că mirosul de mucegai o să dispară, spuse Kerstin.

– Aşa sper şi eu. Mulţumesc oricum, o să-mi ţină de cald.

Porniră la drum, mai întâi încet, încercând să-şi facă drum printre troienele de zăpadă care se adunaseră pe aleea din faţa casei în formă de O cu un stejar mare în mijloc. Aerul era rece şi proaspăt, iar respiraţia lor ieşea sub formă de aburi.

– Mm, ce frumos miroase! Jess închise ochii şi respiră adânc. Aerul este atât de curat!

Se aplecă, luă un pumn de zăpadă şi şi-l băgă în gură. I se topi pe limbă, lăsându-i vag gust metalic şi o senzaţie de răcoare plăcută.

– Ce gust bun are!

– Şi uite şi ce adâncă este. Nici vorbă să pot pleca prea curând de aici, comentă Killian, şi Jess trebui să fie de acord.

Drumurile erau impracticabile pentru mută vreme de acum înainte. Se întoarseră ca să străbată luncile largi acoperite de zăpadă şi ocoliră colţul casei. Jess mergea greu cu fusta ei lungă, aşa că încerca să păşească pe urmele lui Killian, ceea ce

era ceva mai uşor. Observând cum se chinuia, se întoarse şi îi întinse o mână ca s-o ajute, apoi porniră mai departe ţinându-se de mână.

Deşi începuse ca o plimbare liniştită, curând Killian luă o mână de zăpadă şi o aruncă jucăuş în Jess. Începu imediat o bătaie cu bulgări, însoţită de râsete şi ţipete. Jess îşi spuse că, din fericire, doamna Forbes fusese îndopată cu laudanum în dimineaţa aceasta, altfel ar fi dojenit-o pentru această purtare nedemnă de o tânără. Dar nu zăbovi prea mult asupra acestui gând, căci se distra mult prea bine.

– Stai că-ţi arăt eu ţie, nesuferitule! Te prind eu, ai să vezi atunci! strigă ea la Killian. Acesta ţintea foarte bine şi o nimerise într-o parte a capului, împroşcând-o cu o cascadă de zăpadă. Deşi avea un şal legat strâns sub bărbie, simţea răceala zăpezii care pătrunsese până la pielea capului. Alergă după el, apoi o luară amândoi la fugă spre lac, până când Killian se împiedică de un bolovan ascuns sub zăpadă şi căzu, rostogolindu-se pe spate.

Jess ajunse şi ea o secundă mai târziu, gâfâind, cu mâinile pline de zăpadă, pe care voia s-o arunce în el. Dar, până să-şi dea seama ce se întâmplă, Killian îi puse piedică şi o făcu să se prăbuşească peste el.

– Killian! protestă ea. Nu, nu!

Killian ţinea un bulgăre de zăpadă la numai câţiva centimetri de ceafa ei, în timp ce cu cealaltă o prinsese strâns, ca să nu poată să scape. În acelaşi timp râdea însă atât de tare, că fu cât pe-aici s-o scape.

– Şi cum ai să mă opreşti? o necăji el, aducând zăpada mai aproape.

– Am să… am să te lovesc, am să…

Dar el râdea şi mai tare.

– A, stai că ştiu ce-ţi fac.

Jess descoperise singurul lucru care să-i distragă în mod

sigur atenţia: se aplecă şi-şi apăsă gura pe buzele lui, într-un sărut pătimaş. Killian se opri din râs şi ochii i se deschisă larg. Era de un albastru şi mai intens în lumina strălucitoare a soarelui şi Jess simţi că se îneacă în adâncimea lor. Apoi Killian lăsă să cadă zăpada, o cuprinse cu ambele braţe şi răspunse la sărutul ei. Iar ceea ce fusese la început o simplă diversiune se transformă brusc în ceva mult mai serios. Dură mult timp până când Jess îşi veni în fire şi îşi ridică faţa ca să se uite în jos la el.

– Eu... scuze. N-am vrut să...

Killian zâmbi.

– Este permis. La urma urmelor, suntem logodiţi, nu-i aşa?

– Da, dar nu în felul acesta.

– O să vedem, spuse el, apoi se rostogoli într-o parte, prinzând-o pe ea dedesubt.

– Încă o dată ca să fim la egalitate.

O sărută din nou, şi Jess nu putu rezista. Gura ei răspundea ca şi când ar fi avut propria voinţă, iar ea nu o mai putea controla. Inima îi bătea mai repede acum, dar nu de la bătaia cu zăpadă. Killian zâmbea blând şi Jess simţea mii de fiori pe spinare care se opriră brusc atunci când el îi dădu drumul.

– Cred că nu te ameninţă nimic, spuse el chicotind. Cel puţin din partea zăpezii.

Jess se ridică în picioare şi încercă să-şi scuture zăpada. Nu se putea uita la el, pentru că îi venea să se arunce din nou peste el. Era incredibil cum reacţiona trupul ei la un lucru aşa de simplu ca un sărut. Şi înspăimântător, în acelaşi timp, îşi spuse ea. Se uită să vadă dacă îi zărise cineva din casă, dar erau destul de departe şi se pare că nu era nimeni prin preajmă. Se ridică şi el şi se ajutară unul pe altul să se scuture de zăpadă.

– Hai să vedem dacă ne ţine gheaţa, spuse el, o luă de mână şi începu să alerge spre marginea lacului.

– S-ar putea să fie periculos, protestă ea, dar îl lăsă s-o tragă

după el.

– Nu mergem departe, promise el. Dacă este suficient de groasă, putem merge mai târziu să pescuim. Când eram copil, pescuiam întotdeauna la copcă pe lac atunci când îngheţa.

– Ai locuit lângă un lac? Jess era nedumerită. Nu-l auzise niciodată vorbind despre casa părintească.

– Da, dar asta a fost de mult. Acum nu mai este casa mea.

Tonul lui se schimbă şi simţi că subiectul nu-i face plăcere, aşa că nu insistă.

– Hai să-l întrebăm pe grădinar, poate că are ce ne trebuie, sugeră ea.

– Bună idee. Deocamdată hai să-i încercăm grosimea.

Gheaţa era groasă şi solidă. După ce făcură rost de uneltele de care aveau nevoie şi de puţină pâine pentru momeală, îşi petrecură după-amiaza fericiţi pescuind pe lac. Prinseră zece bibani graşi, câteva plătici şi două ştiuci mici. Plăticile se întoarseră imediat în lac – pentru că nu se puteau mânca, dar restul capturii ajunse la bucătărie, unde Britta trebuia să se ocupe de ea.

– Măi, măi, dar ştiu că v-aţi descurcat bine, spuse ea zâmbindu-le.

Jess îi împărtăşise Brittei planurile ei secrete de căsătorie, iar aceasta promisese că nu va sufla nicio vorbă nimănui. Părea sincer fericită pentru Jess.

– Vreţi să-i mâncaţi la cină? Au cam multe oase, dar merită efortul.

– Da, te rugăm, spuseră amândoi la unison, apoi se uitară unul la altul şi izbucniră în râs.

Killian o luă pe Jess de mână şi o conduse afară din bucătărie. O sărută pe obraz de faţă cu Britta şi cu servitoarea care se făcu că nu vede.

– Killian! protestă Jess, dar el se mulţumi să ridice dintr-o

sprânceană cu o expresie nevinovată. Jess nu avu inima să obiecteze.

– Te rog, nu vrei să-mi povesteşti câte ceva despre tine, Killian? Îmi cunoşti familia, aşa cum este, dar eu nu ştiu nimic despre tine.

Stăteau în faţa focului câteva zile mai târziu şi, deşi Jess simţise că nu-i place să vorbească despre el, curiozitatea nu-i dăduse pace.

– Ce vrei să ştii? întrebă el, ridicând din umeri. Sunt nepotul lordului Rosyth din Casa Rosyth, care s-a cam dezis de mine. Într-o zi voi moşteni titlul lui, dar nimic mai mult. Restul îi va reveni probabil vărului meu sfânt, Farquhar.

Killian pufni.

– Iată un om care ar putea să-l înveţe pe tatăl tău vitreg ce înseamnă maşinaţiile lipsite de scrupule şi de milă. Este căsătorit cu o femeie pe nume Ailsa şi are două fiice, dar nu le-am cunoscut. Cam asta-i tot.

– Nu ai părinţi? Fraţi sau surori?

Chipul lui căpătă o expresie dură.

– Am mamă, dar nu vorbim. M-a părăsit cu bunicul când aveam zece ani, imediat după ce-a murit tata.

– De ce? Jess privea fix la el. Părea un gest foarte dur din partea unei mame.

– Cine ştie? Nu se înţelegea deloc cu bunicul. Mi-a spus nişte aiureli, cică bunicul a vrut să mă crească fără alintăturile şi cocolitul mamei, ca să nu ies un molâu şi să devin un adevărat lord. Dar n-am crezut o iotă.

– Dar a fost bună cu tine până atunci? Adică n-a fost o mamă indiferentă?

Aşa cum este a mea acum, ar fi vrut ea să adauge, dar n-ar fi fost corect. Era sigură că mama ei o iubea, dar acum era preocupată de cei mici.

– Aş spune că era aproape exagerat de afectuoasă, răspunse Killian zâmbind. Nu este exact ceea ce apreciază în mod special băieţii la vârsta aceasta.

Apoi redeveni serios.

– Dar de la aceasta la absenţa totală a fost un şoc destul de puternic.

– Mie mi se pare că a fost forţată să facă gestul ăsta, spuse Jess. Bunicul tău i-a impus ceva?

– Nu ştiu. Dar, din moment ce după ce a plecat s-a întreţinut singură, n-am putut să înţeleg de ce s-a purtat aşa.

– Păi n-ai întrebat-o?

– Nu. Era cât pe-aci s-o fac înainte de a veni în Suedia, dar după aceea am considerat că nu are rost. Las-o baltă, n-ar fi trebuit nici să pomenesc despre asta. Poate că într-o zi am să stau de vorbă cu ea, dar deocamdată am încheiat discuţia.

Killian privea posomorât spre flăcări, şi Jess înţelese că acest subiect deocamdată nu mai poate fi abordat.

–Povesteşte-mi despre Scoţia, îl rugă ea. Mi-ar plăcea să merg şi eu o dată acolo. Doamna Forbes nu mai conteneşte cu poveştile despre Scoţia ei. Mi se pare cam părtinitoare.

– O, dar nu există loc mai frumos pe lumea asta decât Scoţia, spuse Killian pronunţând cuvintele cu accent scoţian puternic.

– Fii serios!

– Sunt foarte serios. Este un ţinut frumos şi sălbatic, seamănă, de fapt, puţin cu tine. Şi stâncos.

Se aplecă şi o sărută pe vârful nasului.

– Vrei să spui că am un nas stâncos? încercă să pară jignită, iar el izbucni în râs.

– Nu, nu, e foarte drăgălaş. Vreau să spun că ai acelaşi aer de prospeţime, iar ochii tăi au culoarea apei limpezi din lacurile noastre.

Privea în ochii ei ca şi când i-ar fi găsit cu adevărat frumoşi

o clipă Jess aproape că îl crezu. Apoi își aminti că are multă ‹periență în arta seducției și a flirtului. Probabil că spusese ɛ nenumărate ori același lucru unor nenumărate femei. Dar ·a oricum plăcut să primești un compliment, așa că îi zâmbi spuse:

– Mulțumesc, ești foarte amabil.

– Ba deloc, este adevărul adevărat. Și-acum, că ai auzit totul ɛspre Scoția, nu vrei să-ți povestesc despre Edinburgh? Este n loc pe care chiar că ar trebui să-l vezi într-o zi...

CAPITOLUL 21

În cele din urmă fusese mult mai ușor decât își imaginaseră. useseră nevoiți să meargă în fiecare duminică al biserică prin ỉmeți, dar îl convinseseră fără nicio problemă pe domnul kman să participe la conspirația lor. Era un om blând, în ìrstă, cu fața rotundă și radioasă, iar Jess îl cunoștea de ani de le. O luă deoparte și o întrebă dacă e sigură că asta își dorește adăugă blând:

– N-aș vrea să ști că ești forțată în vreun fel, domnișoară ın Sandt.

Dar Jess reuși să-l liniștească.

– O, nu, domnule Ekman, nu trebuie să fiți îngrijorat. Sunt ɜrfect de acord cu domnul Kinross și știu foarte bine ce fac.

Sau cel puțin așa cred, adăugă ea în sinea ei. Uneori se treba dacă făcuse bine.

Spre încântarea lor, urmară alte câteva viscole, așa că erau gur că nimeni nu se va mira de ce a stat Killian atât de mult Askeberga. Nu avea nicio modalitate să plece, decât poate pe

jos. Nimeni nu era dispus să-i dea cai de sanie, ca să riște să-i vadă cu picioarele rupte. Și nu veneau vești nici de la Gothenburg nici din altă parte. Presupuneau că nimeni nu poate ajunge până la ei, ceea ce era un adevărat noroc.

Sărmana doamnă Forbes era tot bolnavă și la început Jess credea că n-o să scape. Dar bătrâna Edith o vizită din nou și de astă dată lucrurile se schimbară. Femeia nu-și mai precupeți vorbele și îți ținu bătrânei o predică în toată regula despre încăpățânare și despre ceea ce se întâmplă cu cei care nu vor să asculte de sfaturile bune. Rezultatul fusese că doamna Forbes acceptase să fie spălată cu apă rece pe față și să bea diverse fierturi hrănitoare fără prea multe proteste.

– Nu pot să sufăr supa, mormăia ea, dar o înghițea.

Jess și servitoarele ignorau plângerile ei și continuau s-o hrănească în tăcere. În a patra zi fură răsplătite pentru răbdarea lor. Doamna Forbes începu să arate ceva mai bine, spuse chiar și „mulțumesc" o dată sau de două ori.

– Probabil că se simte mai bine, murmură Kerstin. În curând o să și zâmbească, și ăsta chiar că va fi un miracol.

Jess își ascunse un zâmbet și îi spuse doamnei Forbes că toți sunt bucuroși că se simte mai bine.

– Ah, poate că am să fiu în sare să mă ridic în curând din pat ca să nu mai trebuiască să aveți grijă de mine. Știu că ați vrea cu toții să fiu dincolo de Ierihon.

Bătrâna Edith, care întâmplător era de față, se întoarse și se răsti:

– Nici vorbă de ridicat din pat încă mult timp de-acum înainte. Ai să stai în pat până am să-ți spun eu că poți să te ridici. Dacă scoți și numai un deget de la picior afară din pat, o să ai de-a face cu mine. Ești slabă ca o mâță, pentru Dumnezeu!

Fără îndoială că bătrâna Edith avea dreptate. Doamna Forbes era zguduită în continuare de accese puternice de tuse,

care îi storceau şi ultima picătură de energie. Se pare că din cauza lor i se fisurase şi o coastă, căci o durea într-o parte. Îi era greu până şi să ţină o lingură în mână.

– Nu ne deranjezi, o asigura Jess. Gândeşte-te la dumneata, cum să-ţi refaci forţele, nu contează cât timp durează.

În a treia duminică, în 23 decembrie, doamna Forbes arăta mult mai bine.

– Aş vrea să merg la biserică, spuse ea, Crăciunul este aproape.

Jess simţi că i se opreşte inima în loc şi nu mai putea nici să respire. Se năpusti spre ea:

– O, dar nu se poate!

Îşi dădu seama că putea trezi bănuieli, aşa că adăugă repede:

– Nu se poate să mergi atâta drum pe jos, doamnă Forbes, iar vizitiul spune că este încă prea multă zăpadă ca să înhame caii la sanie.

Era o minciună, Jess ştia foarte bine, pentru că o mare parte din zăpadă dispăruse. Dar, deşi putea să se uite pe fereastră, doamna Forbes nu ştia în ce stare sunt drumurile, aşa că Jess nu se temea că se va da de gol.

– Şi-apoi trebuie să fii în puteri ca să serbăm Ajunul, nu-i aşa?

Nu că ar fi fost cine ştie ce sărbătoare, dar Britta pregătea câteva feluri speciale. Jess ştia că va fi multă mâncare, iar pentru doamna Forbes va fi destul de obositor.

– Foarte bine, atunci poate că săptămâna viitoare. Transmite-i salutări din partea mea domnului Ekman.

– Desigur.

Jess dădu drumul aerului din piept, blocat acolo cât timp îşi ţinuse respiraţia, iar inima îşi reluă ritmul normal. Mulţumi în gând lui Dumnezeu.

Când porni împreună cu Killian spre biserică, Jess simţi un

fior de teamă. Killian observă, căci îl ţinea de braţ, şi îşi puse mâna pe braţul ei, strângând-o uşor ca s-o liniştească.

– Nu te teme, sunt sigur că totul va merge bine. Dacă nu i-a spus nimeni doamnei Forbes până acum, suntem salvaţi.

– Ştiu. Dar parcă tot văd pe cineva care soseşte la biserică exact în momentul în care trebuie să ne căsătorim şi ne opreşte. Este aşa de umilitor!

Killian zâmbi.

– Nimeni nu ne cunoaşte suficient de bine ca să aibă obiecţii, nu-i aşa? Şi mă îndoiesc că va veni cineva de la Gothenburg în mijlocul liturghiei. Dacă vine cineva, se duce la conac şi aşteaptă acolo. Nu te mai agita, totul va fi bine.

Jess încuviinţă din cap şi încercă să-şi alunge temerile, dar nu se putu abţine să nu întrebe cu o voce mică:

– Nu... nu-ţi pare rău că ai fost de acord să faci asta cu mine? Adică o mie cinci sute de *daler* de argint nu e cine ştie ce sumă. Ai fi putut să nimereşti mai bine.

Killian se opri şi îi lăsă pe servitorii care mergeau în urma lor să-i depăşească şi abia după aceea vorbi. Luă ambele mâini ale lui Jess între ale sale – simţea căldura lor prin mănuşi – şi o privi drept în ochi:

– Jessamijn, dacă n-aş fi vrut să mă însor cu tine, crede-mă, n-aş fi acum aici. Dacă tu ai anumite îndoieli, atunci spune aşa şi anulăm totul. Dacă nu, hai să mergem.

– Da... eu... Killian, scuză-mă, am vrut să fiu sigură.

– Ei bine, nu-ţi mai face griji. Totul va fi bine. Ai încredere în mine.

Killian îi oferi încă o dată braţul logodnicei sale şi se miră el singur cum de este aşa de convins, când, de fapt, el era cel care avea anumite îndoieli. Se trezise în dimineaţa aceasta şi se întrebase se naiba face, se însoară cu o fată fără consimţământul familiei şi încă cu una care ar putea să-i aducă mai

multe necazuri decât merita. Şi asta tocmai când se pregătea să pornească la drum într-o călătorie atât de lungă şi, fără îndoială, şi primejdioasă.

Trebuie să fie nebun!

Dar, când se uita la Jess, îi revenea certitudinea că face ceea ce trebuie. Era suficient să vadă o expresie de nelinişte pe faţa ei şi simţea o nevoie urgentă să o protejeze. Fergusson se purtase urât cu ea, şi Killian era singura ei speranţă de scăpare. Cum o putea dezamăgi când avea atâta nevoie de el?

Şi-apoi ce contează cu cine se însura, la urma urmelor? Oricum nu avea de gând să-l lase pe bunicul lui să aleagă o mireasă pentru el şi, cum nu se îndrăgostise niciodată până peste cap de nimeni, putea foarte bine să se însoare şi cu Jessamijn. Cel puţin nu putea fi acuzat că o face din scopuri mercantile. Aşa cum spusese foarte corect şi ea, o mie cinci sute de *daler* nu era deloc o sumă astronomică. De fapt strânsese el singur mult mai mult la jocurile de noroc.

Ajuns în faţa bisericii, se opri şi îi lăsă pe toţi ceilalţi să intre înaintea lui, aşa cum îi spusese domnul Ekman. O luă de mână pe Jess, care tremura, şi se aplecă zâmbind s-o sărute pe buze, ca s-o convingă şi ca să se convingă că nu făceau o mare greşeală.

– Eşti gata? întrebă el şi intrară împreună în biserică.

Afară începuse să ningă din nou. Fulgii mari, tăcuţi erau rari şi pluteau liniştiţi spre pământ, mângâind cu moliciunea lor tot ce întâlneau în cale. Jess nu trăsese perdelele de tot, ca să-i vadă cum strălucesc în lumina lunii. Era o privelişte minunată şi nu voia s-o piardă, pe de altă parte era sigură că nu va putea oricum să doarmă, după evenimentele din acea zi.

Era măritată. Era doamna Kinross.

Parcă nu era aievea, dar era. Ca să fie sigură, pipăi inelul pe care i-l pusese Killian pe deget. Era inelul lui cu pecete şi era

cam mare, dar fusese singurul pe care îl avusese la îndemână atunci.

– Am să-ţi cumpăr altul imediat ce ne întoarcem la Gothenburg, îi promisese el. Deocamdată o să ne descurcăm cu acesta, îmi pare rău.

Lui Jess nu-i păsa. Dacă avea sau nu un inel de căsătorie potrivit – asta era cea mai mică dintre grijile ei. Se simţise extrem de emoţionată în dimineaţa aceasta, când stătea alături de Killian în faţa domnului Ekman şi nu înţelegea de ce. Era o simplă înţelegere de afaceri, fără nimic romantic, în ciuda săruturilor pe care şi le dăduseră înainte de eveniment. Şi totuşi... O parte din sufletul ei şi-ar fi dorit să fie mai mult, mult mai mult.

Nu fi aşa de proastă, îşi spuse ea. Killian voia banii ei, iar ea voia la fel de mult să scape de Robert şi împreună aveau să-şi atingă scopurile. Atât, şi nimic mai mult. Numai proştii se căsătoresc din dragoste şi n-a văzut şi ea singură ce se întâmplă când te îndrăgosteşti? Să crezi în şoaptele dulci ale unor ticăloşi precum Karl nu înseamnă altceva decât lacrimi şi dureri de cap. Nu, e mult mai bine să te căsătoreşti din alte motive, fără să fie niciun fel de sentimente.

Oftă şi închise ochii, încercând să adoarmă. Viaţa nu este niciodată aşa cum îţi închipui că a fi, dar cel puţin căsătoria cu Killian va fi cel puţin interesantă, ca să nu spună mai mult. Avea sentimentul că viaţa alături de el nu va fi niciodată plicticoasă.

Bârnele casei vechi pocneau din când în când, încercând să se adapteze la frigul care pătrundea prin toate crăpăturile. Scândurile pardoselii gemeau de parcă ar fi purtat încă povara a sute de picioare, dispărute de mult. Pilota de deasupra cearşafurilor şi păturilor ţinea curenţii reci departe, şi Jess se îngropă adânc sub ele, delectându-se cu căldura şi confortul. Era obişnuită cu zgomotele de la Askeberga. Legănată de ele,

ajunse curând într-o stare incertă dintre veghe şi somn, când nu poţi şti exact ce este realitate şi ce este vis.

Când o scândură scârţâi în apropiere de patul ei, nu reacţionă, oftă doar cu satisfacţie. Câteva clipe mai târziu însă un curent de aer rece intră în sanctuarul ei, urmat de un trup care se strecură atât de repede în pat, încât nici măcar nu apucă să protesteze. Jess deschise gura să ţipe, dar o mână o acoperi imediat înainte ca sunetul să-i pornească din gât. Deschise ochii larg.

– Şşşt, sunt eu.

Cuvintele lui Killian nu erau necesare, ştiuse că este el chiar înainte să deschidă gura. Se înspăimântă când descoperi că îl recunoştea deja după miros şi îl găsea încântător. Trupul ei reacţionă la prezenţa lui alături de ea printr-un tremur brusc, şi Jess strânse din dinţi, furioasă pe ea însăşi. Se dusese pe apa sâmbetei hotărârea ei fermă de a se ţine departe de el!

Killian îşi luă mâna de pe gura ei, fiind sigur că n-o să dea alarma, şi Jess îşi revărsă furia într-o şoaptă mânioasă:

– Ce faci aici? Ai fost de acord să ne căsătorim numai formal!

Îl vedea foarte clar în raza de lumină care pătrunde prin deschizătura dintre perdele şi încercă să se tragă mai departe de el, spre marginea patului. Dar Killian o opri punându-şi ambele braţe în jurul ei şi, fără să-i răspundă la întrebare, o sărută lung.

Ieşind aproape sufocată din sărutarea lui, încercă să-l dojenească din nou, dar Killian îi puse un deget pe buze şi o făcu să tacă.

– Trebuia să vin, şopti el. Trebuie să terminăm ce-am început în dimineaţa asta, altfel nu este legal.

– Ce? Dar... nu! Ai semnat un contract, îţi aminteşti?

Killian zâmbi şi începu s-o acopere cu săruturi pe obraji, pe nas şi pe gură, în timp ce murmura mângâietor:

– Ştiu, ştiu, dar până şi tu trebuie să recunoşti că, dacă nu

ne consumăm căsătoria, Fergusson o poate anula. Şi nu vrei asta, nu-i aşa? Trebuie să nu poată face nimic, altfel va găsi o modalitate de a păstra banii. Numai o dată, asta e tot, după aceea nu va mai avea nicio putere.

– Presupun că ai dreptate, dar...

– Şi cred că îmi amintesc că ne putem consuma căsătoria dacă doreşti.

Degetele lui alunecau încet în josul cămăşii ei de noapte, care se descheiase cumva la gât, şi îi mângâie un sân, trimiţându-i unde de şoc până jos, în vârful degetelor de la picioare.

– Eşti sigură că nu doreşti? şopti el, în timp ce buzele lui moi urmau traseul mâinii şi îi ardeau sfârcurile prin materialul subţire, după care le mângâie direct cu limba.

Jess simţea că se dizolvă, pentru că trupul ei nu manifesta nicio dorinţă să scape din această încercare. Mâna lui cobora acum mai jos, în timp ce cu gura continua să facă miracole la sâni. Jess uită toate motivele pentru care nu dorea să consume căsătoria, cu excepţia unuia:

– Nu, stai, Killian, te rog! Nu putem face asta. Dacă rămân însărcinată? Nu vreau să rămân văduvă cu un copil de crescut dacă ţi se întâmplă ceva în timpul călătoriei. Ar fi prea mult.

– Nu se întâmplă aşa de repede. O facem numai o dată şi sunt lucruri pe care pot să le fac ca să nu rămâi însărcinată. Ai încredere în mine.

O sărută din nou pe gură, împiedicând-o astfel să exprime alte proteste, iar adevărul era că nici ea nu voia să se oprească. Trupul ei ţipa după ceva, nu ştia exact după ce anume, dar numai el putea să-i dea acel ceva. Îl dorea cu disperare. Săptămânile petrecute alături de el, cu simţurile excitate mai tot timpul, îi creaseră dorinţa să ştie mai mult. Aceasta era ocazia să afle ce este. Nu se putea opune.

Degetele lui o mângâiau pe interiorul coapselor, după ce o

făcuse cumva să se răsucească în loc, fără ca ea să-şi fi dat seama. Când îi găsi locul cel mai sensibil, lui Jess aproape că îi veni să ţipe, atât de puternică era senzaţia pe care o crea înlăuntrul ei. Aceasta creştea treptat apoi dispărea, după cum degetele lui se apropiau sau se depărtau în timp ce îl auzea murmurând cuvinte de iubire. Îşi dădu seama că îl crede.

– Eşti aşa de frumoasă. Aşa este bine, relaxează-te şi lasă-mă să-ţi dăruiesc plăcerea, nu ai de ce să te temi, ştii că îţi doreşti asta la fel de mult ca şi mine, iubito. Te doresc, numai pe tine, numai pe tine...

Cu un oftat pe jumătate de protest, pe jumătate de plăcere, Jess se lăsă în voia plăcerii. Îi permise să facă tot ce dorea, până când se aşeză deasupra ei şi intră dintr-o mişcare rapidă. Ca şi când ar fi ştiut că o să strige, îi pusese mâna pe gură ca să înăbuşe ţipătul, dar Jess deschise ochii, iar farmecul se rupse din cauza durerii care străbătea prin ceaţa plăcerii.

– Killian, eu...

– Şşşt, iubito, aşteaptă o clipă!

Rămase tăcut în ea, băgă un deget între ei şi regăsi locul acela care îi făcuse atâta plăcere mai înainte. Treptat, senzaţia de plăcere începu să o inunde din nou. Când Killian se mişcă iarăşi într-un ritm lent, disconfortul dispăruse.

Trupul ei ştia singur ce trebuie să facă acum şi Jess se lăsă condusă într-un crescendo tot mai rapid, care se încheie cu un val puternic de senzaţii, în timp ce mintea i se sfărâma în mii de cioburi. Îi venea să strige din nou – de astă dată de plăcere –, dar Killian îi acoperi gura cu gura lui şi îşi înghiţiră reciproc ţipetele.

După ce se termină totul, o luă în braţe, înfăşură cearşafurile şi păturile în jurul lor ca într-un cocon şi o ţinu aşa până când respiraţiile le reveniră la normal. La început, Jess se simţi foarte bine şi ar fi vrut să rămână aşa, dar, când îşi reveni, începu să aibă remuşcări.

Se întâmplase aşadar exact ceea ce nu dorise – căzuse sub vraja bărbatului, incapabilă să i se opună în niciun fel. Îl lăsase pe Killian să facă tot ce dorise cu ea, fusese pregătită să execute fiecare ordin al lui, numai să nu se oprească din ceea ce făcea. Fusese absolut neputincioasă, ca să spunem drept, la fel de neputincioasă ca şi mama ei în faţa lui Robert.

Acum înţelese puterea pe care o exercita tatăl ei vitreg asupra mamei ei. Dacă asta îi făcea şi ei, înţelegea foarte bine că o femeie atât de slabă ca mama ei nu era în stare să-i refuze nimic. Dar Jess era făcută dintr-un aluat mai dur şi lucrul acesta nu trebuia să se mai întâmple niciodată.

– Acum trebuie să pleci, Killian, murmură ea.

– Ce? Vocea lui era somnoroasă şi mulţumită. Aproape că auzea zâmbetul victorios din glasul lui – câştigase! Dar numai de astă dată, îşi promise ea.

– Am spus că trebuie să te duci înapoi, la tine în cameră. S-a terminat. Căsătoria noastră este acum legală în toate privinţele, aşa că nu mai este nevoie să rămâi aici.

Killian se încruntă la ea.

– Nu vrei să mai încercăm o dată? Întotdeauna e mai bine a doua oară.

Întinse o mână ca să-i cuprindă un sân, dar ea îl împinse la o parte, în pofida bucuriei pe care i-o oferise chiar şi această mângâiere fugară.

– Nu. Nu mi-a plăcut şi nu vreau s-o mai fac încă o dată. Ai spus că o dată este suficient. Dacă nu pleci acum, am să ţip.

Killian se ridică în capul oaselor şi privi furios la ea.

– Pe dracu', nu ţi-a plăcut! Minţi!

Jess se ridică şi ea în şezut, ignorând fiorul care o străbătu când aerul rece al nopţii îi lovi umărul gol.

– N-ai de unde să ştii ce-am simţit, aşa că va trebui să mă crezi pe cuvânt. Acum te rog să pleci şi să nu mai vii. Avem o înţelegere de afaceri şi ai semnat un contract în acest sens. Te

rog să-l respecţi!

Killian o privea drept în ochi, ca când ar fi putut vedea până în sufletul ei, iar Jess se temea că într-adevăr vede.

– Nu înţeleg ce aiureală ţi-ai mai băgat în cap de astă dată, dar ştiu sigur că minţi şi pot să-ţi dovedesc. Dar nu stau acolo unde nu sunt dorit, aşa că facem cum vrei tu. Data viitoare când vei dori să cunoşti plăcerea, va trebui să mă rogi. Eu n-am să vin să cerşesc.

Îşi înhăţă cu mişcări smucite cămaşa de noapte şi şi-o trase peste cap. Jess auzi că se rupsese, dar Killian nu părea să fi observat. După ce îi aruncă încă o privire pătrunzătoare, păşi apăsat spre uşă şi dispăru la fel de silenţios cum apăruse.

Jess îşi strânse cuverturile mai bine în jur, tremurând de emoţie şi de frig. Lacrimile i se adunaseră în colţul ochilor, dar le şterse cu un gest nervos.

Şi ce dacă avea dreptate? Şi ce dacă îi plăcuse enorm să facă dragoste cu el? Nu-i putea permite să aibă un asemenea ascendent asupra ei. Ar fi fost primul pas, şi după aceea, până să se dezmeticească, ar fi pus stăpânire pe tot şi ar fi controlat totul la fel ca Robert. Trebuia să fie fermă.

Atunci de ce simţea că i se sfâşie inima de durere?

Killian era furios pe el însuşi.

Ar fi trebuit să aibă mai multă răbdare şi să-i lase mai mult timp să se obişnuiască cu faptul că are un bărat în pat. La urma urmelor, era virgină, o fată complet inocentă. Iar el se repezise ca un taur şi o tratase la fel ca pe oricare altă femeie. Aşa cum le făcea plăcere femeilor cu experienţă.

– La naiba! murmură el, lovind perna cu pumnul, de frustrare.

Dar putea să jure că îi plăcuse şi ei. Poate că fusese prea copleşitor? Pentru cineva care probabil nu văzuse niciodată un bărbat în pielea goală, ceea ce făcuseră ei putea să pară

dezgustător sau imoral sau... nu ştia cum altfel.

Dar nu! Fusese foarte mulţumită după aceea, putea să jure. Numai după ce avusese timp să se gândească îi ceruse să plece. Ceva o speriase. Sau poate nu fusese el pe placul ei?

Aproape că îi veni să râdă cu voce tare. Ei bine, ar fi fost o premieră. Ce ironie a sorţii dacă singura femeie care nu-l dorea era tocmai cea cu care se însurase. *Noroc la cărţi, nenoroc în dragoste...* Proverbul acesta stupid îi veni în minte, şi Killian se încruntă pe întuneric. Era o prostie.

Oricum ar fi fost, acum avea o soţie care nu-l dorea la ea în pat. Fusese atât de sigur că va reuşi s-o convingă să rupă înţelegerea aceea caraghioasă pe care o făcuseră! Dar se pare că se înşelase. Nu avea rost să mai rămână la Askeberga. Putea foarte bine să se ducă înapoi, la Gothenburg, s-o înfrunte pe soacra lui şi pe soţul acesteia şi să scoată de la ei banii care i se cuveneau. Nu, lui şi lui Jessamijn. Soţia lui îşi avea partea ei, asta trebuia să admită.

Scrâşni din dinţi de frustrare. Nu aşa îşi imaginase noaptea nunţii, nu, deloc! Dar, aşa cum îi spusese soţiei sale – cuvântul acesta îl făcu să respire adânc –, refuza să rămână acolo unde nu era dorit. Mâine-dimineaţă va pleca, indiferent că sunt sau nu troiene pe drum.

CAPITOLUL 22

Gothenburg, Suedia

– Domnule Kinross, ce mă bucur să vă revăd! Am crezut că aţi păţit ceva.

Doamna Ljung era extrem de bucuroasă să-şi vadă

protejatul înapoi şi îl pofti în casă zâmbind.

– Şi ai şi un musafir. Te aşteaptă de câteva zile şi n-am ştiut ce să-i spun.

– Un musafir?

Killian era obosit după drum, pe care îl parcursese în mare viteză, pentru că nu mai erau doamne de care să ţină seama de astă dată. Nu avea niciun chef să socializeze cu nimeni.

– Cine este?

– Un flăcău. Nu ştie suedeză, aşa că n-am putut să vorbim prea mult, dar cred că a înţeles când i-am spus să aştepte. L-am instalat la dumneata în cameră şi i-am dat de mâncare. Sper că am făcut bine?

Killian zâmbi ca s-o liniştească.

– Da, mulţumesc, doamnă Ljung, aţi fost foarte amabilă. Cred că ştiu cine este, deşi nu înţeleg ce caută aici, n-ar trebui să fie, dar este aproape rudă cu mine.

Urcă scara până la etaj luând treptele câte două odată şi, exact aşa cum bănuia, îl găsi pe Adair şezând în faţa sobei cu ochii aţintiţi la flăcări.

Când auzi uşa, tânărul se întoarse. Un zâmbet larg i se întinse pe faţă, şi ochii de culoarea chihlimbarului se luminară.

– Domnule Kinross, v-aţi întors, în sfârşit! Mi-era teamă că aţi murit!

– Încă nu, banditule! Deşi acolo unde am fost era atât de frig că puteai să mori îngheţat. Dar tu ce faci aici? Nu ţi-am trimis vorbă să vii şi credeam că ne-am înţeles că aştepţi până…

– Da, îl întrerupse Adair, dar a trebuit să vin. Am auzit că unul dintre oamenii vărului dumneavoastră şi-a cumpărat bilet pentru Suedia. Când i-am spus asta prietenului dumneavoastră, a zis că cel mai bun lucru este să vin să vă spun, ca să fiţi prevenit. Nu ştiam sigur de ce vine încoace, dar nu poate fi cu gând bun. Mai ales când l-am văzut că a luat o pungă mare cu

bani de la vărul dumneavoastră.

– Înţeleg.

Killian dădu din cap exasperat. Farquhar ăsta nu avea de gând să renunţe niciodată! Va trebui să se răfuiască o dată pentru totdeauna cu vărul său, ca să înceteze cu intrigile. Asta dacă o să se mai întoarcă teafăr şi nevătămat din China, fireşte. Oftă şi se duse să se aşeze alături de Adair în faţa sobei de faianţă şi întinse mâinile spre ea să se încălzească. Nu-şi mai simţise degetele de câtva timp şi acum reveneau la viaţă cu mici înţepături dureroase.

– În orice caz, îţi mulţumesc. Cel puţin acum ştiu că trebuie să mă păzesc. Mă întreb dacă omul vine aici numai ca să-mi pună beţe-n roate sau vrea să-mi facă vreun rău fizic?

– Dacă mă întrebaţi pe mine, pot să spun că arată ca un ticălos ucigaş. Se numeşte Allan. Am mai întrebat despre el pe ici, pe colo şi e un om cu care n-aş vrea să am nimic de-a face. N-am auzit decât lucruri rele despre el.

– Numai asta îmi mai lipsea acum. Ca şi când n-aş fi avut destule necazuri şi-aşa…

– Aveţi necazuri, domnule Kinross? întrebă Adair tot numai urechi, ştiind că de obicei doar el îi făcea necazuri.

– Şi încă cum. Am să-ţi povestesc imediat, dar acum cred că am auzit-o pe doamna Ljung. Vine sus să ne aducă cina. Dacă este cumva supa ei de mazăre, jur că am s-o iubesc pentru totdeauna.

În dimineaţa următoare, Killian se duse la depozit pe alt drum decât de obicei. Ca o măsură de prevedere în plus, Adair mergea la câţiva paşi în urma lui, privind în stânga şi-n dreapta tot timpul. Killian se îndoia că individul ăsta, Allan, o să-l atace în plină zi, dar, întrucât nu ştia ce are de gând, decise că este mai bine să fie cu băgare de seamă.

Era încă foarte devreme şi depozitul era pustiu. Când intră

în birou, îl găsi pe Holm deja acolo, cu umerii aplecaţi peste un registru.

– A, bună dimineaţa! Ştiam eu că o să vii înaintea mea!

– Kinross! Unde naiba ai fost până acum? Am auzit că au fost căderi masive de zăpadă pe continent, dar cu siguranţă că ai fi putut să vii mai devreme.

Holm privea dezaprobator la el, ca şi când Killian ar fi chiulit de la muncă, aşa cum considera, chiar dacă avusese un motiv întemeiat.

– Nu, până acum a fost imposibil. Îmi pare rău, asta este situaţia. Şi au mai fost şi alte motive pentru care n-am putut să plec.

– Alte motive?

– Da, hm, domnul Fergusson vine aici în dimineaţa asta? Trebuie să vorbesc ceva cu el. Este în legătură cu fiica lui vitregă. A, şi doamna Forbes. A fost foarte rău bolnavă.

– Jess e bolnavă?

– Nu, nu ea, doamna Forbes. A luat tuse convulsivă şi s-a transformat în pneumonie, dar acum e ceva mai bine. Însă e încă foarte slăbită.

– Slavă Domnului! Credeam că am pierdut încă un suflet, sărmana de ea!

– Încă unul? era rândul lui Killian să ridice din sprâncene.

– A, desigur, nu ai de unde să ştii. Micul James... Îmi pare rău, nu a supravieţuit. E atât de trist. Nu era suficient de puternic.

Holm clătină din cap şi privi în jos, copleşit de emoţie.

– O, nu! Jessamijn o să fie distrusă. Mi-a spus cât de mult îi iubeşte pe fraţiorii ei.

– Da, dar nu se compară cu ceea ce simte mama lor. Sărmana de ea este zdrobită şi adevărul este că şi domnul Fergusson este foarte profund afectat. Nici n-a mai dat pe la depozit de peste două săptămâni. Aşa că nu cred că ai să-l vezi astăzi aici.

Killian se aşeză jos, începând să-şi dea seama cât de dificil va fi să se ducă şi să-i dea lui Fergusson vestea că se însurase cu Jessamijn. În ziua care urmase după căsătoria lor se puseseră de acord în propoziţii scurte şi reci că Killian se va întoarce la Gothenburg să dea ochii cu tatăl vitreg al lui Jess înainte să se întoarcă şi s-o ia ca s-o ducă înapoi la Gothenburg. Cum doamna Forbes nu se simţea suficient de bine ca să călătorească, Jess se gândise că este mai bine să rămână pe loc. Dar cum putea să le dea vestea acum, când mama lui Jess şi tatăl ei vitreg aveau alte lucruri în minte?

Holm se ridicase şi venise la Killian, să-i pună o mână pe umăr.

– Ce s-a întâmplat? Pari foarte abătut, dar abia îl cunoşteai pe cel mic!

– Ce? A, nu, nu de asta... Chestiunea este că voiam să-l informez mai întâi pe domnul Fergusson, dar pot să-ţi spun şi dumitale. Jessamijn şi cu mine ne-am căsătorit.

Holm rămase cu gura căscată.

– V-aţi căsătorit? Dar spuneai că nu te interesează fata.

– Nu mă interesa. Adică nu în felul acesta, dar m-a rugat s-o ajut. A spus că este singura posibilitate să scape de domnul Fergusson, pentru că n-o va lăsa să se mărite cu nimeni. Şi cum doamna Forbes era aşa de tare bolnavă, n-a avut cine să ne oprească.

Holm privea năucit la el.

– Nu ai de ce să te uiţi aşa la mine. Jur că nu m-am însurat cu ea pentru bani. Ce naiba, sunt moştenitorul domeniului Rosyth. N-am nevoie de zestrea ei amărâtă!

Holm păru să reflecteze o clipă la asta.

– Îmi cer scuze, spuse el. Ştiu că nu eşti aşa de frivol cum păreai la început şi am început să te plac foarte mult. Îmi pare rău, dar a fost un şoc pentru mine. Probabil că te-am judecat greşit.

Killian scutură din cap şi îşi trecu degetele prin păr, închizând ochii.

– Nu, te rog să nu te scuzi. Nu sunt un sfânt. De fapt, nici eu singur nu pot să-mi explic. Dar... uite că s-a întâmplat. Iar acum trebuie să-i spun domnului Fergusson.

Holm rămăsese pe gânduri.

– N-ai putea să aştepţi un timp? Adică dacă nu s-a întors şi Jessamijn cu tine!

– Nu, a rămas la Askeberga. Am spus că mă duc s-o iau după ce se mai liniştesc lucrurile aici.

Holm zâmbi trist.

– Asta poate să mai dureze ceva timp. Problema este că am făcut şi eu câteva cercetări. Îţi aminteşti că mi-ai spus ceva de domnul Milner înainte să pleci? Ei bine, se pare că are ce să ascundă. O amantă şi câţiva copii nelegitimi, ca să fim mai exacţi.

Killian clipi.

– Cum ai aflat?

– Am spionat. Nu fac asta în mod normal, dar mi se părea important. Holm ridică din umeri. L-am urmărit de câteva ori. De fapt, am fost chiar surprins că a putut să ţină secretul ăsta atâta timp, căci nu se ferea prea tare.

– Dar nu mai ştie nimeni altcineva?

– Nu cred. Adică, în afară de domnul Fergusson, fireşte.

– Da. Aşadar, am avut dreptate, dar ce conspiraţie au pus la cale? Asta este ceea ce nu înţeleg.

– Nici eu. Păcat că nu putem să căutăm mai temeinic prin biroul domnului Fergusson, dar nu puteam să-i cer lui Jessamijn să facă aşa ceva. Trebuie să aibă o ascunzătoare secretă pe undeva. S-ar putea să fie mai multe indicii.

Killian zâmbi.

– O, nu este nevoie s-o băgăm pe Jess în aşa ceva, pentru că ştiu exact persoana care ne poate ajuta. Stai puţin, dă-mi

voie să ţi-o prezint.

Puţin mai târziu, Holm făcu cunoştinţă cu Adair. Deşi avu la început anumite îndoieli, se convinse curând că băiatul poate să-i ajute. Ca demonstraţie, Adair scoase la iveală ceasul de buzunar al lui Holm, pe care Killian îi spusese să-l fure cu prima ocazie.

– Vezi este iute ca fulgerul, spuse mândru Killian, îndemnându-l pe Adair să dea ceasul înapoi. Dacă e cineva care poate face treaba asta, acela este Adair.

– N-ar trebui să te las să rişti. Dacă îl prinde domnul Fergusson asupra faptului? Îl dă pe mâna celui mai apropiat judecător, şi pedeapsa este foarte severă.

– Nu vă faceţi griji, domnu', că nu mă prinde nimeni, spuse Adair plin de încredere. Dacă vine cineva, sar pe geam. Las întotdeauna fereastra deschisă, ca să pot fugi.

Holm clătină din cap, dar în cele din urmă căzură de acord ca Adair să încerce chiar în noaptea aceea.

– Acum ar fi bine să stai ascuns un timp, spuse Holm. Du-te înapoi la doamna Ljung şi rămâi acolo. Am să vin eu la dumneata mâine-dimineaţă şi, dacă aţi găsit ceva, poţi să-mi arăţi atunci.

– De acord.

Killian şi Adair dădură să plece, dar Killian îşi aminti ceva.

– O, încă ceva, domnule Holm! Vă rog foarte mult, dacă mă caută vreun scoţian, te rog să-i spui că am plecat deja în China?

– Dacă aşa vrei. Dar de ce?

– E o poveste lungă. Am să-ţi spun altă dată, dar ţi-aş fi recunoscător pentru ajutor. Mulţumesc.

Noaptea era foarte întunecoasă, iar Killian şi Adair se îmbrăcaseră în negru ca să se confunde cât mai bine cu umbrele. Afară nu era nici ţipenie de om, numai din când în când câte un chefliu întârziat care cânta piţigăiat. Ajunseră la

locuinţa familiei Fergusson fără să-i vadă nimeni. Adair mergea cu cincizeci de paşi în urma lui Killian şi se întâlniră în curte, chiar în spatele porţii.

– Nu ne-a urmărit nimeni? Killian se uită de jur împrejur să fie sigur că drumul e liber.

– Nu. Ţi-am spus că l-am văzut pe Allan dormind la han ceva mai devreme. A băut mult şi nu se mai duce nicăieri pe o noapte rece ca asta.

Killian îşi reprimă un fior, căci nu se simţea foarte sigur.

– Sper să ai dreptate. Acum eşti sigur că ţii minte ce ţi-am spus despre planul casei?

– Da, nu-ţi face griji, domnu' Kinross. Mă descurc. Aşteaptă aici, sub fereastră, şi, dacă sar afară, să fugi cât te ţin picioarele.

Părea destul de simplu, dar Killian avea încă şi mai multe reţineri decât îi spusese lui Holm. De regulă nu i-ar fi permis niciodată lui Adair să intre prin efracţie în casa cuiva, ci numai să meargă în urma lui şi să deschidă bine ochii, dar de astă dată era altceva. Tot viitorul lui era în joc.

Stătea ghemuit sub fereastra biroului şi aştepta, în timp ce Adair se duse spre uşa din spate. Odată ajuns acolo, băiatul meşteri rapid ceva la broască şi apoi dispăru în spatele uşii fără cel mai mic zgomot. Killian îşi muşca buzele şi se ruga să nu i se întâmple nimic băiatului. Dacă păţea ceva, însemna că este din vina lui, iar Killian nu şi-ar fi putut ierta aşa ceva.

I se păru că trecuse o veşnicie până când fereastra de deasupra lui se deschise, şi Adair spuse şuierând:

– Uite, ia astea şi uită-te la ele. Nu ştiu suedeză, dar mi s-au părut importante.

Un teanc de hârtii alunecă în mâinile deschise ale lui Killian.

– Aşteaptă aici, dacă nu vine nimeni, şopti el. Mă întorc imediat.

Se duse spre privată şi se închise înăuntru. Scoase din buzunar o mică lanternă şi, încercând să respire cât mai puţin ca să nu se înece cu aerul infect, cercetă hârtiile. Cele mai multe erau contracte oficiale între Fergusson şi alţi negustori pentru diverse lucruri, toate absolut legale, din câte îşi dădea seama Killian. De fapt, nici nu ştia ce spera să găsească – ceva care să-l incrimineze pe Fergusson de afaceri mai puţin curate, în special cu Milner – şi era dezamăgit, dar nu foarte surprins. Însă la fundul teancului găsi ceva mult mai interesant. Respiraţia i se opri în gât, iar inima începu să-i bată cu putere.

Era un document oficial scris în suedeză şi sus scria cu litere mari în latină: *Testamente. Aaron Vilhelm van Sandt. Anno Domini 1725.*

Killian ştia deja destulă suedeză ca să înţeleagă cele mai multe lucruri. Deşi documentul era redactat în termeni juridici complicaţi, înţelese ce cuprindea, chiar dacă nu cuvânt cu cuvânt. Sări peste partea de la început a testamentului, unde erau frazele obişnuite în legătură cu faptul că este sănătos la cap etc., studie cu atenţie partea în care se vorbea despre testarea bunurilor.

...och till min Dotter Jessamijn Katrijna van Sandt överlåtes härmed full kontroll av Messrs. Van Sandt & Fergusson, på villkor att hon låter sig tillrådogivas av Herr Robert Fergusson i den mån hon behöver tills dess hon når en ålder av tjugo-fem år eller ingår giftermål. Vid sådant tillfälle skola halva denna firma tillhöra henne och halva hennes make och de två skola råda över allt gemensamt...

Simţea că i se învârteşte capul. Dacă înţelegea corect, întreaga companie îi aparţinea direct lui Jessamijn, iar, dacă se căsătorea, jumătate din ea îi rămânea tot ei şi jumătate revenea soţului ei, adică lui. Se lăsă cu zgomot pe scaunul privatei,

uitând pentru moment unde se află.

– Dumnezeule mare! murmură el. Nu e de mirare că omul nu voia ca Jessamijn să-şi bage nasul în afacerile lui.

Testamentul continua cu diverse alte clauze, dar, din câte înţelesese Killian, Robert Fergusson era menţionat numai în calitate de consilier, atât, şi nimic altceva. Nu avea niciun drept asupra companiei. Era uluit de ce aflase şi totul îi devenise acum cât se poate de clar. Fergusson reuşise cumva să ţină totul secret şi preluase compania pe numele lui. Dar cum se putea aşa ceva? Nu exista altă explicaţie decât că nu fusese autentificat niciodată, iar Fergusson îi arătase lui Milner altul fals şi îl şantajase ca să-l declare legal. Nimeni altcineva în afară de Jessamijn nu pusese la îndoială acţiunile lui. Toată lumea credea că are dreptul să conducă afacerea aşa cum doreşte, şi căsătoria cu văduva fusese o lovitură de maestru.

Era revoltător!

Killian îşi reaminti brusc că se află într-o latrină puturoasă şi că sărmanul Adair aşteaptă în birou. Adună restul de hârtii în mare grabă, puse testamentul în buzunar, traversă grădina şi ajunse înapoi sub fereastră.

– Eşti acolo? şopti el.

– Da.

– Pune astea la loc unde le-ai găsit şi ai grijă să nu laşi nicio urmă.

– Sigur că da.

Hârtiile dispărură, şi fereastra se închise cu un clic uşor. Puţin ai târziu, Adair ieşi pe uşa din spate şi ajunse cât putu de repede la Killian.

– Ai găsit ceva de folos?

– Îşi spun mai târziu. Hai să mergem.

Plecară din curte mişcându-se neauziţi, ca nişte animale de pradă. Apoi se întoarseră acasă la Killian fiecare pe alt drum şi se întâlniră în faţa casei doamnei Ljung. Odată ajunşi în

siguranţă înăuntru, Killian respiră adânc şi se prăbuşi pe fotoliu cu un oftat de uşurare.

– Mulţumesc, Adair, te-ai descurcat admirabil, dar să nu mai facem chestia asta prea curând. Parcă m-a bătut cineva. Tensiunea aceea a fost insuportabilă.

Adair zâmbi larg.

– Dar măcar a meritat? Ai găsit ceva?

– O, da. Şi cred că o să-l intereseze foarte tare şi pe domnul Holm, chiar foarte tare.

CAPITOLUL 23

Askeberga, Småland

Trecuseră câteva săptămâni de când plecase Killian şi în fiecare zi Jess se cufunda tot mai mult şi mai mult într-o stare de depresie. Îi lipsea compania lui, îi era dor de zâmbetul lui ştrengăresc şi de felul în care o tachina, dar cel mai mult îi era dor de el. Şi era vina ei că plecase aşa de brusc.

Ştia foarte bine că erau multe treburi de rezolvat la Gothenburg şi că trebuia să-i informeze pe mama şi pe tatăl ei vitreg că se căsătoriseră. Cu toate acestea, se aşteptase să stea ceva mai mult cu ea, ca să se obişnuiască cu gândul că sunt căsătoriţi şi să aibă timp să facă planuri. De exemplu, nu ştia unde va locui cât timp el va fi plecat şi ce ar trebui să facă acum, când era soţia cuiva.

Soţie. Parcă însuşi cuvântul îşi bătea joc de ea.

Ce fel de soţie este asta care îşi alungă soţul din pat în prima noapte? *O soţie prudentă,* încerca ea să-şi spună, dar o voce mică din sufletul ei şoptea că fusese o proastă. Chiar îşi dorise

o căsătorie de convenienţă? Killian îi arătase ce înseamnă să fie soţie cu adevărat, nu numai o înţelegere de afaceri. Deşi tot se mai îndoia de capacitatea lui de a-i rămâne credincios, tot i se părea că este mai bine decât ceea ce îşi închipuia că îşi doreşte, indiferent că trebuia să fie cu el sau cu altul.

Dar acum era prea târziu şi nu mai avea nicio opţiune. Oare se va mai întoarce s-o ia, aşa cum îi promisese? Sau o să rămână la Gothenburg şi o să-şi ia partea din zestrea ei înainte să plece în China? Dacă n-o să-l mai vadă niciodată şi tot ce îi va mai rămâne de la el va fi numele? Doamna Kinross. Îi suna destul de ciudat.

Privea spre cămin, acelaşi în faţa căruia stătuseră de-atâtea ori pe când era şi el la Askeberga, şi ochii i se umplură de lacrimi. Le şterse cu un gest nervos. La ce foloseau lacrimile? Nu, trebuia să profite de situaţie cum putea mai bine şi să se roage la Dumnezeu să-l ţină pe Killian sănătos şi teafăr. Dacă l-ar aduce înapoi din călătorie, poate Jess ar putea cumva să repare lucrurile cu el. Dacă se va întoarce, vor putea s-o ia de la început. Sau nu…

Kerstin, servitoarea, intră în cameră privind pe furiş, şi Jess se încruntă la ea:

– Ce este?

– Britta vrea să vă arate ceva în bucătărie, domnişoară, adică doamnă. Vă rog frumos?

– Acum? Dar e târziu. Ar fi trebuit să-şi termine treaba până acum.

– E ceva mărunt, nu durează decât o clipă.

– O, foarte bine!

Jess nu avea chef să discute despre aprovizionare sau alte asemenea lucruri. Şi, de fapt, nici nu-i era foame, nu-i mai fusese foame de zile întregi. Oftă şi o urmă pe Kerstin la bucătărie, încremenind în prag.

– Bună seara!

Ca şi când ar fi fost adus de gândurile ei, Killian stătea lângă uşa din spate, cu blana lui de urs, insuportabil de chipeş. Chiar mai mult decât îşi amintea ea, deşi era înnegurat la faţă. Îi făcu o plecăciune formală, dar nu se apropie de ea s-o salute şi altfel. Jess simţi că i se scurge tot sângele din vene.

– Killian! De ce te-ai întors? Ai venit să mă iei înapoi?

Dădu afirmativ din cap.

– Da, dar îmi pare rău ca va trebui s-o lăsăm pe doamna Forbes aici.

– De ce? Este încă foarte slăbită, dar, dacă nu mergem prea repede, o să reziste.

– Nu, îmi pare rău, ne întoarcem singuri şi nu trebuie să ştie nimeni.

Jess privea la el nedumerită.

– Nu înţeleg. S-a întâmplat ceva când le-ai spus alor mei?

– Încă nu le-am spus nimic. De fapt, nici nu i-am văzut.

Privi în podea şi îşi drese glasul.

– Îmi pare rău că trebuie să-ţi dau o veste proastă. Fratele tău cel mai mic s-a prăpădit. A fost prea slab ca să supravieţuiască. Îmi pare rău.

Jess auzi un strigăt care parcă venea de departe şi realiză numai foarte vag că este chiar al ei. Îşi duse mâna la gură. Auzea un vâjâit în urechi şi în faţa ochilor îi dansau steluţe negre.

– O, nu, dragul de el! Doamne, Dumnezeule sfinte, nu! Micuţul James...

Jess începu să plângă cu sughiţuri, incapabilă să perceapă cu mintea enormitatea dezastrului.

Killian făcu câţiva paşi înainte şi o cuprinse cu braţul pe după umeri, bătând-o pe spate.

– Îmi pare rău, repetă el cu o voce profundă şi plină de compasiune.

– Ştiam că... că e cam plăpând, dar doctorul a spus... că

numai bebeluşii mor. A spus, a spus...

Nu mai putu să continue, vorbele i se opriseră în gât.

– De regulă, aşa este, dar James era deja slăbit de alte boli sau cel puţin aşa a spus domnul Holm. Copiii sunt făpturi fragile. Doctorul n-a putut să facă nimic. Îmi pare sincer rău, ştiu că l-ai iubit foarte mult.

Jess se simţea reconfortată de prezenţa lui Killian şi acesta o mângâia cu răbdare, murmurându-i vorbe liniştitoare la ureche, până când încetă să mai plângă. Simţea totuşi că există o anumită reţinere între ei, aşa cum nu fusese înainte de noaptea nunţii. Imediat ce reuşi să se stăpânească puţin, se desprinse din îmbrăţişarea lui şi se îndepărtă.

– Săraca mama, cum o să facă faţă unei asemenea lovituri? se întrebă ea tristă, gândindu-se cât de preocupată era Katrijna de copiii ei.

– Nu ştiu. Fără îndoială, timpul va micşora durerea şi îl are oricum pe Ramsay.

– Da, desigur. Trebuie să fie foarte dezorientat, pentru un copil atât de mic e greu de înţeles.

Îşi şterse lacrimile cu dosul palmei şi încercă să respire normal.

– Aşadar, nu i-ai văzut deloc?

– Nu, şi cred că cel mai bine este să ţinem căsătoria noastră încă secretă. Domnul Holm ştie şi este de acord, dar mai sunt şi alte chestiuni pe care trebuie să le discutăm. Dar nu acum, căci trebuie să plecăm imediat se luminează de ziuă. Poţi să-ţi faci bagajele în noaptea asta? Scrie-i un bilet doamnei Forbes şi spune-i că ai plecat, pentru că nu mai suporţi să fii exilată şi vrei să-ţi faci viaţa în altă parte. Nu-i spune unde ne ducem, în felul acesta nu va putea să spună nimănui. Sunt sigură că Fergusson va trimite după ea.

– Dar de ce nu poate veni cu noi?

– Îţi explic mâine. Nu vrem să ştie nimeni că suntem în

Gothenburg şi nu-i spune nici că am venit aici. Am să dorm în grajd cu băieţii de-acolo noaptea asta. I-am plătit ca să-şi ţină gura. De acord?

– Foarte bine, dacă tu crez că aşa trebuie.

– Da. Atunci ne vedem mâine.

Spunând aceasta plecă, iar Jess privi în urma lui cu gândurile răvăşite.

Britta intră în bucătărie, şi Jess se întoarse spre ea.

– Ai auzit ce-am vorbit?

– Câte ceva, dar n-am să spun nimănui. Sunt convinsă că domnul Kinross ştie ce face. Să vă ajut să faceţi bagajele?

Jess oftă.

– Da, te rog. Trebuie să le facem în linişte, deşi cred că doamna Forbes a adormit deja.

Ar fi vrut să poată avea în soţul ei tot atât de multă încredere cum avea în mod clar Britta. De ce toate secretele astea?

– Aşadar, după cum vezi, întreaga companie este doar a noastră, mai puţin zece procente pe care tatăl tău i le-a dat lui Fergusson când a devenit partener junior la firmă. Putem să facem ce vrem cu ea. Este a noastră.

Erau din nou în sanie, deşi de astă dată între ei era o distanţă de peste treizeci de centimetri. Jess se gândea cu nostalgie la ultimul drum pe care îl făcuseră împreună şi când el îi ţinuse de cald în blana de urs. Alungă gândurile acestea tulburătoare şi se concentră pe veştile primite.

– Ştiam eu că ascunde ceva. Lovi cu palma bancheta de lângă ea, cuprinsă de furie. Şi eram sigură că tata nu i-ar fi lăsat nici în ruptul capului compania mamei mele. Dar Robert a fost atât de convingător şi de plauzibil când mi-a povestit, că aproape că m-a făcut să cred.

Jess simţea că o ia cu ameţeală după tot ce îi spusese Killian. Pe de-o parte era entuziasmată, pe de alte parte voia

trimisese un ucigaş plătit.

– Dar ce legătură are asta cu mine? întrebă ea nedumerită.

– Dacă Allan află că am o soţie, s-ar putea să decidă să-ţi facă rău ţie în vreun fel. Cine ştie? Oricum, Farquhar n-o să fie deloc încântat să audă această noutate, de asta poţi fi sigură. Nu are de unde să ştie că este numai o înţelegere de afaceri. Şi orice copil al meu ar fi încă o piedică în calea planurilor lui.

– De fapt, chiar voia să vorbesc cu tine despre asta.

Jess inspiră adânc şi încercă să-şi adune curajul pentru a-i spune că greşise când insistase să respecte ad litteram contractul, dar Killian ridică o mână şi o opri.

– Nu-ţi face griji, ţi-ai exprimat foarte clar punctul de vedere şi n-am să te deranjez la Gothenburg, dacă de asta ţi-e frică, i-o reteză el scurt, şi Jess îşi muşcă buzele.

– Nu, nu asta...

– Locuinţa mea are două camere şi am aranjat să dorm cu Adair într-una din ele, iar tu în cealaltă. După cum vezi, nu este nevoie să mai discutăm nimic. Acum, în legătură cu investiţiile...

Continuă să vorbească apoi numai despre afaceri şi, deşi era încântată că părerile ei erau luate în serios, ar fi preferat să discute şi despre căsnicia lor. Dar se pare că acum regreta şi el noaptea nunţi la fel de mult cum îşi închipuise ea că o regretă şi nu mai era nimic de făcut.

Jess înghiţi un nod de amărăciune care i se ridicase în gât şi încercă să se concentreze asupra chestiunilor băneşti. Poate că va găsi un moment mai potrivit ca să încerce să îndrepte lucrurile între ei. Pentru moment, era o cauză pierdută.

– Fată dragă, ce mă bucur să te revăd!

Albert o cuprinse pe Jess în îmbrăţişarea lui de urs, ceva absolut neobişnuit la el, iar Jess clipi des ca să-şi alunge lacrimile de emoţie. Nu ştia ce se întâmplă cu ea, de regulă nu

era o plângăcioasă.

– Mă bucur să fiu aici din nou, deşi Killian mi-a spus că trebuie să stau un timp ascunsă.

– Aşa credem că este cel mai bine, da. Nu este cazul să-l subestimăm pe tatăl tău dacă află de planurile voastre, nu se ştie de ce este în stare ca să ne oprească. Va încerca, fără îndoială, să distrugă orice dovadă, ba ar putea chiar să-i facă rău domnului Miller sau nouă. Cine ştie? Întreaga lui viaţă este pe cale să se prăbuşească.

– Nu pot să spun decât că aşa îi trebuie, dar sunt îngrijorată pentru mama. Ştiu că deja se simte rău. Aş dori să mă pot duce imediat la ea.

Holm dădu din cap cu o expresie tristă.

– Da, sărmana femeie. Dar îmi amintesc că era la fel de distrusă şi când i-au murit ceilalţi copii mici, dar după aceea şi-a revenit, poate cu timpul o să treacă şi de nefericirea aceasta. Este foarte tragic.

Jess încuviinţă din cap, neavând curajul să vorbească.

– Dar avem motiv să sărbătorim, nu-i aşa? Am uitat să vă felicit pentru căsătorie. Sper să fiţi foarte fericiţi împreună. Cred că ai ales un bărbat de toată isprava, draga mea. Holm îi zâmbi lui Killian care era stânjenit de laudele lui.

– Chiar... chiar aşa crezi? făcu Jess puţin nedumerită de laudele lui Albert. Nu-şi dăduse seama că îl apreciată aşa de mult.

– O, da. Numai să se întoarcă teafăr şi nevătămat din călătoria în China şi o să fie un stâlp de nădejde al companiei. Sunt sigur că voi doi împreună o s-o faceţi să prospere. Va fi o plăcere să lucrez pentru voi. Asta, desigur, dacă o să mă mai vreţi.

– Bineînţeles că da.

Killian, care până atunci păstrase tăcerea, fu de acord cu Jess şi rostiră cuvintele în acelaşi timp, ceea ce îl făcu pe Albert să râdă.

– Vezi? Chiar şi gândiţi la fel! Excelent!

Păcat că nu pot gândi la fel şi în alte privinţe, se gândea Jess, dar pentru moment vor trebui să se mulţumească doar cu afacerile. Ar fi trebuit să se simtă fericită că fusese răzbunată împotriva lui Robert şi în curând se va elibera total de el. Şi chiar era foarte fericită.

– Foarte bine, acum spune-mi exact ce trebuie să fac zise ea. Trebuie să semnez nişte hârtii?

– Da. Uite, le-am adus, hai să începem.

CAPITOLUL 24

Edinburgh, Scoţia

– China? Vorbeşti serios?

Farquhar privea la Allan şi nu-i venea să creadă ce aude.

– Da, domnule Kinross. Omul pentru care lucrează vărul dumneavoastră mi-a spus chiar el. Şi o să fie plecat cel puţin un an şi jumătate, aşa că m-am gândit că n-are rost să ard gazul de pomană pe-acolo şi să-l aştept. Pot să mă întorc mai târziu.

Allan îi dădu înapoi cam fără chef punga cu bani pe care o primise de la Farquhar, dar acesta o împinse înapoi peste masă cu un gest iritat.

– Nu, nu, păstrează-i. Sunt sigur că ai meritat măcar atâta. Dar în China? Ce naiba vrea să facă acolo?

– Am auzit că ies profituri bune din comerţul cu China. Am tras cu urechea la ce vorbeau negustorii scoţieni de la hanul din Gothenburg. Cei care au putut să-şi permită au investit în afacere. Spunea că se aşteaptă la un câştig de cel puţin zece ori cât au investit.

– Chiar aşa de mult? Dumnezeule mare, atunci trebuie oprit!

Farquhar rămase un moment adâncit în gânduri. Trebuie să mă duc chiar eu în China. Nu pot să te rog pe tine să pleci în locul meu.

Allan se strâmbă ca şi când s-ar fi gândit la această posibilitate, dar apoi scutură din cap:

– Nu, regret, nu m-au ispitit niciodată ţările atât de îndepărtate. Şi nici nu cred că aş mai supravieţui încă o călătorie pe mare. Nu mi-a fost niciodată aşa de rău în toată viaţa mea.

Farquhar încuviinţă din cap.

– Foarte bine, nu-i nimic, Mulţumesc pentru informaţii, oricum. Sper să ţii totul pentru tine, ca de obicei. Asta dacă vrei să mai faci afaceri cu mine în viitor.

– Fireşte. Aveţi cuvântul meu.

Ca şi când ar valora ceva, îşi spuse Farquhar. Ei bine, dacă Allan face mofturi, trebuie şi el eliminat şi gata! Doamne, dar lucrurile încep să se complice. *Naiba să-l ia pe Killian ăsta!*

Killian se temea să stea în locuinţa sa atât de aproape de Jessamijn. I se părea imposibil să fie în aceeaşi încăpere cu ea şi să n-o dorească, dar, spre uşurarea lui, domnul Campbell îi ocupa aproape tot timpul şi fu cruţat de această tortură. Era nevoie de el pentru pregătirile de plecare şi abia dacă o vedea pe Jess.

– Trebuie să mă ajuţi să verific că tot ce am comandat este deja la bord, îi spuse Campbell. Nu vreau să lipsească nici cel mai mic lucruşor, căci dăm de bucluc. Am pregătit cu mare grijă această călătorie şi, dacă se întâmplă ceva, eu voi fi tras la răspundere.

– Nu vă faceţi griji, domnule Campbell, am să verific să fie totul în ordine.

Killian urcă la bordul navei să supravegheze încărcarea mărfii şi a proviziilor. Mai întâi se adusese balastul format din minereul de fier, care fusese aşezat pe fudul calei. Fusese acoperit cu scânduri, şi deasupra lor se aşezase restul mărfurilor – gudron, cupru, obiecte de lemn, obiecte de fier, apoi nenumărate butoaie de apă dulce şi recipiente cu alimente. Lui Killian i se părea că este nevoie de o cantitate uriaşă de mâncare. Aproape două sute de saci de biscuiţi, nenumărate putini de carne de porc sărată, peşte afumat, mazăre uscată şi ovăz, ca să nu mai vorbim despre unt şi brânză. Fireşte că nu puteau să plece fără omniprezentul hering sărat şi saci întregi de fulgi de ovăz pentru budinca de la micul dejun.

Apa nu era singura băutură; mai era bere, şnaps pentru membrii echipajului şi vin pentru masa căpitanului şi supervizorii mărfii. După ce fură încărcate toate acestea, începu încărcarea animalelor vii, care urmau să fie tăiate pe drum. Sărmanele creaturi – oi, porci, gâşte, găini, ba chiar şi o vacă cu lapte – fură încărcate în grajduri amenajate pe puntea din mijloc şi niciuna dintre ele nu părea să fie fericită şi se plângea cât putea de tare pe limba ei. Tâmplarii vasului erau foarte ocupaţi, căci trebuiau să facă garduri solide, care să le asigure să nu cadă în mare, în caz de furtună. Killian se întreba dacă şi animalele suferă de rău de mare.

Şi, când credea că nu mai încape nimic, mai sosiră şi alte transporturi.

– Ce sunt astea? îl întrebă el pe Campbell, care lucra alături de el, verificând şi reverificând totul.

– Lemn, gudron şi materiale de construcţii suplimentare, în caz că trebuie să reparăm ceva, muniţie pentru tun şi celelalte arme. Lumânări pentru lanterne, lemn pentru soba de gătit din bucătărie, furaje pentru animale... este o listă nesfârşită. Campbell oftă. Dar curând terminăm şi plecăm. Sper să nu fi uitat nimic.

Amin, spuse Killian în sinea lui.

Un curent rece şi dansul flăcărilor în cămin o anunţară pe Jess că cineva deschisese uşa încet în spatele ei. Se întoarse şi îl văzu pe Killian care stătea în cameră, cu o expresie indescifrabilă, cu ochii îngustaţi. Simţi o dorinţă năvalnică să fie ţinută în braţe de el şi înghiţi în sec.

– Plec mâine-dimineaţă, aşa că am venit să-mi iau rămas bun. O să-mi petrec noaptea la han cu supervizorii, spuse el. Am să mă străduiesc să aduc acasă un profit cât mai mare pentru compania noastră, iar la întoarcere îţi vei primi partea şi vei putea face orice doreşti cu ea.

Jess simţea o apăsare cumplită în stomac, ca şi când ar fi fost deja mort. Era, cu siguranţă, pierdut pentru ea, acum vedea limpede. Trecuse o săptămână şi o ţinuse tot timpul la distanţă nedându-i şansa să aducă nici măcar o dată vorba despre căsătorie. Îl îndepărtase de ea cu purtarea ei prostească şi nu mai exista cale de întoarcere. Clătină din cap, încercând să se împace cu soarta, dar durerea o mistuia pe dinăuntru. Îşi îmbrăţişă umerii cu braţele ca să nu izbucnească.

– Domnul să fie cu tine! spuse ea încet. Sper să te întorci cu bine.

– Serios? Poate ţi-ar conveni mai mult să nu mă mai întorc.

Scoase un pachet de documente dintr-un buzunar şi le aruncă pe masa cea mai apropiată.

– Aici este testamentul meu, prin care îţi las tot ceea ce posed, în afară de *Lady Madeleine.* Căpitanul Craig ştie ce să facă cu ea. Am pus aici şi o scrisoare pentru bunicul meu, în care îi vorbesc despre tine. Dacă nu mă întorc, aş vrea să-i faci o vizită şi să-i spui că nu am fost chiar aşa un neisprăvit cum mă credea. Cine ştie, s-ar putea să te creadă.

– Eu... da, fireşte, dacă asta doreşti. Dar sper cu toată sinceritatea că nu va fi nevoie. Şi ... şi aş fi foarte tristă dacă

nu te-ai mai întoarce.

– Ei, e plăcut să aud aşa ceva.

Jess nu era sigură dacă este sarcastic sau trist, dar nu-i plăcea niciuna dintre variante.

– Dumnezeu să te aibă în pază şi pe tine! adăugă el. Roagă-te pentru noi toţi.

Şi cu aceasta plecă, lăsând-o pe Jess ca paralizată.

Îl pierduse.

– Jessamijn? Jess, eşti aici?

O bătaie în uşă o trezi pe Jess din somnul profund şi se împletici spre uşă să deschidă, uitând să întrebe cine este. Din fericire nu era nimeni altul decât Albert care stătea afară şi îşi scutura zăpada din păr cu un aer stânjenit.

– Albert, nu mă aşteptam să te văd aşa de târziu. Trecuseră trei zile de când Killian plecase, dar nu-şi dăduse seama, căci timpul nu mai avea importanţă pentru ea. Se încruntă la el: S-a întâmplat ceva?

Îşi strâns părul care i se desfăcuse în somn şi îl răsuci într-un nod la ceafă, apoi încercă să-şi netezească rochia.

– Nu, voiam să te văd pe tine. Albert îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, ca şi când n-ar fi fost sigur dacă să vorbească sau nu.

– Păi vino înăuntru. Jess îi făcu semn să intre. E cam dezordine, dar astăzi n-am avut timp să fac ordine.

Albert inspiră adânc, apoi se duse spre fereastră şi rămase acolo, cu spatele la ea şi cu privirile aţintite în întunericul de afară. Mirosul de zăpadă proaspătă lăsase o dâră în urma lui, iar Jess îşi dădu seama cât de mult şi-ar fi dorit să poată ieşi din casă. Cu siguranţă că nu mai era mult şi va putea să iasă şi să dea ochii cu Robert. Rămase în picioare lângă soba de faianţă şi aşteptă ca Albert să vorbească. Ştia că îi place să se gândească bine înainte să spună ceva, aşa că nu-l zori.

– Nu ştiu dacă ştii, dar soţiile supervizorilor şi ale ofiţerilor au voie să meargă la bord să-şi ia rămas-bun, spuse în cele din urmă Albert, întorcându-se spre ea şi privind-o stăruitor. Am observat că tu şi soţul tău nu prea vă aveţi bine, dar pleacă într-o călătorie lungă şi primejdioasă. Poate că ai vrea să vă împăcaţi înainte să plece. Pentru orice eventualitate...

Lăsă propoziţia neterminată, deşi Jess sesizase cât se poate de clar deja ce vrea să spună. Killian ar putea să nu se mai întoarcă niciodată, şi aceasta ar fi ultima lor şansă să se împace. Oftă.

– Ştiu, dar nu cred că va fi prea încântat să mă vadă, răspunse ea încet. Ştii, ăăă... între noi a fost o neînţelegere care... ei bine, e forte complicat. Şi-apoi credeam că vasul a plecat deja.

– Nu, încă nu. Vântul este împotrivă. Problema este că, dacă i se întâmplă ceva, ai să regreţi tot restul vieţii că nu ai vorbit acum cu el, insistă Albert. Eu ştiu, că am trecut prin asta.

Jess făcu ochii mari.

– Da? Când?

– Cu fratele meu. Albert încleştă fălcile, vorbind apoi printre dinţi. A plecat pe mare. Nu s-a mai întors niciodată. Ne-am certat înainte să plece. Aş fi vrut să... Rămase cu privirile în podea. A fost atât de inutil.

– Înţeleg.

Jess nu ştia ce să spună, dar îşi dădea seama că are dreptate. Trebuia să încerce să-şi ceară scuze de la Killian până nu e prea târziu.

– Foarte bine, am să mă duc. Dar cum ajung acolo?

– Să fii la amiază la podul de la Stora Hamnen. O să fie acolo o trăsură să le ducă pe doamne la Fiskebeck, pe fiordul Rive. Vă va aştepta o barcă şi o să vă ducă la vas de acolo. Spune că eşti doamna Kinross, n-o să întrebe altceva. O, şi îmbracă-te bine, poate să dureze peste o oră şi suflă vântul.

Albert se întoarse să plece, dar ea îi puse o mână pe braţ ca să-l oprească.

– Mulţumesc, Albert. Eşti un prieten credincios şi sper că vom reuşi să rezolvăm treburile astea cât mai curând. N-ai să regreţi că ne-ai ajutat, îţi promit.

Holm zâmbi, deşi în priviri i se vedea tristeţea.

– N-am să regret nicio clipă, indiferent ce-ar fi, spuse el, punându-şi mâna peste a ei şi strângând-o uşor. Aaron a fost un om bun, sunt dator faţă de el să am grijă de tine şi îmi pare rău numai că nu am bănuit nimic mai înainte.

– N-a fost vina ta, ai fost păcălit şi tu la fel ca toată lumea.

– Poate, dar n-ar fi trebuit să-l las pe ticălos să preia totul aşa de uşor. Ar fi trebuit să pun mai multe întrebări. Nu mai contează, o să primească ce merită, de asta să fii sigură.

– Mulţumesc.

Drumul cu trăsura până la Fiskebeck păru să dureze o veşnicie şi pe Jess o durea capul de la pălăvrăgeala celorlalte soţii. Aveau o rezervă inepuizabilă de bârfe cu care să-şi alunge plictiseala, dar era aşa de enervant. Încercă să se concentreze asupra peisajului, dar nu prea era cine ştie ce de văzut, în afară de nişte case urâte şi câteva pâlcuri de copaci. Din cauza ninsorii era greu de văzut altceva, aşa că Jess renunţă.

Când se strecură în barcă între două doamne corpolente, îi venea să strige la ele să tacă din gură. Din fericire, mişcarea valurilor le reduse la tăcere înainte să devină nepoliticoasă. Apa era agitată şi, deşi asta n-o deranja deloc pe Jess, se înfăşură şi mai bine în blana ei de lup. Albert avusese dreptate, pe mare era mult mai frig, dar şuba îi ţinea de cald.

Privea drept în faţă, pierdută în gânduri. Abia dacă observa sloiurile de gheaţă care pluteau pe lângă barcă sau vântul muşcător de care celelalte doamne se plângeau fără încetare. Ce o să-i spună lui Killian? Cum să-şi formuleze scuzele? Şi el ce-o să răspundă? O să accepte oare creanga ei de măslin?

Poate că tot ce putea spera era să se despartă măcar ca buni prieteni. Ştia că nu fuseseră iubiţi în adevăratul sens al cuvântului, dar o parte din sufletul ei nu se putea abţine să-şi dorească ceva mai mult decât o simplă prietenie. Era soţul ei, legat de ea „până când moartea îi va despărţi", şi nu putea suporta gândul că asta ar putea fi curând.

Deşi barca avea şi o mică pânză, drumul pe mare dură peste două ore şi când ajunseră la vas se făcuse deja întuneric. Jess se întreba cum vor nimeri vâslaşii drumul înapoi, dar presupunea că vor fi lumini pe mal care să-i poată călăuzi. Când se apropiară mai mult de corabie, *Friedericus Rex Sueciae*, Jess fu uimită de dimensiunile ei. Se ridica impunătoare deasupra lor, cu cele trei catarge ajungând până la cer. Din locul unde stătea, Jess nu le vedea vârfurile. Ornamentul de la proră, un leu cu gura căscată, îşi arăta colţii ameninţători spre ei, şi în nări îi ajunse un miros puternic de gudron, care o făcu aproape să dea înapoi.

Barca se legăna în sus şi-n jos lângă corabie, în timp ce femeile erau ajutate una câte una să urce la bord. Jess rămăsese intenţionat ultima, ca să amâne cât mai mult momentul confruntării cu Killian. Îl auzi pe căpitan care le întreba pe femei pe cine veniseră să vadă. Fiecare femeie îşi spunea numele şi era repartizată unui membru al echipajului ca s-o conducă la soţul ei. În timp ce aştepta, se uita la pădurea de funii, unele groase cât gambele ei, care atâmau peste tot sau erau făcute bobine în grămezi ordonate pe lângă balustradă. De sus, corabia nu mai părea chiar atât de mare. Era mare înghesuială, şi marinarii se foiau în toate părţile.

– Doamna Kinross, murmură ea când îi veni rândul.

Căpitanul făcu semn cu capul către un tânăr marinar s-o însoţească.

– Jos pe scară, a doua cabină pe dreapta.

– Da, domnule. Pe-aici, doamnă.

Jess îl urmă şi coborî o scară scurtă până la puntea de ledesubt, apoi ajunse la o cabină de pe partea dreaptă a vasului. Omul bătu la uşă, dar nu primi răspuns, aşa că deschise uşa şi ɔrivi înăuntru.

– S-ar putea să fie în salonul principal, doamnă. Vă rog să ntraţi şi am să văd dacă pot să-l găsesc.

– Mulţumesc, eşti foarte drăguţ.

Jess închise uşa şi se rezemă cu spatele de ea. Închise ochii ɔentru un moment, încercând să-şi adune puterile. Ce putea ;ă-i spună lui Killian? *Am venit să-mi cer scuze pentru că 'e-am minţit. Mi-a plăcut să fac dragoste cu tine, chiar foarte nult, dar mi-a fost teamă că o să pui prea mult stăpânire pe nine dacă te las să mai faci o dată.* Îi suna prosteşte chiar şi ei, dar asta este ceea ce simţise şi trebuia să-l facă să înţeleagă.

Cabina era micuţă, cu câte o banchetă de fiecare parte şi un nic hublou rotund. Făcu cei câţiva paşi care o despărţeau de ea şi privi afară, dar nu văzu decât întuneric. Nu era nimic nteresant în cabină, aşa că se aşeză pe una dintre banchete şi ışteptă, încercând să-şi calmeze nervii cât mai bine.

Marinarul care plecase să-l caute pe Killian nu mai venea şi Jess începu să se întrebe dacă nu cumva soţul ei o evita în nod intenţionat. Ei bine, n-are decât, oricum nu pleacă până nu lă ochii cu el. Începuse să se plictisească şi să caşte. Noaptea ɔrecedentă fusese foarte lungă, căci după vizita lui Albert nu nai putuse să doarmă, se întorsese de pe-o parte pe alta, iar ıcum resimţea lipsa somnului. Resemnată cu gândul că va ıvea mult de aşteptat, se decise să se întindă şi să stea cu ochii nchişi. Poate că în felul acesta timpul va trece mai uşor.

Pe ambele banchete erau teancuri de pături, aşezate la ɔicioare. Luă una de pe bancheta din stânga şi se întinse. În :abină era frig şi tremura cu toată şuba de pe ea, aşa că trase oate păturile pe ea şi se vârî sub ele până nu i se mai văzu lecât nasul. Încălzindu-se treptat, în cele din urmă aţipi.

Killian nu mai avu timp să se întoarcă în cabină până seara târziu. La început fusese ocupat cu supravegherea aranjării altor mărfuri pe punte, unde îl ajută pe Colin Campbell să verifice încă o dată fiecare lucru în parte. Apoi căpitanul îi invită pe toţi supervizării şi pe asistenţii acestora să ia masa cu el în cabina principală. Nu mai avusese timp să coboare şi să se schimbe. Era atât de îngrozitor de frig, că refuza să-i scoată hainele dacă nu era absolută nevoie. De fapt, pura blana de urs tot timpul, cu excepţia momentelor când era în cabina principală, care era încălzită cu vase cu cărbuni încinşi.

– Ridicăm ancora imediat ce se luminează de ziuă, îi informă domnul Campbell şi ridică paharul. Pentru succesul călătoriei, domnilor.

Ochii lui albaştri străluceau de emoţie şi Killian simţi cum i se transmite şi lui. Urmau să aibă o adevărată aventură.

– Pentru succesul călătoriei, răspunseră cu toţii în cor.

Mâncară foarte bine, file de vită şi alte mâncăruri delicioase pregătite de bucătarul cabinei care gătea numai pentru membrii superiori ai echipajului. Mâncarea excelentă era însoţită de un vin roşu foarte acceptabil şi toţi erau foarte binedispuşi. Killian îşi alungă toate gândurile legate de Jessamijn şi de lupta cu Robert pe care va trebui s-o dea de una singură. Misiunea lui principală era să rămână în viaţă şi să aducă înapoi cât mai mult profit, pentru ca însurătoarea să nu fi fost degeaba.

Atunci şi numai atunci va putea să se gândească cum să-şi îmblânzească nevasta. Şi era ferm decis s-o îmblânzească. Dorea să rămână în Suedia şi să-şi dezvolte firma comercială şi ar fi preferat să facă acest lucru având-o pe Jessamijn alături de el. Era convins că îi va fi de mare ajutor. Acum, că era însurat, avea de gând să-şi onoreze jurământul şi să se „lipească numai de ea", aşa cum spune Biblia. Dar pentru acesta era nevoie ca lucrurile să meargă cumva.

Era surprins să constate cât de mult îl preocupa această chestiune. Până acum nicio femeie nu-l interesase în mod deosebit, acestea veneau şi plecau din viaţa lui fără să lase urme. Dar cu Jess era însurat, şi asta era cu totul altceva, îşi luase jurămintele în serios. Indiferent ce ar fi fost, era hotărât să-i rămână credincios. Şi apoi el nu era ca Farquhar care o trata pe soţia sa ca pe un gunoi.

Simţindu-se frânt de oboseală, Killian se duse spre cabina în care avea să locuiască cel puţin un an şi jumătate. Avea o lanternă cu o singură lumânare, pe care o puse pe lada cu cele câteva lucruri personale aşezată între cele două banchete.

„Ai grijă s-o stingi imediat ce intri, ca să nu existe pericol de incendiu", îi spusese Campbell, şi el făcu întocmai. Se aşeză apoi pe bancheta din dreapta, îşi scoase cizmele, apoi se întinse şi se acoperi mai întâi cu blana de urs, apoi cu păturile. Bancheta era strâmtă, tare şi incomodă. Se gândi că era păcat că avea doar două banchete înguste în loc să aibă una mai lată, dar probabil că în unele cabine oamenii stăteau câte doi. Fără îndoială că se va obişnui cu ea.

Şi cu acest ultim gând adormi în câteva secunde.

CAPITOLUL 25

Când se trezi, Killian văzu prin stratul de gheaţă de pe geam că afară se luminase de ziuă. În cabină era cumplit de frig şi nu-i venea să iasă din coconul lui de căldură, dar avea sentimentul că este târziu. Probabil că domnul Campbell îl aştepta. Vasul se mişca mult mai tare şi îşi spuse că începuseră deja călătoria. Avuseseră noroc că marea nu îngheţase, ceea ce

se întâmpla foarte des în această perioadă a anului.

Scutură un fior şi când se întoarse dădu ochii cu soţia lui.

Jess stătea culcată pe bancheta din faţă şi clipea din ochi să-şi alunge somnul, uitându-se la el de sub mormanul de pături. Se văzură unul pe altul în acelaşi timp şi săriră amândoi deodată în capul oaselor, iar ochii albaştri se aţintiră în cei cenuşii.

– O, nu! S-a făcut deja dimineaţă? se bâlbâi Jess, privind la lumina de afară.

– Ce naiba faci aici? întrebă Killian, apucându-se cu mâinile de marginea banchetei ca să nu izbucnească într-o criză de furie. Nu se obosi să răspundă la întrebarea ei, pentru că orice prost vedea că e dimineaţă. Se uită la ceasul de buzunar şi constată că, de fapt, era aproape amiază. Se întrebă cum de nu-l chemase nimeni, dar poate că îl chemaseră, însă el nu auzise, pentru că dormise buştean.

– Am venit cu celelalte soţii să-mi iau rămas-bun. Şi am vrut şi să...

– Dar ne-am luat deja rămas-bun! se răsti Killian. Din câte îmi amintesc, abia aşteptai să plec!

– Nu e adevărat! Jess păru jignită de această observaţie şi se încruntă. Tu ai fost cel care nu ştia cum să plece mai repede.

– Ei bine, nu mă simţeam chiar binevenit. M-am simţit uşurat când am ajuns la bord.

Se ridică în picioare şi îşi trase furios şuba în jurul trupului cu gesturi smucite, se aplecă să-şi pună cizmele, fără să se uite la ea.

– Nu, Killian, nu este aşa!

Killian ridică privirile spre ea.

– Atunci cum este? Îţi pare rău că te-ai măritat cu mine şi nu-ţi vine să-mi dai jumătate din bani? Ei bine, nu-ţi face griji. Ţi-am mai spus, o să câştig foarte mult pentru amândoi când se va termina această călătorie şi am să-ţi dau înapoi până la

ultimul bănuţ. Şi-apoi poţi să te duci şi să trăieşti singură sau cu cine doreşti. Poate cu nătărăul acela blond, a cărui nevastă poate că moare la naştere dacă ai noroc. Iar eu poate că am să mă întorc în Scoţia şi n-am să te mai văd niciodată. Ce părere ai?

Nu ştia de ce spune lucruri atât de jignitoare, dar era furios şi nu-i păsa. Dorea numai s-o facă să se simtă şi ea la fel de prost cum se simţea el.

– Ar fi trebuit să-mi dau seama că n-ai să fii rezonabil, spuse ea dojenitoare. Întotdeauna îmi răstălmăceşti cuvintele aşa cum îţi convine ţie. Bine, fie cum vrei tu. Sunt sigură că aşa preferi. Se întoarse cu spatele şi se lăsă să cadă pe banchetă cu o bufnitură. Cu vocea puţin înfundată din cauza păturilor, spuse: Du-te şi vezi când este o barcă să mă ducă înapoi în oraş.

Killian se mai uită o clipă la ea, apoi inspiră adânc, căci vorbele ei străpunseseră pâcla de furie din el.

– La naiba! înjură el, apoi ieşi în mare grabă din cabină, trântind uşa în urma lui. Urcă scările până la puntea principală în câteva secunde, apoi alergă de-a lungul balustradei. Întoarse capul şi se uită de jur împrejur. Apă, apă şi numai apă. Nimic altceva. Nici cea mai mică urmă de pământ. Înjură din nou şi apucă de braţ un marinar care trecea pe-acolo.

– Suntem în apropiere de vreun ţărm? întrebă el cu o expresie disperată, făcându-l pe om să se holbeze la el.

– Ţărm? Nu, domnule. Am plecat de cum s-a luminat de ziuă, pentru că vântul s-a schimbat, şi curenţii erau prielnici. Cred că suntem cam la jumătatea drumului spre Shetland.

– O, nu! gemu Killian.

– Aţi păţit ceva, domnule? întrebă marinarul îngrijorat. Dacă vă simţiţi rău, cel mai bine este să staţi la prora şi să priviţi spre orizont.

– Nu, nu mi-e greaţă, mă simt bine. Numai că... o, nu contează. Unde este căpitanul?

– În cabina lui, aşa cred.

Killian se apropie de cabina căpitanului tremurând din cap până-n picioare. Deşi, de regulă, nu se lăsa prea uşor tulburat, detesta scenele neplăcute. După cum observase, căpitanul suedez Trolle era destul de impulsiv. Nici nu-şi putea imagina cum va reacţiona la vestea că este o femeie la bord. Va trebui să se întoarcă la Gothenburg, şi asta însemna o întârziere de cel puţin o zi.

Bătu la uşa cabinei, dar nu primi răspuns. Auzi în schimb voci ridicate şi recunoscu tonurile guturale ale căpitanului, amestecate cu accentul scoţian inconfundabil al lui Colin Campbell. Deşi Killian nu înţelegea toate cuvintele, discuţia era, fără îndoială, despre un subiect foarte important. Ezită, întrebându-se dacă nu e mai bine să vină mai târziu, dar decise că problema lui nu putea să aştepte. Bătu din nou, mai tare de astă dată. Nu primi răspuns, aşa că deschise uşa şi intră, dregându-şi vocea.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse el, aş putea să vorbesc ceva cu amândoi?

Închise uşa în urma lui, ca să fie sigur că discuţia va fi privată. Cei doi bărbaţi, pe ale chipuri se vedeau semne de frustrare şi de iritare, se opriră în mijlocul propoziţiei şi se uitară la Killian.

– Da, ce este? lătră căpitanul.

– Mmm, a apărut o mică problemă.

– Ce e cu tine, omule? spuse Campbell impacientat. Părea să fie foarte prost dispus, peruca lui ondulată îi stătea strâmb pe cap. Nu vezi că discutăm ceva?

– Îmi pare foarte rău că vă întrerup, dar e vorba despre soţia mea, domnule. Este la mine în cabină.

– Unde este? Cei doi bărbaţi priveau la el cu expresii aproape identice, erau înspăimântaţi şi nu le venea să creadă. Se uitau cu furie la el.

– Ce vrei să spui? Doar ştii foarte bine că femeile nu au voie la bord.

Killian ridică o mână în sus.

– Da, ştiu, şi vă rog să mă credeţi, n-am invitat-o să vină. De fapt, ne-am despărţit în termeni foarte reci şi nu mă aşteptam să vină la bord cu celelalte doamne să-şi ia rămas bun. Ridică din umeri. Dar se pare că s-a răzgândit şi a venit ieri. Eu mi-am petrecut toată după-amiaza cu dumneavoastră şi am văzut-o abia de dimineaţă, când am găsit-o adormită la mine în cabină. A condus-o cineva acolo şi a uitat să-mi spună.

– Naiba s-o ia de treabă, Kinross! Şi n-ai observat-o aseară când te-ai dus la culcare?

– Nu. Am stins lumânarea imediat cum am intrat, aşa cum mi-aţi spus. Apoi m-am culcat de-ndată. Probabil că era deja acolo şi nu m-a auzit când am intrat.

– Domnul să ne apere!

Campbell şi căpitanul se uitară unul la altul.

– Acum ce facem? întrebă Trolle.

– Nu putem face nimic, răspunse Campbell. Va trebui să rămână aici. Poate o să găsim la Cadiz un vas s-o trimitem înapoi.

– De una singură? În niciun caz! Trebuie să ne întoarcem, spuse căpitanul.

Campbell se răsuci spre el, aproape urlând, scos din minţi de furie.

– Nu ne întoarcem, şi cu asta basta! Aşa cum ţi-am spus de mai multe ori în dimineaţa asta, poate că nu este vântul ideal, dar bate dinspre ţărm şi ne împinge înainte. Pentru mine este suficient de bun. Sunt reprezentantul Companiei Suedeze a Indiilor de Est la bord, şi decizia mea este definitivă!

– Dar nu putem naviga cu o femeie la bord, este imposibil! spuse căpitanul posomorât.

– Idioata de muiere poate să stea în cabina bărbatului ei şi

să nu pună piciorul afară. Nimeni n-o să știe.

– Timp de șapte sau opt luni? Prostii!

– O, sunt sigură că putem s-o scoatem la aer din când în când.

– S-o scoatem la aer?

Killian era jignit să audă că se vorbește despre Jess ca și când ar fi fost un animal și ar trebi scos din când în când din cușcă, dar ceilalți doi bărbați îl ignorară.

– Și ce facem cu celălalt supervizor care trebuia să se îmbarce la Cadiz și să stea în aceeași cabină cu Kinross? întrebă Trolle.

– O să doarmă în altă parte, spuse Campbell, iar nasul lui buburos deveni mai roșu ca de obicei. Acum încetează să mai cauți pretexte și mergi înainte spre China. Am tărăgănat destul lucrurile pentru o viață întreagă!

– Dacă asta e decizia dumneavoastră finală, așa să fie, dar vă previn că nu pot să ajung departe fără un vânt potrivit.

Căpitanul ieși din cabină și trânti ușa, în timp ce Campbell privea cu ură în urma lui.

– Porc încăpățânat! mormăi el, apoi oftă și își trecu mâinile peste față, arătând foarte obosit. Kinross, răspunzi de femeie. Ai grijă să nu ne facă necazuri.

Killian decise să nu discute pe această temă. Nici nu avea rost.

– Foarte bine, o să am grijă, spuse el.

– Așa să faci. Campbell oftă și clătină din cap mai calm, acum că își impusese voința în fața căpitanului. Femeile astea! Niciodată nu știi ce le mai trece prin cap! În timp ce Killian se apropia de ușă, adăugă: Ai face bine să-i găsești ceva de mâncare, pentru că în curând o să i se facă foame.

– Foarte bine, spuse Killian, dând din cap.

– O, și știi ce? Ce-ar fi s-o îmbraci în băiat și să spui că e fratele tău care s-a ascuns în cabină, pentru că voia să vină cu

tine. S-ar putea să meargă.

Killian se cam îndoia, dar nu-i venea nicio idee mai bună în minte, aşa că îi făcu o plecăciune lui Campbell şi spuse:

– Am să încerc.

Înjură din nou şi se întoarse în cabina lui.

– Cum adică nu ne întoarcem?

Jess se uita la soţul ei furios şi stomacul i se strânsese de îngrijorare. Şi-ar fi dorit să fie la cel puţin o sută de mile depărtare. De ce, de ce oare îl ascultase pe Albert? Ar fi trebuit să ştie că oricum nu avea niciun rost. Killian nici nu voise să asculte ce dorea să-i spună.

– Exact ce-ai auzit. Nu mai poţi să te întorci la Gothenburg. Va trebui să mergi cu noi, cel puţin până la Cadiz. Corabia a ridicat ancora în primele ore ale dimineţii, iar domnul Campbell refuză să se întoarcă numai din cauza ta.

Jess vedea că face un mare efort ca să-şi stăpânească mânia. Strângea atât de tare clanţa uşii că încheieturile degetelor i se albiseră. Fără îndoială că se simţea tentat s-o bată, deşi jurase că nu va face niciodată asta. Auzind veştile, Jess trebuia să fie de acord, pentru că ar fi avut motive. Se purtase de-a dreptul prosteşte.

– Dumnezeule mare... nu mi-am închipuit nicio clipă că... dar marinarul a spus că se duce să te caute imediat. Nu ştiam că durează aşa de mult. De ce n-ai venit să vorbeşti cu mine?

– Pentru că nu mi-a spus nimeni că eşti aici. Nătărăul probabil că s-a luat cu alte treburi şi a uitat de tine.

Killian se aşeză pe bancheta din faţa ei şi oftă.

– Nu mi-a trecut niciun moment prin minte că ai să vii, căci te-aş fi aşteptat.

– Cât durează drumul până la Cadiz? Şi cum pot să mă întorc de-acolo în Suedia?

– O să dureze cam o lună, aşa mi s-a spus, dar nu am idee

cum am să te trimit înapoi. Deocamdată însă domnul Campbell a propus să te îmbraci în băiat şi să spunem că eşti fratele meu.

– Cum? Nu se poate să vorbeşti serios! Este, este scandalos!

– Nu este, dacă nu ştie nimeni că eşti femeie. Şi nu este nevoie să-i aţâţăm inutil pe membrii echipajului.

– Ce vrei să spui? Ce-i interesează pe ei?

Killian ridică sprâncenele.

– Nu pot să cred că eşti chiar aşa de naivă! Ei bine, vor crede că te-am luat cu minc, pentru că nu pot să stau fără o femeie cât durează drumul. O să-şi imagineze că eu mă delectez cu tine, în timp ce ei nu au parte de aşa ceva. N-au de unde să ştie adevărul.

Jess simţi că roşeşte până la rădăcina părului. Bineînţeles, Killian avea dreptate, dar, sincer, nu se gândise la aşa ceva.

– Nu e nevoie să fii mojic! se răsti ea. Şi-apoi n-o să creadă nimeni că sunt băiat.

– Poate că nu, dar merită să încercăm. Am să iau nişte haine de la Adair, aveţi aproape aceeaşi talie. Şi poţi să porţi una dintre jiletcile mele. O să-ţi fie largă şi o să-ţi ascundă formele. Va trebui să-ţi tăiem părul şi să-l legăm într-o coadă, dar o să crească la loc.

Jess îşi aminti cât de mult îi admirase părul lung şi moale pe care îl mângâiase de mai multe ori după ce făcuseră dragoste. Se întoarse ca să n-o vadă că roşise din nou la amintirea aceasta care o obseda.

– Este ridicol! Trebuie să existe şi o altă cale.

– Îmi pre rău, dar nu ai de ales în această privinţă. Trebuie să facem aşa cum spune domnul Campbell. Cuvântul lui e lege pe corabia asta.

Killian oftă din nou.

– Cred că cel mai bine este să stai cât mai mult timp în cabină. Am să le spun tuturor că te-am pus să mă ajuţi cu hârtiile, ca pedeapsă că te-ai strecurat pe vas. Şi am să te scot

pe punte după lăsarea întunericului, ca să faci mişcare şi să iei aer. De acord?

Jess încuviinţă din cap, conştientă de faptul că se străduia să aranjeze lucrurile pentru ea, deşi numai ea singură era de vină de toată această situaţie.

– Mulţumesc, şopti ea nefericită, dar el ieşise deja pe uşă şi n-o mai auzi. Sau poate că preferase să nu audă mulţumirile ei.

Lui Jess îi venea să se întindă pe jos şi să moară.

Spre marea surprindere a lui Jess, probabil şi a lui Killian, nimeni nu întrebă nimic despre prezenţa ei la bord, cel puţin nu pe faţă. De câte ori întreba cineva cine este, era prezentată drept fratele mai mic al lui Killian, un ştrengar neastâmpărat care se furişase pe vas şi fusese prins prea târziu ca să mai fie trimis înapoi pe uscat. Şi, cum întotdeauna când ieşea pe punte era întuneric, trecuse cu uşurinţă drept băiat. Vorbea numai atunci când i se punea o întrebare directă şi din fericire vocea ei nu era foarte înaltă.

– Cred că trebuie să fim bucuroşi că eşti atât de micuţă, comentă Killian după prima lor ieşire pe punte. Dacă nu te văd dezbrăcată, nu este nicio diferenţă între tine şi Adair. Şi ideea lui de a-ţi da pe faţă cu puţină murdărie a fost binevenită.

La început Jess se împotrivise, dar se convinsese că e mai bine.

Hainele lui Adair i se potriveau destul de bine şi, aşa cum prevăzuse Killian, jiletca lui largă îi acoperea formele feminine. La început se simţise ciudat în haine bărbăteşti. Felul în care pantalonii i se mulau pe spate şi pe picioare era clar indecent, dar se obişnui curând şi începu chiar să se bucure de libertatea de mişcare pe care o avea când nu purta fustă. De cele mai multe ori purta şi şuba de lup, căci nici în cabină, nici în altă parte nu exista încălzire. Nu putea renunţa la ea până nu ajungeau mai la sud.

Killian o puse pe Jess la treabă să copieze registre, jurnale de bord şi liste, o treabă pe care ar fi trebuit s-o facă el. Complimentul pe care i-l adresă cu această ocazie, „Ştiu că eşti la fel de pricepută ca şi mine", o făcuse să se simtă mult mai bine, dar de cele mai multe ori se simţea deprimată şi îşi petrecea timpul liber cu privirile aţintite în gol.

Suferea şi de rău de mare aproape în toate dimineţile, deşi stomacul părea să i se mai liniştească spre după-amiază. Adair îi aducea de mâncare, deoarece Killian îşi petrecea tot timpul cu Campbell şi cu ceilalţi supervizori sau cu şeful marinarilor, ca să înveţe să navigheze. Killian se oferi, de asemenea, voluntar ca să facă de cart în fiecare noapte. Ca asistent al supervizorului principal putea fi scutit de această îndatorire, aşa că Jess era sigură că o făcuse numai ca să petreacă mai puţin timp în cabină, cu ea.

– Te rog să nu-i spui lui Killian că mi-e rău tot timpul, îl rugă ea pe Adair. Şi aşa e supărat pe mine, sunt sigură că o să fie dezgustat când o să afle că nu sunt bună nici de marinar.

Adair se uită o clipă la ea, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar dădu din cap în tăcere. Jess îl îndrăgise foarte mult în scurtul timp de când îl cunoscuse. Aprecia faptul că Adair era un fel de tampon între ea şi Killian. Atâta timp cât Adair era de faţă, reuşeau să nu se certe, iar purtarea lui insolentă se atenua. Dar, de cele mai multe ori, Killian stătea departe de cabină, aşa încât nu aveau nevoie să facă niciun fel de conversaţie. Asta i-ar fi plăcut lui Jess, pentru că uneori îşi spunea că e mai bine să nu-l vadă, dar în acelaşi timp era mâhnită că o evită.

Oricum ar fi fost, urmau să aibă o călătorie lungă împreună.

CAPITOLUL 26

Începutul nu decursese sub auspicii bune, asta era clar. Vânturile neprielnice îi siliră să ancoreze în largul coastelor Norvegiei timp de mai multe zile. Căpitanul şi Campbell se certau tot timpul dacă să meargă mai departe sau nu. Lupta dintre aceste două personalităţi puternice era singura distracţie, în afară de citit.

– Nu ştiu dacă astea te interesează, dar asta e tot, mi pare rău, spuse Killian într-o dimineaţă, trântindu-i mai multe volume de istorie a Romei pe banchetă. Doar dacă nu vrei să citeşti câte ceva despre astronomie?

– Nu, mulţumesc, mă descurc cu istoria Romei.

Îi era recunoscătoare că se gândise totuşi la ea, deşi probabil că nu încerca decât să facă ceva să n-o mai audă cum se plânge de plictiseală. Şi mâncarea era la fel de monotonă ca şi vremea. Deşi lui Jess îi ea foame numai când nu avea rău de mare, mâncarea nu-i plăcea şi curând mâncă numai o budincă apoasă la micul dejun. Adair era de acord cu ea.

– Ce păcat că nu puteţi mânca la masă cu domnul Kinross, spuse el. El şi ceilalţi ofiţeri superiori din echipaj primesc altă mâncare decât noi. Au bucătarul lor şi un steward care îi serveşte.

– Da, dar cred că şi mâncarea lor se va strica la fel ca şi a noastră după atâtea luni de stat pe mare, spuse Jess.

Se ştia foarte bine că până şi apa se strica la gust în timpul călătoriilor lungi şi trebuia să fie strecurată prin sită ca să se

înlăture viermii şi insectele. Jess spera ca asta să nu se întâmple până când va ajunge ea la Cadiz şi va putea să părăsească vasul. Numai când se gândea la asta şi i se întorcea stomacul pe dos. Cât despre mâncare, nu era mofturoasă şi nu-i păsa că Killian are parte de mese mai bune.

Trecură prin Canalul Mânecii, deşi Jess nu văzu mare lucru din el, pentru că îl traversaseră noaptea, şi continuară apoi drumul spre sud, spre Insulele Canalului. Până în acest moment nu întâlniseră alte vase, dar, odată trecuţi de Alderney, zăriră câteva corăbii cu un aer ameninţător.

– S-ar putea să fie piraţii Sallee, murmură Campbell. Ar fi mai bine să arborăm culorile englezeşti, pentru că, de regulă, nu se bat cu ei.

Acest vicleşug funcţionă foarte bine şi din fericire nu se întâmplă nimic rău. Îşi continuară drumul în linişte.

Nu că ar fi fost prea multă linişte la bord. Jess nu-şi imaginase niciodată că o corabie poate fi atât de zgomotoasă. Până şi noaptea, la schimbarea cartului, era o cacofonie interminabilă de sunete, care se auzeau foarte clar din cabine. Erau meseriaşi de tot felul: tâmplari, ţesători specializaţi în vele de corabie, un fierar şi un dogar care râdeau, spuneau poveşti şi glume în timp ce îşi făceau meseria. Numeroşii marinari întreţineau un şuvoi necurmat de vorbe în timp ce lucrau, înjurau foarte des, îşi aruncau în glumă insulte unul altuia sau cântau. Şi apoi erau animalele vii de la bord. Era clar că erau foarte nemulţumite că sunt ţinute închise şi făceau cunoscut acest lucru tuturor cu urletele lor, cu mugetele sau behăiturile. Pe deasupra mai erau găinile care cloncăneau, cocoşii care cântau neîncetat, gâştele care gâgâiau zgomotos.

Corabia însăşi scotea un zgomot constant în timp ce despica valurile. Bârnele trosneau, velatura scârţâia în vânt, iar vinciurile şi otgoanele clănţăneau când apa le stropea. Şi, o dată pe zi, clopotul corabiei suna puternic. Era sunetul preferat

al marinarilor, căci era momentul să primească porţia zilnică de şnaps, un bonus pe care Jess fusese încântată să-l refuze. Totul o făcea să tânjească după liniştea şi singurătatea din pădurile adânci de la Småland.

Vremea frumoasă şi vânturile prielnice îi aduseră curând în dreptul coastelor Portugaliei. După ce ocoliră capul Sf. Vincent, ajunseră la Cadiz în ziua de 28 martie. Un pilot veni să-i călăuzească printre stânci şi alte pericole ascunse până în portul mare, adânc şi ancorară în Golful Cadiz de dimineaţă. Imediat după aceea, Adair îi aduse micul dejun lui Jess ca de obicei, dar, abia apucă să lase farfuria jos, că un bubuit asurzitor zgudui corabia. Urmară apoi alte şapte.

– Dumnezeule mare, ce hărmălaie! exclamă Jess şi îşi astupă urechile cu palmele.

Adair zâmbi, iar ochii lui căprui dansară fericiţi.

– Cele opt salve de tun ca să salute celelalte corăbii ancorate aici. N-am crezut că o să fie aşa de tare. Am vrut să ajut şi eu la tunuri, dar domnul Kinross nu mă lasă nici să mă apropii de ele.

Jess clătină din cap spre el zâmbind. Era încă atât de copilăros în multe privinţe, deşi în altele era mult mai matur decât îi arăta vârsta.

– Foarte înţelept din partea lui. Ai fi un real pericol.

Alte opt salve o făcură pe Jess să se strâmbe şi să strige:

– Opt nu au fost de-ajuns?

– Trebuie să salute şi oraşul, dar cu asta cred că s-a terminat.

Jess mâncă privind prin hubloul cabinei. Era o privelişte încântătoare: case frumoase, înconjurate de zidurile late ale oraşului, toate construite din acelaşi tip de piatră şi scăldate în lumina strălucitoare a soarelui. Se întrebă dacă o să i se dea voie şi ei să coboare pe ţărm şi să se plimbe puţin, înainte de a fi trimisă acasă. În partea de sud era un fort cu fortificaţii şi în

jurul lui erau livezi cu copaci cum nu mai văzuse. Frunzele lor verzi strălucitoare fluturau în briza constantă.

Apăru o barcă, iar Jess simţi că se întristează. Deşi era bucuroasă că ajunseseră în port, era îngrijorată, pentru că nu ştia ce se va întâmpla de-acum înainte cu ea. Asta era tot? Barca venise după ea? Şi cum avea să facă tot drumul până în Suedia de una singură? Nu putea să se gândească la asta.

Killian se uita la vasul mic care se apropiase de corabia lor. Mai mulţi bărbaţi urcară pe puntea principală, iar Campbell ieşi în întâmpinarea lor. Killian îl urmă, dar rămase mai în spate.

– Trebuie să fiţi domnul Graham! îl salută Campbell afabil pe primul bărbat. Am auzit numai lucruri bune despre dumneavoastră, mă bucur să vă cunosc!

– Bună ziua! Acesta este domnul Pike, îl prezentă Graham, care avea o faţă plăcută, pe tovarăşul lui, un bărbat îndesat, cu bărbie dublă care părea oarecum nemulţumit. Campbell îl salută şi pe el, dar într-un mod mai rezervat, apoi îi spuse lui Killian că aceştia erau ultimii doi supervizori ai călătoriei lor.

– Sunteţi foarte prompţi, trebuie să recunosc, spuse Campbell.

– Da, îmi pare rău că trebuie să vă dau o veste proastă, spuse Graham. S-a pus un embargou pe toate vasele comerciale din ordinul Curţii regale de aici. Am auzit că până şi vasele străine sunt obligate să servească Spania într-un fel de expediţie secretă din Mediterana. Am crezut că e bine să vă prevenim imediat.

– Obligate? Dumnezeule! O, nu, trebuie să evităm acest lucru cu orice preţ. Ar fi un dezastru.

Campbell reflectă un moment, apoi făcu semn cu mâna căpitanului care stătea ceva mai la o parte.

– Căpitane Trolle, te rog să ordoni să se arboreze de îndată

steagul vaselor de război.

– De ce?

– Pentru că o să pretindem că nu suntem vas comercial, de-aia.

– Dar suntem vas comercial.

– Da, ştiu şi eu asta, dar trebuie *să pară* că nu suntem.

Campbell avu nevoie de ceva timp până ca să-l facă pe căpitan să înţeleagă ce doreşte, dar în cele din urmă Trolle se duse să dea comenzile necesare. Campbell dădu din cap disperat, dar nu comentă nimic de astă dată, şi se întoarse spre ceilalţi.

– Cred că cel mai bine este să nu lăsăm pe nimeni să urce la bord şi să nu dăm voie oamenilor noştri să coboare pe uscat. Fireşte, în afară de noi. În acest caz nimeni n-o să ne pună întrebări cu privire la statutul nostru. Nu descărcăm marfa până nu aflăm mai multe despre această situaţie. Aţi aranjat totul în legătură cu sosirea noastră, domnule Graham?

– Da, desigur. Domnul Gough, omul nostru de legătură de aici, este la dispoziţia dumneavoastră şi noi stăm la el în timpul şederii noastre aici. Are deja *piaştrii* necesar pe care pe să vi-i dea în schimbul mărfurilor pe care le-aţi adus din Suedia.

Killian aflase de la Campbell că chinezii refuză să facă comerţ cu altceva în afară de monede de argint pur. Şi cea mai bună modalitate de a le obţine era să aducă mărfuri aici şi să le vândă în Spania. Cu coloniile lor bogate din America de Sud, spaniolii aveau rezerve aparent inepuizabile de argint, spre deosebire de ţări precum Suedia. Vor lua acum zeci de lăzi cu *piaştri*, „piese de opt”, când vor pleca din Cadiz.

– Excelent, spuse Campbell. Îi spun căpitanului că nimeni nu are voie să părăsească vasul şi după aceea putem pleca în oraş.

– Aşadar, Killian a plecat în oraş?

Jess se uita pe hubloul cabinei, pentru că nu avea nimic altceva de făcut. Adair trândăvea pe bancheta lui Killian, profitând de absența stăpânului.

– Da, a spus că nu știe cât va dura până se întoarce, dar trebuie să stăm aici până se întoarce.

– Bănuiesc că încearcă să găsească un bilet pentru mine.

Gândul acesta era extrem de deprimant. Jess își dădu seama că ar fi preferat să continue călătoria în loc să se întoarcă în Suedia. Dacă tot ajunsese până aici, era păcat.

– N-a spus, dar așa cred, oftă Adair. Ce neplăcut că nu putem coborî și noi pe țărm! Mi-ar plăcea să mai simt pământ sub picioare.

– Da, și eu, dar trebuie să avem răbdare.

– Nu vreți să jucăm cărți? Tot nu avem ce face!

– Foarte bine, dar nu jucăm pe bani. Las lucrurile astea în seama lui Killian.

– Vă e frică să nu vă bat, mormăi Adair. Știți, m-a învățat și pe mine câte ceva.

– O să mai vedem. Dă cărțile.

Trecu o săptămână și nu primiră nicio veste de la Killian. Pe corabie era o agitație continuă, bărcile veneau și plecau, descărcau mărfurile și aduceau provizii. Apărură alte animale vii – ca să le înlocuiască pe cele care fuseseră deja tăiate –, legume proaspete, fructe, butoaie cu apă și saci cu grâne. Șirul părea nesfârșit, iar Jess se mira unde încap toate.

Pe măsură ce zilele treceau, nervii ei erau din ce în ce mai întinși, în timp ce aștepta să afle ce hotărâseră în privința ei. Killian rămăsese în oraș cu ceilalți supervizori, probabil că era reținut acolo de Campbell, și niciun mesaj pentru ea.

– Dar cum poate să dureze așa de mult? se plânse ea în fața lui Adair. Nu are altceva de făcut decât să-mi cumpere un bilet pe o corabie care merge spre nord, nu-i așa?

– Dar poate că nu este niciuna care să meargă în Suedia.

– Păi aş putea să merg mai întâi în Anglia, iar de acolo în Olanda, şi aş găsi un vas. Nu sunt chiar neajutorată.

Dar ştia că nu e tocmai adevărat. Ar fi preferat să nu fie nevoită să călătorească de una singură printr-o ţară străină.

În sfârşit, la sfârşitul celei de-a doua săptămâni, Killian bătu scurt la uşă şi intră în cabină.

– Slavă Domnului! Mă aşteptam să te întorci mult mai curând, izbucni ea.

– Îmi pare rău, dar am avut multă treabă.

Killian se încruntă spre Adair care îşi luă cărţile de joc şi dispăru. Când uşa se închise în urma lui, Killian se aşeză pe bancheta lui şi se uită la Jess. Trecu direct la subiect.

– Îmi parc rău, dar cred că va trebui să mergi cu noi. Domnul Campbell şi cu mine n-am reuşit să găsim un loc pentru tine ca să te întorci în Suedia. Îmi pare rău.

– Cum? Dar, cu siguranţă, trebuie să existe o cale, poate nu dircct, dar prin alt port!

– Da, dar nu are cine să meargă cu tine decât dacă angajăm o femeie de aici. Domnul Gough poate să ne recomande pe cineva, dar de unde ştim că nu te părăseşte pe undeva? Una este să te îmbarcăm pe un vas suedez, despre care ştim că merge direct acasă sau măcar undeva, în Suedia. Dar nu este niciun suedez acum aici şi nu putem să aşteptăm.

– Şi chiar nu poate să mă ia nimeni?

– Nu. Ai fi la bunul plac al unui străin, ar putea să-ţi ia banii şi să te lase în primul port în care ajunge vasul. Nu poţi călători singură, ar fi mult prea periculos. Am discutat problema cu domnul Campbell şi este de acord cu mine.

Jess inspiră adânc, încercând să-şi păstreze calmul.

– Dar şi alternativa este la fel de periculoasă, dacă nu şi mai rău.

– Ştiu, dar cel puţin nu vei fi singură sau cu oameni pe care

nu-i cunoşti.

Jess se gândi o clipă, apoi îşi muşcă buza.

– Îmi pare rău, probabil că mă consideri o mare belea, dar îţi jur că nu am vrut să-ţi fac necazuri.

– Nu contează, probabil că este în egală măsură şi vina mea. Tăcu o clipă, apoi continuă: Te rog să mă crezi, aş prefera să te trimit înapoi ca să fii în siguranţă. Ai dreptate, această călătorie este lungă şi grea. Nici nu se ştie dacă vom ajunge vreodată în China.

Îşi trecu mâinile peste faţă.

– Poate că ar fi mai bine să renunţ şi să te duc pe tine înapoi.

Jess înţelegea că este sincer îngrijorat pentru ea, dar ştia şi cât de mult îşi dorise să facă această călătorie. Încercă să-l liniştească:

– Nu, sunt sigură că totul o să fie bine şi, dacă se întâmplă ceva, ni se va întâmpla tuturor, şi gata.

– Dar tu eşti femeie!

– Şi ce-i cu asta? Sunt la fel de sănătoasă şi de zdravănă ca restul echipajului. Adair este la fel de mic ca şi mine, iar, dacă el face faţă, eu de ce n-aş putea?

Killian dădu aprobator din cap.

– Dacă priveşti lucrurile aşa, pare logic.

– Nu mai sunt un copil. Hai să nu ne facem griji pentru ceea ce s-ar putea întâmpla, deoarece s-ar putea să nu se întâmple niciodată.

– Fie! Mă bucur că iei situaţia atât de calm. Trebuie să recunosc că mă aşteptasem la un scandal îngrozitor.

– Atunci probabil că nu mă cunoşti aşa de bine cum crezi.

Killian îi aruncă o privire enigmatică.

– Poate că nu. O să avem timp din belşug să discutăm despre asta, nu-i aşa? Dar acum trebuie să mă duc să-l ajut pe domnul Campbell să supravegheze încărcarea argintului.

După ce Killian plecă, Jess se lăsă să cadă pe bancheta ei şi

închise ochii. Tremura toată, dar de uşurare, nu de teamă, şi se simţea ciudat de liniştită. Rămânea alături de Killian – chiar dacă erau la cuţite –, iar în inima ei ştia că acolo îşi doreşte să fie.

– Îmi pare foarte rău, domnule, dar toate corăbiile de anul acesta pentru China au plecat deja. Nu mai pleacă niciuna decât după Crăciunul viitor. Aţi pierdut-o pe cea din urmă, îmi pare rău.

Farquhar privea la funcţionarul de la Compania Indiilor de Est şi nu-i venea să creadă. Probabil că individul minţea.

– Nici măcar una? Nu se poate să vorbiţi serios!

– Corăbiile nu pot să plece decât într-o anumită perioadă a anului, domnule, altfel vântul le duce în direcţie greşită. Nu are rost să plece, pentru că asta ar însemna să stea luni întregi într-un loc.

Farquhar scrâşni din dinţi şi îi veni să-i dea un pumn omului. Deşi era politicos în aparenţă, părea încântat să-l poată necăji pe Farquhar.

– Şi nu este altă modalitate de a ajunge în China? întrebă el scurt. Poate prin India?

Omul reflectă o clipă, apoi negă din cap:

– Nu cred... pe uscat nu se pune problema. Dar staţi un moment...

Se întoarse cu spatele ca să discute ceva cu un bărbat corpolent care şedea la un birou în spatele lui, apoi reveni, dând din cap afirmativ:

– Da, s-ar putea să existe o posibilitate.

– Care?

Farquhar îşi pierdea foarte uşor puţina răbdare pe care o avea şi îl privi nervos pe omul din faţa lui.

– Am auzit că sunt două vase care pleacă mai târziu de la Ostend. Poate că încă nu au plecat, aşa că aţi putea să le prindeţi.

– De la Ostend? Foarte bine. Şi cum ajung acolo? Sper că acum n-o să-mi spuneţi că nu mai sunt vase nici pentru continent.

– Dimpotrivă, domnule, aveţi noroc, *Porpoise* este pe punctul de plecare, iar prima ei oprise este în portul Ostend. Dacă vreţi să mergeţi jos, la docuri, sunt sigur că domnul căpitan o să vă ia cu el.

– Mă duc imediat, spuse Farquhar şi aruncă un mulţumesc dispreţuitor în direcţia omului, deşi nu prea vedea de ce trebuie să-i mulţumească.

În timp ce se îndrepta spre docurile din Londra, înjura în sinea lui. Dacă nu ajungea la timp la corăbiile de la Ostend, ar fi putut foarte bine să rămână acasă şi să-l aştepte pe Killian să se întoarcă. De ce avea mereu ghinion? Cu siguranţă că de astă dată doamna Fortuna îi dădea o mână de ajutor.

– Era şi cazul, murmură el.

CAPITOLUL 27

Friedericus Rex Sueciae

Părăsiră oraşul Cadiz în ziua următoare şi se îndreptară spre Coasta Berberă. Sperau să prindă vântul de nord-est şi curentul care ducea corăbiile repede în sud, spre Insulele Canare. Vremea era bună, iar marea relativ calmă. De aceea, când se întoarse în cabină să ia un registru, Killian fu surprins s-o găsească pe Jess vomitând într-o găleată.

– Încă nu te-ai obişnuit cu tangajul? o întrebă el, punându-i o mână pe umăr. Jess ridică ochii spre el cu faţa ca cenuşa. Îi era milă de ea, trebuia să fie cumplit să suferi de rău de mare

atâta timp. Cei mai mulţi oameni se obişnuiau cu mişcarea vasului în mai puţin de o săptămână.

– Se pare că nu. Probabil că din cauza opririi de la Cadiz, organismul meu s-a păcălit şi a crezut că s-a terminat, dar totul a reînceput, spuse ea încercând să glumească, deşi era clar că se simte mizerabil.

Se auzi o bătaie în uşă, iar Adair intră cu o tavă.

– Am adus puţină pâine şi brânză pentru mai târziu. Să le las aici?

– Da, te rog. Jess dădu din cap şi se întinse pe bancheta ei. Nu-i mai venea să vomite, dar era tot palidă. Mulţumesc!

Killian se uită la Adair.

– Nu fi prost! Nu cred că soţia mea vrea să mănânce în momentul de faţă. Nu vezi că e bolnavă?

– O, dar o să-i treacă peste o oră sau două, spuse Adair vesel. Şi-atunci o să-i fie o foame de lup, credeţi-mă.

– De unde ştii că o să-i treacă aşa de repede? Killian se uită de la Adair la Jess şi-napoi la acesta. Jess evită privirile lui şi privi în tavan, apoi fu străbătută de un fior şi se ghemui peste pături, ca şi când i-ar fi fost frică.

Ce se întâmplă aici, se întrebă Killian. Avea vreo boală şi nu voia ca el să ştie de ea? Era ceva contagios?

– Vorbeşte! se răsti el, pe un ton mult mai aspru decât intenţionase.

Adair se uită la Killian ca la un idiot.

– Adică nu ştiţi?

– Ce să ştiu? Vorbeşti aiurea, băiete.

Killian începea să se înfurie, văzând lipsa de sensibilitate a lui Adair, şi-i venea să-l ia de urechi.

– Dumnezeu să mă apere! murmură Adair. Doamna e grea. Soţia dumitale o să facă un copil.

– Ce?

Killian se aşeză jos pe bancheta lui şi începu să clipească

des. Era complet năucit, iar creierul lui nu reuşea să asimileze ceea ce îi spusese Adair. Un copil? Dar cum era posibil? Nu, nu se poate! Dădu să protesteze că nu făcuseră dragoste decât o singură dată, dar ştia că este un argument ridicol. Era perfect posibil şi îşi aminti că nu fusese atent, aşa cum îşi propusese iniţial. Fusese total copleşit de gândul că Jess este a lui.

Se uită la Jess, dar ea studia în continuare plafonul şi încerca să-şi aşeze la loc o şuviţă de păr.

– Adair, cred că ar fi mai bine să pleci, spuse ea cu o voce uşor tremurătoare.

Adair dispăru pe uşă fără un cuvânt, lăsându-i într-o tăcere stânjenitoare. Killian nu ştia ce să spună şi nici Jess nu-şi găsea cuvintele. Vestea îl lovise din plin şi se simţea de parcă ar fi primit un pumn în plex, care îi scosese tot aerul din plămâni.

– Pentru Dumnezeu! De ce nu spui ceva? exclamă el în cele din urmă.

Jess se ridică în capul oaselor şi îi aruncă o privire nesigură pe sub sprâncene. Vedea cum tremură de emoţie şi simţi nevoia s-o ia în braţe şi s-o mângâie. Jess întoarse capul şi murmură:

– N-am fost sigură până de curând şi, oricum, acum nu mai contează.

– Cum să nu conteze! Dacă aş fi ştiut, aş fi...

– Ce-ai fi făcut? Jess se întoarse şi se încruntă la el. Crezi că aş fi găsit mai uşor un bilet pe corabie dacă ai fi ştiut?

– Da! Nu! La naiba! Vreau să spun... femeie, ce ne facem acum?

Spre uimirea lui, Jess îi zâmbi cu tristeţe.

– Îmi închipui că vom aştepta să se nască pruncul, aşa cum face toată lumea. Nu putem face nimic altceva, nu-i aşa? Natura îşi urmează cursul. Jess îi aruncă o privire rugătoare. Te rog să nu fii supărat. Voiam să-ţi spun, ştii, dar uneori lucrurile nu merg bine în primele luni şi n-am vrut să te sperii degeaba.

– Nu sunt supărat, Jessamijn, dar... mergem în China!

Jess ridică din umeri, iar culoarea îi reveni uşor în obraji.

– Femeile fac tot timpul copii, presupun că şi în China. Sper că sărmanul micuţ să nu se nască aici, pe corabie.

Numără calmă pe degete:

– Cred că se va naşte în septembrie. Până atunci vom ajunge la destinaţie, nu-i aşa?

– Habar n-am. Dumnezeule, e un adevărat dezastru!

Killian încerca să nu se gândească la toate implicaţiile: o femeie însărcinată care călătoreşte mii de leghe de-a curmezişul oceanelor şi care poate să aducă pe lume copilul pe o corabie plină de bărbaţi unde nimeni nu ştie ce trebuie să facă. Şi-apoi pruncul, mic şi vulnerabil, imaginaţia începu să i-o ia razna şi îi oferi tablouri de suferinţă la care prefera să nu se gândească. Se puteau întâmpla atât de multe lucruri rele, că nici nu voia să-şi mai bată capul cu ele. Şi-apoi mai era şi faptul că acum nu mai puteau pretinde că Jess este băiat.

– Nu vrei să fii tată? Ei bine, atunci ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte de noaptea nunţii, răspunse tăios Jess, care înţelesese greşit cuvintele lui.

– Nu, nu este vorba despre asta. Dar mă gândesc la tot ce se poate întâmpla. Cum de poţi fi aşa de calmă?

Killian era sigur că, dacă ar fi fost în locul ei, ar fi fost îngrozit. De fapt, era înspăimântat şi acum, de dragul ei.

– Pruncii nu mă sperie. Mama a născut cel puţin opt despre care îmi amintesc şi nu a avut niciodată probleme la naştere. Nu este niciun motiv ca eu să am. Şi ştiu să am grijă de copii, am foarte multă experienţă. Şi-apoi, dacă e să se întâmple ceva, se poate întâmpla la fel de bine şi pe uscat. Este voinţa Domnului, nu-i aşa? Vreau să spun, uite ce s-a întâmplat cu micuţul James, sărmanul de el... Clipi să-şi alunge lacrimile care-i umpluseră brusc ochii, apoi scutură din cap. Dar nu trebuie să gândim aşa. Trebuie să gândim pozitiv.

Killian închise ochii şi încercă să gândească logic. Sigur că

Jess avea dreptate, numai că fusese luat prin surprindere de această veste. Dacă ea nu era speriată, nu exista niciun motiv ca el să fie. Atâta doar că era o răspundere foarte mare, pentru care nu era sigur că este pregătit. Va fi tată! *Dumnezeule mare!...*

Privind la soţia sa, fu cuprins dintr-odată de dorinţa de-a o proteja. Trebuia să aibă grijă de ea şi de copil, de fiul sau de fiica lui. Se aşeză pe bancheta ei şi îi puse o mână pe braţ.

– Îl... îl simţi? întrebă el, privind spre pântecele ei, care era ascuns sub jiletca lui. Nu se vedea nicio diferenţă.

– Nu, probabil că este prea devreme.

Îşi dădu picioarele jos de pe banchetă şi se aşeză alături de el, rezemându-şi capul de umărul lui o clipă. Fără să se gândească, Killian o cuprinse cu braţul şi o trase mai aproape. Se simţea bine şi nu mai ţipa la el, ci accepta mângâierea lui ca şi când ar fi avut nevoie de ea. Îşi dădu seama că asta era ceea ce îşi dorea şi el şi se înspăimântă.

– Ai să-mi spui şi mie, nu-i aşa? spuse el. Vreau să spun, vreau să particip şi eu la tot.

Jess zâmbi şi spuse:

– Da, sigur că îţi spun.

– Şi, dacă ai nevoie de ceva, nu trebuie decât să spui.

Jess ridică sprâncenele.

– Nu fi prea blând cu mine, că nu-l mai recunosc pe bărbatul cu care m-am măritat, îl tachină ea.

– Nu te teme, zâmbi el, am să fiu foarte sever cu tine şi, începând din acest moment, îţi poruncesc ca în dimineaţa asta să se odihneşti. Gata cu scrisul, m-ai înţeles?

– Ştii, nu sunt bolnavă. Greţurile o să treacă până la prânz, aşa cum a spus Adair.

– Poate că da, dar oricum nu vreau să te oboseşti prea mult. Acum te rog să te întinzi sau te culc eu cu forţa.

– Da, da, să trăiţi! Cum spuneţi dumneavoastră.

Killian o lăsă să se odihnească. Simţea în continuare că parcă îl lovise cineva, dar un zâmbet fericit i se întinse pe toată faţa.

Va fi tată!

În dimineaţa următoare, Jess fu surprinsă să constate că este trezită mai târziu ca de obicei şi de Killian, nu de Adair. Acesta puse o farfurie cu pâine şi brânză pe lada de călătorie dintre banchetele lor, apoi scoase un şervet în care erau câţiva struguri.

– Bună dimineaţa! spuse el. Ţi-a trecut ameţeala sau mai bine să pun ăştia deoparte pentru mai târziu?

– Mm, nu, mă simt bine, dar... de unde ai ăştia? arătă cu capul spre struguri.

Killian îi făcu cu ochiul.

– Nişte resturi de la masa căpitanului, care, întâmplător, au dispărut.

– Killian! Doar nu i-ai furat? Jess se ridică în capul oaselor şi se uită la el.

– N-aş spune chiar aşa. Nu te teme, n-o să le ducă nimeni lipsa şi m-am gândit că ţi-ar prinde bine.

Jess simţi un val de căldură plăcută care i se răspândea prin tot trupul la gândul că se îngrijea de ea.

– Bine, mulţumesc, dar nu vreau să dai de belea.

– N-o să dau, nu te teme.

O surprinse din nou prin faptul că nu plecă imediat. Se aşeză pe bancheta lui şi scoase o batistă din buzunar. Batista era legată, iar Jess îl urmări cu interes în timp ce desfăcea nodurile.

– Mi se pare că îţi datorez ceva, spuse el tuşind stânjenit, aşa cum nu era în firea lui.

– Da?!

– Da. Ţi l-am promis, dar nu eram sigur că îl mai vrei.

Scoase un inel mic, de aur, format din mai multe firişoare

răsucite într-un model foarte complicat, care îl făcea să arunce sclipiri. I-l întinse şi adăugă:

– Dar, cum nu ne mai întoarcem, m-am gândit că poate ai dori să-l ai. Am dreptate?

Jess deschise gura să spună ceva, apoi trebui să facă un efort conştient ca s-o poată închide.

– Killian! Eu... ăăăă... nu ştiu ce să spun. Este aşa de frumos... Mulţumesc!

Îl luă din mâna lui şi şi-l puse pe deget, după ce îşi scoase mai întâi inelul cu pecete.

– Uite, mai bine să-l iei pe ăsta înapoi.

– Da, mulţumesc. Eşti sigură că-ţi place? Dacă nu, putem să cumpărăm altul.

– Nu, este perfect.

Jess înghiţi de mai multe ori în gol ca să-şi oprească şuvoiul lacrimilor care se urcau în gât.

– Mulţumesc!

Killian zâmbi şi se ridică.

– A fost plăcerea mea. O luă de mâni şi o trase în picioare, aşa că acum stăteau faţă în faţă. Atunci facem pace?

Jess simţea cum îi bate inima, aproape la fel de repede ca şi a ei şi încuviinţă:

– Da, neapărat.

O sărută rapid şi plecă din cabină. Jess rămase unde o lăsase şi îşi duse o mână la gură, pe locul unde o sărutase. Se întreba dacă această ofertă de pace fusese făcută de dragul copilului, dar, oricum ar fi fost, era fericită că nu mai sunt certaţi. Şi simpla prietenie era mai bună decât nimic.

Jess era uimită de schimbarea de atitudine a lui Killian faţă de ea, începând din acea zi. În timp ce îşi continuau drumul spre Insulele Canare, îşi petrecea tot timpul liber cu ea, stăteau de vorbă, jucau cărţi sau îi citea cu voce tare, în timp ce ea se

odihnea pe banchetă. Reuşea să-l înduplece sau să-l mituiască pe bucătarul căpitanului ca să-i dea tot felul de bunătăţi pentru ea, cum ar fi fructe sau peşte proaspăt la grătar. Pe scurt, devenise alt om, dar continua să se ţină la distanţă în ce priveşte contactul fizic.

Cam la o săptămână după de plecaseră din Spania, la orizont apărură Insulele Canare şi în seara aceea Killian o scoase pe punte ca de obicei la plimbare. Stăteau alături unul de altul, rezemaţi de balustradă şi se uitau la pata întunecată a insulelor pe lângă care treceau. Nu mai era nimeni pe punte, iar singurul sunet care se auzea era fâşâitul apei pe lângă proră.

Jess îşi făcea vânt cu mâna.

– Se face tot mai cald, nu-i aşa? Adair spune că unul dintre marinari i-a povestit că în curând va fi aproape insuportabil.

– Da, aşa am auzit şi eu. În cabină o să fie sufocant şi nu ştiu ce-o să facem.

– Am să proptesc uşa să stea deschisă şi las hubloul neacoperit. Poate în felul acesta o să se facă puţin curent!

Jess simţea braţul ferm al lui Killian, care se odihnea alături de al ei pe balustradă, iar pielea lui caldă o atingea pe a ei. O fracţiune de secundă simţi un frison care o străbătu din cap până-n picioare. Abia îşi stăpâni dorinţa de a întinde mâna şi de a-i mângâia muşchii viguroşi ai braţului. Inspiră aerul sărat şi de iarbă proaspătă, de lămâi şi de locuinţe omeneşti şi se simţea împăcată, cum stătea acolo alături de soţul ei, cu copilul lor care îi creştea în pântece.

Dintr-odată pe cer apăru o lumină ca o flacără şi amândoi rămaseră cu ochii la ea.

– Ce e asta?

– Nu ştiu, dar am auzit pe cineva spunând că pe una dintre insule este un vulcan, poate că asta este?

– Sper că n-o să erupă, ce crezi?

Jess tocmai îl citea pe Pliniu cel Tânăr şi povestea lui despre

erupţia Vezuviului care distrusese oraşele Pompei şi Herculaneum. Avea încă proaspete în minte ororile de acolo.

– Nu, şi chiar dacă erupe, nu ajunge până aici.

– De asta n-aş fi chiar aşa de sigură.

– Nu te teme.

Killian o înconjură cu braţele într-un gest de protecţie.

– O să plecăm curând de aici, vântul este puternic.

Jess se lăsă pe spate şi se rezemă de el, fără să-şi dea seama ce face. Era aşa de bine, simţea că acolo îi este locul. Simţea o nevoie imperioasă să se întoarcă şi să-l îmbrăţişeze. Dacă s-ar fi mişcat atunci, dacă ar fi sărutat-o pe creştetul capului sau ar fi gâdilat-o pe gât, aşa cum făcea la Askeberga, l-ar fi târât în cabină şi l-ar fi forţat să facă dragoste cu ea din nou. Dar nu făcu nimic din toate astea. Continuă numai s-o ţină aşa, fără să se mişte, ca şi când ar fi fost dăltuit în piatră. Jess nu era sigură ce trebuie să facă, aşa că rămase şi ea liniştită, derutată şi dorind mai mult, dar înspăimântată la gândul să facă ea primul pas.

Adevărul era că nu ştia cum să-l îndemne pe soţul ei să meargă în pat. Nici nu era foarte sigură că o mai doreşte. La urma urmelor nu de asta se însurase cu ea. Probabil că era drăguţ cu ea numai pentru că era însărcinată, dar cel puţin nu mai era supărat pe ea, ceea ce era o mare uşurare.

Trebuia să se mulţumească doar cu atât.

Killian trase în nări parfumul lui Jessamijn, care părea mică şi fragilă în braţele lui. Îl cuprinsese o dorinţă puternică şi nimic nu i-ar fi plăcut mai mult decât să facă dragoste cu ea direct aici, sub cerul întunecat al nopţii, dar ştia că nu e momentul. Se simţea foarte ispitit cel puţin s-o sărute, dar nu avea încredere că nu ar fi mers după aceea mai departe. Era mai bine să reziste.

În primul rând nu se ştia că este femeie, deşi era destul de

sigur că erau câţiva care bănuiau câte ceva. Iar, dacă ştiau, tot nu putea să se lase văzut bucurându-se de trupul ei când toţi ceilalţi trebuiau să se abţină. Nu era corect şi ar fi provocat nenumărate necazuri. Pereţii cabinei erau subţiri şi, fără îndoială, dacă ar fi făcut dragoste, chiar cu discreţie, cineva tot ar fi observat. Nu era posibil.

Pe de altă parte nu voia să-l pună pe copil în primejdie. Înţelesese cât de preţioasă este pentru el această nouă viaţă, dar şi soţia lui. Nu voia s-o rişte pe niciuna din ele. Dacă i s-ar fi întâmplat ceva vreunuia din ei din cauza dorinţelor lui josnice, nu şi-ar fi iertat-o niciodată. Era simplu.

Trebuia să admită că necunoscute şi misterioase sunt căile Domnului. Când plecaseră din Cadiz, îşi pusese în gând să profite de lunile pe mare şi s-o vrăjească pe soţia sa, în aşa fel încât căsătoria lor să nu mai fie o cacealma când se vor întoarce la Gothenburg. Deşi sarcina îi dejucase planurile de a face să înnebunească de dorinţă după el, îşi dădu seama că acum îi face curte într-un mod mult mai galant, ceea ce părea să-i placă. Desigur, acesta era modul în care Dumnezeu îi arăta că la început procedase greşit.

Mai trase o dată în piept mireasma plăcută a pielii ei, apoi spuse:

– Hai să mergem la culcare. Este târziu şi probabil eşti obosită.

Jess consimţi murmurând şi, în timp ce coborau spre cabina or, Killian îşi dădu seama că era fericit că doarme în aceeaşi încăpere cu ea. Atâta timp cât erau împreună, restul nu mai conta.

CAPITOLUL 28

Munţii înalţi şi golaşi din Tenerife dispăreau în depărtare, iar corabia pătrunse în largul Atlanticului. Vânturile binevoitoare o împinseră mai întâi într-un arc uriaş spre America de Sud şi după aceea spre capătul cel mai de sud al Africii. Căldura copleşitoare devenise aproape insuportabilă. Jess îşi petrecea aproape tot timpul răcorindu-se cu un evantai primitiv. Killian îl convinsese pe tâmplarul englez să-l confecţioneze din stinghiuţe de lemn şi resturi de la pânzele corabiei. O ajuta puţin, dar nu cine ştie ce. Trăia numai cu gândul la venirea serii, când Killian o însoţea pe punte şi o briză binevenită îi răcorea puţin trupul încins.

– E bine că ai scăpat de greţuri, spuse Killian, în timp ce stăteau unul lângă altul într-un colţ al punţii, bucurându-se de aerul proaspăt al nopţii. În rest, te simţi bine?

– Da, sunt bine, numai că mi-e cald, nu-ţi face griji.

– Sigur că îmi fac griji, se pot întâmpla o mulţime de lucruri.

– Vrei să spui, cu copilul?

– Nu numai, oamenii mor din tot felul de cauze. Numai ieri doi marinari au căzut la pat cu febră putredă. Poate fi contagioasă, iar bărbierul nu ştie ce să facă.

Febra nu era singurul lucru care-i ucidea pe oameni. La bord era mare înghesuială, aşa că şi alte boli, precum dizenteria, făceau ravagii. Deşi punţile erau frecate în fiecare zi cu apă, iar pe puntea de jos, unde dormeau marinarii, se

făcea curăţenie în fiecare săptămână, pe corabie era aproape imposibil să se menţină curăţenia. Pe măsură ce zilele treceau, proviziile scădeau, iar alimentele se alterau. Viermii şi mucegaiul în biscuiţi erau ceva obişnuit şi oamenii nici nu se mai plângeau. Carnea sărată şi peşte erau râncede, chiar şi apa de băut era scârboasă. Dar, cum toată berea se consumase, nu era altă alegere decât să bei apa aşa cum era sau să mori de sete.

Şi-apoi mai erau şi puricii... Jess se scărpina de zor şi încerca să-şi amintească de zilele când se simţise bine. Călătoria părea că nu se mai termină şi nu ajunseseră nici măcar la jumătatea drumului.

– Mă întreb cum se descurcă mama, spuse ea într-o seară. Aş fi vrut ca Robert să nu mă trimită de acasă exact când avea mai multă nevoie de mine.

Se gândea la frăţiorul ei pe care n-o să-l mai vadă niciodată. Viaţa era uneori aşa de crudă. Deşi îi spunea lui Killian că trebuie să gândească pozitiv, era greu să nu se teamă pentru propriul copil, când îşi amintea cât de fragil fusese James.

Killian îi luă mâna şi îşi împleti degetele printre degetele ei, strângându-le uşor.

– Micul James va trăi în inima ei şi, deşi la început îi va fi greu, timpul vindecă totul. Şi-apoi îl are pe Ramsay şi, cu toate păcatele lui, sunt convins că Robert va face tot posibilul ca s-o consoleze. Era la fel de distrus şi el, aşa mi-a spus Albert. Împreună vor face faţă necazului.

– Sper să ai dreptate.

Jess se simţea reconfortată de căldura degetelor lui. Îi dădea un sentiment de siguranţă, ca şi când alături de el nu i s-ar fi putut întâmpla nimic.

– Mă întreb oare ce face Albert acum? spuse ea ca să-şi abată gândurile de la apropierea fizică de Killian.

– Da. I-am trimis o scrisoare de la Cadiz şi i-am explicat ce

s-a întâmplat, dar nu ştiu dacă a primit-o.

– Să sperăm că nu are necazuri cu Robert, dar cu ajutorul domnului Milner o să poată dovedi că întreaga companie ne aparţine nouă. Am semnat toate hârtiile înainte să plec, şi Albert o să administreze compania până ne întoarcem noi, nu-i aşa?

– Sunt sigur. Dacă există un om în care pot să am încredere, apoi acela este Albert.

Jess ar fi vrut să poată fi sigură că se vor mai întoarce vreodată.

La zece zile după ce zăriseră porumbeii de la Capul Bunei Speranţe şi alte păsări de mare, cum era albastrul uriaş, începură să sondeze în apa verde şi tulbure, ca să nu eşueze cumva pe bancul de nisip care înconjura vârful lui cel mai sudic, Capul Agulhas. Campbell nu avea nici cea mai mică intenţie să se oprească pentru a-şi completa proviziile, pentru că această pare a lumii aparţinea olandezilor. Nici măcar nu navigară în apropierea ţărmului.

– Nu are rost să ne facem publicitate, spuse el scurt. Ar fi prea riscant.

Vremea se răci şi începură furtunile, hainele de iarnă fură scoase din lăzi şi luate din nou la purtat. Jess şi Killian nu era singurii care aveau şube, cei mai mulţi dintre marinari aveau cojoace de oaie care îşi păstrau flexibilitatea chiar şi când erau ude. Fără ele Jess era convinsă că n-ar fi supravieţuit.

Deşi frigul era o binecuvântare în multe privinţe, scăderea bruscă a temperaturii aduse cu sine infecţii pulmonare şi răceli puternice. Într-o dimineaţă, când se trezi, Jess descoperi că Killian era tot în pat, cu faţa încinsă şi respirând neregulat. Se repezi la bancheta lui şi îl scutură de braţ.

– Killian, Killian, te simţi bine?

Deschise ochii care erau injectaţi şi sticloşi de febră, iar

strălucirea lor albastră reflecta acum durere.

– Mă doare în gât, hârâi el. Mi-e cald. Îmi plesneşte capul.

Jess nu-l văzuse decât sănătos şi se înspăimântă.

– Stai liniştit. Îl trimit pe Adair să aducă puţină supă, apă rece şi cârpe.

Killian nu răspunse, ceea ce o îngrijoră şi mai tare. Când Adair sosi în sfârşit cu supa, reuşi să se ridice în şezut şi să soarbă din ea.

– Oh! făcu el şi era clar că avea probleme la înghiţit. Când termină şi ultima înghiţitură, Jess începu să-l frece cu buretele cu apă rece pe frunte, sperând să-i mai reducă febra. Un timp parcă se simţi mai bine, dar după aceea începu să clănţănească din dinţi.

– Mi-e frig, mai multe pături...

Jess i le dăduse deja pe toate ale ei şi nu credea că altcineva mai are pături de rezervă. Se uită la Killian şi îşi aminti dintr-odată cuvintele pe care i le spusese el când mergeau cu sania. *Căldura corporală împărtăşită este a doua cale de a-ţi menţine temperatura corpului.*

– Bineînţeles, spuse ea cu voce tare şi îl împinse mai la perete. Mai mult chiar, am să-ţi ţin de cald.

– Ce? horcăi el, dar ea îl ignoră şi se întinse alături de el, cuprinzându-l cu braţele. Abia încăpeau amândoi pe bancheta îngustă.

Simţea cum trupul lui este zguduit de tremurături violente, dar, după un timp, acestea încetară, iar Killian se linişti.

– Drăguţ, murmură el, apoi o uimi deschizând ochii şi privind drept în ochii ei. Cred că ar trebui să mă îmbolnăvesc mai des. Privirea ei alunecă spre gura lui, aflată la numai câţiva centimetri de ea. Simţea o nevoie cumplită să-l sărute, tentaţia era atât de puternică încât începu să gâfâie. Killian zâmbi de parcă i-ar fi citit gândurile – cu zâmbetul acela ironic pe care îl cunoştea atât de bine –, dar îşi aminti că acum are febră şi

probabil nu-şi dă seama ce face.

– Să nu îndrăzneşti să mai fii bolnav, spuse ea ferm. Nervii mei nu mai suportă.

– Dar de ce?

Killian o privea intens acum, ca şi cum răspunsul ei ar fi fost foarte important. Jess nu ştia ce să facă, aşa că ridică din umeri şi se prefăcu indiferentă.

– Nu vreau să rămân singură pe corabie numai cu Adair.

– Acesta este singurul motiv?

Scoase o mână de sub pături şi o puse în jurul taliei ei, trăgând-o mai aproape. Jess îşi feri ochii de privirile lui pătrunzătoare.

– Ei bine, nu. Eu... eu nu vreau să te pierd. Adică vreau să spun... copilul nostru trebuie să aibă tată. Adăugă apoi pe jumătate în glumă: Nu doresc nimănui să aibă tată vitreg, ştii asta. Killian rămase cu braţul în jurul taliei ei încă un moment – ca şi când ar fi aşteptat să mai audă ceva –, apoi îi dădu drumul. Jess avea sentimentul că era dezamăgit de răspunsul ei. Se întreba dacă n-ar fi trebuit să-i spună că mai este un motiv, unul mult mai important. Dar îi era imposibil să-şi dezvăluie sufletul, din moment ce nu ştia dacă el este dispus sau nu să asculte ce are ea să spună.

– Nu te teme. Nu scapi de mine, spuse el şi închise ochii. Acum iarăşi îmi este cald, aşa că ai face bine să te ridici şi să-mi dai din nou cu apa aia rece îngrozitoare.

Jess se ridică într-un cot şi se uită la el, dar Killian nu mai ridică ochii.

De ce era totul aşa de complicat?

Killian se făcu bine curând. Alţii însă nu fuseseră la fel de norocoşi, iar câţiva membri ai echipajului decedară înainte să înceapă lunga traversare a Oceanului Indian, unde clima se schimbă din nou.

Zăriră insula Sf. Paul la începutul lui iulie şi navigară destul de aproape de uscat, dar nu încercară să meargă pe uscat.

– Nu ne putem permite să pierdem timp, spuse Campbell. Dacă nu ajungem în Marea Chinei până în august, s-ar putea să rămânem blocaţi pe loc încă şase luni ca să aşteptăm un vânt prielnic. De neconceput!

Insula părea oricum aridă, nu merita să fie explorată şi nimeni nu se plânse. Toţi abia aşteptau să ajungă în Jawa, unde ştiau că să-şi refacă rezervele de alimente şi să aibă parte de un scurt popas.

Jess se făcea tot mai mare pe zi ce trecea sau cel puţin aşa i se părea.

– Mă transform în balenă, i se plângea ea lui Killian, dar el era extaziat de loviturile copilului în pântecele ei, aşa că n-o băga în seamă. Jess îl lăsa să pună palmele pe abdomenul ei atunci când mergeau la plimbarea de seară pe punte. Amândoi erau uimiţi de puterea loviturilor pruncului.

– E un neastâmpărat, comentă Killian zâmbind. Sper că nu este fetiţă, pentru că se va comporta ca un adevărat băieţoi.

Cămăşile lui Adair n-o mai încăpeau şi fusese nevoită să le ia pe ale lui Killian. Curând deveni imposibil să mai ascundă sarcina şi, fireşte, sexul ei, dar, spre surprinderea lor, cei mai mulţi membri ai echipajului primiră vestea calm. La fel şi Campbell, când îl informară despre copil. Asta şi pentru că Killian avusese ideea să-i spună lui Campbell că e sigur că domnul căpitan Trolle va fi furios. Cei doi bărbaţi erau tot la cuţite şi aceasta prinse din nou cearta.

– Nu are nicio legătură cu el, mormăi Campbell. Corabia acesta este sub comanda mea şi a fost decizia mea să permit soţiei dumitale să stea la bord. Este neplăcut că este însărcinată, dar, aşa cum spui, este ceva ce s-a întâmplat înainte să urce la bordul corabiei, aşa că nu putea fi evitat.

– Nu, şi aş fi dus-o chiar eu înapoi la Gothenburg, dacă aş

fi ştiut.

– Nu mai are rost să discutăm acum despre asta. S-a întâmplat, şi asta este. Am să-i informez pe toţi şi am să le spun foarte clar că trebuie s-o trateze cu tot respectul cuvenit pe soţia dumitale.

În ciuda luptelor necontenite cu căpitanul, care nu voia sau nu era în stare să admită că domnul Campbell avea ultimul cuvânt, scoţianul conducea corabia cu o mână de fier. Şi în de cele mai multe ori i se dădea ascultare.

Killian se făcuse şi el iubit datorită dispoziţiei sale de a-i ajuta întotdeauna pe alţii şi de a participa la treburile mărunte. Dorea să înveţe tot ce era de învăţat în legătură cu navigaţia şi cu comerţul, iar oamenii îl respectau pentru asta. Astfel că, atunci când o însoţea pe Jess pe punte în timpul zilei, era privit numai cu invidie uneori. Nimeni nu se plânse pe faţă.

Spera că lucrurile vor rămâne aşa.

Ultima parte a călătoriei se desfăşură insuportabil de încet pentru Jess, care se ruga în gând să ajungă în China înainte să-i vină sorocul. Cu toate acestea, fusese încântată de ceea ce văzuse în Java. Ţărmuri nesfârşite scăldate în lumina strălucitoare a soarelui şi acoperite cu păduri dese, reflectându-se în apa căreia îi împrumutau aceeaşi culoare verde-închis. Peste tot pluteau broaşte-ţestoase, iar localnicii erau foarte mărunţei, păroşi şi umblau aproape goi, având numai o cârpă în jurul şoldurilor. Dar nu-şi dorea ca vasul să zăbovească prea mult şi se simţi uşurată când Campbell porunci să se ridice ancora, după o oprire scurtă în care luară la bord alimente şi apă proaspătă.

Laptele din fructele acelea stranii numite nuci de cocos o răcoreau şi îi dădeau putere. Killian se îngrijea să aibă cât mai multe, dar şi diverse alte fructe proaspete, cum niciunul din ei nu mai văzuse până atunci.

– Sunt sigură că astea îi fac foarte bine copilului, i spuse ea, lingându-şi sucul de pe degete.

– Da, şi sunt şi delicioase. În afară de ăsta, care are gust de săpun. Arătă spre un fruct verzuliu, iar Jess izbucni în râs.

– Nu ştiam că ai fost cândva atât de sărac, încât să fii nevoit să mănânci săpun. Sărmanul de tine!

– O, sunt multe lucruri pe care nu le ştii despre mine.

Killian zâmbi, iar ea îi surâse la rându-i.

– Aflu acum.

Şi aşa era. Aveau o mulţime de timp ca să discute despre tot ce se putea discuta şi, deşi Killian nu dădea semne că o doreşte. Jess simţea că acum sunt foarte buni prieteni. Încerca să-şi spună că este mulţumită şi aşa.

Intrară în Marea Chinei la 6 august şi începură astfel ultima parte a călătoriei.

– Slavă Domnului! murmură Campbell. Dacă mai întârziam puţin, nu mai ajungeam. Sper totuşi să nu fie nici acum prea târziu.

La fel spera şi Killian. Se uita la burta lui Jess, care creştea pe zi ce trecea, şi se ruga să ajungă la destinaţie înainte de naşterea copilului.

La şapte luni după ce părăsiseră Suedia, atinseră în sfârşit coasta Chinei. Temerile lui Campbell se adeveriră totuşi, întrucât nimeriră într-o furtună care îi abătu din drum. Începu cu vânt puternic, care creştea tot mai mult în intensitate cu fiecare zi, şi apoi o ploaie torenţială se năpusti peste ei.

– E mai cumplită decât orice ploaie din Suedia, spuse Jess stând ghemuită în cabina strâmtă alături de Killian. Se uita afară prin hubloul acoperit cu un oblon, prin care totuşi apa pătrundea din când în când în cabină.

– Şi cum poate o corabie să reziste la asemenea izbituri şi zguduituri fără să se scufunde?

– Se numeşte *tai-fun,* spuse Killian, iar Campbell a spus că este ceva normal în aceste părţi ale lumii. Aici totul se petrece la scară mare.

Asta includea şi fulgerele, şi tunetele care reverberau de jur împrejurul lor. Ascultau cum se zdrobesc valurile de coastele corabiei.

– Crezi că o să se rupă catargele? întrebă Jess cu voce tremurătoare.

Killian ridică din umeri.

– Echipajul a făcut tot ce-a putut. Au coborât catargul principal, au strâns şi au fixat toate pânzele şi au legat tot ce se poate mişca. Acum tot ce putem face este să ne rugăm.

În cabina mică era o atmosferă înăbuşitoare, căldura de început de septembrie era de-a dreptul insuportabilă. Cu toate acestea, Killian se aşeză alături de Jess pe bancheta ei şi o cuprinse cu braţul pe după umeri. Jess nu se împotrivi şi se rezemă de el oftând uşor. Killian era fericit s-o ţină în braţe şi îşi spunea că, dacă era să moară în noaptea aceasta, dorea s-o ţină pe Jess în braţe.

Dar rugăciunile lor fură ascultate şi, după o noapte nesfârşită şi o zi cumplită, furtuna se mai potoli. În ziua de 3 septembrie ajunseră la Macao. Acolo un pilot sosi la bord ca să-i călăuzească prin gurile fluviului Pearl River, iar patru zile mai târziu ancorau lângă intrarea oficială care ducea spre Canton.

– Deci aceasta este vestita *Bocca Tigris,* spuse Killian. Stătea pe punte împreună cu Jess şi cu Adair şi studiau toţi trei împrejurimile. Se vedeau două forturi rotunde, câte unul de fiecare parte, înconjurate de copaci. Acestea păzeau intrarea pe fluviu, un spaţiu îngust între o peninsulă, care ţinea de continent, şi o insulă mică. Îi vedeau pe soldaţii din forturi care se uitau la ei prin deschizăturile din ziduri, destinate probabil trasului cu arcul, ceea ce era destul de intimidant.

– Ştii ce înseamnă acest nume? Lui Jess îi plăcea cum sună şi era curioasă.

– Am citit că înseamnă *Gura Tigrului* în portugheză, dar se pare că au greşit traducerea. Chinezii îi spun *Poarta Tigrului.*

De corabie se apropie o barcă, iar câţiva mandarini, înalţi funcţionari chinezi, se urcară la bord. Jess se aplecă pese balustradă ca să-i vadă mai bine.

– Cine sunt aceştia? Ce vor? Nu sunt ostili, nu-i aşa?

– Nu, dar chinezii vor să fie siguri că toată lumea respectă regulile lor, altfel nu au voie să facă sub nicio formă comerţ cu ei. Au venit să inspecteze corabia şi să ne dea bilete de trecere ca să putem continua drumul în sus, pe fluviu. Domnul Campbell mi-a spus că sunt o mulţime de proceduri. Nu este ţara noastră, aşa că trebuie să respectăm legile lor. Privi spre Adair şi zâmbi: E valabil şi pentru tine, tinere. Nu ştii ce le fac aici hoţilor de buzunar, dar presupun că nu este nimic plăcut, aşa că ai grijă cum te porţi, ai priceput?

Adair se strădui să pară ofensat, dar nu reuşi.

– Ca şi când aş vrea să încerc ceva aici! spuse el.

– Vezi, să-ţi ţii mâinile acasă. Vorbesc foarte serios, Adair, nu vreau să te pierd.

Killian îi ciufuli părul negru cârlionţat, zbârlit ca de obicei.

– Nici eu, adăugă Jess. Trebuie să fii unchiul onorific al copilului meu, aşa că te poftesc să nu dai de bucluc.

Adair zâmbi ştrengăreşte, iar Jess îşi dădu seama că era încântat şi măgulit de atenţia lor.

CAPITOLUL 29

În cele din urmă li se permise să-şi continue drumul în susul fluviului spre Whampoa, destinaţia finală a vasului. Înaintau încet, deoarece curentul fluviului era puternic şi erau remorcaţi mai tot timpul. Jess stătea pe punte şi admira peisajul splendid care se desfăşura de-a lungul fluviului. Erau numai pajişti verzi cât vedeai cu ochii şi dealuri domoale, presărate cu câţiva copaci. Trecură mai ales pe lângă câmpuri cultivate cu orez. Printre acestea erau împrăştiate sătucuri, forturi şi câteva turnuri înalte cu acoperişuri ciudate, ridicate în sus la colţuri.

– Acestea sunt pagode, îi spuse Killian şi se aşeză alături de ea pentru o clipă.

– Sunt fascinante, dar aici totul este aşa, răspunse Jess. Ştii, mă bucur sincer că am venit cu tine. Este ceva ce nu voi uita toată viaţa.

Killian zâmbi, dar aruncă o privire îngrijorată către pântecele ei uriaş.

– Te simţi bine?

– Nu te teme, mai este. Trebuie să se nască pe uscat.

– Ar fi bine. Domnul Campbell vrea să merg cu el la Canton câteva zile. Poţi să rămâi singură aici? Chinezii nu le dau voie femeilor străine să intre în oraşul lor.

Whampoa, unde urma să ancoreze corabia, se afla la două mile în aval faţă de Canton, dar vasele mari europene nu puteau să ajungă până acolo, pentru fluviu nu era suficient de adânc. Supervizorii şi ceilalţi membri ai echipajului, care

trebuiau să ajungă la Canton, îşi continuau drumul cu joncile. Nu era foarte departe şi Jess era sigură că poate să-i trimită un mesaj lui Killian suficient de repede dacă este nevoie.

– Da, o să mă descurc foarte bine. Îl am pe Adair să mă păzească şi am să blochez uşa cabinei în timpul nopţii.

Lui Killian nu-i prea venea s-o lase singură, dar în acelaşi timp abia aştepta să vadă oraşul chinezesc despre care auzise atât de multe de la Campbell. O joncă mare cu fundul plat şi pătrat îi duse în susul fluviului. Killian se uita de jur împrejur cu mult interes. Pe măsură ce se apropiau de oraş, traficul de pe fluviu creştea şi fură înconjuraţi de alte jonci şi sampane mai mici, nişte ambarcaţiuni asemănătoare, dar mult mai simple. Zgomotul din jur era aproape asurzitor. Toţi proprietarii de sampane păreau să-şi vândă ceva unul altora şi răcneau cât îi ţineau plămânii, dând şi din mâini. Era ca o imensă piaţă plutitoare, iar Killian era fascinat.

– În Canton sunt, de fapt, trei oraşe distincte, îi spuse Campbell în timp ce-şi croiau drum prin tot acest haos. Este oraşul oficial care este înconjurat de ziduri şi unde europenii nu au voie să intre decât dacă sunt invitaţi.

Killian vedea zidurile înalte şi groase de gresie cu nenumărate turnuri, unele rotunde, altele pătrate, şi mai multe porţi. Nu se vedea nimic din ce era înăuntru, în afară de acoperişuri, alte turnuri şi pagode.

– Atunci aş spera să fim invitaţi, îmi doresc foarte mult să văd ce este înăuntru, spuse Killian.

– Mai mult ca sigur că aşa va fi, dar nu se ştie niciodată. În a doua parte a oraşului sunt suburbiile, unde ne vom petrece cel mai mult timp. Şi tot aici sunt situate şi aşa-numitele factorii. Acestea sunt depozitele şi locuinţele pentru străini. Fiecare ţară îşi are factoria ei mai jos, pe fluviu. Prima noastră sarcină este să închiriem una. Suedia nu a mai făcut comerţ cu China până acum, aşa că nu şi-a construit una a ei.

– Şi a treia parte?

– A, aceasta este „oraşul plutitor". Priveşte în jur. Casele sunt construite pe piloni de lemn la marginea apei şi toate joncile şi sampanele sunt aranjate în aşa fel încât formează un fel de străzi de apă. Familii întregi locuiesc în fiecare dintre ele, deşi este o înghesuială îngrozitoare.

Cele mai multe bărci aveau un fel de căsuţe sau colibe pe punte. Unele dintre ele nu aveau decât un acoperiş rudimentar de bambus, altele erau însă construcţii ceva mai complicate. Killian se mira cum de pot să supravieţuiască oamenii în astfel de condiţii, dar îşi închipuia că se descurcă ei cumva. Se simţea năucit de toate sunetele şi priveliştile neobişnuite. Era ca şi când ar fi pătruns într-o lume cu totul diferită, în care nu se potrivea. Dar era decis să profite cât mai mult şi să afle tot ce poate despre chinezi şi despre obiceiurile lor.

– Unde mergem mai întâi? întrebă el în timp ce îl urma pe Campbell pe chei. Deşi mai erau şi alţi străini acolo, se simţea stânjenit în hainele lui europene. Cu peruca lui cenuşie, Campbell ieşea şi mai mult în evidenţă, dar nu părea să-i pese.

– Mergem să ne întâlnim cu Tin-qua, un negustor de vază şi foarte înstărit cu care am făcut afaceri ultima dată când am fost aici. Ar putea să ne închirieze o factorie în apropiere de ţărm.

Chiar aşa se întâmplă, iar negustorul păru foarte fericit să-i vadă. Campbell şi cu el salutară după obiceiul chinezesc. Îşi lipiră palmele, făcură o mică plecăciune şi rostiră ceva cam aşa: „hau-hau". Se pare că însemna „vă urez tot binele" sau cam aşa ceva. Lui Killian i se păru un salut cam ciudat, dar îl imită pe Campbell. Nu avea rost să fie nepoliticos.

Tin-qua era îmbrăcat cu o haină de mătase închisă la culoare. Era petrecută peste piept, ajungându-i până la picioare, şi era încheiată cu nasturi mici şi rotunzi. Mânecile erau largi şi lungi şi îi acopereau mâinile. Pe dedesubt purta un fel de

pantaloni foarte largi şi încălţări de mătase. Când se întoarse ca să-i însoţească până la factorie, Killian observă că pe spate îi atârna o coadă lungă împletită, care îi ajungea până la şolduri. Purta o pălărie rotundă de mătase pe vârful capului. Era mult mai exotic decât îşi închipuise Killian, şi fu nevoit să-şi ascundă un zâmbet de bucurie. Nici nu-i venea să creadă că ajunsese în sfârşit aici.

Factoria era o clădire lungă cu două etaje, situată cu spatele spre râu. La celălalt capăt dădea spre una dintre străzile principale ale suburbiei.

– Este excelent, declară Campbell şi încheie negocierile cu negustorul.

Târguiala şi tocmeala păreau să facă parte din procedură, exact la fel ca în Europa.

– Acum putem trimite lucrurile, iar oamenii pot să înceapă treaba, continuă Campbell. Sunt foarte multe de făcut şi nu prea avem timp. Nu putem să rămânem aici mai mult de cinci luni, altfel pierdem alizeul care ne duce spre sud. La treabă!

Echipajul izbucni în urale când aruncară ancora la Whampoa, dar, după cum aflară curând cu toţii, inclusiv Jess, aici nu se întâmplă nimic deosebit. În apropiere stăteau ancorate multe alte vase europene şi fiecăreia i se repartizase un depozit mare de bambus, construit pe malul fluviului special pentru ele. Aici aduceau marfa şi echipamentul corabiei, care se transporta pe uscat. Câţiva dintre membrii echipajului dormeau aici ca să păzească depozitul zi şi noapte. Era folosit şi ca atelier din când în când.

Corabia trebuia descărcată, curăţată şi reparată, în aşa fel încât să fie gata pentru călătoria lungă înapoi, în Europa. Asta însemna foarte multă muncă, mai ales pentru meseriaşii corabiei. Erau o mulţime de lucruri de făcut: trebuiau reparate otgoanele, carena trebuia călăfătuită, velele erau sfâşiate şi

trebuiau reparate. Şi, cum aceleaşi lucrări se desfăşurau şi la bordul celorlalte vase de lângă ei, era un vacarm asurzitor tot timpul, care o scotea din minţi pe Jess. Încerca să nu se plângă şi mulţumea Domnului că ajunsese cu bine în China.

Supervizorii şi câţiva dintre membrii echipajului se duseră la factoria din Canton.

– Va face cu rândul, îi spuse Adair lui Jess, pentru ca să aibă cu toţii prilejul să pună piciorul în oraş măcar o dată. Abia aştept să-mi vină şi mie rândul!

Jess ar fi vrut să viziteze şi ea Cantonul, dar Campbell fu categoric împotrivă.

– N-ar fi trebuit să fii deloc aici, draga mea, spuse el ferm, dar politicos. Din păcate, femeile străine nu sunt admise în oraş, aşa că e mai bine să nu te vadă nimeni.

Jess ştia că nu poate discuta cu el. Fusese şi aşa destul de drăguţ şi, deşi era frustrant să ştie că este aşa de aproape şi totuşi să nu poată vedea oraşul, nu avea încotro şi trebuia să respecte ordinele.

Trei zile mai târziu, Killian se întoarse şi le spuse că un funcţionar chinez venea să le măsoare corabia.

– S-o măsoare? Cum adică?

Jess ea nedumerită pentru că i se părea ceva foarte ciudat să măsori o corabie.

– Trebuie să le plătim o taxă şi suma depinde de dimensiunea vasului şi de cantitatea de marfă. Problema este că va trebui să rămâi în cabină ca să nu te vadă. Nu ştiu care sunt regulile lor în legătură cu femeile – să sperăm că nu au nicio lege care să interzică aducerea lor la bord –, dar este mai bine să nu riscăm. Probabil că nu vor măsura şi cabinele, aşa că te rog să stai ascunsă aici până îţi spun eu că au plecat.

– Foarte bine.

Jess se resemnă cu ideea că va petrece încă o după-amiază

plicticoasă şi se ridică ca să-şi maseze spatele, care o durea din când în când de câteva zile. Copilul creştea foarte mare şi era tot mai greu pentru trupul ei mic. Spera sincer că nu va mai creşte, căci altfel nu va putea să-l nască. Oftă şi se gândi ce uşurare va fi când se va naşte.

Un mandarin îmbrăcat elegant, al cărui titlu oficial se pare că era *Hou Pou,* sosi cu mare pompă. Killian rămase afară pentru a privi cum este întâmpinat de Campbell şi de Graham. Hou Pou sau *Hoppo,* cum îi spuneau europenii, era şeful vămilor din acea provincie şi trebuia tratat cu cel mai mare respect. Vizita lui urma o procedură oficială, care includea şi un schimb de cadouri între el şi supervizori. Mandarinul fu invitat să servească o gustare în cabina căpitanului, în timp ce oamenii lui se ocupau de măsurători.

Killian se decise să rămână pe punte şi să-i urmărească discret pe chinezi, ca să fie sigur că nu se apropie de Jess. Îi asculta cum discută între ei şi îşi fac însemnări pe hârtie. Nu înţelegea ce spun şi se întreba despre ce vorbesc. Se simţea ciudat că nu poate comunica sub nicio formă cu ei şi se simţi foarte uşurat când apăru un interpret sau lingvist, cum îi spunea Campbell, şi începu să le explice câte ceva.

– Domnul Li calculezi capacitate încărcare, le spuse lingvistul. Reguli speciale pentru măsurare.

Killian observă că păreau să aibă reguli pentru orice. Deşi acest lucru uşura în mod clar guvernarea ţării, se întreba ce părere au oamenii care trebuie să asculte de toate aceste legi.

Marinarii suedezi lucrau sus, la velatură. Dădeau jos pânzele şi le duceau la depozit. Killian aruncă o privire în sus admirându-le curajul, apoi fu scuturat de un fior. Se căţărase şi el o dată până în vârf, numai ca să-şi demonstreze că este în stare, dar n-ar mai fi făcut asta niciodată. Fusese una dintre cele mai înspăimântătoare experienţe din viaţa lui.

În timp ce se uita la ei, unul dintre bărbaţi strigă, fu cât

pe-aci să alunece şi lovi cu piciorul unui lonjeron. Acesta se desprinse, şi Killian văzu cum se prăbuşeşte în mare viteză spre punte. O privire rapidă îi arătă că domnul Li stătea chiar în locul unde probabil că urma să cadă acesta. Cu reflexe fulgerătoare, se aruncă înainte şi îl împinse pe om într-o parte, apoi se prăbuşiră amândoi pe punte, scăpând de primejdie ca prin urechile acului.

În jurul lor se produse imediat foarte mare agitaţie, Li începu mai întâi să ţipe la Killian, apoi rămase cu gura căscată. Curând tăcu, pentru că îşi dăduse seama ce se întâmplase. Îi spuse ceva lingvistului, care veni şi-i ajută să se ridice în picioare, apoi se întoarse către Killian.

– Domnule Li spune mulţumeşte la voi mult. Salvat viaţa lui. Datorezi multă recunoştinţă.

– Nu face nimic. Mă bucur că n-a fost rănit.

Killian se simţea zguduit, dar se străduia să nu arate. Totul s-ar fi putut termina cu un dezastru, nu numai pentru domnul Li, dar şi pentru toată afacerea lor. Nu se poate şti pe cine ar fi învinuit oficialităţile chineze pentru un astfel de accident.

Li îşi împreună palmele în faţa pieptului şi se înclină adânc în faţa lui Killian, spunând:

– Mulumesc.

Killian îl imită şi spuse în engleză:

– Mă bucur că v-am fost de folos. Apoi se întoarse către lingvist: O să am grijă ca oamenii să nu mai lucreze sus, ca să nu se mai întâmple aşa ceva.

Dar nu era nevoie de astfel de ordine. Marinarii coborâseră deja şi veneau în fugă spre el.

– Sunteţi rănit, domnule Kinross? Ne pare rău, n-am ştiut că lonjeronul este desprins.

– N-am nimic, dar chinezul ar fi putut să moră. Mai bine aşteptaţi până pleacă şi lucraţi după aceea şi verificaţi să nu fie nimeni pe punte. Acum mergeţi şi odihniţi-vă deocamdată,

cred că sunteţi la fel de zguduiţi.

Oamenii dădură din cap afirmativ.

– Şi încă cum, domnule. O să... o să ne ia din leafă pentru că n-am fost atenţi?

– Nu, accidentele se întâmplă. Sunt sigur că n-aţi făcut intenţionat.

– Mulţumim, domnule Kinross.

Oameni plecară, iar Killian se întoarse să se uite la funcţionarii chinezi care îşi continuau măsurătorile. Puţin mai târziu, domnul Li se îndreptă spre scara care ducea la puntea de dedesubt. Killian se luă după el şi îi făcu semn şi lingvistului care se apropie în fugă.

– Unde se duce? întrebă Killian.

– Trebuie măsori jos unde este marfa.

– A, înţeleg.

Omul trebuia să treacă pe lângă cabine, dar nu va intra în ele. Killian coborî după el ca să fie sigur, liniştea lui fu de scurtă durată. Când domnul Li ajunse jos, se auzi un strigăt ascuţit din dreapta lor. Parcă urlase un animal rănit şi, înainte să-l poată opri, domnul Li se repezise şi dăduse de perete uşa cabinei unde se afla Jess.

Domnul Li rămase încremenit în prag şi, când Killian ajunse lângă el, înţelese imediat de ce. Jess stătea într-o baltă de apă, ţinându-se cu mâinile de pântece şi cu faţa schimonosită de durere. Adair o bătea stângaci pe umăr, neştiind ce să facă.

Domnul Li se întoarse către Killian cu sprâncenele ridicate şi arătă cu degetul spre el. Killian încuviinţă din cap şi scrâşni din dinţi.

– Da, este soţia mea.

Nu avea rost să pretindă altceva, acum, că o văzuse.

Uitase de lingvist, dar domnul Li se întoarse spre el şi rosti câteva cuvinte rapid, în timp ce Jess gemea din nou, de astă

dată nu atât de tare ca mai-nainte.

– Te simţi bine, Jessamijn? şopti Killian, în timp în spatele lui continua ceea ce semăna cu o ceartă între cei doi chinezi.

– Da, o să fie bine, numai că m-a luat prin surprindere, asta e tot. Eu... nu mă aşteptam să fie aşa de curând şi... şi doare mult mai rău decât credeam.

– Ce e cu hainele tale?

Killian se uita la băltoaca de sub picioarele ei.

– S-a rupt apa. Trebuie să mă schimb. Pot să iau nişte pantaloni de la tine?

– Da, sigur că da, dar lasă-mă să te ajut.

Killian făcu un pas înainte, dar ea scutură din cap şi îi împinse afară şi pe el, şi pe Adair.

– Nu, lăsaţi-mă, mă descurc singură.

Le închise uşa în nas, şi Killian se întoarse către lingvist care spuse:

– Domnule Li spui soţie ta trebuie vine cu el.

– Ce? Nu, nici vorbă. Vreau să spun, n-a făcut nimic rău. Nu ne-a spus nimeni că nu are voie să vină aici.

Killian simţea cum sudoarea i se strânge în broboane mari pe frunte şi intră în panică. Nu putea să-i lase s-o ia pe Jess tocmai acum, era de neconceput.

– Nu, nu, nimic rău, dar soţie domnul Li are copil mic de asemenea. Poate ajute soţie ta. Nu sigur aici. Stai la domnul Li.

Killian clipi.

– Adică aşa, ca musafir?

Şi Li, şi lingvistul dădură din cap, Li mai făcu încă o plecăciune şi mai adăugă ceva, iar lingvistul traduse rapid.

– Domnul Li spui datorezi viaţă. Răsplăteşti dacă iei soţie ta la el. Chit.

– A, înţeleg. Killian le zâmbi celor doi oameni, înţelegând în sfârşit ce voiau să facă. Mulţumesc, asta ar fi minunat. Pot s-o însoţesc şi eu până acasă la domnul Li? Numai ca s-o

liniştesc pe soţia mea?

– Sigur. Acum mergem. Prunc vine repede acum.

Killian bătu la uşa cabinei şi, când Jess îi dădu drumul înăuntru, îi explică ce se întâmplase. După o scurtă şovăială, Jess fu de acord.

– Cred că va fi mai bine să fiu cu o femeie, chiar dacă nu putem comunica prea mult. Cel puţin va şti ce să facă dacă a trecut prin asta. Foarte bine, hai să mergem.

Puţin mai târziu porniră împreună în susul fluviului. Killian îi lăsă un mesaj lui Campbell ca să ştie ce se întâmplă, iar domnul Li îşi ceru voie să plece. Killian se aşeză lângă Jess, o luă de mână şi o strânse încetişor.

– Aş dori să pot sta cu tine, şopti el. Eşti sigură că ai se te descurci cu oamenii ăştia?

– Da, spuse ea. Oricum, nu ai ce face lângă mine şi am să-i rog să te anunţe imediat ce se termină totul. Nu te teme dacă n-o să primeşti veşti imediat. Unii prunci vin mai greu pe lume, dar să sperăm că nu va fi aşa şi cu acesta.

– Amin! Killian se uită drept în ochii ei. Mă rog pentru tine şi pentru copil.

Ştia că ar fi distrus dacă ar pierde-o. Numai la gândul acesta şi simţea cum îi îngheaţă sângele în vene.

CAPITOLUL 30

Mei, soţia domnului Li, aruncă o singură privire spre Jess şi apoi o urcă în mare grabă pe o scară îngustă şi o duse într-un dormitor cu un balcon care dădea spre grădină. Doi câini mici, atât de lăţoşi şi de pufoşi încât păreau nişte gheme de lână cu

picioare, săriră jos de pe o pernă şi se apropiară s-o adulmece pe nou-sosită. Dădeau din coadă, dar stăpâna lor îi alungă imediat afară, înainte ca Jess să apuce să spună ceva.

Mei o aşeză pe Jess pe un taburet, apoi bătu din palme şi dădu o mulţime de comenzi unui şuvoi de servitori care veniseră în fugă. În cameră stăruia un miros dulceag de tămâie. Combinat cu mireasma florilor de afară, crea o atmosferă foarte plăcută. Jess încercă să respire încet şi profund, ca să-şi ajute corpul să facă faţă durerilor care se succedau acum la intervale regulate.

Camera era simplă, avea numai câteva mobile: taburetul pe care şedea Jess, câteva lăzi pentru haine şi un pat mare. Pereţii erau acoperiţi cu hârtie albă. Cel puţin era curat, îşi spuse Jess. Privea recunoscătoare la servitorii care începuseră să aducă lucrurile necesare pentru copil: prosoape, apă fierbinte şi cârpe. Se vedea că ştiu bine ce trebuie să facă şi se simţi liniştită.

– Mulţumesc, îi spuse ea lui Mei zâmbind, când femeia se întoarse din nou spre ea. Se ridică şi făcu o plecăciune, aşa cum îi arătase Killian. Mei zâmbi şi îi dădu de înţeles prin gesturi să stea jos şi să mai aştepte puţin.

Curând după aceea în încăpere intră o femeie în vârstă, care gâfâia şi pufăia din pricina oboselii. Se vede că venise în grabă ca să execute ordinul primit de la Mei şi ascultă intens în timp ce aceasta îi explica situaţia. Căscă mai întâi ochii ei mici şi căprui, când văzu că Jess este străină, dar curând dădu din cap şi se concentră asupra copilului care urma să vină pe lume. Puse mâinile pe abdomenul lui Jess şi simţi contracţiile care erau tot mai puternice şi mai rapide. Jess îşi muşcă buzele încercând să nu ţipe prea tare, dar bătrâna zâmbi blând ş spuse „Aaaaa!” foarte tare, ca să-i arate că este bine să ţipe.

Jess spera că nu va fi nevoie.

Slavă Domnului că pruncul se grăbea, căci se născu peste

numai câteva ore. Jess, sfârşită de durere, îşi luă în braţe fiul nou-născut şi spuse:

– Mulţumesc, mulţumesc, de câteva ori la rând, uitându-se la chinezoaice. Toate radiau de bucurie şi pălăvrăgeau fericite.

Servitoarele o spălară şi scoaseră din cameră toate lucrurile murdare, iar Jess se instală comod şi încercă să-i dea să sugă aşa cum văzuse că făcea mama ei cu James.

– Chiar dacă nu primesc prea multă hrană la început, îşi aminti ea că spusese mama ei, asta te ajută pe tine să faci lapte. Când simţi cum trage copilul de sânul ei, înţelese ce voia să spună mama ei. Era un miracol, şi aşa era şi fiul ei.

– Eşti frumos, şopti ea şi sărută căpşorul acoperit cu smocuri de păr blond. Semăna cu mama lui în această privinţă, dar observase deja că are ochi albaştri. Ochii lui Killian, îşi spuse ea zâmbind.

– Şi tu eşti frumoasă, auzi ea o voce blândă în spatele ei.

Ridică privirile uimită şi îl văzu pe Killian care îngenuncheasc lângă ea cu o expresie de uşurare pe chip. În ochii li se vedea o privire adoratoare când se uită la fiul lui.

– Killian! Credeam că ai plecat de mult de-aici!

– Nu, spuse el scuturând din cap. Domnul Li este hotărât să mă răsplătească pentru că i-am salvat viaţa şi m-a lăsat să aştept într-o cameră de jos. Îi sunt recunoscător. Dar... tu cum te simţi? Şi copilul? E sănătos?

– Suntem amândoi foarte bine, aşa cred. Uite, vrei să-l ţii în braţe?

Îi întinse grămăjoara de cârpe şi îi arătă lui Killian cum să sprijine capul copilului. Killian se aşeză pe podea şi se uită la puiul de om, care acum închisese ochii şi adormise.

– Uluitor, şopti el, de-a dreptul uluitor...

Ochii li se întâlniră, şi Jess simţi cum comunică profund, căci erau acum legaţi prin acest copil. Îşi zâmbiră unul altuia. Jess supravieţuise, copilul era bine, iar Killian îi spusese că

este frumoasă. Lumea devenise un loc încântător.

– Ce nume îi dăm? întrebă Jess după o clipă. Vrei să-i punem numele tău sau poate al tatălui tău?

– Nu, nu cred. Aş prefera să poarte numele fratelui meu mai mare, Brice. A fost întotdeauna foarte bun cu mine, chiar dacă eram probabil o pacoste pentru el. Dar tu ai dus tot greul, aşa că tu trebuie să alegi. Vrei să-i pui numele tatălui tău?

– Ce-ar fi să i le punem pe-amândouă? Brice Aaron Kinross. Sună foarte bine şi îmi place Brice.

– Da, de ce nu. Uite, mai bine ia-l înapoi, mi-a amorţit braţul.

Jess luă copilul şi se aplecă peste el.

– Acum cred că ar fi bine să mă odihnesc puţin, pentru că, dacă este şi afară din pântece la fel de vioi cum a fost înăuntru, o să vrea curând de mâncare.

Killian zâmbi şi întinse mâna s-o mângâie pe obraz.

– Mulţumesc, spuse el, că mi-ai dăruit un fiu.

Se ridică şi, spre surprinderea ei, o sărută pe gură înainte să plece. Jess privi în urma lui, simţindu-se mai fericită decât fusese vreodată în viaţă. Apoi, doborâtă de oboseală, adormi.

– Este un loc foarte ciudat, asta fără doar şi poate, mormăi Farquhar către Lohn Ley, supervizorul de pe vasul de la Ostend, *Hertogh van Lorreynen,* cu care sosise la Canton. Plecaseră în aprilie, dar merseseră foarte bine şi ajunseseră imediat după corabia suedeză, spre marea uşurare a lui Farquhar. Acum avea la dispoziţie patru sau cinci luni în care încercă să găsească o modalitate să-l elimine pe vărul său.

– Cu siguranţă este altceva decât suntem noi obişnuiţi să vedem, dar interesant, nu-i aşa?

– Nu ştiu ce să zic, nu sunt nici măcar femei ca lumea, continuă Farquhar. Micuţele doamne pe care le văzuse până acum nu-l tentaseră absolut deloc. Nu vedea cum ar fi putut să

tenteze pe cineva, în general, doar dacă nu erai disperat, ca marinarii. Dar asta era foarte îngrijorător, pentru că venise cu planul să mituiască o târfă ca să-l atragă pe vărul lui. După aceea avea de gând s-o ucidă şi să dea vina pe Killian. Auzise că în China pedepsele sunt foarte severe şi spera ca în felul acesta să scape o dată pentru totdeauna de vărul lui.

– O, în privinţa asta nu e chiar aşa. Micuţele doamne chinezoaice sunt foarte dulci şi îndatoritoare dacă le plăteşti suficient, râse Ley. Dar mai sunt şi alţii care par să gândească la fel ca dumneata. Am auzit că cineva şi-a adus nevasta, şi acum chiar este aici, în suburbie, unde suntem şi noi.

– Ce? Cine a făcut una ca asta? Credeam că nu este voie.

– Nu este, dar tipul ăsta, Kinross, a reuşit cumva că ocolească regulile şi…

– Ai spus Kinross? Farquhar simţi că i se face rău.

– Da, dar de ce?

– O, nimic, mi s-a părut că e un nume cunoscut.

Farquhar reuşi să se prefacă indiferent. Era bucuros că se prezentase sub un nume fals şi nimeni nu putea să facă legătura între el şi Farquhar.

– Şi zici că şi-a adus nevasta?

– Da, aşa cum îţi spuneam, şi stă cu nu ştiu ce negustor şi tocmai a născut. Cred că un băiat, dar nu sunt sigur. E mai mult decât suficient.

Farquhar dădu din cap fără să rostească o vorbă, pentru că nu putea vorbi în acel moment. Era atât de furios, încât simţea că explodează. Killian îşi adusese o femeie? Unde naiba o găsise? Şi femeia născuse un fiu? Chiar că era mai mult decât suficient, era o nenorocire. Soţia lui născuse încă o fetiţă, chiar înainte de plecarea lui, şi fusese atât de furios încât nici nu mai alesese nume pentru copil. Trei fiice la rând, şi acum Killian, din prima încercare, face un băiat! Asta era de nesuportat! Se ridică în picioare.

– Ies puţin, spuse el.

Trebuia s-o găsească pe femeie şi pe pruncul ei şi să facă ceva, orice! Nu putea lăsa lucrurile aşa, era un dezastru. Şi, fără îndoială, ticălosul va face în curând alt copil, probabil tot un băiat! *Nu!*

– Foarte bine, spuse Ley, surprins de plecarea neaşteptată a lui Farquhar. Admiră priveliştea.

Dar nu priveliştea îl interesa pe Farquhar, ci soţia lui Killian, pe care ar fi preferat s-o vadă moartă. Trebuia să dea de ea cu orice preţ.

Killian era mereu ocupat, şi Campbell îl lua în fiecare zi cu el să caute mărfuri la cel mai bun preţ. Mai întâi contractă de la un negustor pe nume Hunqua nişte mătase. Aceasta trebuia comandată imediat, pentru ca ţesătorii să aibă timp să termine înainte de plecarea lor. Negocie şi pentru balast – ceva care se numea *tutanego*, un aliaj din mai multe metale, suficient de grele ca să asigure echilibrul vasului. Apoi începu să achiziţioneze porţelan, ori de câte ori găsea ceva care părea de bună calitate.

Dar îşi petreceau cel mai mult timp negociind preţul pentru ceai. Killian află amănunte despre mai multe tipuri de ceai decât şi-ar fi închipuit vreodată că există. Spre sfârşitul lui septembrie, se săturase până peste cap de ceai, aşa cum îi mărturisi într-o seară lui Jess.

– Jur că mă îmbolnăvesc numai când îi simt mirosul, spuse el. Domnul Campbell este incredibil de pretenţios cu ceea ce cumpără şi nu ezită să refuze toate coşurile cu ceai pe care îl consideră de calitate inferioară. Este foarte meticulos, iar negustorilor nu le place. Fără îndoială că sunt obişnuiţi să-i înşele uşor pe europeni, dar cu domnul Campbell nu le merge.

– Pare foarte viclean, zâmbi Jess. Sper că asculţi cu atenţie şi înveţi ca să profiţi pe viitor.

– Bineînţeles.

Killian nu-şi mai putea lua ochii de la soţia şi de la fiul său, care alcătuiau cel mai frumos tablou văzut de el vreodată. Acum, după ce se refăcuse, Jess înflorea şi abia se stăpânea să nu pună mâna pe ea de fiecare dată când avea ocazia. Ştia că femeile trebuie să aştepte cel puţin două luni până să-şi reia îndatoririle de soţie, dar îi venea s-o sărute pe gură de fiecare dată când se întâlneau. Până acum se abţinuse, pentru că nu s-ar fi săturat niciodată.

– Păcat că nu pot să vin să te văd mai des, oftă el.

– Da. Ai întrebat în legătură cu asta?

– Am întrebat şi, deşi Li a spus că sunt binevenit oricând doresc să te văd, domnul Campbell mi-a spus că nu este aşa. Probabil că este mai bine pentru domnul Li să nu fie văzut că fraternizează cu străinii. Poate să-şi piardă cinstea obrazului, aşa mi-a spus.

– Nu contează, timpul trece repede şi curând o să plecăm acasă, spuse Jess zâmbind.

Acum nimic nu mai putea s-o deprime, iar Killian îi era recunoscător.

– Ai dreptate. Dar îmi pare rău că nu poţi să ieşi şi tu să vezi locurile de aici, spuse Killian. Se pare că la chinezi femeile sunt ţinute numai în casă, dacă nu sunt nevoite să muncească. Nu le poţi vedea nici la ele acasă, decât foarte rar. Îl întrebase pe interpret dacă poate s-o ducă la o plimbare pe Jess, dar acesta dăduse din cap îngrijorat şi spusese că nu.

– Nu-i nimic, micul Brice mă ţine tot timpul ocupată.

– Uite cum o să facem. Am nevoie de părerea ta în legătură cu ceea ce vreau să cumpăr pentru noi, aşa că am să-ţi aduc câteva mostre şi o să alegem împreună. Ce zici de asta?

– O să-mi facă plăcere, spuse ea zâmbind din nou.

– Să comand un serviciu de masă pictat şi cu iniţialele noastre? Mi s-a spus că pot să-l facă foarte uşor şi este destul

de ieftin. De fapt, pot să picteze orice dorim. Poate ai putea să desenezi un model?

– Am să încerc să fac iniţialele noastre împletite, dar îmi plac foarte mult modelele chinezeşti, aşa că nu cred că e bine să facem modelul nostru. Ar fi mai puţin autentic, dacă înţelegi ce vreau să spun.

– O, sigur că da, ai dreptate!

Era fascinat de împrejurimi şi îşi petrecea mult din timpul liber hoinărind pe străzile suburbiei, pavate cu piatră cubică şi curate tot timpul. Apa şi resturile se scurgeau prin nişte găuri mici, ajungând probabil într-un fel de canal, iar gunoiul era strâns de locuitorii săraci ai oraşului. Unele străzi erau largi, drepte şi foarte frumoase, dar cele mai multe erau înguste, lungi, întortocheate şi mişunau de oameni.

Chiar şi pentru cineva care locuise la Edinburgh, Cantonul părea incredibil de aglomerat. Killian îşi făcea loc cu greu prin masa de oameni care se agitau în jurul lui, ca să nu mai vorbim despre porci, câini vagabonzi şi găini. Peste tot unde se ducea, erau artişti ambulanţi, ghicitori şi prezicători, ba chiar şi bărbieri care îşi făceau meseria în mijlocul străzii.

Chinezii duceau aproape totul în coşuri, uneori câte două suspendate de o cobiliţă de bambus, câte unul la fiecare capăt. Nu existau trăsuri, numai lectici ciudate pentru negustorii mai înstăriţi şi soţiile acestora. Cele mai multe case aveau două etaje şi erau făcute din lut sau piatră cu o gheretă în faţă unde se expuneau mărfurile confecţionate în casă şi un atelier oarecare în spate. La etaj era locuinţa. Totul părea foarte simplu şi funcţional, extrem de pitoresc şi fascinant pentru ochiul unui străin.

Fiecare stradă era destinată unui anumit tip de marfă, pe una găseai gherete cu mătăsuri, pe alta haine şi pălării, pe a treia erau tarabele cu alimente. Acestea erau interesante, dar

mai puţin plăcute, deoarece duhneau de-ţi mutau nasul din loc. Negustorii de ceai şi de mătase erau cei mai respectaţi, zona lor era cea mai elegantă. Killian constată că aici era ordine peste tot, nu ca la Edinburgh sau la Gothenburg, când magazinele se înfiinţau acolo unde avea chef proprietarul să le amplaseze. Iar meseriaşii chinezi nu se sfiau să lucreze în atelierele lor cu uşile deschise. Când apărea câte un client interesat de marfa lor frumos aranjată pe rafturi, lăsau instrumentul din mână şi ieşeau în întâmpinarea lui.

– Văd că îţi place aici, spuse într-o după-amiază Campbell, când Killian venise de la plimbare. Gura subţire a lui Campbell se arcuise într-un surâs amuzat, dar în ochii lui albaştri se vedea aprobarea, căci bătrânul era încântat de interesul manifestat de Killian.

– Da, este minunat. Nici nu pot să vă spun cât vă sunt de recunoscător că mi-aţi oferit ocazia să vin aici.

– Nu este nevoie de nicio recunoştinţă. Ai muncit din greu şi, în afară de mica neplăcere cu soţia dumitale, care nu a fost din vina dumitale, nu am de ce să mă plâng de comportamentul dumitale. Ai fost de mare ajutor şi cred că ai să ajungi departe.

– Mulţumesc, sunteţi foarte amabil.

– Deloc. Nu pot să nu compar modul în care eşti atent la tot ce fac eu, cu lipsa de interes a altora pe care aş putea să-i numesc.

Campbell se întunecă la faţă, şi Killian înţelese că se gândea la unul dintre ceilalţi supervizori care îşi petrecea tot timpul cu cei veniţi cu corabia de la Ostend în loc să stea cu ai lui. Killian nu ştia de ce se împrietenise aşa de tare cu John Ley şi cu echipajul lui, dar ştia că lui Campbell i se pare o lipsă de politeţe.

– Dar hai să nu ne mai gândim la asta, continuă Campbell. Spune-mi, ai găsit cumpărător pentru instrumentele mecanice pe care le-ai adus? Credeam că se vor bucura de mare căutare aici.

– O, da. Le-am arătat mai multor negustori şi i-am pus să facă oferte la concurenţă între ei, zâmbi Killian. Ştiţi v-am văzut cum vă tocmiţi şi am prins şi eu câte ceva. Şi le-am vândut în dimineaţa acesta celui care a oferit cel mai mult. Am păstrat numai câteva pe care vreau să i le fac cadou domnului Li la plecare, pentru că a avut grijă de soţia mea.

– Te-ai gândit bine. Şi ce vrei să cumperi din profitul realizat?

– Aici e problema. Este o alegere foarte dificilă, sunt atât de multe lucruri... Trebuie să mă mai gândesc.

– Ei bine, până te mai gândeşti, hai să mergem să cumpărăm nişte porţelan, până nu cumpără blestemaţii de francezi tot ce e mai bun. Trebuie să cumpărăm asta în primul rând, pentru că se pune pe fundul vasului, aşa că trebui încărcat primul.

Killian era perfect de acord. Îi făcea foarte multă plăcere şi în drum spre atelierele de porţelan putea să se uite la celelalte obiecte. Lădiţe de lac, cutii de sidef, table de şah, fildeş sculptat şi multe altele. Era foarte greu să te decizi ce să alegi din toate acestea, dar avea destul timp şi dorea să aibă şi opinia lui Jess. Era sigur că ştie exact ce ar putea să placă unei doamne şi ce ar aduce cel mai bun profit la Gothenburg.

Zâmbi în sinea lui – erau o echipă pe cinste.

CAPITOLUL 31

Vremea se răcise, iar Jess îi fu recunoscătoare lui Killian când acesta îi cumpără două jachete groase de mătase, vătuite şi fuste lungi asortate. Cumpărase şi haine călduroase de

mătase şi de bumbac pentru micul Brice. Râdeau amândoi când îl vedeau cât de nostim arată cu căciula matlasată pe cap, care îl apăra de frig, dar îl făcea să semene cu pruncii localnicilor.

– Ar trebui să-i spunem mandarinul Brice de-acum înainte, glumi Killian.

– Nu-l asculta pe tati, se adresă Jess micuţului Brice. Râde de tine, dar tu eşti aşa de frumos!

Trebuia totuşi să admită că singura diferenţă dintre copilul ei şi al lui Mei erau ochii lui mari albaştri şi pielea mai albă.

Acum reuşea să comunice puţin cu Mei prin gesturi şi expresia facilă, iar din când în când Killian trimitea şi lingvistul ca să le ajute o oră-două. Jess prinse curând câteva cuvinte în chineză, iar gazda ei încercă să înveţe englezeşte, rezultatul fiind nişte hohote de râs copioase. Chineza nu semăna cu niciuna dintre limbile pe care o auzise Jess până atunci şi o deruta faptul că acelaşi cuvânt putea avea mai multe sensuri, în funcţie de intonaţie. Învăţă curând s-o imite pe Mei şi rostea mai bine cuvintele chinezeşti decât reuşea Mei să le spună pe cele englezeşti.

Petreceau mult timp împreună având grijă de cei doi copii, aşa că se împrieteniseră. Mei îi dăduse câteva sfaturi foarte utile, o învăţase cum să-l lege pe Brice într-o eşarfă, ca să-l poată duce mai uşor şi să aibă mâinile libere. Se pare că şi lui Brice îi plăcea felul acesta de a fi purtat şi adesea dormea ore întregi în eşarfă, în timp ce Jess se plimba prin grădină ca să facă mişcare.

– Probabil că se simte în siguranţă, spuse Killian când îi arătă şi lui. Aude bătăile inimii tale şi îi ţine şi cald, aşa cred.

– Da. O să fie foarte bine mai ales când o să ne întoarcem pe corabie. Am să pot să merg şi să duc câte ceva în mână, fără să-mi fie teamă că îl scap jos.

Îi dădu copilul care creştea văzând cu ochii şi luase câteva

kilograme bune. Killian privea la el ca şi cum încă nu i-ar fi venit să creadă că este atât de norocos, iar Jess zâmbi.

– Ce este? întrebă el, văzând expresia ei.

– Nimic. Îmi amintesc că aveai o reacţie cu totul diferită faţă de copii când ai venit prima dată la Gothenburg.

Killian zâmbi.

– Nici acum nu mă interesează copiii altora, dar, când e copilul tău, e altceva. Este un copil perfect, nu-i aşa?

Jess izbucni în râs.

– Sigur că este. Apoi schimbă subiectul: Când a venit data trecută, lingvistul mi-a spus că în curând va fi un fel de sărbătoare în cinstea zeului focului. Ai auzit ceva?

– Da, se pare că toată lumea face lanterne de forme diferite şi este lumină peste tot. Trebuie să fie un spectacol măreţ.

– Mei mi-a propus să mergem şi noi să-l vedem. A zis că putem merge în lectică şi în felul acesta nu mă va vedea nimeni. Crezi că ar fi bine?

– Nu văd de ce nu. Acoperă-ţi bine părul, iar oamenii nu se vor uita la tine, dacă eşti îmbrăcată la fel ca Mei. Iar eu pot să merg în urma lecticii pentru orice eventualitate, dacă se întâmplă ceva.

– Mulţumesc. Doresc aşa de mult să-l văd! Mă simt ca în cuşcă aici!

– Este de înţeles.

Farquhar se simţea mistuit în permanenţă de frustrare, de parcă l-ar fi mâncat ceva de viu. Îl chinuia pe dinăuntru şi nu-şi găsea stare, nu putea pune geană pe geană, deşi consuma cantităţi uriaşe de *samfue,* un fel de băutură alcoolică chinezească din orez. Strict vorbind, această băutură era interzisă străinilor, deoarece chinezii considerau că incită la certuri. Dar Farquhar găsise un chinez dispus să-l aprovizioneze în secret şi, cum altceva nu era de băut, trebuia să se

descurce cu asta.

Când nu încerca să-şi înece gândurile în alcool, îşi petrecea cel mai mult timp rătăcind prin oraş. Abia dacă vedea mărfurile expuse, căci era mereu cu ochii în patru prin mulţime, sperând să-l vadă pe Killian şi pe soţia acestuia. Ştia unde locuieşte, dar până acum nu pusese piciorul afară din casă, iar el nu ştia cum să intre.

Ca mai toate casele chinezilor, şi casa domnului Li era lungă şi îngustă, terminată la capătul dinspre stradă cu un magazin în care se vindea porţelan. Casa era înconjurată de altele la fel din toate părţile şi nu se putea ajunge în spatele casei decât trecând prin casa altcuiva. Domnul Li era plecat mult timp după afacerile lui, aşa că angajase pe cineva ca să vândă în locul lui. Farquhar încercă să stea de vorbă cu omul, ca să vadă dacă poate să-l mituiască, dar vânzătorul nu voia decât să vândă boluri albe sau albastre. Iar, când văzu că Farquhar nu doreşte să cumpere nimic, pur şi simplu se întoarse către alt client.

Farquhar îl urmărea uneori pe vărul lui de la distanţă în timp ce Killian se plimba încântat prin oraş. Farquhar simţea că i se strânge stomacul de ciudă când vedea expresia de mulţumire de pe faţa lui. Nu ştia cum să i-o şteargă odată pentru totdeauna. Killian îşi vizita din când în când soţia, dar nu o scotea niciodată în oraş, iar Farquhar începuse să dispere, căci nu găsea nicio modalitate s-o vadă.

Şi atunci John Ley îi povesti despre sărbătoarea în cinstea zeului focului.

– Toţi oamenii, cu căţel, cu purcel, vor ieşi în stradă, se vor plimba peste tot şi vor căsca gurile. Am fost aici ultima dată şi este foarte amuzant. Oricum, te ajută să-ţi mai omori timpul.

Lui Farquhar îi plăcuse cum sunase expresia „cu căţel, cu purcel". S-ar putea ca şi Killian să renunţe la siguranţa cuibuşorului şi să iasă împreună cu soţia cel puţin vreo oră-două.

Sau, dacă nu, toţi ceilalţi ocupanţi ai casei domnului Li vor pleca la serbare, iar ea va rămâne singură şi vulnerabilă. Mai că-i venea să-şi frece mâinile de bucurie, dar se stăpâni în prezenţa lui Ley. Probabil că omul îl considera cam ciudat, dar nu-i păsa. Ce făcea el nu era treaba lui Ley.

În seara sărbătorii, ieşi devreme din casă şi ocupă o poziţie de unde putea să vadă cine intră şi cine iese din casa domnului Li. Şi, într-adevăr, cei mai mulţi servitori plecară curând, râzând şi glumind, iar casa rămase practic pustie. Vânzătorul închise şi el magazinul imediat după lăsarea întunericului. Apoi domnul Li în persoană ieşi şi aşteptă afară până când două lectici apărură în capul străzii şi opriră apoi în faţa casei. Strigă ceva spre interiorul casei şi de acolo ieşiră două femei care păreau foarte emoţionate. Amândouă purtau haine chinezeşti, dar Farquhar, care era foarte atent la detalii, o recunoscu imediat pe europeancă.

Soţia lui Killian! *Naiba s-o ia!*

Femeile aveau fiecare câte un copil mic legat într-o eşarfă la spate, dar se urcară fără nicio dificultate în lectică. Imediat mica procesiune se puse în mişcare, iar Farquhar se pregătea să pornească în urma ei, când dintr-un intrând ieşi Killian şi se luă după ultima lectică, încercând să pară că nu are nimic de-a face cu ea, dar era clar că o păzea.

– Dracu' să-i ia pe toţi! murmură Farquhar.

Şi acum ce să facă? Nu-l învinsese niciodată în luptă pe Killian şi nu credea că-l va doborî nici de astă dată. Killian fusese întotdeauna mai puternic decât el. Cu un oftat adânc de frustrare, se mulţumi cu gândul că nu poate face nimic altceva decât să se ţină după ei şi să spere că femeile se vor întoarce acasă înaintea celorlalţi şi atunci poate va reuşi să dea o lovitură. Era singura lui şansă.

Jess era încântată. Peste tot domnea o atmosferă de

sărbătoare şi i se părea că aude o mie de voci odată. Copiii alergau încoace şi-ncolo, strigând emoţionaţi şi comparându-şi lanternele micuţe cu cele mai diferite modele. Sute de lanterne mai mari fuseseră atârnate pe străzi, formând un fel de acoperiş de lumină peste tot unde te duceai. Multe case erau luminate şi pe dinăuntru. Unii oameni puseseră figurine de hârtie în faţa uşilor – cai, figuri de oameni, tigri şi multe altele – şi întreaga scenă i se părea incredibil de exotică lui Jess care nu se mai sătura privind.

Muzicienii cântau la instrumentele lor scoţând nişte sunete tânguitoare, dar care lor probabil că li se păreau vesele, pentru că toţi erau fericiţi. Preoţii înveşmântaţi în robe lungi, roşii de mătase şi cu pălării înalte pe cap străbăteau străzile cu căţuile pline cu tămâie. Mergeau din casă-n casă pentru a aduce binecuvântarea. Jess ştia că toate acestea se făceau în onoarea zeului focului care trebuia îmbunat. Casele erau construite atât de aproape unele de altele, încât pericolul de incendiu era o ameninţare permanentă de care se temeau cu toţii şi cu aceste ofrande sperau să fie cruţaţi încă un an.

Când lectica se opri la un moment dat din cauza înghesuielii, Killian se apropie de ea.

– Zgomotul acesta nu-l deranjează pe Brice? întrebă el fără să se uite la Jess.

Aceasta râse.

– Nu, doarme buştean. Cred că e în stare să doarmă chiar şi când e cutremur, dacă e cu burtica plină şi funduleţul curat.

– Foarte bine, aşa şi trebuie, mustăci Killian. Pe corabie este tot timpul zgomot şi, dacă poate dormi aici, o să doarmă bine şi-acolo. Poate că seamănă cu taică-său?

Jess sesiză mândria din vocea lui şi simţi cum creşte fericirea în ea.

– Mă îndoiesc, spuse ea ca să-l necăjească, seamănă mai mult cu cei din familia mea, va fi un copil delicat.

– Delicat! pufni Killian. Nici vorbă! Am să-l învăț să se lupte, nu să fie un papă-lapte.

– Asta o să mai vedem, spuse Jess zâmbind în întuneric, dar și ea dorea același lucru.

Lecticile se întoarseră din păcate foarte devreme și se opriră în fața casei lui Li. Killian șopti repede noapte bună și se pierdu în mulțime, în timp ce Li le zori pe Mei și pe Jess să intre în casă. Se duseră pe scară în sus, spre partea din spate a casei să alăpteze copiii, care între timp se treziseră și începuseră să plângă. Amândouă femeile zâmbeau, încântate de plimbarea lor.

– Frumos, spuse Jess în chineză, acesta fiind unul dintre cuvintele noi pe care le învățase, și făcu semn spre lumea de afară. Mei încuviință din cap, și amândouă se așezară să-și alăpteze copiii.

În restul casei era liniște, și Jess presupuse că domnul Li plecase din nou. Probabil că nu voia să piardă sărbătoarea acum după ce își făcuse datoria față de soție și de oaspete. Termină de alăptat, îl schimbă pe Brice și apoi se ridică să-l pună în lada mare de ceai pe care o folosea în loc de pătuț. Tocmai când se apleca, cei doi câini ai lui Mei începură mai întâi să mârâie, apoi să latre scurt.

Micuțele animale de companie, care stăteau cu ele mai toată ziua, erau cât se poate de leneșe, abia dacă se mișcau spre strachina lor când era ora de masă. Trupurile lor scunde, îndesate nu erau obișnuite cu mișcarea, iar fața turtită le crea greutăți la respirație. Dar erau foarte drăgălașe, prietenoase și deloc agresive. Acum însă păreau gata să explodeze de furie și nu se opreau din lătrat, deși Mei încerca să le facă să tacă.

– Ce s-a întâmplat? Jess se uită întrebătoare la Mei, dar ea se încruntă uimită și ridică din umeri.

– Hai să mergem jos să vedem, spuse Jess în engleză și îi făcu semn lui Mei s-o urmeze. Îl luă în brațe pe Brice și porni

spre scară, dar, când deschise uşa, încremeni. Jos izbucnise un incendiu care trimitea nori de fum în sus şi începu să tuşească imediat. Se retrase imediat în cameră, căutând ceva ca să stingă focul.

Mei înţelese ce voia, smulse câteva pături de pe pat şi le aruncă spre Jess. Aceasta le luă şi i-l dădu, în schimb, pe Brice, apoi trase adânc aer în piept, deschise uşa din nou şi alergă la baza scărilor, unde începu să bată focul cu una dintre pături. O aruncă pe jos pe cealaltă şi o călcă în picioarele, simţind cum o arde prin pantofi, dar ignoră durerea. Trebuia să stingă focul, căci altfel ar fi fost prinşi sus şi ar fi murit.

Tuşind şi scuipând, reuşi în cele din urmă să stingă incendiul. Din fericire, focul nu avusese timp să se înteţească şi, spre groaza ei, văzu că fusese pus dinadins. Pe podea, chiar la baza scărilor, era un teanc de perne arse şi de perdele care nu fuseseră acolo mai devreme. Dacă nu le-ar fi avertizat câinii, focul ar fi ajuns repede sus, şi flăcările ar fi înghiţit curând toată casa.

Li intră în cameră din direcţie opusă şi se opri, privind înmărmurit de spaimă la ea. O strigă pe soţia lui, şi Mei apăru în capul scărilor, în timp ce Jess se aşeza pe trepte cu genunchii tremurând. Scăpaseră ca prin urechile acului.

Era în viaţă şi Brice la fel, dar cine le putea dori moartea? Simţi un nod de frică în stomac pentru prima dată de când se născuse Brice.

– Eu nu pot să înţeleg, spuse Killian încruntându-se îngrijorat. Am vorbit cu Li şi cu Campbell şi, din câte ştim, nu avem duşmani sau cel puţin nu în aşa măsură încât să vrea să ne omoare.

Un gând sâcâitor nu-i dădea pace, dar nu realiza exact ce anume este şi renunţă să mai încerce să-şi amintească.

– Nu spuneai că toţi chinezii ne spun *fan kwaes* – diavoli

străini? Poate că sunt unii care chiar nu vor să ne vadă aici.

– Poate, dar nu are nicio logică. Le aducem argint, îi îmbogăţim, de ce să-i deranjeze? Nu rămânem aici pentru totdeauna. Nu, era un mister, dar am să deschid bine ochii şi urechile. Cred că ar fi mai bine să te întorci pe vas. Vei fi mai în siguranţă acolo, între ai noştri.

– Chiar aşa crezi? Jess se îndoia. Aici suntem mai aproape de tine şi acum, când ştim că ne ameninţă ceva, putem fi mai vigilenţi. O să angajăm paznici.

– Da, Li a spus deja că va avea grijă să fii păzită tot timpul. Este îngrijorat şi din cauza soţiei lui, care este prinsă la mijloc. Dar oricum...

– Te rog, Killian, vreau să rămân aici. Pentru Brice este mult mai bine să stea aici, nu pe apă, într-un vas plin de umezeală. Şi apoi o să petrecem suficient timp în cabina aceea înghesuită când ne vom întoarce acasă.

– Bine, dacă eşti sigură.

– Da, sunt sigură. Paznicii lui Li mă vor face să mă simt în siguranţă.

Dar nu prea mult, îşi spuse ea. Cine îi dorea moartea?

CAPITOLUL 32

Farquhar nu mai dormea deloc. Creierul nu-i mai dădea odihnă, plin de gânduri ucigaşe care îi vuiau în minte, şi nu-i venea să creadă că femeile scăpaseră cu viaţă.

Când descoperise că locuinţa este goală, i se păruse că soarta este, în sfârşit, de partea lui. Cele două femei erau închise într-o cameră din care nu exista decât o singură cale

de ieşire şi ar fi trebuit să moară arse de vii sau sufocate. Dar reuşiseră cumva să supravieţuiască şi să povestească totul. Îi venea să urle de ciudă.

Urzi pe rând şi aruncă la gunoi mai multe planuri, dar în cele din urmă rămase la unul care ar fi putut să meargă. Trebuia să distragă atenţia paznicilor, pe care îi vedea acum patrulând prin faţa prăvăliei, şi să alerge apoi înăuntru s-o ucidă pe ticăloasă şi pe pruncul ei. Nu putea să-i lase să trăiască. Dacă el nu va supravieţui acestei călătorii, avea de gând să se asigure că fiicele lui vor moşteni domeniul Rosyth, şi nu Killian sau cineva din sângele lui.

Fu foarte uşor să distragă atenţia paznicilor – aprinse alt foc într-o seară târziu în faţa casei de alături, strivind o lanternă aprinsă. Toţi veniră în goană, în timp ce el porni în fugă în partea cealaltă şi se strecură în casa lui Li.

O femeie îi ieşi în cale şi îl întrebă ceva în limba lor infernală, dar o plesni peste mână, iar femeia se prăbuşi. Înainte să-l mai poată împiedica altcineva, porni spre scara care ducea la etaj, la apartamentele femeilor, şi norocul îi surâse de astă dată. Când dădu uşa de perete, primul lucru pe care îl văzu fu chiar nevasta lui Killian, care stătea pe pat şi îşi legăna copilul. Nu era nicio îndoială, era ea, cu părul blond împletit într-o coadă pe spate.

– În sfârşit! răcni el şi scoase un cuţit, repezindu-se spre ea. Femeia ţipă, dar, înainte ca Farquhar să ajungă la ea, simţi o durere ascuţită în picior care îl opri în loc suficient timp cât ca să fugă din calea lui. Farquhar se uită în jos şi văzu un ghem de blană cu dinţi care îl atacase. Ţipă când animalul îi înfipse colţii ascuţiţi în gamba lui încă o dată, apoi îi dădu un picior şi îl făcu să zboare cât colo. Câinele ateriză scâncind într-un colţ al camerei.

Un urlet de femeie furioasă în spatele lui îi semnală prezenţa alteia, care probabil că fusese în afara razei lui

vizuale. Se întoarse să-i pareze lovitura pe care o îndrepta spre capul lui cu un bol greu de porțelan. Fu lovit în umăr, apoi căzu pe podea sfărâmându-se într-o ploaie de cioburi. Nu le băgă în seamă. Turbat de mânie, se răsuci spre prima lui pradă. Ticăloasa blondă era singura care îl interesa și orice altă femeie putea să se ducă dracului din partea lui.

Spre mirarea sa, nu mai era acolo și, înainte să apuce să întoarcă privirile ca s-o caute, o auzi urlând:

– Ține asta de la mine, fiu de târfă!

Cu o secundă înainte ca lumea să se cufunde în întuneric, o văzu cu coada ochiului. Ținea un taburet cu ambele mâini și îl îndrepta spre capul lui. Nu mai avu timp să se ferească, și acesta îl izbi în plin.

Ticăloasa! fu ultimul lui gând conștient, apoi nu mai știu nimic.

Jess stătea în picioare lângă bărbat, cu taburetul în mână, pentru cazul că ar mai fi avut din nou nevoie de el, dar omul era nemișcat. Trase aer în piept și înregistră faptul că amândoi copiii țipau. Mei rămase câteva clipe încremenită ca o statuie, apoi se repezi în colț și îl luă în brațe pe câinele care zăcea nemișcat. După câteva clipe, scânci și începu să miște. Jess era bucuroasă că omul nu-l omorâse.

– Killian, spuse Jess. Mei, adu-i pe Killian și Li.

Mei încuviință din cap și se duse spre scări, ignorându-l pe fiul ei care plângea. Jess încercă să-l facă să tacă pe Brice, dar nu îndrăznea să se miște și ținea privirile ațintite la nebunul de la picioarele ei.

– Cine ești? șopti ea.

Era clar după părul lui blond și pielea plină de pistrui că nu este chinez și acest lucru o surprinse cel mai mult. Nu se așteptase ca tocmai un european să aibă ceva împotriva ei.

I se păru că trecură câteva ore până sosiră Killian și Li, deși

probabil că nu durase atât de mult. Li se repezi direct la omul de pe podea, dar Killian se opri şi privi fix la el.

– Nu-mi vine să cred! şopti el. Ticălosul!

– Ce? făcu Jess. Îl cunoşti pe omul ăsta?

– Din păcate, da. Este vărul meu.

– Farquhar? Nu se poate!

– Din păcate, da.

Privi în jur cu gura transformată într-o singură dungă subţire, încercând să se stăpânească şi să nu-i facă nimic omului, chiar dacă acesta era acum ca şi mort.

– Aveţi ceva să-i legăm mâinile? S-ar putea trezi dintr-un moment în altul şi, deşi aş fi încântat să-l snopesc în bătaie, e mai bine să-l predăm autorităţilor. Altfel s-ar putea să comit o crimă.

Jess încuviinţă şi se duse spre un scrin să caute nişte curele. Li îl ajută pe Killian să lege strâns mâinile lui Farquhar, apoi se uită la el, cerându-i prin gesturi o explicaţie. Killian prinsese câteva cuvinte în chineză şi făcu un mic desen în aer, spunând:

– Bărbat şi bărbat, fraţi, eu fiu, el fiu, pentru a arăta că el şi Farquhar erau veri. Li păru să înţeleagă, deşi tot era nedumerit.

– Cred că se întreabă de ce vrea vărul meu s-o ucidă pe soţia mea, spuse Killian. O să aibă multe explicaţii de dat când se va trezi.

Îi spuse lui Li numele unei persoane oficiale, acesta dădu din cap şi spuse alt nume, apoi chinezul plecă, probabil ca să aranjeze transportul lui Farquhar care urma să-l preia.

– A naibii treabă, murmură Killian. Eşti rănită? o întrebă el pe Jess, uitându-se mai bine la ea pentru prima dată.

Jess încerca să-l liniştească pe Brice. Micuţul era încă supărat că ţipetele lui fuseseră ignorate atât de mult şi nu se putea linişti.

– Nu, numai tulburată.

Killian se apropie de ea şi îi cuprinse pe amândoi în

îmbrăţişarea lui. Îşi îngropă faţa în umărul ei.

– Dumnezeule mare! Îmi vine să-l sfâşii în bucăţi pentru ce a încercat să facă. Ce s-a întâmplat cu omul ăsta? De ce mă urăştc aşa?

– Probabil că este invidios, atât, şi nimic altceva. Şi probabil că nici nu e zdravăn la cap, oftă Jess. Acum ce-o să se întâmple cu el? arătă spre Farquhar.

– Nu ştiu. Trebuie să mă duc înapoi la Campbell să aflu. Am nevoie de lingvist ca să mă fac înţelcs când am să vorbcsc cu autorităţile.

Se îndepărtă de ea şi îşi trecu degetele prin păr.

– Poţi să-mi spui exact ce s-a întâmplat.

Jess îi povesti, apoi Li veni cu câţiva oameni solizi care îl luară pe Farquhar de-acolo. Între timp, acesta se trezise şi începusc să ţipc, dar nimeni nu-l băgă în seamă.

Killian se apropie de Jess încă o dată şi îi puse un braţ pe umăr:

– Eşti sigură că nu v-a făcut niciun rău nici ţie, nici lui Brice?

– Nu, n-a reuşit.

Văzu că era sfâşiat între dorinţa de a rămâne cu ea şi nevoia de a se duce să raporteze ce se întâmplase.

– Du-te, spuse ea. Acum suntem în siguranţă, din moment ce este sub pază. Poate că poţi să vii mai târziu să ne vezi?

– Sigur că da.

– Ţi-ai pierdut complet minţile? John Ley se uita ţintă la omul care era oficial în grija lui, din moment ce venise pe un vas care se afla sub comanda lui. Se uita la el de parcă fi vrut să-l ştie în iad, sentiment împărtăşit şi de Killian.

Farquhar nu spunea nimic. Stătea cu ochii aţintiţi în gol, ca şi când ar fi fost acolo numai cu trupul, dar cu mintea în altă parte. Rămăsese cu gura căscată şi mormăia din când în când

câte ceva de neînţeles.

– Nu are rost, murmură Killian, cred că s-a scrântit.

– Ei bine, şi ce facem? întrebă Ley disperat. Chinezii spun că este responsabilitatea mea. Dacă ar fi fost după ei, l-ar fi executat imediat şi am fost foarte ispitit să-i las s-o facă, dar nu pot să am aşa ceva pe conştiinţă. Aş putea să-l judec la bordul corabiei mele, dar fapta nu s-a petrecut pe mare, aşa că nu este corect. Singura alternativă ar fi să-l ţin închis la factorie până plecăm şi să-l transport înapoi, la Ostend. Va trebui să aranjezi cu cineva să-l ia de-acolo.

– Cred că e bine, spuse Killian. Pot să-i trimit vorbă bunicului meu. El trebuie să rezolve lucrurile, căci parţial este şi vina lui, pentru că i-a băgat în cap tot felul de idei.

– Vrei să spui că bătrânul l-a pus să facă asta? întrebă oripilat Ley.

– Nu, nu. Vreau să spun că, dacă s-ar fi purtat cu mine aşa cum ar fi trebuit să se poarte cu moştenitorul titlului, lui Farquhar nici nu i-ar fi trecut prin minte că poate să-mi ia locul. Sau că el era adevăratul moştenitor, nu eu. Oftă. E complicat, dar vă rog să mă credeţi, indirect este şi vina bunicului meu.

– Ei bine, am să-l arestez şi o să am grijă să n-o mai tulbure de-acum încolo pe soţia dumitale. E vorba numai de două luni, după aceea să sperăm că vom fi cu toţii acasă.

– Mulţumesc, apreciez ajutorul dumneavoastră.

Killian îi mai aruncă o privire peste umăr vărului său, dar Farquhar era cufundat în lumea lui bolnavă. Nu avea rost să-l smulgă de-acolo. Era clar că lumea reală nu era pe placul lui.

Următoarele câteva luni trecură ca prin ceaţă şi Killian avea senzaţia că nu face nimic altceva decât să privească ceai, să miroasă ceai şi să-i supravegheze pe cei care ambalau ceaiul în lăzile căptuşite cu plumb. *Bohea, Pekoe, Souchong* şi ceai verde, toate cântărite cu grijă şi ştampilate de hamali, după ce

el şi Campbell verificaseră să fie calitatea de ceai pe care o contractaseră. În interiorul lăzii era o a doua căptuşeală de hârtie ca să protejeze ceaiul de umiditate. Totul se acoperea apoi cu o pânză de bumbac, un capac de plumb, bătut în cuie de tâmplar, după care lada era înfăşurată în hârtie cerată. Supraveghea iarăşi şi iarăşi întreaga procedură. Sute de lăzi începură să se adune în curtea factoriei şi toate trebuiau aduse înăuntru în fiecare seară, pentru mai multă siguranţă. Era aşa de sătul de ceai, că refuza să mai bea.

Campbell era adesea furios pe negustori.

– Încearcă mereu să-mi dea ceai de calitate inferioară şi să-mi spună că este calitate extra. Drept cine mă iau ăştia pe mine? mormăia el.

Singurul care era diferit faţă de ceilalţi era un bărbat pe nume Poan Key-qua, iar lui Killian îi plăcea foarte mult compania lui. Avea o expresie foarte plăcută, spre deosebire de ceilalţi care păreau mai tot timpul nemulţumiţi. Era întotdeauna foarte bucuros să răspundă la numeroasele întrebări ale lui Killian despre China şi locuitorii săi.

Mustaţa perfect tunsă a lui Key-qua cu vârfurile ascuţite şi cu barbişonul la fel de ascuţit erau în conformitate cu normele locale. Purta haine simple cu broderie pe piept şi pe umeri şi o pălărie de mătase. La fel ca mai toţi conaţionalii săi, avea pomeţii rotunzi şi un nas mic, lătăreţ şi, fireşte, coada lungă împletită la spate. La început vestimentaţia şi aspectul negustorului i se păruseră foarte exotice lui Killian, dar curând se obişnuise cu ele. Chiar îşi cumpărase şi el o haină de mătase ca a lui Key-qua, căci era foarte comodă şi moale.

– Acesta este singurul în care am încredere, spusese de mai multe ori Campbell. Ceilalţi nu sunt decât nişte şnapani.

Killian considera că este ceva cam sever, dar e drept că se făceau o mulţime de înşelătorii. Şi el, şi Campbell trebuiau să fie mereu cu ochii-n patru.

Adesea luau masa împreună cu Kea-qua înainte să înceapă să ambaleze ceaiul; stăteau în curtea mică din faţa sufrageriei lui atunci când era vreme bună. Era foarte plăcut, curtea era pavată şi plină cu copaci mici, flori şi plante în ghivece de porţelan. Era chiar un bol de cristal cu peştişori aurii şi argintii.

Mâncarea chinezească nu semăna cu nimic din ceea ce mâncase el înainte, dar, ca de obicei, Killian era încântat de fiecare bucăţică.

– Aceasta este delicioasă, îi spunea el omului. Key-qua părea încântat că apreciază tot ceea ce îi oferă.

Mătăsurile pe care le comandaseră începură să fie aduse şi erau trimise la corabia din Whampoa după ce cumpăraseră porţelan după pofta inimii.

– Nu este calitatea pe care am cerut-o, dar nu mai putem aştepta, se plângea mereu Campbell, însă lui Killian porţelanul alb şi cel albastru i se păreau perfecte.

Era foarte încântat şi de mătăsuri, mai ales de cele alese de Jess.

– Ai ochi bun pentru culoare şi modele, îi spuse el, iar Jess zâmbise fericită. Campbell a comandat mai mult tafta, damasc de diverse culori, satin cu dungi şi nişte catifea. Cred că noi ne-am descurcat mai bine.

– Aşa sper şi eu.

Killian şi Jess optaseră pentru modele florale şi mătăsuri brodate. Cele purpurii erau cele mai scumpe, dar cumpăraseră şi din acestea întrucât sperau să obţină un preţ bun pentru ele acasă. Comandaseră şi produse finite – precum batiste şi bonete de noapte –, deoarece Jess era sigură că vor avea mare căutare.

În general, Killian era sigur că vor ieşi bine din această afacere şi abia aştepta să vadă mutra bunicului său când îi va spune că acum era un om bogat.

Vremea se răcise, dar iarna chineză părea mai puţin severă

decât cea suedeză şi nu le produse neplăceri. Killian nu-i vedea prea des pe Jess şi pe Brice, dar ştia că sunt în siguranţă şi la căldură în casa lui Li şi Mei. Acum, că Farquhar era sub zăvor, nu mai trebuia să-şi facă griji din pricina lui. Cu toate acestea, abia aştepta să ajungă acasă pentru a sta mai mult timp cu familia lui.

Ultimele câteva zile înainte de data fixată pentru plecare fură mai aglomerate ca de obicei. Killian trebuia să se concentreze foarte mult asupra registrelor pe care le ţinea, ca să înregistreze ceea ce fusese trimis deja la corabie şi ceea ce mai trebuia să ajungă acolo. Era un chinez, căruia i se spunea de obicei „Comprador", care acţiona ca un fel de contabil sau asistent în numele suedezilor. El făcuse deja toate calculele, dar Campbell voia să fie sigur că omul socotise corect.

– Vrei să mai verifici o dată? îl rugă el pe Killian.

– Da, bineînţeles. Killian nu avea nimic împotrivă. Admira modul în care Campbell verifica întotdeauna totul şi încerca să anticipeze orice dificultate, ca să fie pregătit. Killian considera că este exact genul de om cu simţ de răspundere de care era nevoie pentru o astfel de expediţie.

Se aşeză în cămăruţa care dădea spre curte şi era cufundat în munca lui, verificând o dată şi încă o dată cifrele, ca să fie sigur că totul este corect. Unul dintre hamali fu nevoit să-i rostească de două ori numele până când ridică ochii de pe hârtii.

– O, scuză-mă!

– Bărbat vede voi, spuse acesta.

Killian înţelese că era hamalul care făcea de pază la uşa dinspre stradă. Ştia câteva cuvinte în engleză, atât cât să-i anunţe pe vizitatori.

– Să mă vadă pe mine? Bine, trimite-l înăuntru.

Killian se întreba cine poate fi, dar îşi spuse că nu poate fi

decât Li sau unul dintre cei de la Ostend. Nu cunoştea pe nimeni altcineva, deşi poate că venise vreun negustor întârziat să-i mai ofere ceva în ultimul moment. Ridică ochii din nou când auzi o voce:

– Mă bucur că munceşti din greu, vere. Nici nu meriţi altceva.

Killian sări în picioare. În curte nu era nimeni altul decât Farquhar, cu ochii plini de ură ucigaşă, strângând în mână un cuţit lung. Părul lui roşcat strălucea straniu în lumina soarelui.

– Farquhar? Cum ai scăpat? Credeam...

Farquhar râse, scoţând un sunet ciudat, total lipsit de umor.

– Credeai că mă poate ţine cineva sub cheie, nu-i aşa? Mă aşteptam să ai mai multă minte. N-a mers niciodată nici când eram copii, dacă ţii minte. Totdeauna reuşeam să scap cumva, aşa cum am făcut şi astăzi.

Killian trebuia să admită că are dreptate, dar nu se gândise că putea să găsească şi aici, în China, o persoană pe care s-o şantajeze sau s-o mituiască. E clar că se înşelase.

– Ei bine, ar fi trebuit să rămâi acolo, spuse el, simţind cum îl cuprinde mânia. N-ai ce căuta aici.

– O, dar te înşeli, dragă vere! Trebuie să te ucid înainte să scapi de mine şi după ce termin cu tine mă duc şi după ticăloasa de nevastă-ta. De astă dată nu-mi mai scapă, şi o să am grijă şi de broscoiul tău!

Killian nu aşteptă să audă mai mult, pentru că vedea în faţa ochilor o ceaţă roşie de furie şi nu-şi dorea altceva decât să-i închidă gura lui Farquhar. Nu mai putea suporta vocea asta nesuferită, ca să nu mai vorbim despre lucirea de nebunie din privirile vărului său. Trebuia oprit.

Killian se aruncă spre Farquhar, care fu luat prin surprindere, dar fentă în ultima clipă. Lovi puternic cu cuţitul prin aer, forţându-l pe Killian să se retragă, dar paznicul chinez auzise zgomotul şi veni în fugă. Dintr-o privire văzu că Killian

era într-o poziţie precară şi strigă:

– Aici! Apoi îi aruncă un baston de bambus pe care îl avea la el ca să se apere. Nu era perfect, dar era mai bine decât nimic.

Cei doi bărbaţi se mişcau înainte şi înapoi prin curte, ca nişte dansatori într-o coregrafie complicată. Killian era conştient că veniseră şi alţii, gata să-i sară în ajutor, dar le făcu semn cu mâna să stea deoparte. O să se răfuiască singur cu vărul lui.

– Ca de obicei, eşti prea laş ca să te lupţi cu mine numai cu pumnii, nu-i aşa? îl întărâtă el pe Farquhar. Când erai mic, te ascundeai după pulpanele jachetei bunicului, acum te ascunzi după cuţit. Nici nu mă aşteptam la altceva.

– Tacă-ţi gura! se răsti Farquhar, dar vorbele lui Killian îl făcură să-şi piardă echilibrul şi cu câteva lovituri cu băţul de bambus, Killian reuşi să-i arunce cuţitul din mână. Farquhar urlă de furie şi se aruncă asupra vărului său cu pumnii pregătiţi.

Se pare că nebunia îi dădea putere, dar Killian se mai luptase de multe ori cu el până atunci şi ştia care sunt punctele lui slabe. Îl lăsă să-i dea câteva lovituri, apoi fentă într-o parte şi îi aplică o lovitură puternică în partea laterală a capului. Aceasta fu urmată imediat de alta în plex, care îl făcu să se îndoaie de la mijloc. Se îndreptă şi încercă să riposteze, dar Killian vedea că vărul lui obosise deja. Fusese închis două luni şi asta îi slăbise forţele şi îi subţiase muşchii.

Mai aşteptă puţin – făcându-l pe Killian să alerge după el prin curte ca să obosească –, apoi se opri brusc şi începu să-i toarne lovituri una după alta în figură, în cap şi în piept.

– Asta este pentru că ai încercat s-o ucizi pe soţia mea, gâfâi el, lovind cât putea de tare, asta este pentru fiul meu, iar asta, spuse el ţintind un punct deosebit de sensibil din maxilarul lui Farquhar, este pentru tot rău pe care mi l-ai făcut.

Ultima lovitură îl doborî pe Farquhar. Genunchii i se

înmuiară, ochii se rostogoliră, până când nu li se mai văzu decât albul, şi se prăbuşi cu faţa în jos. Graham, al doilea supervizor, veni şi puse o mână pe umărul lui:

– Ai păţit ceva, Kinross?

– Nu, mulţumesc, acum sunt bine.

– Ce facem cu el?

– Trebuie dus la vasul din Ostende. Am să-l însoţesc chiar eu ca să fiu sigur că îl închid bine de data asta. Îmi pare rău, dar şi-a pierdut minţile complet.

– Vin şi eu cu dumneata, spuse Graham. Se întoarse către hamalul de la poartă:

– Ei, tu, adu o lectică, te rog, repede.

CAPITOLUL 33

Jess şi Killian se simţiră nespus de uşuraţi în ziua de 6 ianuarie, când se urcară la bordul corabiei ca să pornească înapoi, spre casă. Atacurile oribile ale lui Farquhar aruncaseră o umbră asupra şederii altfel plăcute din Canton şi erau bucuroşi să lase acum totul în urmă.

– O să-mi fie dor de Mei şi de băieţelul ei, spuse Jess, făcându-le semn cu mâna lui Li şi soţiei acestuia, care veniseră să-şi ia rămas-bun, dar o să fie minunat să am în jur oameni cu care să pot vorbi ca lumea.

– Da, a fost cât se poate de interesant, ca să nu spun mai mult, dar nu cred că m-aş grăbi să mă întorc.

Li, foarte încântat de binoclul şi de ceasul de argint pe care i le dăruise Killian drept mulţumire pentru că avusese grijă de Jess şi de fiul lui, îl invitase să revină cât mai curând, dar

Killian nu dorea să se întoarcă.

– Dacă mai vrem să facem comerţ cu China, va trebui să găsim un supervizor de nădejde sau poate că va trebui să ne mulţumim numai să investim în astfel de afaceri.

– Da, acum tot ce avem de făcut este să ajungem acasă în siguranţă. Să sperăm că aşa va fi, şi cât mai curând.

Rugăciunile lui Jess nu se împliniră imediat. Deşi realizaseră un timp bun la traversarea Mării Chinei, lucrurile începură să se înrăutăţească atunci când intrară în strâmtoarea Sunda. Avură surpriza să vadă că sunt blocaţi de şapte vase olandeze care nu voiau nici în ruptul capului să-i lase să-şi continue drumul. Jess tremura la vederea prezenţei lor ameninţătoare şi încerca să nu se gândească ce ar putea însemna asta.

Campbell porunci să se arboreze steagul suedez şi să se arunce ancora, aşteptând să vadă ce vor face olandezii, dar nu se întâmplă nimic.

– Foarte bine, atunci să încercăm să plecăm discret în timpul nopţii, la adăpostul întunericului, dar olandezii îi ajunseră din urmă foarte uşor în ziua următoare. Campbell porunci să se arunce ancora din nou. Plictisit de acest joc de-a şoarecele şi pisica, Campbell îi spuse domnului Bremer, secundul vasului, să ia şalupa şi să se ducă la vasele olandeze ca să-i întrebe de ce îi urmăresc. Bremer luă cu el scrisorile de liberă trecere şi scrisoarea oficială a lui Campbell care arăta că este trimis plenipotenţiar suedez pe lângă împăratul Chinei, sigilată şi semnată de însuşi regele Suediei.

– Asta ar trebui să-i potolească, murmură Campbell, dar Killian nu era chiar aşa de sigur. Ceva nu era în regulă.

Reieşi că avea dreptate, căci Bremer nu se mai întoarse şi în timpul nopţii fură înconjuraţi de vasele olandeze, ca să nu mai poată fugi. În sfârşit, în dimineaţa următoare, şalupa veni înapoi cu ordinul ca tot echipajul suedez să meargă pe vasele

olandeze, cu excepţia căpitanului şi a supervizorilor. Olandezii îşi trimiteau în loc proprii marinari şi un căpitan ca să manevreze vasul, dar nu spuneau în ce direcţie.

– Trebuie să pleci? întrebă îngrijorată Jess, când Killian veni să-i spună ce se întâmplă. Brice scâncea, ca şi când ar fi înţeles şi el că ceva nu e în regulă.

– Îmi pare rău, dar sper să mă întorc curând.

– Fii cu băgare de seamă şi nu fă niciun gest nesăbuit. Dacă ţi se întâmplă ceva... eu... adică noi...

Nu putu să termine propoziţia. Erau atât de multe lucruri pe care dorea să i le spună, iar acum se temea că nu va mai avea niciodată prilejul. Locuiseră împreună în aceeaşi cabină de când plecaseră din Canton, dar Jess încă nu-şi adunase curajul că îşi dorea să-i fie soţ şi bărbat în toate sensurile cuvântului.

– Nu te teme, o să ne revedem curând.

O sărută repede pe gură, zăbovind puţin mai mult, ca şi când ar fi vrut să-i promită în felul acesta că se va întoarce. Jess trebuia să se mulţumească şi cu atât, dar nu era nici pe departe suficient.

După ce marinarii plecară, Campbell o chemă în cabina lui. Domnul Graham, al doilea supervizor, era de faţă, amândoi aveau chipuri grave. Campbell o fixa cu privirea lui albastră, dar nu lipsită de amabilitate:

– Doamnă Kinross, am înţeles că sunteţi de origine olandeză şi presupun că vorbiţi limba olandeză. Doream să vă avertizez să nu-i lăsaţi să afle acest lucru, în niciun caz, pentru că una dintre acuzaţiile pe care ni le aduc este că adăpostim olandezi la bord. Şi eu vorbesc olandeza, dar n-am de gând să recunosc decât dacă sunt silit. Am să le vorbesc în suedeză.

– Numai despre asta este vorba?

– Poate că da, deşi cred că este vorba mai degrabă despre compania din Ostende, care a fost dizolvată oficial anul trecut.

Olandezii nu voiau să aibă concurenţă şi ne suspectează că am fost trimişi de cei din Ostende, folosind un pavilion suedez drept acoperire. Singurele corăbii care au avut permisiunea oficială să navigheze au fost cele două pe care le-am întâlnit la Canton. Este o prostie şi este exact ceea ce am să le spun. Am cerut să-l văd pe guvernatorul general din Batavia şi mâine mă duc la el.

– Şi cum rămâne cu mine şi cu fiul meu?

– Din păcate, va trebui să rămâneţi aici.

Făcu un gest către Graham, care tăcuse tot timpul.

– Nu trebuie să vă faceţi griji, îi las şi pe ceilalţi supervizori să aibă grijă de dumneata. Acum poate că ai putea să faci o plimbare împreună cu Graham. Nu ţi-ar strica puţin aer proaspăt.

Graham făcu imediat un pas înainte şi îi oferi braţul.

– Voi fi fericit să vă însoţesc, doamnă Kinross, spuse el politicos.

Jess n-ar fi vrut, într-adevăr, să se întoarcă în cabina înghesuită şi Graham era prietenos şi plăcut.

– Da, mulţumesc, sunteţi foarte amabil. Făcu un semn cu capul spre Campbell. Vă urez noroc, domnule!

Brice adormise în eşarfa lui, iar Jess se plimba încet cu Graham de la un capăt la altul al punţii. Câţiva dintre noii membri ai echipajului olandez se opriră din ce făceau şi se holbară în mod special la Jess. Îl auzi pe unul dintre ei exclamând uimit „Godverdamme!” – La naiba! – şi presupuse că nu se aşteptaseră să vadă o femeie la bord. Dar, spre uşurarea ei, nimeni nu li se adresă.

– Sper că domnul Campbell va reuşi să rezolve lucrurile curând, spuse Jess, încercând să-şi alunge îngrijorarea.

– Nu vă temeţi. Am mare încredere în el, răspunse Graham. Domnul Campbell o să ne scoată curând de aici, veţi vedea.

Jess spera sincer să aibă dreptate.

Se retrase în cabina ei, unde se plimbă la nesfârşit cu Brice în braţe, numai ca să aibă ceva de făcut, dar simţi curând că nu mai poate sta închisă. Când domnul Graham se oferi s-o ducă din nou la plimbare după cină, fu mai mult decât încântată.

– Domnul Campbell a plecat deja? întrebă ea în timp ce urcau treptele spre puntea principală.

– Nu, pleacă mâine-dimineaţă devreme. Sper să-i vorbească guvernatorului general olandez imediat ce soseşte la Batavia şi, cu puţin noroc, o să putem pleca în curând.

Îl luă de braţ ca mai înainte şi se îndreptară spre proră. Trecură pe lângă un grup de marinari olandezi, care de astă dată o măsurară din priviri fără jenă pe Jess. Simţea că ochii lor o sfredelesc în spate, ceea ce o făcea să se simtă foarte stingherită. Respiră adânc şi încercă să-i ignore.

– E o bucăţică bună, pe legea mea! îl auzi ea pe unul spunând în limba lui, imediat ce trecuse cu Graham pe lângă ei.

– Da, căpitanul ar trebui să ne lase să facem puţin sport cu ea. Să-l întrebăm?

– N-are rost. Probabil că o vrea şi el, ticălosul!

Jess simţi cum roşeşte de indignare, dar încercă să se stăpânească. Strânse din dinţi şi, deşi înţelegea fiecare cuvânt, se prefăcu că nu aude, exact aşa cum îi spusese domnul Campbell. Dar nu putu să-şi reprime cu totul un fior, iar Graham observă.

– Vă este frig, doamnă Kinross? întrebă el.

– Nu, nu, mă simt bine, mulţumesc.

Era o noapte parfumată cu o briză uşoară şi, deşi nu-şi luase şalul, nu avea nevoie de el. Brice, atârnat în spatele ei, o încălzea plăcut, căci trupşorul lui se lipise de al ei.

– Nu vreau să vă ţin prea mult aici. N-aş vrea ca micuţul să răcească.

– Nu cred că este vreo primejdie, dar oricum dorim să mergem devreme la culcare.

Jess aruncă o privire spre olandezi, dar întoarse apoi ochii repede, observând că aceştia se uitau intens la ea. Cu cât va fi mai repede în cabină, cu atât mai bine, îşi spuse ea.

În timp ce se îndreptau spre scări, cineva strigă tare:

– Atenţie la frânghie!

Jess se opri o fracţiune de secundă, dar îşi dădu imediat seama că nu putea să i se adreseze ei. Se grăbi să-l ajungă din urmă pe Graham şi răsuflă uşurată când puse bara de-a curmezişul uşii.

În după-amiaza zilei următoare, Jess începu să se îngrijoreze serios. Nu primiseră nicio veste de la Campbell, iar la bord era linişte. Dar părea să fie calmul care precede furtuna, şi stomacul lui Jess era tot numai noduri. Încerca să nu se gândească ce i s-ar fi putut întâmpla lui Killian. O bătaie uşoară în uşă o făcu să tresară puternic, dar răsuflă uşurată când auzi afară o voce cunoscută.

– Doamnă Kinross! Sunt eu, Graham!

Jess întredeschise uşa cabinei.

– Da? S-a întâmplat ceva?

– Nu, încă nu avem noutăţi, din păcate. Dar mă gândeam că poate vreţi să mai faceţi o plimbare şi să respiraţi puţin aer curat.

– Păi... nu ştiu ce să zic, şovăi Jess, amintindu-şi de marinarii din ziua precedentă, dar îi venea să înnebunească închisă toată ziua în cabină şi o scurtă plimbare era extrem de ispititoare.

– Nu este niciun pericol, zâmbi domnul Graham. La urma urmelor, nu suntem prizonieri!

– Da, sunteţi foarte amabil, spuse Jess. Aici e cam înăbuşitor, trebuie să recunosc.

Avea dreptate, nimeni nu-i ameninţase în niciun fel pe faţă, iar olandezii nu ştiau că îi înţelege.

De astă dată Brice era treaz, aşa că îl luă în braţe, iar domnul Graham urcă în urma ei pe punte. Căpitanul olandez care ar fi trebuit să aibă grijă de corabie în absenţa lui Campbell nu se vedea, dar unii dintre membrii echipajului erau rezemaţi de balustradă. Jess nu ştia dacă erau aceiaşi de ieri, dar, oricum, prezenţa lor o făcea să se simtă stingherită. O studiară din priviri când trecu pe lângă ei împreună cu englezul, dar nu spuseră nimic. Chiar şi aşa, o devorau din ochi, mai ales un blond înalt care părea să fie liderul lor neoficial. O trecu un fior şi păşi mai aproape de domnul Graham.

– Sunteţi sigur că este o idee bună? şopti ea. Oamenii aceştia nu par prea prietenoşi. Poate ar fi mai bine totuşi să stau în cabină.

– Nu, nu, nu pot să vă facă nimic în plină zi. Căpitanul i-a dat asigurări domnului Campbell că vom fi cu toţii în siguranţă în absenţa lui.

Jess nu era convinsă, dar domnul Graham începu să se plimbe în jurul punţii şi nu voia să rămână singură în loc, aşa că îl urmă cu jumătate de inimă. Ajunseră la capătul celălalt al vasului, fără să-i deranjeze cineva, şi se opriră să admire priveliştea. Corabia era ancorată lână o insulă frumoasă, cu vegetaţie verde luxuriantă şi totul părea paşnic. Tocmai se relaxase, când auzi un râs răguşit venind dinspre grupul olandezilor.

– Tare aş mai vrea s-o bag în pat, cu sau fără voia căpitanului, îl auzi Jess pe unul dintre oameni, care plescăi după aceea obscen din buze. Deşi pare cam cu nasul pe sus, o să fie nevoie de un stimulent.

Ceilalţi hohotiră gros şi îi sugerară fel de fel de metode lubrice de excitare care ar fi putut să aibă efect. Jess încercă să se concentreze asupra peisajului, sperând că roşeaţa din obrajii

i va fi atribuită mai degrabă căldurii decât stânjenelii rovocate de cuvintele lor. Atâta timp cât era vorba numai lespre glume deşănţate între bărbaţi nu avea de ce să se teamă, şi făcea ea curaj.

– Da, dar cel mai bun mijloc s-o pui cu botul pe labe este ă-i ameninţi copilul, interveni unul dintre marinari. Fă-te că rei să arunci copilul peste bord şi târfa o să facă tot ce-i ceri.

– Da, hrană pentru rechini! Deşi rechinii n-o să-ţi nulţumească pentru o bucăţică atât dc mică! Oricum, mai bine ecât nimic, nu-i aşa?

Izbucniră cu toţii în râs la această glumă pe care o credeau oarte reuşită.

Jess îngheţase şi trebui să facă un efort să nu se întoarcă şi ă strige la ei. Nu le era ruşine? Cum puteau glumi cu aşa ceva?

– Domnule Graham, vreţi să fiţi amabil să mă însoţiţi înapoi ı cabină? spuse ea cu o voce cât mai egală. Cred că este de referat căldura de acolo faţă de razele arzătoare ale soarelui e aici.

– Da, desigur, cum doriţi.

Porniră spre scări, dar, chiar înainte să ajungă la ele, blondul : tăie cale.

– Vă duceţi jos aşa de curând? întrebă el într-o engleză cu ccent străin, mijind ochii în timp ce privea fix la Jess.

– Da, aici este prea cald pentru mine, spuse Jess făcân-u-şi vânt cu o mână în mod exagerat.

– Dar abia aţi ieşit, *Mevrouw*. Cred că ar trebui să staţi mai ıult.

– Vă rog să mă scuzaţi, spuse Jess încruntându-se, dar ebuie să mă duc să hrănesc copilul, dacă nu vă supăraţi.

Încercă să treacă liniştită pe lângă el, dar inima îi bătea upărător de tare şi probabil că Brice simţise, căci începu să câncească.

– M-ai înţeles, nu-i aşa? spuse omul.

– Poftim?

Jess simțea că are un bolovan în stomac.

– Nu încerca să mă păcălești, mârâi omul în olandeză. M-am uitat la tine și ai reacționat când am spus că o să-i facem rău copilului. Ieri-seară l-ai auzit pe cel care ți-a spus să ai grijă la frânghie. Nu încerca să negi, am văzut că te-ai oprit.

– Nu vorbesc limba voastră și n-am înțeles ce-ai spus, insistă Jess în engleză. Acum lasă-mă să trec ca să-mi hrănesc copilul.

– Ei, ce se petrec aici? protestă Graham. Se uitase încruntat la cei doi și acum interveni.

– Dragul meu, doamna este suedeză. Nu are nici cea mai mică idee ce spui.

Omul îl ignoră și continuă să vorbească în olandeză, fixându-l cu privirile pe Brice.

– Spune drept, femeie, sau îi sucesc gâtul.

Până să apuce Jess să facă vreo mișcare, omul întinse mâinile uriașe și cuprinse gâtul copilului. Jess începu să țipe și înțepeni de groază. Încercă să-l împingă la o parte, dar acesta nu dădea drumul copilului și realiză că nu putea să acționeze fără să-i facă rău lui Brice. Nu se simțise niciodată în viața ei așa de neajutorată și îi veni să vomite.

– Banditule! șuieră ea. Dă-i drumul!

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, ce faci? Ai înnebunit?

Domnul Graham îi sări în ajutor și încercă să-l facă pe ticălos să dea drumul copilului. Dar blondul era mult mai puternic și îl împinse cu o singură mână. Domnul Graham se împiedică și căzu peste un maldăr de frânghii, lovindu-se cu capul de punte.

Copilul începu să urle, fețișoara lui deveni stacojie.

– Încetează! Îl doare! strigă Jess. Fu cuprinsă de panică și încercă să-și determine creierul paralizat să inventeze o modalitate de a salva copilul fără a-și periclita propria situație.

– Numai dacă-mi spui adevărul.

Ochii ei se înfipseră în ai lui cu priviri necruţătoare şi Jess ştia că e serios. Nu avea de ales, trebuia să facă ce-i spusese tâlharul, altfel Brice ar fi murit.

– Foarte bine, recunoscu ea, înţeleg câteva cuvinte în olandeză şi am înţeles că ai spus ceva despre un copil şi că ai să-l arunci. Asta e tot. Şi, cum aici nu este decât un copil, am înţeles fireşte că este vorba despre mine. Acum dă drumul fiului meu sau te spun căpitanului.

Jess îl privea fix, sperând că o va crede. Omul îşi luă în cele din urmă mâinile de pe gâtul lui, dar Brice scâncea şi Jess se simţea rău de frică, mâinile şi picioarele îi tremurau.

– Tot cred că minţi, dar o să-l lăsăm pe căpitan să decidă. Cred că guvernatorul general o să vrea să stea de vorbă cu tine.

– Nu fi caraghios! Nu sunt o persoană aşa importantă.

Jess vorbise tare ca să se facă auzită peste ţipetele lui Brice, căci acesta devenise aproape isteric.

– Asta o să mai vedem.

Omul rânji din nou şi se apropie de ea, apoi adăugă:

– Asta dacă nu vrei să fii drăguţă cu mine? Atunci poate că mi-aş putea ţine gura.

Jess se cutremură şi se îndepărtă de el.

– Niciodată!

Prefera să-şi încerce norocul cu căpitanul şi cu guvernatorul general.

– La revedere!

Înainte ca omul să mai aibă timp s-o apuce de mână pe ea sau copilul, Jess se repezi în jos pe scări şi se năpusti în cabină, punând bara la locul ei.

Avu nevoie de foarte mult timp şi efort ca să-l liniştească pe Brice, dar, şi după ce acesta se potolise, ea tot mai tremura. Îi mângâie căpşorul zbârlit, acoperit acum cu păr aproape la fel de blond ca al ei, îl strânse la piept şi îl sărută pe obrăjorii moi.

– N-am să-i las să-ţi facă rău, iubirea mea, nu te teme, spuse ea.

Dar, deşi copilul se uita încrezător la ea cu ochii lui mari, albaştri, aşa de asemănători cu ai tatălui lui, adevărul era că nu ştia cum să-l apere. Dacă oamenii aceia chiar ar fi vrut să-i facă rău, ce şanse ar fi avut ea în faţa lor?

În după-amiaza aceea fu surprinsă când căpitanul însuşi îi ordonă să se prezinte pe punte.

– Doamnă, sunteţi arestată şi vă duc la mal, spuse el prin uşa cabinei, cu o voce foarte sobră. Să nu faceţi nicio greşeală, îi pun pe oamenii mei să spargă uşa dacă nu veniţi de bunăvoie. Faceţi-vă un bagaj cu lucrurile de primă necesitate. Aveţi cinci minute.

Jess înţelese că nu are rost să discute. Aruncă repede câteva lucruri într-o boccea, apoi şi-l legă pe Brice la piept. Acesta scâncea, încă neliniştit din cauza tratamentului brutal la care fusese supus mai devreme, dar Jess încercă să-l facă să tacă şi îl urmă pe căpitan pe punte. Domnul Graham veni îngrozit în fugă şi, când o văzu că se îndreaptă spre balustradă şi apoi coboară într-o barcă mică, începu să strige:

– Unde mergeţi? Ce se întâmplă aici?

– Oamenii cred că sunt olandeză, dar nu vă faceţi griji, am să-i lămuresc, răspunse ea cu mult mai multă încredere în voce decât simţea în suflet.

Dar cum avea să-i convingă?

CAPITOLUL 34

O duseră în oraşul Batavia, înconjurat cu ziduri solide de apărare, şi, cu toată situaţia primejdioasă în care se afla, privea fascinată în jur, la acest oraş ciudat. Deşi era în Extremul

Orient, arăta aproape în întregime ca un oraş olandez. Rândurile de case de cărămidă se aliniau de-a lungul canalelor mărginite de copaci, formând o reţea la fel ca şi cea din Gothenburg. Era clar că Batavia fusese construită după modelul oraşului Amsterdam, şi lui Jess mai că nu-i venea să creadă că se află într-un mediu atât de cunoscut, deşi este atât de departe de casă.

Se apropiau de oraş dinspre mare şi remarcă linia masivă a fortăreţei care domina întreaga zonă. Se pare că aceasta era destinaţia ei. Începu să-şi imagineze cum vor putrezi împreună, ea şi Brice, în cine ştie de pivniţă a donjonului, dar îşi alungă astfel de gânduri. Trebui să-şi păstreze curajul şi energia şi ştia că panica îi paralizează gândirea.

– De ce mă duceţi acolo? întrebă ea, arătând în direcţia fortăreţei.

– Acolo locuieşte guvernatorul general, spuse căpitanul şi, deşi nu voi să-i spună nimic altceva, fu de ajuns pentru ca Jess să se liniştească puţin. Dacă va avea şansa să stea de vorbă cu guvernatorul general, poate o să-l convingă că este suedeză.

Fortul era foarte aglomerat şi Jess înţelese că şi alţi funcţionari superiori, precum şi o întreagă garnizoană, locuiau tot acolo. Căpitanul o predă paznicilor şi le spuse s-o închidă undeva, într-o încăpere.

– Am să-l informez pe guvernatorul general că sunteţi aici, îi spuse el lui Jess. Este un om foarte ocupat şi s-ar putea să dureze ceva timp până să discute cu dumneavoastră.

Jess spera să fie vorba despre câteva ore, dar mergând în urma celor doi paznici nu-şi făcea prea multe iluzii.

Killian privea dezgustat la farfuria cu mâncare din faţa lui, în care nu era nimic altceva decât puţin orez şi nişte carne de porc, care semăna mai mult cu o pingea. Se întreba cum naiba îşi închipuia cineva că un om poate supravieţui cu o raţie de

mâncare aşa de mică, ba, mai mult, să şi muncească, dar nu se plângea. Unii dintre membrii echipajului încercaseră să protesteze şi fuseseră biciuiţi. Alţii fuseseră pedepsiţi la fel de sever chiar şi fără motiv, iar Killian spera că domnul Campbell va reuşi să-i scoată cât mai repede din această situaţie periculoasă, înainte ca lucrurile să se înrăutăţească şi mai mult.

Auzi chicoteli printre olandezii care îi păzeau pe prizonieri. Încercă să înţeleagă ce spun, dar, deşi acum vorbea bine suedeză, olandeza i se părea greu de înţeles. Se întoarse către un marinar suedez care stătea lângă el şi întrebă în şoaptă:

– Ce au găsit aşa de amuzant, Almroth? Se pare că se distrează copios.

Almroth se uită stânjenit la el, dar răspunse:

– Spun că una dintre femeile noastre a fost luată de pe corabie şi este arestată acum la Batavia. Cred că va fi judecată în faţa guvernatorului general.

– Ce?

Killian simţi că i se usucă brusc gura. Nu era decât o femeie la bordul corabiei *Friedericus Rex,* şi aceasta era Jessamijn. Cum se poate să fie arestată? Ce-are ea de-a face cu toate astea?

Gândul la Jess şi Brice, aflaţi într-un arest asemenea celui în care era el, îl făcu să vadă roşu înaintea ochilor. Fără să se mai gândească la consecinţe, se ridică în picioare şi începu să urle de furie. Merseseră prea departe. Jessamijn nu făcuse nimic rău şi trebuia să fie salvată, indiferent cum. Se aruncă în mijlocul grupului de paznici şi atacă, urmat de aproape de Adair, care era cu ochii pe el ca de obicei. Băiatul crescuse mult în ultimele luni, devenise un flăcău zdravăn şi era foarte priceput la lupta cu pumnii. Mânia îi dăduse puteri supraomeneşti lui Killian şi elementul-surpriză îşi făcu şi el efectul. Dar, chiar şi aşa, era o luptă disperată, însă era hotărât să învingă.

Aşa ceva nu era de conceput.

Jess îşi petrecu noaptea şezând pe podeaua tare din mica celulă unde fusese dusă. Nu îndrăznise să se culce pe banca de lemn, singura piesă de mobilier existentă în cămăruţa lipsită de aer. Îi era teamă că, dacă va adormi, Brice ar putea să cadă şi s-ar putea lovi sau şi mai rău. În celulă mirosea a excremente, a vomă şi a substanţe intrate în putrefacţie şi,, deşi la început lucrul acesta o deranjă, după un timp se obişnui. Îi era greu să stea în poziţia aceea inconfortabilă cu Brice adormit la ea în poală. A doua zi de dimineaţă veniră doi paznici şi îi porunciră să-i urmeze.

Fu condusă într-o cameră mare cu ferestre largi care dădeau spre golf şi, după ce aşteptă câteva momente, un bărbat intră în încăpere cu pas ferm. Se înclină, îi concedie pe paznici cu un gest din mână, apoi se întoarse spre ea:

– Sunt Dirk van Cloon, guvernatorul general al Bataviei, şi am înţeles că pretindeţi că sunteţi doamna Kinross?

Bărbatul vorbea olandeză şi Jess consideră că nu avea rost să pretindă că nu înţelege. Omul nu era prost şi, dacă voia să-l convingă că nu reprezintă nicio ameninţate pentru ei, Jess trebuia să spună adevărul.

– Nu trebuie să pretind nimic, spuse ea ferm. *Sunt* doamna Kinross, Jessamijn Kinross. Soţul meu este de origine scoţiană, este asistentul domnului Campbell şi suntem cu toţii cetăţeni onorabili ai Suediei, deşi avem origini diferite.

– Dar vorbiţi fluent olandeza şi aveţi un nume olandez.

– Nu ştiu de când este o crimă să ai un tată olandez, spuse ea pe un ton sever. Tatăl meu s-a mutat în Suedia pe când era copil şi fireşte că m-a învăţat limba lui. Vorbesc şi engleza, ceea ce nu înseamnă că sunt englezoaică.

Guvernatorul zâmbi, recunoscând că are dreptate.

– Îmi cer scuze pentru neplăcerea provocată, spuse el.

ăpitanul Backer este cam zelos. Am fost informaţi că vasul ɔmnului Campbell este o corabie de contrabandişti, făcând ırte din flota de la Ostende dar navigând sub pavilion suedez. ıreşte că a trebuit să aflăm care este adevărul.

– Şi tot aşa credeţi şi acum?

Domnul van Cloon negă din cap.

– Nu, am discutat cu domnul Campbell şi am văzut ɔcumentele oficiale. Totul pare să fie în ordine şi i-am cerut lui scuze. Sper că ne puteţi ierta, dar trebuie să fiţi foarte gilenţi. Ce aş putea să vă ofer drept compensaţie? Înţeleg că i petrecut o noapte cât se poate de inconfortabilă.

– Aţi putea să-l eliberaţi pe soţul meu. A fost luat împreună ı ceilalţi atunci când căpitanul Backer a venit la bordul ɔrabiei noastre.

– Vor fi eliberaţi cu toţii cât de curând, inclusiv soţul ımneavoastră, eu...

Domnul van Cloon fu întrerupt în mijlocul propoziţiei de o ;itaţie care se stârnise afară, şi uşa se dădu de perete. Cinci ımeni se năpustiră înăuntru, doi dintre ei aterizară pe podea timp ce altul urla în suedeză:

– Cer să-l văd pe guvernatorul general. Este revoltător! ɜmeile şi copiii nu trebuie implicaţi în ostilităţi şi...

Omul fu redus la tăcere de o lovitură de pumn.

– Killian! Jess se repezi spre ei şi îl dădu la o parte pe cel ıre îi lovise soţul.

– Lasă-l în pace, ticălosule! Adair, ce faceţi aici?

Olandezul se întoarse spre ea încurcat, căci nu ştia dacă ɜbuie să se apere împotriva unei femei cu un copil în braţe. ıtre timp Killian ridică privirile de la podea spre ea şi clipi, ɔoi zâmbi larg.

– Jessamijn, tu eşti! Slavă Domnului că eşti bine, murmură , încercând să se ridice în picioare. Şi Brice?

– E bine, amândoi suntem bine, dar ce faceţi voi aici?

Credeam că...

Înainte ca altcineva să mai spună ceva, domnul van Cloon ridică vocea şi rosti cu o voce de gheaţă:

– Ce înseamnă asta? Parcă am cerut să nu fiu deranjat. Şi trei bărbaţi în toată firea nu pot stăpâni un bărbat şi un copil? Pentru ce vă plătesc?

– Îmi pare rău, domnule, dar au fugit de pe vasul pe care erau ţinuţi şi îi fugărim de-atunci.

– Presupun că acesta este soţul dumneavoastră, doamnă Kinross, nu-i aşa?

Jess dădu din cap şi se apucă ferm de braţul lui Killian, deşi unul dintre paznici îl ţinea acum de celălalt.

– Da, aşa este.

– Pot să vă întreb de ce aţi venit aici, domule Kinross?

Domnul van Cloon îl examină pe Killian din cap până-n picioare cu o privire dispreţuitoare. Nu oferea o imagine prea bună, era murdar, nepieptănat, avea câteva vânătăi şi un ochi umflat. Nici Adair nu arăta mult mai bine. Jessamijn îi traduse soţului ei ce întrebase guvernatorul, iar Killian răspunse în suedeză.

– Am venit după soţia mea. Nu mă interesează ce se întâmplă cu noi, ceilalţi, dar o femeie şi copilul ei nu trebuie amestecaţi aici. Sunt nevinovaţi şi nu au făcut nimic rău. Vă rog să le daţi drumul să plece şi să mă luaţi pe mine în locul lor, indiferent de ce sunt acuzaţi.

– Vă rog să-mi traduceţi, doamnă Kinross! porunci scurt von Cloon. Nu înţeleg foarte bine suedeza.

După ce Jess traduse, guvernatorul spuse:

– Nu este nevoie, domnule Kinross. Soţia dumitale poate să plece. Sunt întru totul de acord cu dumneata şi îţi admir curajul de a veni să-ţi pledezi cauza în faţa mea. Aş vrea să ştiu cum ai reuşit să scapi împreună cu băiatul de pe un vas bine păzit? Şi de unde Dumnezeu ai ştiut că soţia dumitale este aici.

Killian ridică din umeri.

– Ei, de scăpat a fost uşor. Noi... ăăă... am lovit câţiva ameni, apoi am sărit într-o barcă legată de corabie şi am vâslit ât am putut de tare. Până au coborât oamenii dumneavoastră arca mare, a durat ceva, aşa că am avut avans. Cât despre felul 1 care am aflat, oamenii care ne păzeau râdeau şi povesteau că a bordul corabiei *Friedericus Rex* fusese găsită o femeie şi usă la ţărm. Şi, cum nu era decât una singură, am ştiut că este oţia mea.

Guvernatorul general van Cloon inspiră adânc.

– Foarte bine. Trebuie să spun că m-am săturat de suedezi au de scoţieni, cum preferi, pentru dimineaţa asta. Se întoarse pre paznici: Oamenii ăştia sunt liberi să plece. Vă rog să-i uci la corabia lor. Şi fără violenţă, e un ordin!

Printr-o înţelegere tacită, pe drumul de întoarcere nu vorbiră eloc. Killian o luă de mână pe Jess, iar ea se apucă de el ca şi ând n-ar fi vrut să-i mai dea drumul niciodată. Încă nu-i venea i creadă că totul se rezolvase atât de uşor. Killian clipi de âteva ori, iar Adair îşi luă capul în mâini, murmurând ceva entru el. Jess se întreba prin ce trecuseră ca să poată ajunge ı ea. Dorea să-i îngrijească rănile lui Killian, dar trebuia să ştepte încă puţin.

Corabia era aproape pustie, numai câţiva olandezi făceau e santinelă. Blondul nu se vedea pe nicăieri, iar Jess se simţi şurată. Se duseră direct în cabina lor, după ce îl trimiseră pe .dair în dormitorul lui. Imediat ce fură înăuntru, Killian blocă şa cu bârna, iar Jess îl puse pe Brice în leagănul improvizat, ɔoi se întoarse şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui Killian.

– O, Killian, mă bucur aşa de mult că eşti sănătos! Am fost şa de îngrijorată, credeam că n-am să te mai văd niciodată.

Ochii i se umplură de lacrimi şi clipi ca să le alunge. Ridică mână să-i pipăie vânătaia de pe obraz.

– Ce ţi-au făcut?

Killian zâmbi şi o cuprinse de talie, ţinând-o strâns.

– N-am nimic, numai câteva zgârieturi. Dar chiar ţi-ar fi păsat dacă nu mă mai întorceam?

– Sigur că da! Eu...

Deşi ştia în mod sigur că îl iubeşte, tot nu putea rosti cuvintele. Dacă o să râdă de ea? Doar se căsătorise cu ea numai din interes!

– Să cred că mă iubeşti totuşi un pic, soţioară?

Tonul acela cu care o tachina revenise în vocea lui şi Jess simţi că roşeşte.

– S-ar putea, dar ştii că nu face parte din înţelegerea pe care am ...

– Dă-o naibii de înţelegere! Jessamijn, iubita mea, spune-mi adevărul, aşa să mă ajute Dumnezeu, te iubesc mai mult decât pot să-ţi spun şi nu pot să sport gândul că tu nu mă iubeşti.

Jess rămase cu gura căscată la el, uimită de vehemenţa din vocea lui.

– Mă... mă iubeşti? Păi fireşte că te iubesc şi eu. Te-am iubit de la început, dar mi-a fost frică să-ţi spun. Credeam că nu vrei să auzi aşa ceva!

Killian gemu.

– O, prostuţa de tine! De ce să nu vreau? Mi-am dat seama imediat că nu am chef să respect înţelegerea ta stupidă, dar erai atât de fermă, că n-am avut încotro. Killian zâmbi ştrengăreşte. Ei bine, acum putem să recuperăm timpul pierdut şi să-i ia naiba pe toţi cei de pe corabia asta!

– Ce vrei să spui?

Întrebarea ei se termină într-un sâsâit, căci Killian începuse s-o sărute pătimaş până când simţi că i se înmoaie picioarele. Killian o mângâie pe spate, îi cuprinse fesele în mâini şi o trase mai aproape, aşa că nu mai era nicio îndoială cu privire la ceea ce dorea.

– Killian, dacă vine cineva!

– N-are decât! Nu-mi pasă nici dacă ne priveşte toată omenirea. Am aşteptat destul. Te rog numai să-mi spui dacă te-ai refăcut după naştere?

– Da, sigur că m-am refăcut. Au trecut peste patru luni, dar...

Îi reteză vorbele cu alt sărut şi de astă dată nu-i mai dădu drumul cu una, cu două. O duse spre banchetă şi îi ridică fustele, iar Jess fu fericită să-l primească. Îşi înăbuşiră reciproc strigătele de plăcere cu săruturi pătimaşe.

După aceea Jess rămase în braţele lui pe bancheta îngustă, mai fericiţi ca oricând.

– Îmi pare rău că te-am minţit, şopti ea.

– În legătură cu ce?

– Mi-a plăcut când am făcut dragoste prima dată. De fapt, chiar prea mult. Era suficient să mă faci să te doresc şi aş fi făcut tot pentru tine. Ca mama cu Robert. Nu voiam să ai asupra mea o astfel de putere.

Killian începu să râdă şi o strânse mai tare.

– Uneori chiar că eşti o gâsculiţă! chicoti el. N-ai remarcat că ai şi tu aceeaşi putere asupra mea? O singură atingere a buzelor tale dulci şi sunt tot numai foc şi pară. Sunt în stare să fac orice pentru tine.

Jess clipi spre el, uluită de această dezvăluire.

– Serios? N-aş fi spus niciodată.

– Ei bine, să crezi. Şi apropo de buze dulci... Se aplecă şi începu s-o sărute din nou.

– Dar abia am...

– Asta a fost acum zece minute. Ţi-am spus, am aşteptat destul.

Nu avu nevoie de prea mult efort ca s-o convingă.

CAPITOLUL 35

În cele din urmă ridicară ancora şi porniră înapoi spre casă, dar, din cauza întârzierii provocate de olandezi, aproape că pierdură alizeul, iar călătoria dură îngrozitor de mult. Toţi cei de la bord aveau impresia că n-o să mai ajungă niciodată şi până şi pe drumul cunoscut din Marea Nordului li se păru că înaintează îngrozitor de încet. Un singur incident îi mai trezi din amorţeala generală – când ajunseră în dreptul insulelor Shetland şi Orkney zăriră o corabie cunoscută.

Un marinar veni în fugă la Campbell.

– N-o să credeţi cine este, domnule, spuse el gâfâind, nimeni altul decât *Hertogh van Lorreynen.* Oamenii din Ostende!

– Glumeşti?

Campbell şi Killian se duseră sus, pe punte şi într-adevăr era corabia pe care o văzuseră ultima dată la Canton. Killian rămase pe punte să privească până când cele două corăbii se apropiară suficient de mult, pentru ca oamenii să poată să se salute şi să stea de vorbă. Killian simţi un fior neplăcut, deoarece pe această corabie se afla vărul lui. Curând, va trebui să-i scrie bunicului său ca să-l anunţe să trimită pe cineva să-l ia de la Ostende. Nu-i făcea plăcere să se gândească la această sarcină.

John Ley, primul supervizor, era pe punte şi îi transmitea salutări lui Campbell.

– Ce coincidenţă! Credeam că sunteţi de mult acasă, pentru

că aţi plecat cu mult înaintea noastră.

– Am fost reţinuţi la Batavia. Este o poveste lungă, n-am să te plictisesc cu detaliile. Cât se poate de neplăcut. Dar voi, aţi călătorit bine?

– Ca de obicei. Am pierdut mulţi oameni din cauza mai multor boli şi îmi pare rău că trebuie să te informez că şi prizonierul nostru s-a prăpădit acum două săptămâni. A murit de dizenterie, deşi cred că n-a mai vrut să trăiască. Refuza mai tot timpul să mănânce, aşa că era deja foarte slăbit. N-am putut să facem nimic pentru el, îmi pare rău.

Campbell se uită la Killian, care înghiţi cu greu şi încercă să nu arate cât este de emoţionat de această veste.

– Mulţumesc că mi-aţi spus, strigă el la Ley. Am să-i comunic bunicului cât am să pot de curând.

Nu mai era nimic de spus, astfel încât cele două corăbii porniră fiecare în altă direcţie, iar Killian coborî în cabină ca să-i spună vestea lui Jess.

– Simt de parcă mi s-a luat o piatră de pe inimă, dar în acelaşi timp îmi pare tare rău, spuse el. N-ar fi trebuit să se ajungă aşa de departe. Sunt sigur că am fi putut să ne înţelegem cumva.

Jess îl cuprinse cu braţul pe după talie şi îşi rezemă capul de umărul lui.

– Dar nu s-ar fi mulţumit numai cu atât. Pentru el era totul sau nimic. Unii oameni sunt aşa, nu ai cum să-i schimbi.

– Da, cred că ai dreptate, oftă Killian, Dar tot e păcat. Mă întreb ce-o să zică bunicul.

În după-amiaza zilei de 22 august, zăriră în sfârşit insula Vinga, aflată la capătul vestic al arhipelagului din faţa oraşului Gothenburg. Uşurarea celor de pe vas devenise aproape palpabilă şi marinarii scoaseră strigăte de bucurie, reluate ca un ecou de toţi ceilalţi. Din păcate, vremea era atât de rea, încât

fură nevoiţi să ancoreze la Marstrand, un port mic la nord de Gothenburg. Îl trimiseră pe casier la ţărm să ducă vestea sosirii lor, dar mai aşteptară încă patru zile până când reuşiră, în sfârşit, să intre în estuarul fluviului Göta.

– În sfârşit, suntem acasă, oftă uşurată Jess. Nu vreau nici măcar să mai văd vreo corabie multă vreme de-acum înainte.

– Sunt de acord, spuse şi Killian. Abia aştept să fiu pe uscat şi să vă ştiu pe voi doi în siguranţă.

Dar sosirea acasă nu fusese un eveniment atât deplin de bucurie cum se aşteptaseră. Se duseseră direct la depozitul companiei Van Sandt & Fergusson, unde sperau să-l găsească pe Albert înainte să discute cu oricine altcineva, dar fură întâmpinaţi de o privelişte cu totul neaşteptată.

Albert stătea la birou cu un aer năucit, cu trupul lui firav prăbuşit pe un scaun într-o poziţie de om învins. Prin încăpere parcă trecuse un *tai-fun*. Peste tot zăceau hârtii împrăştiate, registrele fuseseră trântite pe jos, casa de fier se căsca deschisă larg, iar conţinutul ei era aruncat peste tot.

– Albert, pentru Dumnezeu! Ce s-a întâmplat aici? exclamă Killian din uşă. Întinse mâna după Jess şi o trase înăuntru, alături de el.

Albert ridică privirile, şi pe chipul lui cumsecade se aşternu o expresie de bucurie amestecată cu tristeţe.

– O, Jess, Killian, aţi venit! Sunt aşa de fericit că v-aţi întors. Am primit veşti de la casier, dar...

Întinse braţele în lături, arătând spre dezordinea din jur, şi clătină din cap.

– Îmi pare rău. Nu aşa plănuisem să vă întâmpin.

Killian se duse spre el şi îi strânse mâna.

– Dar ce s-a întâmplat? Au intrat hoţii? întrebă el, în timp ce Jess îl îmbrăţişa lung pe Albert.

– Nu, ce bine ar fi fost să fie aşa de simplu!

Albert îşi trecu o mână peste ochi şi se lăsă să cadă pe

scaun.

– Probabil că Fergusson a făcut asta. Uite, a scotocit prin toate hârtiile și le-a luat pe cele mai importante. Au dispărut toate, până la ultima, și, firește, toți banii. Și totul numai din cauza mea.

– Cum așa?

– Când a dispărut Jess, am decis să nu-i spun că am găsit testamentul. După aceea, când am primit scrisoarea de la Cadiz, mi-am zis că e mai bine să aștept până vă întoarceți acasă. Dar în dimineața asta Milner și cu mine ne-am gândit că putem să-l luăm la întrebări, căci știam că v-ați întors amândoi, însă ne-a dat afară din cauză și n-a vrut să asculte de vocea rațiunii.

Albert oftă.

– Probabil că după aceea a venit direct aici. Ar fi trebuit să aștept să fiți și voi aici, sunt așa de... îmi pare rău...

Jess puse o mână pe umărul lui Albert.

– N-aveai de unde să știi, nu-ți face probleme. Cel puțin n-o să poată pune mâna pe profitul pe care l-am realizat în China.

Albert întoarse ochii triști spre ea.

– Ba tocmai asta este, nu vezi? O să pună, pentru că nu poți să dovedești că tu ești proprietara acum. A luat totul.

– Nu tocmai, interveni Killian. Avem testamentul original. Cel puțin așa cred.

– Serios? Albert ridică privirile. Credeam că l-ai lăsat la domnul Milner și, din păcate, același lucru s-a întâmplat și la biroul lui.

Killian scrâșni din dinți.

– Nu, l-am lăsat la doamna Ljung și mi-a promis că o să-l păstreze în siguranță pentru mine. Hai să mergem să vedem dacă e bine. Probabil că va scotoci prin locuința mea, dar să sperăm că nu și prin a ei.

Să sperăm. Probabil că este disperat şi vrea să-l distrugă. Mai mult ca sigur că va devasta şi casa mea.

– Atunci înseamnă că nu mai avem timp de pierdut. Albert, du-te să vezi ce este la dumneata acasă, apoi mergi la Milner. Îl luăm pe Adair cu noi. Vino imediat după aceea acasă la doamna Ljung. Şi ai grijă.

– Foarte bine.

– Şi ce facem cu Brice? Să-l duc mai întâi la mama? întrebă Jess cu ochii plini de îngrijorare.

– Nu, acolo nu este în siguranţă. Poate că Fergusson s-a întors deja acolo. Vreau să fiţi undeva unde să vă pot vedea, spuse Killian apucând-o de mână.

– Cine este Brice? întrebă nedumerit Albert, apoi rămase cu gura căscată când Jess se întoarse şi îi arătă copilul care dormea atârnat în spatele ei.

– Păi, eu...

Jess zâmbi scurt.

– Este fiul nostru, Brice Aaron Kinross. Am să fac prezentările mai târziu. Acum e mai bine să ne grăbim.

Acasă la doamna Ljung era linişte şi la început crezură că nici nu este acasă.

– Adair, verifică atent camerele ei. Noi stăm de pază aici, şopti Killian, iar Adair se strecură neauzit în salonul bătrânei, scoţând şi un pumnal lung din cizmă pentru mai multă siguranţă.

Killian şi Jess aşteptau în micul hol de la capătul scărilor, cu urechile ciulite ca să audă cel mai mic zgomot. Brice începu să se agite şi ca să-l împiedice să scâncească, Killian îl scoase repede din eşarfă şi i-l dădu lui Jess să-l ţină în braţe. Jess strânse copilul la piept şi începu să-i şuşotească.

Adair reveni curând şi spuse:

– Nu-i nimeni.

Un zgomot înfundat venind de sus îi făcu pe toți să ridice privirile. Killian își duse un deget la buze, ca să-i avertizeze să tacă, și urcă scările în vârful picioarelor, încercând să evite mijlocul treptelor, unde scârțâiau cel mai tare. Ușa spre camera lui era ușor întredeschisă și aruncă o privire înăuntru. Ceea ce văzu pe podea îi îngheță sângele în vene și își înăbuși un strigăt de indignare.

Sărmana doamnă Ljung zăcea pe podea și era aproape de nerecunoscut, cu fața plină de sânge care îi curgea din nas și părul încâlcit. Nu se mișca și Killian presupuse că era fie leșinată, fie moartă.

Împinse ușa încet, gândindu-se că s-ar putea să fie o capcană, și se uită de jur împrejur înainte să intre în cameră. Îi făcu semn lui Adair să se uite în cealaltă cameră. O ținea pe Jess în spatele lui pentru orice eventualitate, dar tânărul se întoarse imediat.

– Nu-i nimeni aici, spuse el. Ticălosul a plecat.

Se uită la Jess care se albise la față când o văzuse pe doamna Ljung cu fața lovită și adăugă:

– Dați-mi-l mie pe Brice, vedeți ce are!

Killian se apropie de doamna Ljung și îngenunche pe podea lângă ea, verificându-i pulsul de la mână. Spre marea lui ușurare, bătrâna se mișcă și deschise ochii gemând.

– Pe toți dracii, strigă el, este tot opera lui Fergusson?

– Poți fi sigură că da, auzi el o voce în spatele lui, iar Killian se întoarse brusc. Fergusson stătea lângă ușă și o ținea strâns pe Jess în fața lui ca într-o menghină. La gâtul ei strălucea lama unui cuțit, și Killian văzu că ochii lui Fergusson scăpărau furioși. Trase aer în piept, în timp ce simțea cum sângele îi îngheață în vene.

– Cum naiba...? sâsâi el, dar știa deja răspunsul. Probabil că Fergusson stătuse ascuns în afara casei și se strecurase în urma lor, luându-i pe nepregătite tocmai când se credeau în

afara oricărui pericol. Se blestemă în gând, pentru că fusese atât de prost să nu se gândească el însuşi la asta, şi înghiţi nodul care i se formase în gât de frică. Încercă să găsească o modalitate să salveze situaţia.

– Fergusson, nu e nevoie să faci asta, spuse el, încercând să fie calm. Sunt sigur că putem ajunge la o înţelegere.

– Nu mă interesează să discut tine, şarpe viclean! se răsti Fergusson. Te-ai furişat pe la spatele meu ca să-mi iei ce-mi aparţine, nu-i aşa? Eşti demn de tot dispreţul, Kinross. Acum dă-mi testamentul, altfel micuţa ta soţioară o să moară.

O trase pe Jess într-o parte, mai departe de uşă, şi mai aproape de sobă, astfel încât spatele să nu-i fie expus unui atac.

– Compania nu a fost a ta niciodată, spuse Killian. I-a aparţinut lui Jessamijn, şi ştii foarte bine asta.

– E fată, ce ştie ea? Nimic, îţi spun eu. Şi nu era treaba ei să afle. Am muncit din răsputeri ca să-mi câştig locul aici. Să mă împac cu oferta mizerabilă de parteneriat a tatălui ei – zece la sută? Aşa se răsplăteşte un om care a lucrat pentru tine ani la rând? Compania mea este realizarea mea şi o să fie a mea.

Fergusson se înroşise la faţă, iar Jess, înspăimântată, scoase un ţipăt când o strânse mai tare.

– Ei bine, poate că, dacă n-ai fi fost atât de zgârcit, nimeni n-ar fi bănuit nimic, răspunse Killian, încercând să-şi păstreze calmul. Dacă i-ai fi plătit lui Jessamijn zestrea de la bun început, nu ar mai fi căutat răspunsurile.

– Târfă proastă! Trebuia să faci aşa cum ţi s-a spus. Apropie cuţitul şi mai mult de pielea ei, făcând-o să tremure. Este numai din vina ta.

Killian se apropie încet, iar Fergusson lătră:

– Stai pe loc sau femeia e terminată! Vorbesc serios.

Jess nu mai scoase niciun sunet, dar Killian vedea groaza din ochii ei. Nu putea să creadă că o va pierde pe Jess, tocmai acum, când se credeau cu toţi în siguranţă. Ea şi cu Brice erau

tot ce avea mai preţios pe lume şi, la gândul cum ar putea arăta viaţa fără ei, o sudoare rece îi alunecă pe spate.

– Haide, omule, fii rezonabil. Gândeşte-te la nevasta dumitale şi la copil, şopti el răguşit, înghiţindu-şi ghemul de panică şi spaimă, care îl împiedica să judece limpede. *Gândeşte-te, gândeşte-te, gândeşte-te!*

– Pe nevastă-mea n-o interesează decât copilul. Pe mine nu mă mai bagă în seamă. Ha! Acum n-ai decât să ai tu grijă de ea, să faci pe ginerele conştiincios! pufni el dispreţuitor.

– Dar fiul dumitale are nevoie de dumneata. Doar nu vrei să-l părăseşti?

Killian încerca să fie cât mai convingător, dar Fergusson era prea agitat ca să audă glasul raţiunii.

– Am să mă întorc după el când mai creşte puţin. Aşa îi trebuie Katrijnei pentru că l-a monopolizat pe copil. Pentru ultima dată, Kinross, dă-mi testamentul!

Killian ridică mâinile în semn că se predă.

– Bine, dar va trebui să vin mai aproape de dumneata. Este ascuns aproape de sobă. Nu face nimic pripit acum!

Porni încet spre Fergusson, care se dădu mai în spate.

– Ţine-ţi mâinile la vedere!

– Da. Uite ce este, acum trebuie să îngenunchez. Acolo este o scândură slăbită în pardoseală şi testamentul se află sub ea.

– Am verificat deja toate scândurile slăbite! urlă Fergusson. Minţi!

– Nu, probabil că nu ai băgat mâna destul de adânc. Stai aşa, dă-mi voie să-ţi arăt.

Killian se lăsă jos în patru labe şi se târî mai aproape de locul în care stătea Fergusson. Împinse colţul unei scânduri care se desprinse imediat şi o trase afară, băgând mâna stângă în gaură.

– Este aici undeva, stai o clipă.

Se prefăcu că pipăie pe dedesubt şi văzu cu coada ochiului că Fergusson se apropiase puţin de el şi întinsese gâtul să vadă

ce face Killian. Acesta gemu de efortul presupus şi dintr-odată apucă scândura desprinsă cu mâna dreaptă. Înainte ca Fergusson să apuce să se depărteze, Killian se răsuci brusc şi îl lovi cu scândura în spatele genunchilor. Fergusson urlă de durere şi îi dădu drumul imediat lui Jess.

Killian sări în picioare şi o împinse la o parte, apoi se repezi spre pieptul lui Killian. Se rostogoliră amândoi pe podea, Killian deasupra. Ridică mâna să-l lovească pe fostul lui patron, dar dintr-o dată observă că omul nu ripostează.

– E în ordine, a crăpat!

Adair veni în fugă şi îl ridică pe Killian cu o mână, în timp ce cu cealaltă încă îl ţinea pe Brice.

S-a izbit cu capul de sobă.

– Slavă Domnului!

Killian se aplecă un moment şi-şi puse mâinile pe genunchi, făcând un efort să-şi revină.

– Ticălosul! scrâşni Adair şi se duse să stea de pază lângă Fergusson, care nu dădea semne de viaţă.

Killian inspiră adânc şi se duse spre Jess, trăgând-o în îmbrăţişarea lui puternică.

– Eşti bine, iubirea mea? Te-a rănit?

Jess era albă la faţă ca hârtia şi tremura aproape la fel de tare ca el. Se lipise de el, dar reuşi să dea din cap:

– Sunt... b-bine... O, Killian, a fost ...

–Şşşt, ştiu. Cât pe-aci! Dar s-a terminat şi suntem teferi. Nimeni nu-ţi va mai face rău, îţi jur!

O sărută apăsat pe buze, delectându-se cu gustul lor şi cu sentimentul pe care îl trăia când o simţea în braţele lui.

– Poate că acum o să avem şi noi parte de linişte un timp, spuse el. Nu ştiu ce părere ai tu, dar câteva săptămâni fără aventuri de niciun fel mi-ar prinde foarte bine.

Jess îl sărută şi ea la fel de apăsat:

– Aşa să fie!

EPILOG

Casa Rosyth, Scoţia

Lordul Rosyth era în biroul lui, se odihnea pe o canapea şi avea un aer mohorât. Nici măcar vizita nepoatelor lui nu putea să-l înveselească zilele acestea şi simţea că ar putea foarte bine să închidă ochii şi să adoarmă pentru totdeauna. Trăise şi aşa prea mult şi nu mai avea ce să spere.

Cum de mersese totul aşa de prost? Oftă şi închise ochii, dorindu-şi să vină moartea să-l ia, dar corpul lui era de altă părere şi inima nu avea de gând să se oprească din bătut. Era mult prea sănătos.

– Naiba s-o ia de treabă! murmură el şi se ridică să mai aţâţe un pic focul, privind apoi scânteile care ţâşniră pe coş. Izbi cu piciorul în cel mai apropiat buştean, dar asta nu-l scăpă de senzaţia de frustrare pe care o avea. O bătaie în uşă îl făcu să se întoarcă şi se încruntă la servitorul care intrase.

– Da, ce este, McKay?

– Aveţi un musafir, domnule. Să-l aduc aici, sus, sau preferaţi să coborâţi dumneavoastră în salon?

– Astăzi nu primesc pe nimeni, doar ţi-am spus! se răsti el.

Nu înţelegea de ce insistau vecinii lui să încerce să-i alunge proasta dispoziţie. Ar fi trebuit să renunţe de mult. Nu vedea că doreşte să fie lăsat în pace?

– Este un musafir deosebit, domnule, insistă McKay. O să vă pară rău dacă nu-l primiţi.

Lordul Rosyth se uită la servitor, uimit de impertinenţa lui.

– Nu mai spune! exclamă el. Şi, mă rog, cine este?

– Veţi vedea, spuse McKay cu un zâmbet conspirativ care îl enervă şi mai mult. Omul îl servea de mult timp, dar niciodată nu fusese aşa de enervant. Ce se întâmplă cu lumea asta?

– Spune-i să vină aici, strigă el în urma servitorului, care se îndreptase spre uşă, fără să mai aştepte un răspuns. Nu cobor în salon înainte de masă. Ş spune-i să nu stea prea mult, sunt obosit!

– Foarte bine, domnule!

Lordul Rosyth se încruntă în urma lui. Va trebui să-l înlocuiască pe McKay, pentru că omul îşi cam luase nasul la purtare. Unii oameni aveau tendinţa să facă asta, deoarece îşi închipuiau că, dacă îmbătrânise, nu mai era în toate minţile. Ei bine, se înşelau.

O clipă mai târziu începu totuşi să se întrebe dacă nu-şi pierduse minţile şi avea vedenii. Nepotul lui cel mare intră în încăpere şi îi făcu o plecăciune politicoasă. Nepotul pe care nu-l văzuse de peste doi ani şi care nu-i răspunsese nici măcar la o scrisoare în tot acest timp. *Ce neobrăzare!*

– Unde naiba ai fost? se răsti lordul Rosyth la el în loc de bun venit. Şi ce-ai făcut cu vărul tău?

– Bună ziua, bunicule! Este ca de obicei o plăcere să te văd, spuse Killian.

– Mai lasă-mă cu obrăzniciile, băiete. N-am primit niciun cuvânt de la tine vreme de ani de zile. Ani! Cu siguranţă că nu te aştepţi să te întâmpin cu braţele deschise!

Killian negă din cap şi zâmbi oarecum ştrengăreşte.

– Nu, acesta ar fi fost ultimul lucru la care m-aş fi aşteptat. Ştii, se spune că petele de pe blana leopardului nu se pot schimba niciodată.

– Foarte bine, pentru că n-o primiţi nimic de la mine, niciunul din voi. Derbedei neisprăviţi, să lăsaţi toată povara pe

umerii unui bătrân. Ar trebui să vă biciuiesc pentru neglijență pe amândoi.

Killian își încrucișă calm brațele pe piept, într-o postură care emana putere și încrede în sine.

– Poți să încerci, nu e prea târziu.

– Ajunge cu obrăzniciile! Să-mi spui ce-ai făcut cu Farquhar și după aceea poți să pleci. Cel puțin acum știu că ești în viață și că m-ai evitat în mod intenționat. Nu că nu m-aș fi așteptat la una ca asta, totuși...

– Dar ce te face să crezi că am făcut ceva cu el? N-a mers cu mine în Suedia.

– Păi, eu...

Nu avea niciun răspuns logic la această întrebare, numai sentimentul că dispariția lui Farquhar avea legătură cu Killian.

– Întotdeauna ați intrat în belele împrcună! se răsti el. E la mintea cocoșului că știi unde este, că tu erai întotdeauna capul răutăților.

– Nu neapărat. Numai pentru că eram învinovățit de poznele noastre nu înseamnă că eu eram inițiatorul lor. Dar, indiferent cum a fost...

Lordul Rosyth văzu că nepotul lui inspiră adânc și întoarce privirile într-o parte, apoi se uită drept la bunicul său. Pe chipul lui apăruse o expresie de tristețe și de regret și spuse încet:

– Îmi pare rău, dar Farquhar a murit.

– Cum? Ce?

Simțea că i se învârtește capul. Se temuse că amândoi nepoții se prăpădiseră, dar acum, când îl văzuse pe Killian, avusese speranța că nu este așa.

– Ce i-ai făcut?

Killian strânse din buze.

– Nimic, bunicule. Nu i-am făcut nimic, dar mă îndoiesc că o să mă crezi, așa că mai bine o lăsăm așa.

– Atunci cum a murit? Lordul Rosyth se simțea stingherit,

dar asta îl făcea să fie şi mai furios. Dacă n-ai *fost tu,* atunci ce s-a întâmplat?

– Farquhar a murit pe mare de dizenterie, la bordul vasului *Hertogh van Lorreynen.* Poţi să verifici, scrie-i căpitanului John Ley de la Compania Ostende.

Killian scoase o foaie de hârtie şi o puse pe masa cea mai apropiată.

– Asta este adresa lui.

Lordul Rosyth clipi şocat de această veste.

– Am auzit nişte zvonuri că a plecat în China, dar nu mi-a venit să cred. Şi ce naiba făcea în China la bordul unei corăbii din Ostende?

– Mă urmărea pe mine.

– De ce să facă aşa ceva? Nu înţeleg... propoziţia rămase suspendată în aer. Erau prea multe întrebări care se învârteau în capul lui şi nu ştia pe care s-o rostească prima.

– Ei bine, asta a fost întotdeauna problema.

Killian se duse spre fereastră şi privi în grădină.

– Nu ai observat ceea ce era chiar sub nasul tău. Era mai uşor să-l laşi pe Farquhar să-şi facă micile lui jocuri şi să nu verific, nu-i aşa, decât să te răfuieşti cu el. Tristeţea este că ar fi fost binevenit pe moşie, pentru că eu nu vreau nimic din ea. Poţi s-o dai oricui doreşti.

Cuvintele fuseseră rostite cu o hotărâre calmă, spre deosebire de vehemenţa şi patima cu care se purtase până atunci conversaţia. Lordul Rosyth înţelese brusc că nu mai avea în faţa lui un tinerel şovăitor, ci un bărbat în toată puterea cuvântului. Unul care gândea cu capul lui şi nu putea fi manipulat sau constrâns în niciun fel. Înainte să se mai poată aştepta la altceva, Killian se întoarse şi se îndreptă spre uşă.

– Acum am să te las să-l jeleşti în linişte.

– La naiba cu jelitul! Vreau să ştiu totul şi să mă slăbeşti cu aiurelile astea! Auzi vorbă, jocuri! Tu eşti cel care a avut tot

:impul fel de fel de jocuri dintr-astea!

Killian se opri şi se răsuci în loc, privind încruntat la bunicul ıui cu ochii săi albaştri, prevestitori de furtună.

– Ha! Ai fugit la Edinburgh ca să-mi forţezi mâna – asta ıu se consideră manipulare? Dar am înţeles cacialmaua ta! Ai fost mirat că n-am venit după tine să te rog să vii înapoi.

– Câtuşi de puţin. Nicio clipă nu m-am aşteptat la aşa ceva. Killian se duse spre cămin. Îmi dai voie? spuse el şi arătă spre ınul dintre fotoliile comode din faţa acestuia. Dacă ne ɔregătim să avem această conversaţie plictisitoare aş prefera să stau jos.

– Te rog.

Lordul Rosyth se aşeză pe celălalt fotoliu, simţindu-şi lintr-odată vârsta care îl apăsa cu fiecare an.

– Acum să începi chiar de la început. Ce zici că n-am văzut ıiciodată?

– Chiar nu ştii? Killian ridică din sprâncene, nevenindu-i să :readă. Farquhar râvnea la titlul de lord şi la moşia Rosyth. Nu se poate să nu fi observat asta!

– Sigur că am observat, dar era invidia firească a unui ɔăieţel care dorea să aibă ceea ce nu putea avea. Am crezut că va creşte şi va renunţa la asta. Doar a ştiut întotdeauna că tu eşti moştenitorul titlului şi îi dădeam o sumă foarte generoasă, ɔentru că mă ajuta la administrarea moşiei.

– A, dar eşti sigur că a renunţat? întrebă Killian privindu-şi ɔunicul drept în ochi. Poţi să spui cu toată onestitatea că l-ai făcut să creadă că eram demn să moştenesc ceva? Eu, nepotul ɔe jumătate irlandez care nu s-a ridicat niciodată la nivelul memoriei fraţilor săi? Nici pe mine nu m-ai făcut să cred aşa :eva şi acesta este motivul pentru care am plecat.

– Asta nu e adevărat. Trebuia să te loveşti puţin de pragul le sus ca să-ţi vii în fire, întotdeauna am fost convins că o să-ţi bagi minţile în cap. Şi la un moment dat aveai să te întorci

aici ca să înveţi cum se conduce o moşie. Recunosc însă că te-am lăsat fără niciun ban, în speranţa că te vei întoarse spăsit mai devreme, dar, oricum, era numai o chestiune de timp.

– Ca să fiu controlat de tine? Niciodată! Eu sunt propriul meu stăpân. Cred că m-am exprimat întotdeauna clar în această privinţă.

– Păi, am fi putut lucra împreună, spuse lordul, dar nu părea nici el foarte convins de ceea ce spune. Era adevărat că avea tendinţa să-i domine pe alţii. Iar băiatul fusese întotdeauna foarte încăpăţânat. Dacă stai să te gândeşti, erau la fel. Poate chiar prea mult!

– Şi toate minciunile pe care le înşira Farquhar despre mine? Le-ai înghiţit pe toate, spuse Killian. Ai crezut până şi povestea cu fata lui Ruaridh până te-am convins eu că nu este aşa.

Lordul Rosyth dădu din cap.

– Nu pe toate, nu, dar, de cele mai multe ori, ceea ce spunea el era confirmat şi de alţii. Poţi să negi că ai dus o viaţă de destrăbălare la mesele de joc din cele mai sordide taverne?

– Am făcut ce-am putut ca să supravieţuiesc. Nu mă poţi învinui de asta, din moment ce nu mi-ai dat nimic.

Killian privea ţină în foc, iar un muşchi îi jucau pe sub pielea maxilarului, semn că nu era chiar aşa de calm cum părea.

– Erau perioade când nu aveam nici ce mânca.

– Aşteptam să vii să mă rogi. Am fi putut ajunge la o înţelegere – să vii înapoi, aici şi să faci ce spun eu o parte din an în schimbul unei alocaţii.

– N-ar fi mers niciodată.

– Da, poate că nu. Eşti cam încăpăţânat.

Lordul Rosyth îl privi un timp în tăcere, apoi decise că nu mai avea rost să discute despre asta. Gândurile i se întoarseră la celălalt nepot.

– Aşadar, spui că vărul tău a complotat tot timpul împotriva ta?

Killian încuviinţă din cap.

– Şi că a venit după tine în China? Dar ce-ai făcut acolo?

– M-am angajat ca asistent al prim-supervizorului de pe o corabie care făcea comerţ cu China şi am plecat la Canton. Era o oportunitate excepţională să învăţ cum se face comerţ şi, pentru că mai şi investisem în acea afacere, exista posibilitatea să mă îmbogăţesc. Probabil că Farquhar a aflat şi şi-a pus în cap să mă împiedice. Presupun că nu voia să strălucesc în ochii tăi. Ca şi cum aşa ceva ar fi fost posibil, zâmbi el trist.

– Înţeleg. Şi ai reuşit?

– Ce, să devin bogat? Killian râse fericit. Da, deşi aici a avut anumite merite şi soţia mea.

– Eşti însurat?

Era mai surprins de această veste decât de tot ce-i povestise Killian până acum.

– Da, cu fiica vitregă a lui Fergusson, Jessamijn. Şi am şi un fiu, Brice. În curând va avea un an.

Erau prea multe noutăţi dintr-odată şi bătrânul rămase privind prostit la nepotul lui.

– Un fiu? Ai un fiu? Nu m-am gândit niciodată... Când aţi dispărut amândoi – şi tu, şi Farquhar –, am pierdut orice speranţă că neamul Kinross va mai avea urmaşi în linie directă. Of, mulţumesc lui Dumnezeu pentru micile bucurii!

Killian pufni.

– Mici, nu-i aşa? Eu spun că fiul meu este o mare binecuvântare pentru mine. Oricum, este jos, cu Jess. Dacă doreşti, pot să ţi-l prezint înainte să plecăm, dar ne-am abătut de la subiect. Vrei să mai auzi şi restul sau nu?

– Da, da, continuă.

– Aşa cum spuneam, Farquhar a reuşit să afle de afacerea asta şi a pornit după mine, cu intenţia să mă asasineze.

– Să te asasineze? Lordul Rosyth respiră adânc. Nu-l crezuse niciodată pe Farquhar suficient de curajos pentru un astfel de gest. Nu-i plăcea să constate că se înşelase atât de tare.

– Ei bine, a încercat de două ori să-i ucidă pe soţia şi pe fiul meu, iar după aceea m-a atacat pe mine de faţă cu mai mulţi martori. Dacă doreşti, pot să obţin mărturia lor în scris.

Killian privea la el, având impresia că bunicul nu-l crede.

– Nu, te cred pe cuvânt, spuse lordul ridicând o mână. Dar nu pot să înţeleg. A fost întotdeauna atât de laş...

Nu avea alt cuvânt ca să-l caracterizeze pe Farquhar, trebuia să recunoască.

– Cred că nu era în toate minţile. Mai întâi a încercat să dea foc casei unde stătea soţia mea. Când n-a reuşit, a atacat-o pe ea direct, apoi pe mine. Nici nu-i păsa dacă mai vede şi altcineva că mă omoară. Nu sunt acţiuni de om întreg la minte.

Lordul Rosyth mai inspiră adânc o dată.

– Aşa este. Dar, după cum se vede, nu a reuşit.

Killian se întunecă la faţă.

– Nu, norocul a fost de partea mea şi a lui Jess, am reuşit să-l prind pe Farquhar, spuse el ridicând din umeri. În cele din urmă, a fost pus sub arest de căpitanul Ley, care îl adusese acolo, şi care a fost de acord să-l ducă înapoi în Europa. Atunci l-am văzut pentru ultima oară.

Lordul Rosyth rămase tăcut o clipă, apoi îşi drese glasul.

– Eu, ăăă... se pare că... îşi datorez scuze, Killian. Îi venise foarte greu să rostească aceste cuvinte, dar ştia că sunt necesare dacă doreşte să meargă înainte. El fusese cel care greşise, cel puţin în anumite privinţe. Inspiră adânc şi se sili să continue: Poţi să mă ierţi?

Killian se uită la el ca şi când nu ar fi fost convins de sinceritatea bunicului său, iar lordul Rosyth îi susţinu privirea. Atunci Killian dădu din cap, zâmbi timid şi întinse mâna.

– Foarte bine. Facem pace? întrebă el.

– Da, facem pace.

Lordul Rosyth luă mâna întinsă cu ambele sale mâini şi îi simţi puterea. Era un sentiment liniştitor, dar îi era ciudă că se simţea astfel. Poate că era bătrân, dar nu avea nevoie de niciun tânăr de care să se sprijine. Sigur că i-ar fi făcut plăcere să-l pregătească pe băiat să preia conducerea într-o zi, dar încă nu era dispus să lase frâiele din mână. *Poate că totuşi puţin ajutor nu mi-ar strica,* îşi spuse el. *În ultima vreme obosesc mai repede...*

– Ei, ai de gând să-mi faci odată cunoştinţă cu familia ta? se răsti el, acoperindu-şi sentimentele neaşteptate sub masca brutalităţii.

– Da, mă duc să-i aduc, spuse Killian şi se ridică în picioare.

Se întoarse curând în încăpere însoţit de o tânără blondă frumoasă, care ducea în braţe un copil. Bătrânul fu străbătut de un val de emoţie la vederea strănepotului său şi se căzni să se ridice în picioare ca să-o salute cum se cuvine pe soţia lui Killian.

– Mă bucur să vă cunosc! murmură el.

– Şi eu pe dumneavoastră. Fata zâmbi şi făcu o reverenţă. Iar acesta este Brice.

Puse copilul rotofei pe podea, iar acesta se ridică imediat în picioare apucându-se de cel mai apropiat scaun. Era blond ca mama lui, dar avea ochii tatălui său. Întoarse privirile fără teamă spre lordul Rosyth care se uita la el.

– Bună, micuţule! spuse el şi se uită la Killian. A fost o idee excelentă să-i spuneţi Brice.

– Da, am ştiut că o să-ţi placă, murmură Killian.

– Nu pentru că este un nume scoţian, ci că este al unui tânăr destoinic care n-ar fi trebuit să fie răpit dintre noi. Zâmbi încurcat spre Killian şi se sili să admită că se mai înşelase şi în altă privinţă. Dar cred că vei fi un lord mai bun decât el. Nu

avea cap pentru cifre, nu ştia decât să se bată şi era singurul lucru la care se pricepea. Tu eşti mai chibzuit.

– Acum îmi spui! râse Killian.

Jessamijn clătină din cap spre el.

– Poartă-te frumos!

Lordul Rosyth fu încântat să vadă privirile pline de dragoste pe care le schimbau între ei Killian şi soţia sa. Nu crezuse niciodată că nepotul lui se va căsători din dragoste, dar nu era nicio îndoială. Se aşeză din nou în fotoliu, şi Killian la fel, îşi trecu braţul în jurul taliei lui Jessamijn şi o făcu să se aşeze pe braţul fotoliului.

– Ce planuri aveţi? lordul Rosyth se uita la Killian şi pentru prima oară se simţea mândru de nepotul lui. Nu mai era un tinerel, era bărbat în toată firea, hotărât şi inteligent. Era exact genul de stăpân de care era nevoie la domeniul Rosyth.

– O să rămâneţi aici?

– Nu, nu permanent. Îmi pare rău, dar Jess şi cu mine avem o companie comercială la Gothenburg. Ne place foarte mult să lucrăm acolo şi nu dorim să renunţăm la ea. De curând am făcut o investiţie în China care ne-a adus un profit de 75%, ar fi o nebunie să nu continuăm. Am putea petrece o parte din an aici, cu dumneata, dar este mai multă nevoie de noi în Suedia.

Lordul Rosyth văzu hotărârea din ochii lui Killian şi ştiu că, deşi prefera să fi fost invers, trebuia să accepte hotărârea nepotului său şi să fie fericit că acceptă să petreacă măcar o parte din timp cu el. Încuviinţă din cap.

– Cred că e bine, spuse el. Luă mânuţa copilului, care mergea încetişor, ţinându-se de picioarele bunicului său, şi mulţumi Domnului pentru acest dar. Era mai mult decât merita şi era recunoscător, dar nu era nevoie să-i spună asta şi nepotului său. Oricum, nu chiar acum. recunoscuse destul de multe pentru o singură zi.

Sfârşit